

Giới thiệu Xuyên Nhanh: Xuyên Thành Anh Trai Nữ Chính

Tên gốc: 穿成女主她哥 [快穿]

Tên truyện: Xuyên nhanh: Xuyên thành anh trai nữ chính

Edit: Ha Lan Tâm Nhiên + Murasaky + Từ Ann

Ảnh bìa: Design by Diễm Doãn (@YeYing23)

Ông bà ta có câu nói:【 Tam quan bất chính!!! Kịch bản ghi chép rất chân thật! 】

Nhân vật chính là Vệ Chiêu và cũng là chính ta là người thắng lợi trong cuộc đời này (thành viên của hiệp hội độc thân trọn đời)

Tuyệt đối không ngờ rằng, sẽ có một ngày, ta bị một cái hệ thống đập trúng.

Cái hệ thống này, tên là anh trai nữ chính.

May mắn là kỹ thuật diễn xuất của ta đã đạt cấp 10, thuận lợi hoàn thành các loại nhiệm vụ, mắt thấy sắp được chạy về phía tương lai tốt đẹp.

Thì lúc này, ta bỗng cảm thấy có chút không thích hợp...

"Ta thật sự không thích người khác quần lấy ta "

"Bình yên làm nhiệm vụ không tốt sao, vì sao cứ nhất định phải yêu đương chứ?"

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Xuyên Thành Anh Trai Nữ Chính* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Hậu cung của nữ vương (1)

Edit by Ha Lan Tâm Nhiên

"Hệ thống anh trai nữ chính đang load... Mời ký chủ chú ý đến yêu cầu của nhiệm vụ..."

"Loading complete."

"« Hậu cung của nữ vương », mời ký chủ trợ giúp nữ chính tìm được chân ái của mình."

"Kịch bản của thế giới này đã được chuyển đến hoàn tất."

"Công tử, người tỉnh rồi?" Một giọng nói nhu hòa mang đầy vẻ lo lắng vang lên.

"... Nước."

"Vâng, nô tỳ lập tức đi lấy ngay, lão gia và tiểu thư biết người tinh nhất định sẽ vui lắm!"

Đến khi nước ngọt thấm qua cổ họng khát khô đem đến cảm giác thoải mái, thần trí Vệ Chiêu cuối cùng cũng thanh tỉnh hơn không ít.

Nhưng hắn cũng không vội vã mở mắt, mà đem ký ức hệ thống truyền cho trong đầu xem qua một lần.

Đây đã là lần thứ mười hai Vê Chiếu tiến hành nhiệm vụ.

Hắn ở hiện đại sống rất tốt, điều khác thường duy nhất chính là hội viên của chủ nghĩa độc thân trọn đời. Hắn cho rằng mình còn rất nhiều thứ phải theo đuổi, sự nghiệp thăng tiến thành công còn hấp dẫn gấp vạn lần yêu đương thông thường.

Nhưng vào lúc hắn đang công thành danh toại, thì một cái hệ thống "anh trai nữ chính" từ trên trời giáng xuống, đập cho hắn choáng váng, dường như không thể sinh ra chút ý niệm phản kháng nào.

Cho tới bây giờ, Vệ Chiêu gần như đã quen thuộc với cuộc sống qua lại giữa cổ đại và hiện đại, công nghệ cao và ma pháp, tu chân và tận thế.

Nếu cuộc đời biến thành sân khấu, vậy thì người người đều có thể trở thành ảnh đế.

Có lẽ là vì tiến độ hoàn thành nhiệm vụ lúc trước của Vệ Chiêu rất cao, nên nhiệm vụ lần này hệ thống cho Vệ Chiêu, không còn là trò trẻ con của tân thủ như trước nữa.

Loại nhiệm vụ như trợ giúp em gái nữ chính tìm chân ái, Vệ Chiêu đã sớm quen thuộc.

Nhưng mà thế giới này, lại có một chút đặc biệt.

Đó là một bộ tiểu thuyết NP triều đình vô hiệp huyền huyền.

Nữ chính Vệ Thiên Phụng, là một đặc công ở xã hội hiện đại, tập được một thân võ nghệ cực tốt, sau đó xuyên qua thành đích trưởng nữ của nhà Vệ ngự sử. Bởi vì không chịu nổi kẻ mẫu vũ nhục, nên cố gắng trạch đấu, không những được công tử nhà thừa tướng, đại tướng quân và thất vương gia ái mộ, mà còn trở thành nốt chu sa trong lòng hoàng đế đương triều.

Nhưng mà, Vệ Thiên Phụng lại không vui khi bị trói buộc nơi hậu viện, vào lúc nàng phát hiện hoàng đế có ý định cướp đoạt mình về, mà tướng công của nàng lại có khả năng vì nàng mà bị định tội, Vệ Thiên Phụng thừa cơ giả chết, thay hình đổi dạng đi giang hồ, sáng lập một tổ chức thuộc về mình, đồng thời cũng thu được giáo chủ ma giáo và võ lâm minh chủ yêu thương.

Vệ Thiên Phụng lấy lý do mình đã có trọng phụ để từ chối tình yêu của hai người, không nghĩ tới lại bị hai người ái mộ chặn đường đuổi giết, nếu không phải gặp được một vị tiền bối lạnh lùng, thì Vệ Thiên Phụng phải chết không nghi ngờ.

Cuối cùng, bảy nam nhân vì nàng mà đánh nhau, Vệ Thiên Phụng cũng không có cách nào, cũng có thể là bởi vì mỗi nam chính đều có độ hot rất cao, nên cuối cùng bộ tiểu thuyết này lấy NP làm kết cục, mỗi người một ngày, thời gian phân phối hoàn mỹ!

Bây giờ, thân phận của Vệ Chiêu, chính là đại ca của Vệ Thiên Phụng, người vốn nên đã chết, nhưng vì Vệ Chiêu đến mà sống lại.

Thân là đích trưởng nữ, mặc dù sau này kẻ mẫu có sinh được nữ nhi, nhưng thân phận của Vệ Thiên Phụng vẫn rất cao.

Đáng tiếc ca ca ruột thịt cùng một mẹ sinh ra của Vệ Thiên Phụng vì rơi xuống nước với nàng mà sinh bệnh, ca ca chết còn nàng thì vẫn sống, Vệ ngự sử không biết bị chạm dây thần kinh nào mà cho rằng Vệ Thiên Phụng hại chết ca ca của nàng, nên từ đó mặc kệ nàng không thêm quan tâm.

Đương nhiên, chuyện này hoàn toàn có quan hệ với tiền thân nữ chính, ca ca của nàng vì nàng mà thu thập cục diện rồi rấm không phải lần một lần hai, chỉ là lần này không may mắn nên bỏ mạng mà thôi.

Vệ Chiêu là đứa con trai Vệ ngự sử coi trọng nhất, hẳn lại vì cứu muội muội mà rơi xuống nước chết đi.

Vệ ngự sử đã ở tuổi này, cho dù có sinh được con trai, thì cũng không có cách nào tự mình nuôi dạy như trước, bốn bề năm lên, chuyện này có khác gì so với tuyệt hậu đâu?

Kỳ thật Vệ Thiên Phụng cũng không may mắn, nguyên thân thật ra cũng đã chết, người sống chính là đặc công xuyên qua.

Bây giờ thì tốt rồi, Vệ Chiêu cũng không chết, mà lại có một người xuyên qua.

Không biết nếu Vệ ngự sử biết con cái nhà mình trong một đêm đã đổi hết thì sẽ có suy nghĩ gì?

Nhưng mà bây giờ ấy hả, tuyệt đối vẫn là vui vẻ.

Mặc dù con gái đã tỉnh, nhưng con trai thì vẫn chưa, đại phu cũng nói có thể Vệ Chiêu không cứu nổi, may mắn là bây giờ đã vượt qua được.

Chỉ chốc lát sau, Vệ ngự sử và thê tử mới, mang theo Vệ Thiên Phụng và tất cả nữ nhi khác đến đây.

Kịch bản viết rất rõ ràng, lần rơi xuống nước này hoàn toàn là do kẻ mẫu làm.

Kẻ mẫu đã mang thai, đại phu nói là con trai.

Vì đứa bé trong bụng, nên bà ta mới thiết kế làm Vệ Thiên Phụng rơi xuống nước, rồi để cho Vệ Chiêu đi cứu nàng, nhất tiến song điều, vì muốn kế hoạch này thành công, trước đó bà ta còn cố ý hạ độc, chỉ là không nghĩ tới, hai người thế mà chẳng chết ai cả?

Kẻ mẫu thận trọng sờ bụng mình, nhưng vẫn giả trang bày ra dáng vẻ lo lắng

"A Chiêu, con không có việc gì thì tốt rồi, con biết không, cha con mấy chục năm nay chưa từng vì việc tư mà xin nghỉ, thế mà lần này ở nhà trông chừng con tròn ba ngày đây."

"Con đã tỉnh, nói chuyện này để làm gì?" Mặt mo của Vệ ngự sử đồ ửng "Chiêu nhi là do chính tay ta bồi dưỡng, bệ hạ cũng từng khen ngợi."

"Nhà chúng ta về sau liền dựa vào A Chiếu." Kế mẫu cúi đầu cười một tiếng.

Chỉ cần có Vệ Chiếu ở đây, đứa bé trong bụng bà ta đừng mơ mà ra mặt được.

Nhà bà ta cũng là đại quan, chỉ bởi vì giữ đạo hiếu mà qua thời kỳ hoa nở, vì lớn tuổi nên không thể không gả cho Vệ ngự sử làm vợ kế.

Khi chưa có con trai thì thôi đi, vì con gái cũng cần một ca ca giúp đỡ.

Nhưng bây giờ bà ta có con trai, thì Vệ Chiếu nhất định phải trừ đi!

Vệ ngự sử còn có thể làm quan được mấy năm nữa chứ? Nếu còn tiếp tục lẻ mả lẻ mễ, đến khi Vệ Chiếu lên làm đương gia, thì bà ta có muốn động thủ cũng khó khăn!

Kế mẫu là một người rất ác độc, trong nguyên tác nói đến tận sau này mới vạch trần ra chân tướng.

Giai đoạn trước, bà ta xử lý mọi chuyện rất kín kẽ, không hề lưu lại dấu vết gì, ngay cả sau khi Vệ Thiên Phụng xuyên qua, cũng cảm thấy là do nguyên thân hại chết ca ca, cho nên vẫn không đủ sức mạnh yêu cầu Vệ ngự sử giúp nàng chuyện gì, chỉ có thể làm một "nữ hiệp độc hành".

"Thiên Phụng, còn không mau qua đây bồi tội với ca ca ngươi?" Vệ ngự sử đột nhiên mặt lạnh nói

"Ca ca ngươi vì ngươi mà thu thập cục diện rồi rấm bao nhiêu lần, lần này, ngươi thiếu chút nữa làm hại ca ca ngươi mất mạng, ngươi còn không biết sai à?"

Vệ Thiên Phụng chậm rãi đi qua, nàng biết mình vừa xuyên không đến đây, không thể quá làm càn, nhưng lại nhịn không được muốn đi xem người tên Vệ Chiếu này, muốn biết có phải đối phương cũng giống như nàng không?

"Thiên Phụng tuổi còn nhỏ, nhất thời ham chơi mà thôi, khụ khụ." Trên gương mặt tái nhợt của Vệ Chiếu hiện lên nụ cười "Lần sau, muội phải rời xa hồ nước, ít ham chơi đi một chút mới được."

"Vâng, ca ca." Vệ Thiên Phụng đem biểu hiện của Vệ Chiếu so sánh với người trong trí nhớ của nàng một phen, phát hiện biểu hiện của người ca ca này không khác chút nào, hoàn toàn không giống như xuyên không tới.

Nhưng mà vị ca ca này, dung mạo đúng là quá đẹp!

Vệ Thiên Phụng biết, ca ca Vệ Chiếu của thân thể này cùng với con trai của thừa tướng - Thẩm Kinh Hồng được xưng tụng là "kinh thành song bích", là tinh nhân trong mộng của vô số nữ tử.

Thân thể này của nàng đã được xưng tụng là tuyệt sắc, nhưng vị ca ca song sinh có khuôn mặt giống như nàng này, lại đem đến cho người ta một loại cảm giác hoàn toàn khác biệt.

Vệ Thiên Phụng theo bản năng cảm thấy nam nhân này và người trong trí nhớ của nguyên thân là cùng một người, bởi vì người xuyên qua có thể bắt chước được vẻ bề ngoài, nhưng không thể bắt chước linh hồn.

Đúng vậy, trên thế giới này làm gì có nhiều người xuyên qua như vậy chứ?

Khi Vệ Thiên Phụng quan sát Vệ Chiếu, thì Vệ Chiếu cũng quan sát Vệ Thiên Phụng.

Không hổ là nữ chính của văn NP, tướng mạo và dáng người đều tuyệt sắc.

Những thể loại văn thể này, nếu nữ chính không đủ xuất sắc, mà còn đòi NP thì sợ là sẽ bị chửi chết!

Mọi người trong gia đình lại liên tục tiến lên trấn an một phen, Vệ ngự sử thấy con trai hơi mệt, thì mới mang người rời đi.

Vệ Thiên Phụng chủ động yêu cầu đi giúp đại phu sắc thuốc và chăm sóc ca ca, mặc dù Vệ ngự sử không tin nàng, nhưng cũng rất cao hứng vì nữ nhi đã biết hỏi cái, nên cũng đáp ứng.

Vệ Chiếu biết, đây là Vệ Thiên Phụng muốn thích ứng với hoàn cảnh mới trong phủ.

Nhưng chuyện này cũng vừa hay hợp ý hần.

Thứ hệ thống cho chi là những chữ viết thông thường, so với thế giới chân thật là hai chuyện khác nhau.

Nếu như tin tưởng hoàn toàn vào cái gọi là "kịch bản", vậy thì đến lúc chết cũng chẳng biết mình chết thể nào.

Dù sao, nhiệm vụ của ký chủ không chỉ là trợ giúp em gái nữ chính, đồng thời, còn phải đối phó với các loại pháo hôi, nữ phụ trùng sinh, nhân vật phản diện, vân vân, tuyệt đối không phải là một việc dễ dàng.

Vệ Thiên Phụng chăm sóc Vệ Chiêu mấy ngày nay, cũng đúng lúc Vệ Chiêu muốn hiểu rõ tính cách của nữ chính.

Chỉ khi biết được nữ chính là hạng người thế nào, có lý tưởng gì, rồi cùng bồi dưỡng tình cảm, lúc này mới có thể lấy thân phận đại ca chọn cho nữ chính muối muối một vị hôn phu thật tốt.

Dù sao, thế giới này cũng có tới bảy nam chính đấy!

Nghĩ tới đây, Vệ Chiêu không khỏi cảm thấy có chút đau đầu.

Bây chọn một nha.

Đây thật sự là một khiêu chiến lớn.

Thân thể của Vệ Chiêu tất nhiên không thể bật chế độ hack như nữ chính, ít nhất, thân thể của hắn trước mắt không hề thích hợp để luyện võ, cùng với Vệ Thiên Phụng vừa xuyên qua đã có thể luyện ra nội công trong vòng vài ngày tuyệt đối không giống nhau.

Vệ Thiên Phụng ước chừng cũng biết nguyên thân có lỗi với vị ca ca ruột này, nên mọi chuyện đều tự thân làm, thậm chí còn có thể vụng trộm truyền nội lực cho Vệ Chiêu vào ban đêm, sửa đổi phương thuốc của Vệ Chiêu một chút, làm thân thể vốn phải tĩnh dưỡng nửa năm của Vệ Chiêu chỉ trong ba tháng đã hồi phục tốt.

Vị muối muối này cũng coi như không tệ.

Vệ Chiêu thật tâm thật ý cảm thấy như vậy.

Ít nhất so với người em gái bạch liên hoa nhưng luôn làm ra vẻ yêu thương ở thế giới trước tốt hơn rất nhiều.

Mặc dù Vệ Thiên Phụng xuất thân từ đặc công, nhưng tính cách thì vẫn có sự do dự của nữ hài tử.

Nếu không thì, cũng sẽ không có chuyện không biết đáp lại tình cảm của người khác ra sao, cuối cùng chỉ có thể biến tướng tập hợp mọi người ở cùng một chỗ, xem như đây là biện pháp tốt nhất cho mọi người, nhưng kỳ thật người tổn thương nhiều nhất lại là chính bản thân mình.

Cho dù đã đọc hết tất cả tư liệu mà hệ thống truyền cho, thì Vệ Chiêu cũng không dám khẳng định đến cùng người Vệ Thiên Phụng thích là ai? Hoặc phải nói là, có lẽ chính bản thân Vệ Thiên Phụng cũng không hiểu rõ.

Từ quá trình tiếp xúc trong ba tháng nay, Vệ Chiêu đã cảm giác được rất rõ ràng, rằng Vệ Thiên Phụng căn bản không muốn xem thế giới này như nơi năng sinh ra.

Nam nhân cổ đại cho dù tốt, có quyền thế, có tiền tài, nhưng có thể cùng nàng vừa xem phim vừa trò chuyện, có thể cùng nàng ngồi máy bay du lịch vòng quanh trái đất không?

Không thể.

Cho dù những vị vương gia, tướng quân, minh chủ võ lâm, giáo chủ ma giáo này đối với nàng tốt đến bao nhiêu, yêu thương nàng bao nhiêu, nhưng tình yêu cũng không thể làm phai mờ đi khoảng cách thời gian và sự khác biệt xã hội được.

Đến chính Vệ Thiên Phụng cũng không biết, rốt cuộc nàng thích những người này, hay là thích cái cảm giác khi bọn họ thích mình?

Mong đợi một nữ đặc công chưa từng yêu đương hiểu rõ những việc này, thật sự là quá khó khăn.

Vệ Chiêu rất bất đắc dĩ, ngay cả nữ chính cũng không biết mình thích ai, thì hắn làm sao mà biết được?

Không có biện pháp đầu cơ trục lợi, cũng chỉ có thể chờ bảy nam chính kia lần lượt ra sân, rồi từ từ thử nghiệm.

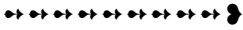
Tốt xấu gì người "ca ca" như hắn vẫn còn sống, kịch bản chắc chắn sẽ bắt đầu chuyển biến, hơn nữa ở thời điểm chọn tướng công cho Vệ Thiên Phụng, hắn cũng sẽ có một chút đặc quyền.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Xuyên Thành Anh Trai Nữ Chính* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Hậu cung của nữ vương (2)

Edit by Hạ Lan Tâm Nhiên

"Thiên Phụng, muội qua đây một chút." Vệ Chiêu đang xem sách, phát hiện Vệ Thiên Phụng chuẩn bị lên lút chuẩn đi, liền gọi nàng lại.

"Đại ca, sao huynh lại phát hiện ra muội được?" Vệ Thiên Phụng không nghĩ tới lấy khinh công của mình mà còn có thể bị bắt tại trận, hơn nữa đại ca rõ ràng không có chút võ công nào.

"Hương hoa nhài trên người muội quá nồng." Vệ Chiêu bắt đắc dĩ cười cười "Muội thích hoa nhài, nhưng không thể hun khắp phòng như thế."

Vệ Thiên Phụng ngừ ngừ, sắc mặt hơi kém.

Lúc nàng đến thì cái mùi này đã là thói quen của nguyên thân, nên căn bản sẽ không cảm thấy có gì đặc biệt. Nhưng nàng thế mà hoàn toàn không nghĩ đến vấn đề này? Thật sự là vô cùng thất sách.

Khi trở về phải thanh lý hết toàn bộ đồ trong phòng một lần, nếu không cho dù mình có cẩn thận bao nhiêu, thì cũng sẽ bị người phát hiện!

"Thiên Phụng, huynh nhớ huynh từng nói với muội bao nhiêu lần rồi, là không được tùy tiện đến gần hồ nước, sao muội lại chạy đến đó?" Vệ Chiêu xụ mặt, "Trước đó huynh không hỏi, chờ muội chủ động nhận lỗi, nhưng muội vẫn không nói gì, huynh rất thất vọng."

"Muội..." Vệ Thiên Phụng vội vàng nhớ lại, nhưng đầu óc của nguyên thân dương như rất không tốt, nghĩ thế nào cũng không ra "Muội quên rồi, có lẽ là tùy tiện đi một chút thôi."

"Lần sau đừng đến những nơi nguy hiểm như vậy nữa." Vệ Chiêu thở dài nói, "Huynh nhớ khi còn bé muội từng rơi xuống nước, cho rằng muội sẽ biết sợ mà tránh đi, là lỗi của huynh."

"Muội từng rơi xuống nước?"

"Muội không nhớ à?" Vệ Chiêu lo lắng nói "Thiên Phụng, huynh đã khỏe rồi, muội cũng nghỉ ngơi một chút đi, gần đây tinh thần của muội hình như không tốt lắm."

"Vâng." Vệ Thiên Phụng che giấu sắc mặt khó coi, nhanh chóng đi ra ngoài.

Nàng cảm thấy có lẽ mình đã bỏ qua điều gì đó.

Cho dù Vệ Thiên Phụng điều ngoa tùy hứng, nhưng nếu đã ở trong tình huống rơi xuống nước một lần thì không thể đến gần nước để rơi xuống lần nữa được, cho dù nguyên thân không biết, nhưng ca ca của nàng, nha hoàn thiếp thân của nàng chẳng lẽ không nhắc nhở nàng sao?

Nhớ tới tình huống của Vệ Chiêu và nguyên thân lúc trước, trực giác của Vệ Thiên Phụng nói cho nàng biết, sự tình có lẽ không đơn giản như nàng tưởng tượng.

Cái Vệ phủ nhỏ bé này, chỉ sợ cũng không an toàn như trong suy nghĩ của nàng.

Xem ra, mình phải nhanh chóng khôi phục lại công lực mới có thể tự vệ được.

Sau khi nhắc nhở nữ chính, Vệ Chiêu cũng cảm thấy an tâm hơn nhiều.

Cái hệ thống "anh trai nữ chính" này, khác hoàn toàn so với các hệ thống trong tiểu thuyết hay viết, hơn nữa thương thành cũng không giống, đồ vật trong đó toàn là một đồng rạc rui.

Trên cơ bản, ngoại trừ năng lực giải thích kịch bản ra, thì có nó hay không có nó cũng giống nhau.

Điều quan tâm duy nhất của nó đối với ký chủ Vệ Chiêu này, là có thể giúp hắn xóa bỏ một số ký ức hắn không thích, đồng thời sau khi hoàn thành 100 nhiệm vụ thì có thể lựa chọn trở về thế giới nguyên bản. Nghe nói sau khi vượt qua được năm mươi nhiệm vụ thì sẽ có vật phẩm ban thưởng thần bí, nhưng trước mắt Vệ Chiêu cũng không chờ mong lắm.

Dù sao hệ thống cứ hồ người ta như thế, còn có thể trông chờ vào vật phẩm ban thưởng là thứ tốt đẹp gì được à?

Thân thể này của Vệ Chiêu không thể luyện võ, cũng không có bàn tay vàng gì đó, nên muốn tự vệ cũng thật sự khá khó khăn, chỉ có thể vào lúc khỏe mạnh nhắc nhở "muội muội nữ chính" của mình một chút, mượn vầng sáng của nữ chính đến cứu mình.

Cũng may vầng sáng nữ chính của Vệ Thiên Phụng rất là cứng, sau khi nàng đối với Vệ phủ sinh ra phòng bị, thì Vệ Chiêu liền phát hiện không còn những thủ đoạn loạn thất bát tao hướng về mình nữa.

Cuộc sống lập tức trở nên thanh tịnh hơn nhiều, mà hắn cuối cùng cũng có thể đi ra ngoài, kết giao bằng hữu.

Xưa nay Vệ Chiêu không phải là người ngồi yên chờ chết, nếu nhiệm vụ đã yêu cầu hắn trợ giúp nữ chính tìm chân ái, thì trước tiên hắn nhất định phải đi tiếp xúc với bảy nam chính này đã.

Trước mắt, người tốt nhất để tiếp xúc chính là công tử nhà thừa tướng Thẩm Kinh Hồng.

Ừm, vị nam chính này giai đoạn đầu có tương đối nhiều đất diễn, cũng là người mà nguyên thân của Vệ Thiên Phụng thích nhất.

Đáng tiếc, Thẩm Kinh Hồng đối với Vệ Thiên Phụng điều ngoa tùy hứng lúc trước hoàn toàn không có hứng thú, chờ sau khi nữ chính đến mới hối hận không kịp.

Cũng may phần diễn ở giai đoạn đầu kéo cho hắn một đồng nhân khí, cùng với không có kiểu nam chính như vậy cùng cạnh tranh, nên cuối cùng thành công thượng vị, cũng được xưng tụng là dóc lòng.

Bởi vậy, sau khi Vệ Chiêu tốt lên, ngay lập tức mang theo muội muội nữ giả nam trang đi gặp mặt Thẩm Kinh Hồng này một lần.

Nếu có thể, Vệ Chiêu cảm thấy Thẩm Kinh Hồng là chân ái của nữ chính vẫn tốt nhất.

Bởi vì hắn là một người ôn nhu lễ độ, lại không hề có giá trị vũ lực, nên tuyệt đối sẽ không có chuyện hắn khi dễ Vệ Thiên Phụng.

Còn những vương gia, tướng quân, hoàng đế kia, trong tính cách đều có một chút "bá đạo", ở trong tiểu thuyết thì hút fan, nhưng đặt ở trong cuộc sống bình thường thì tuyệt đối không tốt như thế.

Phần lớn văn NP cổ đại, bất luận là xu hướng tính dục gì, thì nam nhân bên trong cũng có thể chia thành mấy loại như thế.

Mặc dù đây là lần đầu tiên Vệ Chiêu trải qua thể giới kiểu này, nhưng cũng đã tích lũy được không ít kinh nghiệm từ các thể giới trước, tổng kết những kinh nghiệm này lại một chút, rồi dung hợp lại, thì chính là thể giới lúc này.

Loại hình thứ nhất là tài tử ôn nhu đa tình.

Loại này phổ biến trong các kiểu nam phụ thâm tình, dấu hiệu nhận biết là toàn thân bạch y cộng thêm một cây quạt xếp, thường thường thân thể ốm yếu nhưng tâm mang chí lớn, có đôi khi còn có thể kiêm nhiệm vai quân sư của nhân vật chính, nhưng kết cục thì 80% sẽ là bị kịch.

Loại hình thứ hai là hoa hoa công tử tà mị quyền rũ.

Ta mặc dù gặp dịp thì chơi, nhưng người ta yêu nhất chính là nàng.

Ta từng thấy qua vô số mỹ nhân, nhưng chỉ có nàng làm ta động lòng.

Ta có thể vì nàng giải tán tất cả thị thiếp, cả đời chỉ thích một mình nàng.

Loại hình này thường thường là vương gia quyền quý. Lúc đầu phong tình vạn chủng, xem nữ nhân như đồ chơi, sau khi gặp nữ chính mới biết được cái gì gọi là tình yêu? Nhưng cũng đáng tiếc là, kết cục của loại người này thường thất bại do phi tử trước kia, ái thiếp hoặc là mẫu thân không bỏ lo của mình, vân vân, kết cục cũng giống như loại thứ nhất, thường không tốt đẹp gì.

Loại hình thứ ba là tổng tài bá đạo.

Đây là tiêu chuẩn phổ biến nhất của nam chính.

Thường thấy ở những nam nhân có quyền thế hoặc có vũ lực.

Loại người này có lẽ không hiểu tình yêu là cái gì, nhưng có bản lĩnh đầu thai tốt, từ lúc bắt đầu đã mang vàng sáng của nam chính, đến khi ngược nữ chính cả ngàn vạn lần, rồi mới thông suốt chuyện tự mình hại mình, sau đó tóc bạc trắng trong một đêm, phân tán hậu cung rồi tìm cách vãn hồi tâm nữ chính, so với hai loại hình phía trước thì hoàn toàn khác biệt, cuối cùng sẽ là người chiến thắng, đi lên đỉnh cao nhân sinh.

Loại hình thứ tư là trung khuyển trầm mặc.

Tiêu chuẩn bình thường sẽ là ảnh vệ hoặc đại tướng quân. Đất diễn có lẽ không nhiều, nhưng nhất định sẽ xuất hiện vào lúc nữ chính suy yếu nhất, cần sự giúp đỡ nhất, tất nhiên điểm kỹ năng sẽ là max cấp. Mặc dù so ra thì kém hơn vương gia tà mị, hoàng đế bá đạo, tài tử đa tình, nhưng cái phẩm chất trầm mặc này, thường sẽ đem đến cho người ta ảo giác cực kỳ đáng tin. Nếu vận khí tốt, thì có thể trở thành sự lựa chọn của nữ chính sau khi trải qua ngàn cánh bướm, nếu vận khí không tốt, thì cũng chỉ có thể đứng nhìn nữ chính thành vợ người ta.

Loại hình thứ năm là đại hiệp chính trực.

Võ lâm minh chủ nhất định phải có những yếu tố như nghiêm túc, cứng nhắc, chung thủy, thánh mẫu.

Là người mà vào lúc nữ chính gặp mười ngàn người công kích vẫn sẽ kiên định đứng bên nữ chính như cũ, nhưng cũng có thể bởi vì nữ chính không cần thận giẫm chết một con kiến mà phần nộ rồi đi. Kết cục của loại người này phải tùy vào thiết lập của từng thể giới, nếu như là thể giới do võ hiệp làm chủ thì còn có thể liêu một phen, nhưng nếu là các loại hình thể giới khác, thì không đùa được đâu, đây là người có liên hệ sâu nhất với các loại hình thể giới.

Loại hình thứ sáu là mỹ nhân yêu nghiệt.

Phổ biến ở giáo chủ ma giáo, thiên hạ đệ nhất thương nhân, sát thủ, vân vân.

Một thân hồng y đồ rực, dung mạo như nữ tử, nhưng tâm tư độc ác các kiểu, bình thường sẽ xuất hiện gắn liền với loại hình thứ năm.

Vệ Chiêu nghĩ, đây đại khái là vì bọn họ không quá đủ tư cách để cùng các loại hình trước cạnh tranh, nên mới liên hợp lại. Cũng vì bọn họ xuất hiện cùng nhau, cho nên mới dẫn đến chuyện ở một số thế giới, bọn họ có thể xoay người làm nhân vật chính.

Loại hình thứ bảy là thần y thể ngoại cao nhân.

Nếu chỉ đơn thuần xuất hiện chữ thần y, thì vẫn môn đáng hộ đối.

Nhưng nếu có thêm "thể ngoại cao nhân" xuất hiện, thì không khỏi có hiềm nghi trâu già gặm cỏ non. Xuất hiện căn bản chỉ để làm kịch bản thêm đặc sắc, nếu vận khí tốt thì có thể có tên trong hậu cung, còn đại đa số thời điểm chỉ là bạn bè đồng nghiệp gì đó thôi. Nếu như không phải văn NP, thì khả năng thượng vị thành công còn thấp hơn 1%, đây cũng là loại người mà trước mắt Vệ Chiêu không muốn đi tìm nhất.

Dù sao trong kịch bản, vị nam chính này còn lạnh như băng đấy, bây giờ Vệ Chiêu không có tâm tình trèo qua mấy vách núi để tìm người, trừ phi sáu vị nam chính phía trước đều thất bại.

Đương nhiên, nếu như Vệ Thiên Phụng và Thẩm Kinh Hồng trực tiếp vừa ý nhau, thì nhiệm vụ của hắn có thể kết thúc sớm rồi. Mặc dù mọi chuyện thường không có khả năng đơn giản như vậy, nhưng tính dự hoặc của chuyện kết thúc nhiệm vụ sớm quá lớn, Vệ Chiêu cũng chỉ có thể kiên trì đi thử một lần.

"Thiên Phụng, gần đây huynh thấy muội cũng hiểu chuyện hơn rồi, lúc trước muội làm những chuyện kia với Thẩm Kinh Hồng là không đúng lắm, lần này phải nói xin lỗi với người ta thật tốt, rồi bắt đầu lại từ đầu, hiểu chưa?" Vệ Chiêu nói liên miên lái nhai, nghiêm nhiên là bộ dáng của một ca ca tốt.

Vệ Thiên Phụng khẽ nhún mày, nàng tất nhiên cũng biết trước kia nguyên thân quán quýt lấy Thẩm Kinh Hồng là chuyện làm người ta chán ghét đến cỡ nào. Nếu không phải Thẩm Kinh Hồng và Vệ Chiêu là bạn tốt, chỉ sợ người nhà Thẩm Kinh Hồng đã trực tiếp tới cửa gây sự với Vệ Thiên Phụng rồi.

Coi như hiện tại chuyện nam nữ gặp gỡ không quá nghiêm trọng, nhưng làm gì có ai như Vệ Thiên Phụng, một mực dây dưa không buông, lại còn đi công kích những nữ nhân có ý với Thẩm Kinh Hồng như mình nữa chứ.

"Đại ca, huynh yên tâm đi, hiện tại muội đã nghĩ thông suốt rồi." Đòi trước Vệ Thiên Phụng không có thân nhân, đòi này cũng chỉ có thể cảm nhận được sự áp áp của tình thân từ trên người đại ca này. Kiểu nữ chính như vậy, nếu một khi đã thật sự đặt người vào tim, thì người nói gì cũng đều nghe theo.

"Muội yên tâm, Kinh Hồng là người rất khoan dung, chỉ cần muội biết sai mà sửa, thì nhất định hắn đối với muội sẽ phai lau mắt mà nhìn." Vệ Chiêu ở bên cạnh bất động thần sắc ám chỉ "Đến lúc đó, cứ theo lời ca ca nói mà làm."

"Được." Vệ Thiên Phụng đáp ứng rất sáng khoái.

Ba người hẹn gặp ở tử lâu tốt nhất, cũng chọn đúng vị trí lúc trước, Vệ Chiêu dẫn Vệ Thiên Phụng ngồi ở bao sương tầng hai ngay phía trước cửa sổ, vừa nói chuyện phiếm vừa chờ Thẩm Kinh Hồng đến.

"Thiên Phụng, Kinh Hồng khá là yêu thích thư họa, chữ của muội còn cần rèn luyện thêm, đến lúc đó muội có thể thỉnh giáo hắn một phen. Chữ của Kinh Hồng, là tuyệt nhất kinh thành đấy." Vệ Chiêu mỉm cười tán dương Thẩm Kinh Hồng, "Hơn nữa lý tưởng của Kinh Hồng là đi du ngoạn khắp đại giang nam bắc, rất có phong thái của Ngụy Tấn."

Mấy chữ du ngoạn khắp đại giang nam bắc này không thể nghi ngờ đã đâm trúng quan điểm của Vệ Thiên Phụng, đôi mắt vốn không có chút tinh thần của nàng lập tức sáng lên, "Hắn thích đi du ngoạn sao?"

"Đúng vậy." Vệ Chiêu đương nhiên hiểu rõ thứ mà nữ chính xuyên qua coi trọng nhất, đó là được chứng kiến thiên hạ rộng lớn, có ai nguyện ý cả đời chỉ ngồi ngốc ở một chỗ đâu?

Nếu cho nữ chính lựa chọn, đại bộ phận nữ chính có năng lực độc lập tự cường cơ hồ đều muốn theo trọng phu du sơn ngoạn thủy, chứ không phải lựa chọn ở trong hoàng cung băng lãnh làm một mẫu nghi thiên hạ.

"Vậy muội ngược lại thật muốn gặp..."

"Vệ Thiên Phụng!" Một âm thanh từ bên ngoài truyền tới, "Vừa rồi ta đã cảm thấy quen mắt, quả nhiên chính là người! Kinh Hồng ca ca là của ta, người đừng hòng giành với ta!"

Một âm thanh réo rất vang lên từ bên ngoài cửa, hạ nhân của vệ phủ cũng không ngăn cản được.

A, đúng rồi.

Vệ Chiêu phản ứng lại rất nhanh.

"Quận chúa hữu lễ."

Hồ này sẽ đào rất chậm. □

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Xuyên Thành Anh Trai Nữ Chính* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 3: Hậu cung của nữ vương (3)

Edit by Hạ Lan Tâm Nhiên

→ → → → → → → → → →

Trong một cuốn truyện NP, những người tương đối ra dáng nam phụ cơ hồ đều trở thành nam chính, tương tự như vậy, những người tương đối ra dáng nữ phụ, tất nhiên cũng sẽ phải gánh vác trên vai trách nhiệm của vai phụ và nhân vật phản diện.

Vì nữ chính sinh, vì nữ chính tử, và làm lá chắn cho nữ chính.

Đương nhiên, nhiệm vụ chung của nhóm nữ phụ này chính là cướp đi nam chính từ trong tay nữ chính, chỉ là không ai thành công mà thôi.

Giờ phút này xuất hiện trước mặt Vệ Chiêu và Vệ Thiên Phượng, chính là một trong những nữ phụ có đất diễn nhiều nhất ở thế giới này, quận chúa An Nhạc.

Chỉ từ phong hào của vị quận chúa này cũng đã thấy được tác giả đối với nữ phụ này không có lòng tốt.

Không có cái tên nào hay hơn sao mà gọi là An Nhạc? An Nhạc và An Lạc* chỉ khác nhau có một chữ.

(*Chết không đau đớn)

Cuối cùng cũng coi như chết không đau đớn.

Quận chúa An Nhạc là nữ nhi của Tam vương gia. Nếu như nói nguyên thân của Vệ Thiên Phượng nổi danh điều ngoa tùy hứng trong kinh thành, như vậy vị quận chúa An Nhạc này, liền được xưng tụng là bá chủ một phương của kinh thành.

Tất cả mọi người đều biết quận chúa An Nhạc đối với Thẩm Kinh Hồng là tình hữu độc chung. Chỉ là quyền thế của Tam vương gia dù có lớn, nhưng cũng không lớn hơn thừa tướng bao nhiêu.

Quận chúa An Nhạc chỉ là một trong số những nữ nhi của Tam vương gia, nhưng Thẩm Kinh Hồng lại là đứa con độc nhất của thừa tướng.

Cho nên nói, loại khái niệm như kế hoạch hóa gia đình này, cho dù ở cổ đại thì cũng có chút ý nghĩa đặc biệt.

Trong kịch bản, ở thế giới nguyên tác ban đầu, quận chúa An Nhạc ngay từ đầu đã không thích nữ chính Vệ Thiên Phượng, vất vả lắm mới xoa dịu được cảm xúc, thì lại vì Thẩm Kinh Hồng yêu nữ chính Vệ Thiên Phượng mà mắt không chế, thậm chí còn muốn lợi dụng vị thúc thúc sủng ái mình nhất là Thất vương gia đến đối phó nữ chính.

Kết quả đương nhiên rõ ràng, Thất vương gia cũng yêu nữ chính sâu đậm.

Về sau bởi vì quận chúa An Nhạc lớn tuổi vẫn chưa lập gia đình, nên Hoàng đế chọn cho nàng một vị hôn phu, đúng lúc lại là đại tướng quân, đồng thời cũng hi vọng thông qua nàng để giám thị động tĩnh của đại tướng quân.

Cái này chẳng phải là bị kịch sao?

Cả đời quận chúa An Nhạc đều không thể tách rời nữ chính Vệ Thiên Phượng, người như vậy thường là nhân vật chính của kịch bản xuyên qua, hoặc trùng sinh phản công.

Cho nên vào thời điểm vị quận chúa An Nhạc này xuất hiện, Vệ Chiêu đã chuẩn bị kỹ càng.

Nếu như xuyên qua thì còn tốt, tối thiểu còn biết ẩn nhẫn, nhưng nếu như được trùng sinh tới, lấy tính cách của quận chúa An Nhạc, có lẽ tám phần sẽ nhào lên đâm chết Vệ Thiên Phượng để báo thù.

"Hóa ra là Vệ công tử."

Muốn chiếm được tâm Thẩm Kinh Hồng, nên quận chúa An Nhạc đối với vị bằng hữu của Thẩm Kinh Hồng là Vệ Chiêu này vẫn hết sức nể tình.

Bởi vì có cái gọi là yêu ai yêu cả đường đi, đây cũng là nguyên nhân vì sao mà quận chúa An Nhạc không hạ tử thù với Vệ Thiên Phụng ở giai đoạn đầu.

"Thiên Phụng, khi muối rơi xuống nước, quận chúa An Nhạc cũng phải người đưa lễ vật qua. Nhân dịp này hãy nói lời xin lỗi với quận chúa An Nhạc đi, hóa giải hết ân oán lúc trước." Vệ Chiêu nhẹ nhàng nói.

Mặc dù thân là nữ chính, Vệ Thiên Phụng đời này không có khả năng trở thành tỷ muội tốt với quận chúa An Nhạc thân là nữ phụ, nhưng ít nhất trước khi mọi chuyện kết thúc, thì vẫn phải giữ gìn bộ mặt khách sáo.

Nói thật, tính cách duy ngã độc tôn của Vệ Thiên Phụng trong kịch bản nguyên gốc, thật sự không thể nào làm người khác ưa thích được.

Cái này và phiên bản Long Ngao Thiên khác nhau ở chỗ nào?

Cũng may tiết tháo của Vệ Thiên Phụng vẫn mạnh hơn Long Ngao Thiên một chút.

Chuyện này làm Vệ Chiêu cảm giác được chút vui mừng trong đau khổ, may mắn mình là ký chủ của hệ thống anh trai nữ chính, chứ không phải ký chủ của hệ thống anh trai nam chính.

Anh trai nữ chính tốt xấu gì cũng không liên quan đến các mối quan hệ của nữ chính.

Còn anh trai nam chính thì phải thời thời khắc khắc chuẩn bị bị nam chính và mặt làm nền, mấu chốt là còn phải chủ động gánh chịu cái chết hoặc gánh nặng thông gia gì đó.

Theo như hệ thống nói, ký chủ của cái hệ thống anh trai nam chính kia đã đổi mất mấy người trong một thời gian ngắn! Nếu hắn liên tiếp làm nhiệm vụ thất bại, mặc dù sẽ không chết, nhưng cũng sẽ bị ném tới cái hệ thống anh trai nam chính bên kia làm "hàng ăn nhanh".

"Không cần khách khí, chỉ là chút lễ vật nhỏ mà thôi. Kinh Hồng ca ca cũng đưa lễ vật cho các người, ta chỉ đi theo bước chân hắn mà thôi."

Quận chúa An Nhạc thấy Vệ Thiên Phụng sau một cơn bệnh nặng, dường như trở nên yên tĩnh không ít, hơn nữa cũng không biểu hiện ra chút dị dạng gì khi nàng ta xách ra tên mình và Thẩm Kinh Hồng, nói không chừng đã biết khó mà lui, sẽ không tiếp tục tranh giành với mình nữa.

Nếu thật sự là thế, thì quận chúa An Nhạc cũng không ngại cho hai huynh muội này một chút mặt mũi, hơn nữa còn có thể tạo một chút cảm giác tồn tại của mình trước mặt Kinh Hồng ca ca, để Kinh Hồng ca ca biết không những nàng ta đối tốt với hắn, mà đối với bằng hữu của hắn cũng rất tốt.

Vệ Chiêu nhẹ nhàng thở phào trong lòng.

Hắn vốn cho là quận chúa An Nhạc có thể là kiểu người trùng sinh đến quấy nhiễu thế giới này, nhưng nhìn trước mắt thì có vẻ vẫn là người ban đầu kia.

Nói không chừng ở thế giới này, đến một người muốn nghịch tập cũng không có.

Nếu vậy, nhiệm vụ của hắn là chỉ cần quan tâm đến kết quả tình cảm của nữ chính, còn những chuyện khác liền có thể thả bay chính mình, xem thế giới này như thế giới để nghỉ ngơi mà vượt qua.

"Kinh Hồng ca ca đến rồi!" Quận chúa An Nhạc đang quan sát ngoài cửa sổ, bỗng nhiên vui mừng hô lên một câu.

Ánh mắt của mọi người lập tức nhìn qua phía cửa sổ.

Trên đường cái, một công tử bạch y cười tuấn mã chậm rãi chạy tới.

Khuôn mặt hắn như vẽ, cả người giống như bước ra từ bức tranh sơ thủy, cho dù là ở trong kịch bản ban đầu, luận về dung mạo thì cũng chỉ có loại hình mỹ nhân yêu nghiệt – giáo chủ mà giáo kia mới có thể cân sức ngang tài với hắn.

Cũng chỉ có người như vậy, mới có thể làm cho nữ chính và nữ phụ ở giai đoạn đầu tranh đoạt hắn đến huyên náo như vậy.

Chỉ tiếc Thẩm Kinh Hồng không đủ quyền lực và vũ lực, dù là phí hết tâm tư cưới nữ chính về, nhưng nữ chính vì chạy trốn sự đuổi bắt của Thất vương gia và Hoàng đế, nên vào đêm tân hôn đã giả chết chạy trốn.

Có lẽ phát hiện được ánh mắt đang nhìn mình, nên Thẩm Kinh Hồng bỗng nhiên ngẩng đầu nhìn lên phía trên một chút.

Trông thấy gương mặt non nớt của Vệ Thiên Phụng, ánh mắt Thẩm Kinh Hồng hiện lên một cổ bi thương không nói nên lời.

Nhưng mà cổ bi thương này khi nhìn thấy Vệ Chiêu bên cạnh Vệ Thiên Phụng, lập tức lại biến thành kinh ngạc.

Đáy lòng Vệ Chiêu lộ bộ một tiếng.

Đây nhất định không phải nguyên thân!

Trên thực tế, Thẩm Kinh Hồng đúng là không phải nguyên thân, mà là người vừa được trùng sinh tới vào mấy ngày trước.

Bảy nam nhân của Vệ Thiên Phụng, trừ bỏ Thẩm Kinh Hồng ra, thì hoặc nhiều hoặc ít đều có vũ lực và thể lực của riêng mình.

Hoàng đế thì không nói làm gì, sau khi phát giác được Thẩm Kinh Hồng có năng lực uy hiếp đến mình, rất nhanh liền thu hết quyền hành của phụ thân hắn, để chức vị thừa tướng này chỉ là một cái thùng rỗng kêu to.

Thất vương gia và Hoàng đế mặc dù không phải do một mẹ sinh ra, nhưng Thất vương gia lại có được một nhánh ám vệ do tiên hoàng lưu lại, nên cho dù là Hoàng đế, thì cũng không dám ra tay với hắn.

Đại tướng quân nắm chắc binh quyền, lại từng cứu mạng Vệ Thiên Phụng, hơn nữa Vệ Thiên Phụng còn cho đại tướng quân mấy bản binh thư, và một số bản thiết kế vũ khí mới lạ, nên đến kết cục, đại tướng quân dường như đã trở thành người có bản lĩnh nhất trong bảy người, cho dù là Hoàng đế và Thất vương gia, thì cũng phải nhìn sắc mặt hắn mà làm việc, hắn dùng thực tiễn để chứng minh, câu nói luôn treo trên miệng Vệ Thiên Phụng "có súng trong tay là có quyền lực" là lời lẽ chí lý.

Ba người còn lại lẫn lộn trong võ lâm nên giá trị võ lực cực kỳ cao, nhất là vị tiền bối cao nhân đa mưu túc trí kia, liên hợp với võ lâm mình chủ và giáo chủ ma giáo, chiếm đoạt phần lớn thời gian của Vệ Thiên Phụng.

Mà Thẩm Kinh Hồng hắn, chỉ có thể gửi gắm toàn bộ suy nghĩ tình cảm vào giữa chốn sơn thủy, điều nổi danh duy nhất đại khái là những bức thơ họa của hắn rất đáng tiền.

Nhưng vì không có võ thuật, nên hắn cũng là người chết sớm nhất trong bảy người kia.

Lại lần nữa mở mắt ra, đã thấy mình trở về thời thiếu niên.

Hận Vệ Thiên Phụng không?

Đương nhiên là hận.

Sáu nam nhân kia đều ghi hận hắn vì đã từng cùng Vệ Thiên Phụng báii thiên địa, nhưng lại không ai đứng từ góc độ của hắn mà nghĩ, rõ ràng là sáu nam nhân kia vô si cướp đoạt thê tử của hắn, mà hắn thân làm trọng phu, lại không thể ngay lập tức bảo vệ được thê tử của mình, đó là sự bất lực của hắn.

Hắn cũng hận Vệ Thiên Phụng không quả quyết, một nam nhân lại cùng sáu nam nhân khác chia sẻ thê tử của mình, mà hắn lại là người bất tài nhất, bị chế giễu nhiều nhất, biến thành tiêu bạch kiếm ăn bám trong miệng bọn họ, còn ai nhớ hắn là Thẩm Kinh Hồng, tài tử nổi danh thiên hạ, một bộ thư pháp của hắn từng được vô số người đọc sách tìm kiếm.

Nhưng tình thơ ý họa, lại là thứ vô dụng nhất trong bảy người bọn họ.

Nhưng hắn cũng không thể không cảm kích Vệ Thiên Phụng.

Vì nếu không có Vệ Thiên Phụng, thì bệnh của phụ thân hắn năm xưa sẽ không khỏi nhanh như vậy. Không có Vệ Thiên Phụng, hắn sẽ không biết, nguyên lai trong thiên hạ rộng lớn này, còn có một nền văn minh cách đây năm ngàn năm, một câu thơ Vệ Thiên Phụng ngẫu nhiên đọc ra miệng cũng làm hắn say mê không thôi. Hắn càng thêm cảm tạ Vệ Thiên Phụng, vì ở thời điểm sau cùng, đã để cho hắn rời đi, để hắn đi tìm giấc mộng của đời mình.

Kiếp trước Thẩm Kinh Hồng chết trong một toàn miếu trên núi, trên núi phong cảnh hữu tình, hoàng hôn chiếu rọi, là mỹ cảnh mà cả hai đời Thẩm Kinh Hồng đều khó mà quên.

Chẳng ai ngờ rằng, mình sẽ có một cơ hội được làm lại từ đầu.

Lần này, Thẩm Kinh Hồng đã hiểu rõ rốt cuộc mình muốn cái gì.

Một lần nữa trông thấy Vệ Thiên Phụng, khi bị thương qua đi, trong lòng Thẩm Kinh Hồng kỳ thật đã chẳng còn gì tiếc nuối.

Trong khoảng thời gian cuối cùng ở đời trước, kỳ thật hắn đã suy nghĩ rõ ràng.

Vệ Thiên Phụng thật ra không hề hiểu được yêu là cái gì như trong miệng nàng vẫn nói.

Sở dĩ nàng nguyện ý cùng bảy nam nhân quấn quýt lấu nhau, chỉ là bởi vì nàng căn bản không biết cách cự tuyệt, và cũng căn bản không hiểu tình yêu là cái gì.

Bởi vì bảy nam nhân này đều đã cứu nàng, cũng từng vì nàng mà cố gắng nỗ lực, nên phần này tình cảm, Vệ Thiên Phụng không có cách nào báo đáp, chỉ có thể lấy chính mình báo đáp.

Khi Thẩm Kinh Hồng rời đi, thậm chí hắn đã cảm thấy trong mắt Vệ Thiên Phụng có sự nhẹ nhõm.

Nhưng sáu nam nhân khác thì không nghĩ được thông suốt như Thẩm Kinh Hồng.

Chính là bởi vì sáu nam nhân này đều có sự nghiệp của riêng mình, đều có thể lực của mình, có rất nhiều phương diện không thể chia cắt với Vệ Thiên Phụng, nên cả một đời chỉ có thể dùng mắt trần mà nhìn.

Những ý niệm này nhìn như rất nhiều, nhưng ở trong đầu Thẩm Kinh Hồng, cũng chỉ thoáng qua trong chớp mắt mà thôi.

Đến khi hắn trông thấy Vệ Chiêu hoàn hảo không chút tổn hại đứng cạnh Vệ Thiên Phụng, thì suýt chút nữa không siết chặt được dây cương ngựa.

Chẳng lẽ người trùng sinh đến như hắn không phải một người? Hay người này là người xuyên không đến trong miệng Vệ Thiên Phụng?

Thẩm Kinh Hồng không khỏi cảnh giác.

"Kinh Hồng ca ca!" Quận chúa An Nhạc bỗng nhiên hét lên, "Cẩn thận a!"

Ngựa của Thẩm Kinh Hồng đột nhiên bị chấn kinh, điên cuồng chạy.

Một công tử văn nhược như thế, sớm muộn gì cũng bị ngã trên lưng ngựa xuống.

"Thiên Phụng," Vệ Chiêu nhẹ nhàng hô một tiếng.

Vệ Thiên Phụng nhảy từ trên cửa sổ xuống, thi triển khinh công đi cứu Thẩm Kinh Hồng.

Không hổ là nữ chính, khinh công này cũng thật lợi hại.

Chỉ trong chốc lát, mắt thấy tay Vệ Thiên Phụng sắp chạm đến eo Thẩm Kinh Hồng.

Thì một thanh đại đao bỗng nhiên xuất hiện phía trước, đánh vào đầu con ngựa.

Thẩm Kinh Hồng rơi từ trên ngựa xuống, được một thiếu nữ mặc y phục màu vàng ôm vào ngực.

"Đó... đó hình như là muội muội của Trần Viễn đại tướng quân!"

Trần Viễn đại tướng quân?

Đây không phải là một trong bảy nam chính sao?

Vệ Chiêu hơi híp mắt, hắn nhớ kỹ trong kịch bản nguyên tác, Trần Viễn đại tướng quân không hề có muội muội!

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Xuyên Thành Anh Trai Nữ Chính* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4: Hậu cung của nữ vương (4)

Edit by Hạ Lan Tâm Nhiên

→ → → → → → → → → →

Vị muội muội của Trần Viễn đại tướng quân không hề có trong kịch bản này đã ra sân, vậy người này nhất định là đối thủ của Vệ Chiêu.

Một khắc khi Vệ Thiên Phụng nhảy xuống, Vệ Chiêu cũng rất nhanh đi xuống lầu, đến nơi xảy ra sự cố.

"Công tử, người nên cẩn thận một chút." Cô nương mặc váy vàng ra vẻ sáng khoái thu đao lại, sau đó đặt Thẩm Kinh Hồng xuống.

Vệ Thiên Phụng khẽ nhủ mảy, nhưng dù sao người cũng được cứu, nên cũng không bận tâm đến chuyện ai là người cứu nữa.

"Đa tạ vị cô nương này." Trong đầu Thẩm Kinh Hồng suy nghĩ hồi lâu, nhưng vẫn không nghĩ ra lai lịch của nữ nhân này.

Ngược lại nghe thấy thị nữ bên người nữ tử giọng điệu có mấy phần kiêu ngạo, dương dương đắc ý nói: "Tiểu thư nhà chúng ta chính là thân muội muội của Trần Viễn đại tướng quân, võ công của tiểu thư đến đại tướng quân cũng chưa chắc vượt qua được. Hôm nay các người có thể gặp được tiểu thư nhà ta, là vận khí của các người."

"Thu Nguyệt." Nữ tử áo vàng dường như không thích thị nữ thói phồng mình như thế "Tiểu nữ Tiêu Tố Tố, không biết tôn tính đại danh của vị công tử này là gì?"

Nữ tử áo vàng dùng đôi mắt long lanh như nước chờ mong nhìn Thẩm Kinh Hồng, dường như cực kì ngưỡng mộ hẳn.

Nếu như là Thẩm Kinh Hồng của đời trước, đôi mắt với thiếu nữ mỹ mạo có ân cứu mạng mình thế này, tám phần sẽ sinh ra lòng cảm kích.

Bởi vì kiểu nữ tử hoạt bát ngập tràn sinh khí như thế này, khắp kinh thành cũng không tìm được mấy người

Lúc trước sở dĩ Thẩm Kinh Hồng bị Vệ Thiên Phụng hấp dẫn, cũng bởi vì nàng không hề giống với người bình thường.

Nhưng đã trải qua thế sự như vậy, lại nhìn thấy kiểu người thế này, không cách nào khiến Thẩm Kinh Hồng động tâm được.

Dung mạo của Thẩm Kinh Hồng không già, nhưng tâm thì đã già.

Thứ hẳn trông thấy cũng không phải là nữ tử mỹ mạo ngưỡng mộ hẳn, mà là sự toan tính chôn sâu trong sự ngưỡng mộ kia.

Cái này giống như nàng ta đã biết mình thích kiểu người gì, cho nên mọi tác phong đều dựa theo hình mẫu lý tưởng mà xuất hiện trước mặt mình.

Thẩm Kinh Hồng chỉ cảm thấy đáng sợ.

"Kinh Hồng ca ca, huynh không sao chứ." Quận chúa An Nhạc thấy nữ tử áo vàng hỏi tên Thẩm Kinh Hồng thì lập tức chạy tới, "Người đã cứu Kinh Hồng ca ca của ta, ta sẽ trở về nói với tiểu thúc thúc, để thúc ấy ban thưởng cho phù tướng quân các người thật tốt."

Mặc dù là lần đầu tiên nhìn thấy nữ nhân này, nhưng trong lòng quận chúa An Nhạc lại sinh ra một chút bất an.

Cảm giác mà nữ nhân này đem đến cho nàng thực sự rất xấu, trực giác nói cho nàng biết, nữ nhân này có ý hướng đến Kinh Hồng ca ca.

"Ca, muội chậm một bước, bắt quá Thẩm công tử không có chuyện gì là tốt rồi." Vệ Thiên Phụng ngưng ngưng nhìn Vệ Chiêu, "Muội sẽ cố gắng nâng cao võ công của mình, để nhanh chóng mạnh lên."

"Thẩm huynh, huynh có chán kinh không? Không bằng về trước mời đại phu, rồi uống một chút canh an thần đi" Vệ Chiêu hảo ý khuyên.

Không hổ là nam chính trọng yếu nhất ở giai đoạn đầu.

Nhìn xem cái tư thế cướp đoạt này đi!

Một hai ba, ba nữ nhân!

Đầu óc Thẩm Kinh Hồng cũng có chút hỗn loạn, đời trước, hảo huynh đệ Vệ Chiêu này của hắn đã sớm chết, hắn thật sự đã quên cách làm sao để kết giao với người bằng hữu khởi từ hoàn sinh này.

Nhưng bây giờ Trần Viễn đại tướng quân Tiêu Viễn thế mà lại còn có thể có một vị muội muội, vậy Vệ Chiêu khởi từ hoàn sinh cũng không tính là chuyện lớn gì.

Vì Vệ Chiêu là một người từng tồn tại chân thật, mà Tiêu Tổ Tổ kia lại là từ không thành có.

"Quả thực ta có chút không thoải mái, thật ngại quá, Vệ huynh, chúng ta gặp mặt vào lần sau đi, bây giờ ta muốn về nghỉ ngơi trước." Thẩm Kinh Hồng sờ đầu mình, sắc mặt có chút tái nhợt.

"Kinh Hồng ca ca, ta lập tức đưa huynh về." Quận chúa An Nhạc nghe thấy thân thể Thẩm Kinh Hồng không tốt, không có tâm tư đi tìm Tiêu Tổ Tổ gây phiền phức nữa.

"Ngựa của Thẩm huynh sao lại chán kinh nhỉ?" Vệ Chiêu hết sức tò mò, "Thiên Phụng, đợi lát nữa chúng ta cho người đến tra một chút."

"Ngựa này vừa rồi do ta giết, vậy cứ để ta thu thập đi." Trên mặt Tiêu Tổ Tổ nhanh chóng hiện lên chút bất an, "Chỉ sợ hai vị cũng bị kinh sợ rồi, không giống loại người thô lỗ như chúng ta."

"Nhưng mà..." Vệ Thiên Phụng dường như muốn ngồi xổm xuống kiểm tra thi thể con ngựa một chút, nhưng Tiêu Tổ Tổ ở bên cạnh lại ngăn cản, tựa hồ rất kiêng kỵ Vệ Thiên Phụng.

Vệ Chiêu ở bên cạnh quan sát hồi lâu, sau khi trong lòng có mấy suy đoán, mới há miệng nói: "Vị cô nương này nói cũng có đạo lý, Thiên Phụng, chúng ta về trước đi."

"Được." Vệ Thiên Phụng gật đầu, vẫn không có ý cãi lời ca ca của mình.

Đợi đến sau khi đám người tản ra, nụ cười ngây thơ trên mặt Tiêu Tổ Tổ lập tức biến thành âm trầm, "Thu Nguyệt, lập tức xử lý con ngựa này đi."

"Vâng, tiểu thư."

Tiêu Tổ Tổ cắn ngón tay, sắc mặt rất khó coi.

Nàng ta đã dựa theo sự phát triển trong kịch bản dự định tiếp cận Thảm Kinh Hồng này trước, trở thành ánh trăng sáng trong lòng Thảm Kinh Hồng, sao bên người nữ chính Vệ Thiên Phụng lại có thêm một ca ca?

Chẳng lẽ nàng ta không phải chân mệnh thiên nữ sao?

Khi Tiêu Tổ Tổ phát hiện mình xuyên đến quyển sách này, tâm trạng hết sức vui mừng.

Khi đọc sách, nàng ta rất ghen tị vì nữ chính có thể làm cho mấy nam nhân hết lòng yêu nàng. Nhưng tương tự Tiêu Tổ Tổ lại cảm thấy nữ chính rất cần bả, rõ ràng Hoàng đế mới là người yêu nữ chính nhất.

Nếu như là nàng ta, nàng ta nhất định sẽ vui vẻ làm một hoàng hậu, để Hoàng đế vì mình phân tán ba ngàn hậu cung, chỉ độc sủng duy nhất mình nàng, nàng ta mới không ngốc chạy đi quy ẩn sơn lâm như nữ chính đầu.

Có vinh hoa phú quý không hưởng, lại chạy tới nơi hoang vu sinh sống, đây không phải tự làm khổ chính mình sao?

Nếu như dựa theo suy nghĩ ban đầu của Tiêu Tổ Tổ, nàng ta hi vọng có thể làm thanh mai trúc mã của Hoàng đế, sau đó thuận lý thành chương làm hoàng hậu, kết quả phát hiện điều đó căn bản không có khả năng.

Mặc dù Tiêu Viễn đã sớm được xác định là một trong bảy nam chính, nhưng trên cơ bản không chút cảm giác tồn tại nào.

Luận mỹ mạo thì không sánh bằng Thảm Kinh Hồng và giáo chủ, luận quyền thế lại không sánh bằng vương gia và Hoàng đế, hơn nữa trên cơ bản đều ở biên quan, căn bản không có cách nào vào kinh thành.

Trước kia Tiêu Tổ Tổ ở trong nhà, khóc nháo muốn tới kinh thành, người trong nhà căn bản không hề quan tâm tới nàng ta.

Tiêu gia cũng không phải chỉ có một nữ nhi là nàng.

Không có cách nào khác, Tiêu Tổ Tổ đành phải nghiêm túc luyện võ, rốt cuộc đã đợi được thời cơ vào kinh.

Thế giới này có thể có người xuyên việt như nàng ta tồn tại không?

Không được, nàng ta nhất định phải tìm một cơ hội đi xem Vệ Chiêu này một chút.

...

"Ca ca, huynh có cảm thấy muội muội của Trấn Viễn tướng quân có chút kỳ quái không?" Vệ Thiên Phụng thân là nữ chính xuyên qua, đối với cảm giác không cân đối kiểu này rất là nhạy bén.

Đây chính là sự khác biệt giữa người xuyên việt bình thường và ký chủ của hệ thống.

Người xuyên việt bình thường cũng thế, người trùng sinh cũng vậy, linh hồn và thể xác luôn có chút không tương đồng, cho dù may mắn kế thừa ký ức, thì ký ức cũng không có khả năng bao hàm quá nhiều.

Tựa như người nắm giữ một cái thư viện, bên trong cái gì cũng có, nhưng nếu người muốn tìm một bộ phận ký ức nào đó, thì phải lần lượt đi tìm.

Thân phận mà hệ thống cho lại không giống.

Chỉ cần người không đàn độn mà nói ra, thì người sẽ được thế giới này tiếp nhận, qua không bao lâu, sẽ triệt để đồng hóa với thế giới này, sau đó trở thành một sự tồn tại như thói quen của người khác.

Có biên chế và không có biên chế tất nhiên là hai loại đãi ngộ khác nhau.

"Đúng là có chút kỳ quái." Vệ Chiêu không phủ định, "Huynh cũng chưa từng nghe nói Trấn Viễn đại tướng quân có muội muội."

"Thời gian và địa điểm nàng xuất hiện đều rất trùng hợp. Thanh đao kia bình thường căn bản không thể thông qua thủ vệ trên tường thành được." Trên con đường hành tẩu của mình, Vệ Thiên Phụng đều chỉ mang theo một thanh đao nhỏ có thể bỏ túi, cũng không dám quang minh chính đại vác một lưỡi đao đi như thế.

Vị muội muội này của Trấn Viễn đại tướng quân cầm một thanh đại đao như thế nghênh ngang đi trên đường, phải sớm bị thủ vệ bắt lại mới đúng, đằng này không những không có việc gì, mà còn có thể trực tiếp chém cả ngựa.

"Đúng thật là có chút vấn đề." Vệ Chiêu gật đầu, "Hình như muội rất để ý vị muội muội của đại tướng quân này nha."

"Muội chỉ cảm thấy nàng có chút quen mặt." Vệ Thiên Phụng ý thức được mình nói hơi nhiều, "Hôm nay vận khí đúng là chẳng tốt đẹp gì, muội có chút đói bụng, ca ca chúng ta về nhà ăn cơm trước đi."

"Lần trước đã nói rồi, bảo muối ăn ít lại một chút." Vệ Chiếu tựa hồ có chút bất lực, "Gần đây cha và nương định tìm kiếm hôn phu cho muối, huynh đã cho người may cho muối mấy bộ đồ mới, muối đừng để đến lúc đó lại mặc không nổi."

"... Muối biết rồi." Vệ Thiên Phụng có chút sầu bi, xuyên đến cổ đại không có gì tốt, chỉ có đồ ăn là không tệ. Ở cổ đại, vì hằm một nồi canh, đầu bếp có thể chuẩn bị trước cả ba tháng, cái này mà đặt ở hiện đại thì không thể nào tưởng tượng được.

Vệ Chiếu thấy nữ chính muối muối nghe lời, trêu chọc thêm vài câu rồi không nói nữa.

Sao hán có thể không nhìn ra trên người Tiêu Tổ Tổ này có vấn đề chứ?

Rất rõ ràng là người xuyên việt.

Hon nữa còn là loại người xuyên qua biết rõ kịch bản, có ý đồ thay thế nữ chính kia.

Loại người xuyên việt này thường thường thích tự mình tìm đường chết, vừa khinh bỉ nữ chính hoa tâm lạn tị, lại vừa tiếp tục học theo nữ chính trong kịch bản.

Nam chính thích nữ chính thế nào, những người "xuyên việt" này cứ dựa theo kịch bản mà thể hiện hoàn mỹ ra một lần, sau đó tự cho là như thế có thể thay đổi được quỹ đạo của vận mệnh.

Kỳ thật làm gì có chuyện đơn giản như vậy.

Chuyện giống vậy, nữ phụ làm với nam chính ngàn lần vạn lần, cũng không bằng nữ chính làm một lần là hữu dụng.

Loại người này mặc dù dễ đối phó, nhưng muốn cứ như vậy mà trừ bỏ bọn họ cũng khá là phiền toái.

Hon nữa rõ ràng người "xuyên việt" này đã xuyên đến một thời gian rất dài, chỉ sợ cũng đã bí mật bố trí nhiều lần, tăng thêm năng ta là muối muối của một trong bảy nam chính, cái này đánh chó còn phải ngó mặt chủ, không tiện hạ thủ chút nào.

Tuồng kịch xảy ra hôm nay, Vệ Chiếu dám đánh cược, là cái người xuyên qua này vì muốn đạt được tình yêu của Thẩm Kinh Hồng mà sắp xếp.

Ở trong kịch bản ban đầu, sở dĩ Thẩm Kinh Hồng yêu nữ chính, là bởi vì nữ chính cứu được Thẩm Kinh Hồng khi hán rơi xuống ngựa, ở trước mặt Thẩm Kinh Hồng thể hiện ra sự mạnh mẽ và sáng khoái, hoàn toàn không giống các nữ tử khuê các khác.

Nếu như mọi chuyện thuận lợi, nói không chừng thật sự có thể làm nữ tử xuyên qua này lưu lại trong lòng Thẩm Kinh Hồng một dấu tích đặc biệt.

Đáng tiếc, Thẩm Kinh Hồng này trùng sinh mà đến.

Trước đó nhìn dáng vẻ kia của Thẩm Kinh Hồng là biết, tám phần ở trong lòng hán đang nói thầm.

Người hiểu rõ người nhất chính là địch nhân của người, Thẩm Kinh Hồng và Trần Viễn tướng quân Tiêu Viễn làm tình địch nhiều năm như vậy, sao lại không rõ rốt cuộc đối phương có muối muối hay không cơ chứ?

Cùng với việc vừa rút lui ra khỏi kịch bản, trong lòng Thẩm Kinh Hồng không cảnh giác mới là lạ?

Vệ Chiếu nhin không được cười trộm trong lòng.

Bởi vì hán cảm thấy thế giới này thật sự càng ngày càng thú vị.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Xuyên Thành Anh Trai Nữ Chính* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Hậu cung của nữ vương (5)

Edit by Hạ Lan Tâm Nhiên

→ → → → → → → → → →

Gần đây, người nổi danh nhất trong kinh thành không còn là song bích kinh thành nữa, mà là một nữ tử vừa mới vào kinh.

Thân muối muối của Trần Viễn tướng quân – Tiêu Tổ Tổ, nghe nói nàng ta không chỉ có mỹ mạo, mà còn văn võ song toàn, xuất khẩu thành thơ.

Ở trong kinh một thời gian ngắn, mà đã cứu được một trong song bích kinh thành, Thẩm Kinh Hồng, đồng thời còn trở thành thượng khách của Thất

vuông gia, nghe nói là trường công chúa cũng vô cùng thương thức nàng, định giới thiệu nàng cho rất nhiều quý nữ.

So sánh một chút, thì Vệ Thiên Phụng thay đổi tính cách điều ngoa trước kia, căn bản không đủ để trở thành đề tài nói chuyện.

Ngược lại là quận chúa An Nhạc đối với lần này rất bất mãn, trước trước sau sau không ít lần tìm Tiêu Tổ Tổ gây phiền phức, nhưng chẳng những không thành công, mà ngược lại còn trở thành bàn đạp cho Tiêu Tổ Tổ.

Không thể không nói, nữ nhân xuyên qua này vẫn có chút bản lĩnh, sau khi biết Thẩm Kinh Hồng bên này không tiện hạ thủ thì lập tức thay đổi mục tiêu.

Nếu như nữ nhân xuyên qua này không quấy rầy mình làm nhiệm vụ, vậy cứ tùy nàng ta đi.

Vệ Chiêu không có nửa điểm tâm tư muốn nhúng tay vào, ngược lại không có việc gì thì sẽ mang Vệ Thiên Phụng đi xem Thẩm Kinh Hồng đang chán kinh một chút, tranh thủ sáng tạo chút cơ hội để bọn họ ở chung với nhau.

Thẩm Kinh Hồng nguyên bản là thích hợp với Vệ Thiên Phụng nhất, hiện tại hấn trùng sinh thì càng tốt hơn.

Một lần nữa, có thể cùng Vệ Thiên Phụng một đời một kiếp chỉ có một đôi, điều này chắc chắn sẽ hấp dẫn Thẩm Kinh Hồng.

Nhưng mà cho dù huynh muội hai người không muốn gây phiền phức, thì phiền phức cũng sẽ tự động tìm tới bọn họ.

Vì Vệ Thiên Phụng là nữ chính của thế giới này, nên Tiêu Tổ Tổ chắc chắn sẽ không có khả năng yên tâm được, tăng thêm chuyện bên cạnh Vệ Thiên Phụng còn có một người vốn không nên sống là Vệ Chiêu, điều này càng làm Tiêu Tổ Tổ thêm bất an.

"Ngẩng đầu nhìn trăng sáng, cúi đầu nhớ cố hương." Một tỷ nữ lúc đang mài mực cho Vệ Chiêu đột nhiên ngâm hai câu "Thiếu gia, nghe nói đây là hai câu thơ Tiêu Tổ Tổ hạ bút làm ở hội ngắm hoa, nàng nói nếu như có người có thể làm được hai câu tiếp theo, nàng sẽ tự thân tới cửa bái phỏng, cùng nghiên cứu thảo luận thơ văn đấy!"

"Ừ." Đến mí mắt Vệ Chiêu cũng không động đậy chút nào, tiếp tục viết chữ của mình.

"Theo nô tỳ thấy, có thể làm được hai câu tiếp theo, trừ thiếu gia ngài và Thẩm công tử ra, thì sẽ không còn ai khác." Tỷ nữ lấy lòng nói, "Thiếu gia, ngài không thử một lần sao?"

"Hai câu này nghe bình thường không có gì lạ, ta không cảm thấy lợi hại đến mức đó, nhưng mà mỗi người đều có suy nghĩ riêng." Rốt cuộc Vệ Chiêu cũng mở miệng nói chuyện, "Ta và Tiêu cô nương đã từng gặp mặt một lần, không cần nàng đến nhà bái phỏng."

Tỷ nữ tựa hồ bị câu trả lời của Vệ Chiêu làm cho sợ ngây người, "Thế nhưng.."

"Thu Cúc, người ra ngoài đi." Vệ Chiêu tựa hồ có chút tức giận, "Ta chỉ muốn yên lặng viết chữ. Nếu người cảm thấy việc mài mực ở thư phòng này không muốn làm nữa, vậy ta sẽ đi bẩm báo với mẫu thân, đổi một người khác."

"Thiếu gia khai ân, là Thu Cúc quá phận, nô tỳ lập tức đi ngay." Tỷ nữ biết mình đã chọc giận công tử, cũng không dám tiếp tục nhiều lời, vội vàng lui ra khỏi thư phòng.

Thu Cúc vụng trộm đi ra cửa sau, trên mặt còn có chút thần sắc bất mãn, đợi sau khi nàng thấy người tới, lại càng thêm tức giận, "Người, tên lừa đảo này lại gạt ta, công tử nhà ta căn bản không có hứng thú với Tiêu Tổ Tổ gì đó."

Tiểu nha hoàn ngoài cửa ngăn người, "Người không nói cho công tử nhà người biết hai câu thơ kia à?"

"Công tử nhà ta nói, hai câu thơ này bình thường không có gì lạ, công tử không muốn làm tiếp." Thu Cúc cười lạnh nói, "Ta cũng vì một phút ngớ ngẩn, vì một cây trâm mà giúp người hỏi nhiều hơn vài câu."

"Không thể nào, công tử nhà người không có biểu hiện gì khác sau?" Tiểu nha hoàn tiếp tục truy vấn.

"Công tử nhà ta là danh sư nổi danh, có loại thơ gì mà chưa từng đọc qua? Sao lại vì một bài thơ của nữ tử làm mà có biểu hiện đặc biệt chứ." Thu Cúc càng nghĩ càng tức, nếu như không được hầu hạ trong thư phòng nữa, vậy ước mong làm đại nha hoàn của nàng ta cũng chấm dứt, "Người cút đi, sau này đừng tới tìm ta nữa."

Nói xong, Thu Cúc thô phì phò rời đi.

Tiểu nha hoàn cũng rất ủy khuất, nhưng cũng chỉ có thể ngoan ngoãn trở về nói lại chuyện đã xảy ra cho tiểu thư nhà mình biết.

"Thơ của thi nhân nổi danh mà lại bình thường không có gì lạ, không trách được người này ở trong nguyên tác cũng không có phần diễn." Tiêu Tổ Tổ phát phát tay để tiểu nha hoàn lui xuống, trong lòng lại thả lỏng rất nhiều.

Những ngày này nàng ta đã cho người điều tra, Vệ Chiêu này không khác gì so với trước kia, hơn nữa lại chưa từng có động tác gì can thiệp đến kịch bản. Ngược lại là nghe nói Vệ Thiên Phụng tỉnh lại sớm hơn hấn một ngày, sau đó hấn mới sống lại, không chừng là bởi vì Vệ Thiên Phụng ra tay nên mới làm người ca ca này sống lại.

Chuyện này cũng không phải không thể.

Dù sao thế giới này cũng đã có nhiều hơn một người như nàng ta, thì Vệ Chiêu thành công sống sót cũng không phải chuyện lạ gì.

Chỉ cần đối phương không phải người xuyên qua là được.

Ngược lại Vệ Thiên Phụng bên kia, không thể không biết hai câu thơ này, nhưng nàng thế mà lại không đến tìm mình? Cũng đúng, ở trong nguyên tác, Vệ Thiên Phụng chính là một người lạnh lùng cao ngạo, bây giờ đối với một "đồng hương hư hư thực thực" như nàng ta, nói không hứng thú cũng không phải không thể.

Nhưng mà vẫn không thể phớt lờ Vệ Thiên Phụng được.

Nàng ta chỉ cần đi con đường bên trường công chúa, gặp mặt Hoàng đế trước, rồi lưu lại ấn tượng sâu đậm trong lòng hoàng đế, sau đó lại tìm một cơ hội gả Vệ Thiên Phụng cho một người khác, thế thì địa vị của nàng ta sẽ ổn định.

Tiêu Tổ Tổ rà soát lại kịch bản lần nữa, cảm thấy mình vẫn đang chiếm ưu thế.

Thẩm Kinh Hồng bên kia, khi nghe thấy câu thơ này lại có một thần sắc khác biệt.

Hắn nhớ rõ, đây là câu thơ mà kiếp trước Vệ Thiên Phụng từng đọc cho hắn nghe, nghe nói là do một người tên Lý Bạch viết. Thiên Phụng rất ít khi làm thơ, khi ngẫu nhiên đọc ra một bài thơ kinh điển, cũng chỉ nói là nàng từng xem trong một bản cổ thư. Chỉ là tất cả mọi người tưởng rằng Vệ Thiên Phụng khiêm tốn, nên ngầm thừa nhận tác giả là nàng thôi.

Sau khi Vệ Thiên Phụng nói rõ lai lịch của mình với bọn họ, thì cũng cường điệu giải thích lai lịch của thơ ca một chút, lúc ấy mới khiến cho Thẩm Kinh Hồng vững tin.

Dù sao, các loại thơ trong miệng Vệ Thiên Phụng đọc ra có phong cách rất mới lạ, ẩn chứa tình cảm cực sâu, hoàn toàn không thể do một nữ tử com áo không lo viết ra được.

Người đọc sách đều biết, thơ có thể làm tốt hay không, mấu chốt ở chỗ dung nhập tình cảm của mình vào, có như thế mới có thể làm ra câu thơ hay. Bởi vậy, rất nhiều thi nhân nổi danh cơ hồ đều là cả đời long đong, hoặc là trải qua rất nhiều sự biến đổi. Nếu như một nữ tử khuê các chỉ biết thêu hoa dệt nhiễu làm ra một bài thơ đặc biệt oanh liệt, đó mới làm cho người ta cảm thấy kỳ quái.

Thẩm Kinh Hồng rất xác định, kiếp trước không có Tiêu Tổ Tổ người này.

Nhưng hiện tại hắn lại có phỏng đoán, Tiêu Tổ Tổ này chỉ sợ cũng như Vệ Thiên Phụng kiếp trước, là người đến từ thế giới khác. Chỉ là kiếp trước Vệ Thiên Phụng cũng không có không biết xấu hổ như vậy, nói những câu thơ này đều do mình làm.

Cùng với những động thái gần đây của Tiêu Tổ Tổ, Thẩm Kinh Hồng càng phát giác tâm tính nàng ta có chút không thể chấp nhận được.

Đầu tiên là mập mờ với Thái vương gia, bây giờ lại bắc cầu qua trường công chúa, nghe nói chính là mưu đồ tiến cung?

Mặc dù cả hai đời Thẩm Kinh Hồng đều không thể thích Hoàng đế được, nhưng cũng rất rõ ràng Hoàng đế là một người có dã tâm.

Đến ngay cả kiếp trước, Hoàng đế cũng vì cùng Vệ Thiên Phụng trải qua rất nhiều chuyện nên mới có ý nghĩ cướp đoạt thể tử của thần tử. Bây giờ Tiêu Tổ Tổ này mọi thứ không bằng người ta, lại cùng Thái vương gia ở cùng một chỗ hoa tiền nguyệt hạ, sao Hoàng đế có thể để ý đến nàng ta được nữa?

Suy nghĩ cẩn thận, kiếp trước sở dĩ bọn họ đi đến bước cuối cùng, có nhiều thời điểm là vì trời đất xui khiến.

Khi Hoàng đế và Vệ Thiên Phụng quen biết nhau, cũng không biết nàng là vị hôn thê của Thẩm Kinh Hồng, tương tự như thế, Thái vương gia cũng căn bản không thể hiểu rõ lòng mình.

Bây giờ biến thành người khác, Thẩm Kinh Hồng không cảm thấy Thái vương gia và Hoàng đế sẽ coi trọng Tiêu Tổ Tổ này.

Giả vờ vĩnh viễn vẫn là giả, không thể nào so sánh được với chính phẩm.

"Thiếu gia, quận chúa An Nhạc tới." Thư đồng có chút do dự, cuối cùng vẫn vào phòng nói.

Thẩm Kinh Hồng xoa xoa trán, đây chính là phiền toái lớn nhất của hắn sau khi trùng sinh.

Hắn thật sự không có bất kỳ ý nghĩ gì với vị quận chúa An Nhạc này, kiếp trước không có, kiếp này lại càng không.

"Cứ nói ta không ở đây."

"Dạ."

Quận chúa An Nhạc chờ ở bên ngoài Thẩm phủ rất lâu, khi nghe thấy những hạ nhân này nói Thẩm Kinh Hồng không có ở đây, thì liền biết Kinh Hồng ca ca không muốn gặp nàng. Nhưng nàng cũng không tiện trực tiếp xông vào, chỉ là đang phiền não xem làm cách nào Thẩm Kinh Hồng mới chịu chấp

nhận nàng mà thôi.

"Quận chúa, chúng ta vẫn nên đi đi." Thị nữ bên người nhẹ giọng khuyên "Bằng không thì sẽ không tiện bàn giao với vương gia bên kia."

"Phụ vương ta không phải rất thích Tiêu Tổ Tổ kia à?" An Nhạc xem thường nói, "Hồ ly tinh kia cũng thật lợi hại, mê hoặc phụ vương ta đến như vậy, mà còn có lá gan đi thông đồng với Thất thúc của ta." Nghe nói còn muốn tiến cung, thật sự cho rằng Hoàng gia này là cái trò hề hay sao!

"Quận chúa." Thị nữ thấp giọng, "Vương gia đã nhiều năm không có chính phi, thân phận của Tiêu Tố Tố này cũng không có trở ngại, vạn nhất thật sự thành, ngài..."

"Nhưng nàng chớ quên mất phụ vương ta." Quận chúa An Nhạc liếc mắt, "Tâm của nàng rất lớn đấy! Cũng chỉ có mấy tên háo sắc mới không nhìn rõ chủ ý của nàng, còn cho rằng nàng là tiên nữ cơ đấy!"

Thị nữ cũng không dám khuyên, quận chúa An Nhạc đối với tiểu thư Tiêu gia này là thật sự chán ghét, so với lúc trước đối với Vệ cô nương còn chán ghét hơn.

"Được rồi, về trước đi." Quận chúa An Nhạc cũng cảm thấy không có hứng thú gì, dứt khoát dẹp đường hồi phủ.

...

Không phải người ta hay nói oan gia ngõ hẹp hay sao, đi đến nửa đường, quận chúa An Nhạc và xe ngựa của Tiêu Tô Tô đụng phải nhau.

"Có thể mời quận chúa lên xe nói chuyện cùng tiểu nữ được không?" Tiêu Tổ Tổ vén rèm lên, hướng về phía quận chúa An Nhạc phát ra mời.

"Người có phẩm cấp gì, ta lại là phẩm cấp gì, muốn qua cũng là người phải qua đây." Quận chúa An Nhạc không chút nể mặt, "Mặc kệ người muốn làm gì, nhưng bây giờ người chỉ là muội muội của một tên tướng quân. Chờ người thật sự trở thành mẫu phi của ta, rồi hãy đến nói mệnh lệnh với ta."

Sắc mặt Tiêu Tổ Tổ cứng đờ, nhưng vẫn rất nhanh thu liễm tâm tình của mình, "Chẳng lẽ quận chúa không muốn cùng Thẩm công tử tiến thêm một bước sao?"

"Người có ý gì?" Khuôn mặt quận chúa An Nhạc trong nháy mắt trầm xuống. "Người đang uy hiếp ta?"

"Không dám." Tiểu Tổ Tổ nhìn dáng vẻ của quận chúa An Nhạc, âm thầm thấy may mắn vì mình đi một nước cờ rất đúng. Những chuyện của Vệ Thiên Phụng nàng ta đều biết, nếu muốn triệt để thay thế địa vị của Vệ Thiên Phụng, vậy thì phải chặt đứt các cánh tay của nàng trước.

Lúc đầu nàng ta muốn đi cầu dẫn Thảm Kinh Hồng, nhưng ai ngờ Thảm Kinh Hồng người này căn bản không ra khỏi cửa, nàng ta cũng chỉ có thể thay đổi thủ đoạn.

Tỉ như, vị quận chúa An Nhạc này!

Vệ Thiên Phụng, nữ nhân kia đối trả vô cùng, bản thân mình và nhiều nam nhân mập mờ không rõ, lại không cho phép những nam nhân kia thành gia lập thất. Chỉ cần Thâm Kinh Hồng này lấy quân chúa An Nhạc, vậy thì Thâm Kinh Hồng sẽ không còn khả năng thương vị nữa!

Không có Thảm Kinh Hồng ở giai đoạn trước hỗ trợ, Vệ Thiên Phương còn có thể tiến cung kiểu gì chứ?!

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Xuyên Thành Anh Trai Nữ Chính* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 6: Hậu cung của nữ vương (6)

Edit by Murasaky { Murasakiiiiii }

"A chiều, mấy muội muội của con tuổi tác cũng không còn nhỏ nữa. Mẹ con có ý là nên để các nàng đi ra ngoài giao lưu một chút." Vệ ngừ sử lấy một tấm thiệp mời ra, "Gần đây trường công chúa định mở yến hội, sẽ có không ít người đến. Con thân là huynh trưởng, có thể đi cùng muội muội đến gặp gỡ những người đó. Nếu như có người thích thì cũng có thể trở về nói với ta. Cha con không phải là người bảo thủ."

Không thể không nói, Vệ ngừ sử dối với đứa con trai này là tri kỉ đến tận xương tủy. Nếu không thì trong nguyên tác cũng sẽ không vì Vệ Thiên Phụng "hại chết" nhi tử liền không quan tâm nữa nhì.

Trong nguyên tác hình như cũng không có một đoạn kịch bản như vậy.

Tuy nhiên, nghĩ đến gần đây trưởng công chúa và Tiêu Tổ Tổ qua lại rất gần, thì có thể hiểu rõ nguyên nhân của buổi yến hội này. Tăm phần là để Tiêu Tổ Tổ chính thức lộ diện trước giới quý tộc kinh thành.

Thân phận Tiêu Tổ Tổ quả thực hoàn toàn không tính là thấp, nhưng Tiêu Viễn hiện giờ còn đang ở biên quan, muốn cho muội muội mình chỗ dựa cũng không kịp. Mặc dù Tiêu Tổ Tổ có không ít thanh danh, nhưng muốn tiến cung, thì nhất định phải nhận được sự tán thành.

"Được" Vệ Chiêu suy nghĩ, cuối cùng cũng đồng ý.

Lấy đầu óc của Tiêu Tổ Tổ, nếu lần này bọn họ không đi, thì nhất định sẽ nghĩ biện pháp buộc họ phải đi.

Đây chính là bệnh chung của những người "xuyên việt". Không có việc gì cũng xâm nhập vào thế giới nhân vật chính, phải để nhân vật chính hoạt động ngay dưới mí mắt mới yên tâm được.

Sau khi cảm được thiệp mời, Vệ Chiêu liền đi tìm Vệ Thiên Phụng.

Người muốn đi lần này không chỉ có Vệ Thiên Phụng, mà còn có hai muội muội do mẹ kế sinh ra là Vệ Thiên Vân và Vệ Thiên Hà. Trong nguyên tác, một người cuồng vọng phách lối, một người tâm cơ, cũng không phải hạng người tốt lành gì.

Khụ, dù sao cũng là truyện N/P, người ra dáng nam nhân đều trở thành nam chính, do đó, gánh nặng của nhân vật phản diện đành phải rơi

trên người những cô gái này. Hơn nữa, còn có một mẫu thân có thể xưng là boss như thế, hai nữ nhi này khẳng định cũng không thoát khỏi loại hình bạch liên hoa.

Nếu không nhớ lầm, trong nguyên tác, hai muội muội này cũng gả không tốt. Nếu không phải tìm đường chết ở nhà thì chính là tìm đường chết trên đường.

"Thiên Phụng, muội chuẩn bị cẩn thận một chút. Trong đồ cưới của mẫu thân chúng ta có không ít đồ trang sức xinh đẹp. Muội có thể chọn nhiều một chút." Ngự sử là một chức vị thanh lưu, bổng lộc cũng không tính là nhiều. Cũng may Vệ ngự sử không nạp thiếp, con cái cũng chỉ có mấy đứa như vậy, tăng thêm trong nhà chút sản nghiệp, nên căn bản cũng có thể duy trì thu chi.

Vệ ngự sử rất yêu thương trưởng tử này, sớm đã đem bản ghi chép đồ cưới của thê tử giao cho con trai, tránh sau này gia sản phân chia không đều dẫn đến tranh chấp. Mẹ kế sở dĩ xuống tay với Vệ Chiêu nhanh như vậy, cũng không ít nguyên nhân là do đồ cưới.

Bà ta làm vợ kế, của hồi môn không tính là nhiều, lại thêm liên tục sinh hai nữ nhi, thì càng là giật gấu vá vai. Muốn nữ nhi được gả đi một cách phong quang, và còn muốn lưu lại tài sản cho nhi tử của mình, thì chỉ còn cách hạ thủ với huynh muội Vệ Chiêu.

"Muội không muốn đi" Vệ Thiên Phụng nhìn thấy thiệp mời thì rất không vui, nằng đối với tiệc ra mắt ở cổ đại không hề có thiện cảm, thời gian đó không bằng đi luyện thêm chút võ công còn hơn.

"Trai lớn dựng vợ gái lớn gả chồng, muội sao có thể không đi?" Vệ Chiêu gõ trán Vệ Thiên Phụng, "Lại nói, lần này cũng không phải chỉ có mình muội, hai muội muội cũng đi cùng. Muội đi xem nhiều một chút, dù sao so với sau này cái gì cũng không biết thì tốt hơn."

"Vâng" Vệ Thiên Phụng cũng không phải không biết điều, biết ca ca đều vì tốt cho mình.

"Hừm, chú ý ăn mặc một chút, đến lúc đó Thảm huynh cũng sẽ đến." Vệ Chiêu chế nhạo nói, "Thiên Phụng, nếu muội muốn cùng với Thảm huynh thì cần phải bỏ thêm chút sức."

Vệ Thiên Phụng hơi đỏ mặt, "Muội và hắn không có quan hệ gì."

"Thiên Phụng, muội sẽ phải lập gia đình." Vệ Chiêu tựa hồ có chút không bỏ, "Thảm huynh và ta cũng coi như có giao tình kết bái, nhà Thừa tướng gia phong thanh chính, cũng không chê Vệ gia chúng ta thấp

hơn. Huynh biết muội không thích nhốt mình ở hậu trạch, Thảm huynh lại có chí hướng du sơn ngoạn thủy. Hắn giỏi văn muội giỏi võ, đúng là không thể tốt hơn. Chỉ là Thảm huynh quá tốt, rất nhiều nữ tử đều biết,

huynh sợ đến lúc đó muội lại không tranh nổi với người ta."

Vệ Thiên Phụng cảm thấy mình và người huynh trưởng mang tư tưởng phong kiến này không thể cùng quan điểm mà nói, nhưng lại không thể không thừa nhận huynh trưởng nói đúng. Dưới điều kiện bây giờ, Thảm

Khinh Hồng đích thực là lựa chọn tốt nhất của nàng.

Bằng sức một người có thể phản kháng toàn bộ xã hội sao?

Cứ coi như nàng không để ý người khác nói mình thế nào, nhưng huynh trưởng đối với nàng tốt như vậy, sao nàng có thể mặc kệ thanh danh của Vệ gia được?

"Muội biết rồi." cuối cùng, Vệ Thiên Phụng vẫn thỏa hiệp.

"Muội là muội muội ta, nếu muội thật sự không thích Thảm huynh, thì chúng ta cũng có thể chậm rãi mà tìm." Vệ Chiêu lại trấn an một câu, "Muội cũng không cần ép buộc mình quá."

"Ca, muội đi xem y phục trước" Vệ Thiên Phụng thực sự không đỡ được ánh mắt "sắp gả muội muội" của Vệ Chiêu, chạy trốn chết.

Vệ Chiêu nhẹ nhàng thở ra.

Vệ Thiên Phụng nguyên ý nghe khuyên bảo là tốt rồi.

Hắn cũng không thể Bá Vương ngành thương cung ép buộc người ta, điều duy nhất hắn có thể làm là cho hai người họ liên hệ với nhau nhiều hơn.

Tìm chân ái cho nữ chính, làm sao có thể dễ dàng như vậy?

Vệ Chiêu sờ trán, luôn cảm thấy mình bị hệ thống hù.

Ngày tổ chức yến hội, phủ trưởng công chúa gần như đầy ắp cả người, cơ hồ là nữ nhi vừa độ tuổi của các quan viên trong kinh thành đều tới. Cũng may, phủ trưởng công chúa rất lớn, chứa được nhiều người như vậy.

Vệ Thiên Phụng là nữ chính, tối thiểu nhất là gương mặt đẹp thì vẫn có.

Vệ Thiên Phụng nguyên bản dung mạo cũng đã rất đẹp, bây giờ có khí chất của linh hồn thêm vào, hai thứ kết hợp lại làm hiệu quả càng nổi bật.

Vệ Chiêu và Vệ Thiên Phụng là hai huynh muội ruột, khi hai gương mặt khác biệt lại mang khí chất tương tự xuất hiện cùng một chỗ, lập tức đem đến cho người ta sự rung động khó nói nên lời.

Kể cả Thảm Kinh Hồng đã từng thấy các bộ dáng xinh đẹp của Vệ Thiên Phụng, khi nhìn thấy hai huynh muội này cùng nhau xuống xe ngựa, cũng không khỏi ngây người.

Kiếp trước Thiên Phụng cái gì cũng có, chỉ không có tình thương của người thân. Hắn biết Vệ Thiên Phụng khát vọng nhất là tình thân, người duy nhất có thể cho nàng chút an ủi là sự phụ nàng. Đáng tiếc sự phụ Thiên Phụng vô tung vô ảnh, ít có lúc có thể gặp mặt.

Bây giờ Thiên Phụng có thêm một ca ca, so với dáng vẻ cô tịch lúc trước đã tốt hơn nhiều.

Lần đầu tiên Thảm Kinh Hồng cảm thấy, có lẽ như vậy cũng không tệ.

Nếu kiếp trước Vệ Chiêu không chết sớm, vậy có lẽ sự tình sẽ trở nên hoàn toàn khác biệt.

Hai người Vệ Thiên Vân và Vệ Thiên Hà rõ ràng cũng cùng xuống xe ngựa, các nàng nhìn cũng rất là mỹ mạo. Đáng tiếc ở trước mặt hai huynh muội này, các nàng chỉ giống như hai con quạ nhỏ đi phụ trợ phượng hoàng mà thôi.

Đều là nữ nhi cùng cha, nhưng Vệ Thiên Phụng chính là phượng hoàng bay lượn nơi cửu thiên, còn các nàng chỉ có thể là ráng mây nơi chân trời, cỡ nào bất công!

Vệ Thiên Vân và Vệ Thiên Hà liếc nhau, trong lòng đã có quyết định.

Đây không phải là hai người bọn họ nhắm tâm, chỉ là muốn lấy lại thứ thuộc về mình mà thôi.

Muốn trách thì hãy trách huynh muội Vệ Chiêu đắc tội với Tiêu Tổ Tổ!

"Huynh muội hai người thật đúng là..." Trương công chúa nhìn hai huynh muội như vậy, trên mặt cũng không khỏi có thêm nụ cười. Cho dù nàng thường thức Tiêu Tổ Tổ, nhưng cũng không thể không thừa nhận, phong thái của nữ nhi nhà võ tướng kém xa hai huynh muội này.

Cũng không biết nếu hôm nay lão Thất và Bệ hạ vi phục đến, thì rốt cuộc sẽ nhìn trúng người nào?

Trong lòng Trương công chúa xoay chuyển bảy đường tám lối nhưng bên ngoài lại không biểu lộ chút gì.

"Trương công chúa thế nhưng lại gặp tâm hỉ? Haiz, đáng tiếc ta không có nhi nữ vừa độ tuổi, bằng không thì nhất định phải đoạt một trong hai huynh muội này về." Một quý phu nhân bên cạnh cười nói tiếp.

"Không sai không sai." Trương công chúa rất nhanh kịp phản ứng, "Huynh muội các người phải ra ngoài giao lưu nhiều một chút mới được. Vệ ngự sử thế mà lại cất giấu một đôi nhi nữ không chịu thả ra, trở về ta phải cùng bệ hạ thưa hần."

Huynh muội Vệ Chiêu rất nhanh liền bị mọi người vây quanh, dù sao, tất cả mọi người đều thích ngắm mỹ nhân, lại nói, không phải Trương công chúa cũng thích bọn họ sao?

"A" Một tiểu thư cùng khuê mật xì xào bàn tán nói, "Y phục trên người Vệ Thiên Phụng rất quen mắt nha".

"Phải không." Khuê mặt cũng nhìn thêm mấy lần, "Y phục màu đỏ như lửa, người bình thường mặc không đẹp, nhất định phải là người da trắng mặc mới đẹp. Trước đó Tiêu Tổ Tổ kia hình như cũng là mặc kim ti đường viền đỏ."

"Tiêu Tổ Tổ mặc đúng là rất đẹp, nhưng mà, so với Vệ Thiên Phụng nha..." Tiểu thư bịt miệng lại, "Cũng không biết nữ nhân Tiêu Tổ Tổ kia hôm nay mặc cái gì? Nếu đụng y phục thì thú vị rồi."

Đừng thấy Tiêu Tổ Tổ được các vị công tử nâng thành thần nữ mà nhầm, ở trong mắt các tiểu thư, nàng ta chính là một tiện nhân mua chuộc danh tiếng!

Giả tạo!

Tiêu Tổ Tổ đương nhiên không chọn thời điểm này mà đi mặc y phục giống Vệ Thiên Phụng, dù nàng ta có tự tin vào chính mình bao nhiêu đi nữa, thì cũng không thể đầu lại nữ chính được ông trời ưu ái.

Vệ Thiên Phụng là làn gió diễm lệ, lần này Tiêu Tổ Tổ lại đi theo phong cách băng tuyết. Mặc dù màu sắc quần áo khá mộc mạc nhưng cũng không mất đi vẻ long lanh, tăng thêm đồ trang sức tí mĩ phối hợp, cũng tạo nên một nhan sắc đặc biệt.

Lần này mục tiêu của Tiêu Tổ Tổ tất nhiên là Hoàng đế vì phục đến.

Trưởng công chúa bên kia đã nói, Bộ hạ rất có thể sẽ đến yến hội lần này thường ngoạn, tương tự, Thất vương gia cũng có thể sẽ trở về.

Những ngày này, Tiêu Tổ Tổ đã cùng Thất vương gia đánh lửa nóng, mập mờ một thời gian rất dài.

Thất vương gia là loại người đa tình, trong vương phủ đã có rất nhiều ái thiếp, nhưng hắn còn thiếu chính phi.

Nếu như Hoàng đế thật sự không thành, thì Thất vương gia cũng có thể xem là đối tượng dự bị của Tiêu Tổ Tổ.

Dù sao, Tiêu Tổ Tổ cũng không dám hứa chắc mình nhất định có thể trở thành hoàng hậu. Bởi vậy, có thêm mấy sự lựa chọn nữa cũng tốt hơn.

Vì thế, lần yến hội này, tôi thiếu sẽ có ba nam chính trong nguyên tác xuất hiện.

Cũng may Thẩm Kinh Hồng bên này, nàng ta đã cùng quận chúa An Nhạc nói xong rồi, lát nữa không cần lo lắng nhiều. Chuyện còn lại, chỉ là làm cách nào để Thất vương gia và Hoàng đế nhớ kỹ nàng ta mà thôi.

Tiêu Tổ Tổ tự nhận là cũng không phải loại người ngốc nghếch như mấy nữ nhân xuyên qua khác, ca hát hiện đại hay khiêu vũ gì đó không phải chuyện nàng ta sẽ làm, quá thấp kém.

Bởi vậy, thứ Tiêu Tổ Tổ chuẩn bị chính là rất nhiều ý tưởng luận bàn, thậm chí còn chuẩn bị một chút tri thức liên quan đến phương diện nông nghiệp, đến lúc đó có thể ứng đối khi Hoàng đế đặt câu hỏi.

Hoàng đế trong nguyên tác chính là một quân vương anh minh, khẳng định có thể ý thức được giá trị của nàng ta!

Tiêu Tổ Tổ lấy ra một cái gương nhỏ, nhìn dung nhan của mình, xác định không có vấn đề, lúc này mới xuống xe ngựa.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Xuyên Thành Anh Trai Nữ Chính* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 7: Hậu cung của nữ vương (7)

Edit by Hạ Lan Tâm Nhiên

→ → → → → → → → → ●

Có đôi lúc, không phải Vệ Chiêu xem thường những người xuyên qua hay trùng sinh này, mà là trí thông minh của những người này, cho dù làm lại một lần cũng không cách nào tiến bộ được.

Giống như Vệ Thiên Phụng, kiếp trước chính là đặc công, được xưng tụng là tinh anh của quốc gia, cho nên sau khi xuyên qua cũng có thể thích ứng rất nhanh, ở triều đình hay giang hồ cũng có thể chơi đến phong sinh thủy khởi.

Mà những người có chút ngu xuẩn, trước khi trùng sinh là ngu mà chết, thì sau khi trùng sinh cũng không thể biến thành thiên tài được, và cả những người "xuyên việt" tự cho là biết trước kịch bản thì có thể thay thế nhân vật chính cũng vậy.

Trừ hạ được thì chính là vu hãm, người hơi lợi hại hơn chút thì có thể mượn đao giết người.

Nhưng những thanh đao đi mượn này, cũng không được xem là sắc bén.

Nói trắng ra là không có mấy tác dụng.

Vệ Chiếu bị Vệ Thiên Phụng lôi lên nóc nhà.

"Suyt, ca, huynh đừng lên tiếng." Vệ Thiên Phụng dùng nội công truyền âm nói, "Muội vừa nhìn thấy có một tỷ nữ lén lén lút lút, quả nhiên là hướng về phía Thảm Kinh Hồng mà đến."

... Rất tốt, xem ra Thảm Kinh Hồng quả nhiên là đối tượng tốt nhất.

Muội muội thế mà cũng biết bảo hộ hần.

Vệ Chiếu tràn đầy bát quái hào hứng nhìn xuống phía dưới, sau đó liền thấy có người đem Thảm Kinh Hồng đã hôn mê đặt lên giường, tiếp theo là còi y phục của Thảm Kinh Hồng.

"Ca, huynh nói xem lát nữa ai sẽ đến?" Vệ Thiên Phụng tò mò không thôi.

"Quận chúa An Nhạc." Vệ Chiếu trả lời chắc như đinh đóng cột.

Quả nhiên, rất nhanh, quận chúa An Nhạc liền tiến vào.

"Kinh Hồng ca ca, qua ngày hôm nay, huynh chính là của ta, huynh yên tâm, về sau ta nhất định sẽ cẩn thận xin lỗi huynh..." Quận chúa An Nhạc đại khái cũng là lần đầu tiên làm chuyện như vậy, nhưng nàng ta bất chấp mọi chuyện. Bởi vì luôn có rất nhiều nữ nhân muốn câu dẫn Thảm Kinh Hồng, nàng ta nhất định phải đập nổi đóm thuyền!

Quận chúa An Nhạc uống thuốc mê, bằng không đến lúc đó nàng ta mà còn tỉnh táo thì rất khó nói.

Nhất định phải là hai người cùng bị hại mới được.

Quận chúa An Nhạc nở nụ cười hạnh phúc nằm xuống bên cạnh Thảm Kinh Hồng, chỉ chờ đến lúc nha hoàn mang người đến, vậy thì chuyện của nàng ta và Thảm Kinh Hồng liền thành rồi.

"Ca..." Vệ Thiên Phụng đưa ánh mắt về phía Vệ Chiếu.

"Cứu người." Vệ Chiếu nói hai chữ đơn giản, "Nếu không muội ném quận chúa An Nhạc xuống, muội nằm lên trên đó?"

"Ca!"

"Ta nói đùa mà." Vệ Chiếu ho khan một tiếng, "Động thủ đi, miễn cho đến lúc đó có người vào."

Vệ Thiên Phụng rất nhanh nhảy từ trên nóc nhà xuống, một tay ôm lấy Thảm Kinh Hồng, một tay khác nắm lấy Vệ Chiếu, vận khinh công nhanh chóng rời khỏi nơi này.

Quả nhiên là người giết từ thiên quân vạn mã mà ra!

Mang theo hai đại nam nhân mà không thờ gấp chút nào.

Vệ Chiếu khó có lúc cảm thấy lòng tự trọng của nam tử hán như hần bị chút xú tổn thương.

"Muội và hần tâm sự đi, ta đi ra ngoài trước." Vệ Chiếu rất nhanh tìm một cái cớ rồi đi, "Đến lúc đó ta lại giả vờ đến tìm muội, để làm chứng cho hai người."

Vệ Thiên Phụng không kịp ngăn cản, đành phải nhanh chóng giúp Thảm Kinh Hồng tỉnh lại.

Thảm Kinh Hồng yếu ớt mở mắt ra, trông thấy gương mặt vừa xinh đẹp lại vừa lạnh lùng của Vệ Thiên Phụng.

Gương mặt ấy, đã từng bầu bạn cùng hần qua rất nhiều năm tháng.

"Thảm công tử, huynh tỉnh rồi." Vệ Thiên Phụng thực sự không biết làm sao để đối mặt với nam nhân bị ca ca xem như hôn phu của mình thế này, chỉ có thể ngồi xa xa một chút.

Thảm Kinh Hồng cũng không phải không hiểu chuyện, chỉ là khi hần phát giác được chén trà kia có vấn đề thì đã muộn. Hiện tại xem ra, rõ ràng là Vệ Thiên Phụng cứu hần.

"Đa tạ Vệ cô nương." Thảm Kinh Hồng thờ dãi nói.

"Không cần khách khí." Vệ Thiên Phụng khoát khoát tay, "Ta cũng là ngẫu nhiên trông thấy. Ngược lại là Thảm công tử, về sau huynh phải cẩn thận

hon, nếu đi ra ngoài, thì nên mang theo mấy hạ nhân đi cùng."

Thẩm Kinh Hồng cười khổ, sao hắn lại không mang theo hạ nhân cơ chứ, chỉ là hạ nhân đều bị người ta dùng đủ loại lý do sai khiến đi rồi.

"Thẩm công tử." Vệ Thiên Phụng bị Thẩm Kinh Hồng nhìn như vậy, cứ cảm thấy đứng ngồi không yên, "Trước đây chúng ta từng quen biết sao?" Luôn cảm thấy ánh mắt Thẩm Kinh Hồng nhìn nàng hết sức kỳ quái, giống như một nam nhân bị mình phụ lòng vậy đấy.

Trời đất chứng giám, nàng và Thẩm Kinh Hồng chỉ mới gặp nhau có mấy lần thôi, hơn nữa đây còn là lần đầu tiên kể từ khi xuyên đến nàng ở một mình với Thẩm Kinh Hồng đó.

Thế nhưng mỗi lần bị Thẩm Kinh Hồng nhìn chăm chăm, Vệ Thiên Phụng liền cảm thấy giống như kiếp trước bị huấn luyện viên nhìn vậy, căn bản không dám nói nhiều.

"Cô nương cảm thấy cuộc sống bây giờ ổn chứ?" Thẩm Kinh Hồng không trả lời, ngược lại lại hỏi một vấn đề nhìn như rất rêu rĩa.

"Ta thấy không tệ." Vệ Thiên Phụng cảm thấy kiểu thanh niên văn nhân này có suy nghĩ không giống nàng. Ở hiện đại cũng có những nhà nghệ thuật gia như thế, cho dù nàng không hiểu, nhưng vẫn phải tôn trọng quyền lợi của người khác.

"Phụ thân của cô nương tốt với cô nương chứ?"

"Rất tốt." Vệ Thiên Phụng nói thầm trong lòng, "Phụ thân chỉ ăn hai ba chén rồi dừng lại, nhưng sẽ cho chúng ta bốn chén."

Vệ ngự sử tôn trọng dưỡng sinh, nhưng không bắt buộc con cái phải làm theo, mà ngược lại còn cảm thấy người trẻ tuổi nên ăn nhiều một chút.

Bản thân ông ấy không may y phục mới, nhưng con cái thì mỗi tháng đều có một bộ đồ mới. Mặc dù Vệ ngự sử không thể cho mấy đứa con của mình cuộc sống tốt như những vị quan lớn khác, nhưng cũng đã làm hết những chuyện mình có thể làm.

Thẩm Kinh Hồng nghe thấy câu trả lời như vậy, càng cảm thấy kỳ diệu hơn.

Vệ Thiên Phụng kiếp trước, từng nói là trôi qua tốt, mà nàng bị đối xử rất khắt khe, khắt khe đến mức đói khát thì tự kiếm lấy mà ăn. Thường xuyên mặc y phục màu đỏ và màu đen, chỉ vì hai màu sắc này chịu bản tương đối tốt.

Nhưng bây giờ, Vệ Thiên Phụng so với kiếp trước nhìn đơn thuần hơn nhiều.

Có lẽ là vì ca ca nàng chưa chết, cho nên phụ thân nàng đối với nàng cũng không quá đáng nữa.

Ngẫm lại như thế, Thẩm Kinh Hồng ngược lại cảm thấy, đời này mặc dù Vệ Thiên Phụng không thể đánh ra danh tiếng như đời trước, nhưng chưa chắc đã là chuyện xấu.

Tối thiểu nàng đã không cần phải tự mình đi chém giết, rồi ở trong trạch viện nguy cơ tứ phía bồi dưỡng thực lực của mình.

"Cô nương sống tốt là được rồi." Thẩm Kinh Hồng nhanh chóng bình phục lại tâm tình của mình, "Nếu như có một ngày cô nương cần ta giúp đỡ, thì xin cô nương cứ nói." Dù liệu cái mạng này, ta cũng phải hoàn thành tâm nguyện của nàng.

"Không cần khách khí như thế." Vệ Thiên Phụng hiểu nhầm rằng đây là Thẩm Kinh Hồng muốn cảm tạ vì vừa rồi mình đem hắn ra khỏi phòng, "Chính huynh cần thận một chút đi, hôn nhân là đại sự cả đời."

"Ta biết rồi." Thẩm Kinh Hồng mỉm cười ra hiệu, "Vệ huynh hử là đang chờ ở bên ngoài, Vệ cô nương có thể tự do rồi đi."

"Ừ." Vệ Thiên Phụng chạy ra ngoài giống như chạy nạn, ra bên ngoài rồi mới nhẹ nhàng thở ra.

Văn nhân thật là đáng sợ!

...

Vệ Chiếu ở bên ngoài nhìn thấy một khuôn mặt quen thuộc.

Mặc dù đây là lần đầu tiên hắn nhìn thấy chân thân, nhưng chỉ cần nhìn một cái là hắn đã biết người này là ai.

Nam nhân ở trong hoa viên cùng Tiêu Tố Tố nói chuyện gió trăng, không phải Thất vương gia Thủy Việt thì là ai?

Thủy Việt ở trong kịch bản ban đầu, cũng coi như là người có phần diễn nhiều thứ hai, trên cơ bản từ sau khi hắn ra sân, thì không còn đất diễn cho Thẩm Kinh Hồng nữa.

Dù sao, tài tử ôn nhu đa tình làm sao có thể hấp dẫn bằng vương gia quyền thế ngập trời, đang dạo chơi khắp nhân gian chứ?

"Vương gia, không xong rồi, quận chúa mất tích." Lúc này, nha hoàn thiếp thân của quận chúa An Nhạc chạy đến chỗ Thủy Việt và Tiêu Tố Tố, thần sắc rất bối rối.

"Làm sao?" Thủy Việt đang tâm sự cùng mỹ nhân, đang yên đang lành tự dưng bị một nha hoàn quấy rầy, tâm tình sao mà tốt được? Nhưng vừa nghĩ đến quận chúa An Nhạc cũng được xem như mình nhìn lớn lên, chỉ có thể nhin sự tức giận này xuống.

"Lúc trước quận chúa nói bị đau bụng, bảo nô tỳ đi lấy thuốc. Nhưng đến khi nô tỳ trở về thì không nhìn thấy quận chúa đâu nữa. Nô tỳ, nô tỳ đã kiểm tra xung quanh đây một lần rồi." Nha hoàn trực tiếp quỳ xuống, khóc vô cùng thương tâm, "Vương gia, xin ngài nói với trưởng công chúa một tiếng, để hỗ trợ chúng nô tỳ đi tìm quận chúa."

"Cái gì, quận chúa mất tích?" Tiêu Tổ Tổ kinh ngạc không thôi, "Quận chúa là kim chi ngọc diệp, không thể dễ xảy ra vấn đề gì được, Vương gia, ngài xem..."

"Vậy thì phái người đi tìm xem." Thủy Việt nghĩ sâu xa hơn một chút, "Nói với đại cô cô một tiếng, sai mấy ma ma và nha hoàn đi tìm xem, đừng huy động nhiều nhân lực."

Vạn nhất mà xảy ra chuyện gì lớn thì không tốt lắm.

"Vương gia, tiểu nữ và quận chúa từng có vài lần duyên phận, không bằng để tiểu nữ giúp đỡ một tay." Tiêu Tổ Tổ thấy chuyện bất bình ra tay tương trợ, "Đầu tiên, người hãy nói xem chỗ lúc trước người và quận chúa mất đi liên hệ là ở đâu, gần đó có con đường nào không? Còn có, đi trước dẫn đường đi, từng người chúng ta sẽ đến chỗ đó xem xét..."

Tiêu Tổ Tổ nói chuyện rất hợp lý, Thủy Việt ở bên cạnh nhìn cũng rất là yêu thích.

Rất nhanh, đã có đủ người.

Cái trò hề này cũng không mới mẻ gì nhiều.

Vệ Chiêu nghĩ nghĩ, quay đầu đi tìm Thẩm Kinh Hồng và Vệ Thiên Phụng, rồi giả bộ thành dáng vẻ như vừa đi dạo về, đi theo phía sau những người này. Nhất là Thẩm Kinh Hồng, Vệ Chiêu cố ý cùng hắn đi chậm một chút, không để cho nha hoàn của quận chúa An Nhạc nhìn thấy.

Vệ Thiên Phụng thấy dáng vẻ kia của Tiêu Tổ Tổ thì biết chuyện này chắc chắn có liên quan đến nàng ta, cho nên cũng không đi lên đụng mặt, lui lại phía cuối cùng, như không có việc gì tâm sự với mấy vị tiểu thư khác.

"Lát nữa sẽ có chuyện thú vị đây, ách." Một tiểu thư cười tủm tỉm tiến đến bên cạnh Vệ Thiên Phụng, ánh mắt lại không ngừng liếc về phía Vệ Chiêu bên kia, "Có phải Vệ cô nương cũng cảm thấy thú vị không?"

"Ta không biết chuyện gì cả." Vẻ mặt của Vệ Thiên Phụng đầy vô tội, "Nhưng mà đi theo mọi người chắc sẽ không sai."

"Vậy hôm nay Vệ cô nương cần phải mở mang tầm mắt một chút."

...

Vệ Chiêu, Thẩm Kinh Hồng và một số công tử có giao tình tốt nhân nhả đi ở phía sau.

"Thẩm huynh, quận chúa An Nhạc si mê huynh như thế, huynh không nóng lòng sao?"

"Ta và quận chúa An Nhạc rất trong sạch, Lưu huynh đừng nên nói như vậy."

"Vệ huynh, không biết muội muội của huynh..."

So với Thẩm Kinh Hồng đã bị quận chúa An Nhạc để mắt tới, thì mấy công tử này càng có hứng thú với Vệ Chiêu hơn. Hoặc là nói, đối với ba vị muội muội của Vệ Chiêu có hứng thú hơn.

"Người huynh hỏi là..."

"Là nhị muội và tam muội của huynh..."

Mấy công tử do dự một lúc, vẫn nói ra hai cái tên khác.

Dung mạo của Vệ Thiên Phụng bọn họ cũng từng thấy, chỉ có thể gọi là kinh diễm.

So sánh một chút, thì Tiêu Tổ Tổ kia chẳng đáng để vào mắt.

Chỉ là Vệ Thiên Phụng quá tốt, làm bọn họ có chút tự ti mặc cảm, không cảm thấy mình có thể lấy được một mỹ nhân như vậy, nên vẫn cứ lùi lại một bước, chọn người dễ dàng hơn đi.

Kỳ thật Vệ Thiên Vân và Vệ Thiên Hà cũng rất đẹp, chỉ là không thể so sánh với hai huynh muội này mà thôi.

"A —— "

Phía trước bỗng nhiên truyền đến tiếng hét vang.

Vệ Chiêu nghĩ, đại khái là đã tìm được quận chúa An Nhạc rồi.

Chỉ là bọn Vệ Chiêu không thể tiến lên được nữa, vì có không ít hạ nhân của phủ trưởng công chúa chạy đến xin lỗi, lần yến hội này phải tạm dừng lại ở đây, mời chư vị công tử về trước.

Đây là muốn đuổi người?

Vệ Chiêu nhìn Thẩm Kinh Hồng một chút, phát hiện đối phương cũng không hiểu ra sao.

Chẳng lẽ quận chúa An Nhạc bên kia lại xảy ra chuyện gì rồi?

"Vệ công tử, Thẩm công tử, mời các vị theo nô tỳ qua đây một chút." Một lão ma ma chạy vọt lên, không kịp hành lễ với Vệ Chiêu và Thẩm Kinh Hồng.

Vệ Chiêu và Thẩm Kinh Hồng cũng không nghĩ bọn họ có thể thoát thân dễ dàng như vậy, nên đành phải giả bộ như không biết gì.

"Ca." Vệ Thiên Phượng đã đứng trên con đường phía trước chờ hai người bọn họ, đợi sau khi Vệ Chiêu và Thẩm Kinh Hồng đến, mới thấp giọng nói lại mọi chuyện một lần.

Đã tìm được quận chúa An Nhạc, nhưng phiền phức chính là, tỳ muội Vệ Thiên Vân và Vệ Thiên Hà cũng bị tìm được.

Và càng phiền phức hơn chính là, ba người các nàng, khóa thân, cùng nhau ngủ với một nam nhân xa lạ.

Mà nam nhân này, chính là đại tướng quân Tiêu Viễn vốn nên trấn thủ ở biên quan!

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Xuyên Thành Anh Trai Nữ Chính* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 8: Hậu cung của nữ vương (8)

Edit by Từ Ann: tieuannann

→ → → → → → → → → → ●

Vệ Chiêu sợ ngây người.

Tuyệt đối không ngờ rằng, mọi chuyện lại phát triển thành thế này?

Từ từ, có phải cái kịch bản này biến động quá nhanh rồi không? Tiêu Tổ Tổ bày ra nhiều trò như vậy, mà cuối cùng cũng chỉ là một con tốt thí mạng thôi sao?

"Muội... Muội chắc chứ?" Vệ Chiêu tựa hồ không thể tin được, "Ba người các nàng, cùng một nam nhân..."

Vệ Thiên Phượng trầm lặng gật đầu, hiển nhiên cũng bị tin tức này đả kích không nhẹ.

Bọn họ cũng không phải là không để ý đến đôi tỳ muội này, chỉ là Vệ Thiên Phượng hoài nghi mẹ kế, cho nên mới không dám tùy tiện cùng đôi tỳ muội này qua lại quá gần mà thôi.

Ai biết chỉ vừa không chú ý một cái, mà đã gây ra chuyện như vậy rồi?

Thẩm Kinh Hồng... Thẩm Kinh Hồng hoàn toàn không biết mình đứng ở chỗ này làm gì.

Việc này có quan hệ gì với hắn đâu.

"Thẩm công tử, quận chúa nhà chúng ta khóc ngất lên, muốn gặp ngài, cho nên..." Lão ma ma đã sống lâu như vậy, nhưng có lẽ đây cũng là lần đầu tiên nhìn thấy loại chuyện này.

Nếu là một mình quận chúa An Nhạc ở cùng một chỗ với Trần Viễn đại tướng quân, cái này... cái này cũng không phải là không thể được, thân phận cũng coi như xứng với nhau, đến lúc đó còn có thể lấy "kim ngọc lương duyên" ra để che đậy một chút.

Dù sao thì Trần Viễn đại tướng quân cũng không ở trong kinh thành, chuyện này rồi có thể trở thành quá khứ.

Nhưng bây giờ là ba người!

Hơn nữa còn có một đôi tỷ muội.

Chuyện xấu như thế này, sợ là cả mấy chục năm qua ở kinh thành cũng chưa từng xuất hiện. Nếu bị truyền đi, thì mặt mũi quận chúa biết giấu vào đâu? Mặt mũi của trưởng công chúa lại biết đặt ở đâu nữa?

Nhưng càng khiến người ta kinh ngạc hơn chính là, lúc ấy, người đầu tiên đẩy cửa đi vào chính là muội muội của Trần Viễn đại tướng quân, Tiêu Tố Tố.

Nghe nói Tiêu Tố Tố đã ngất đi, Thất vương gia cũng thiếu chút nữa trực tiếp giết chết người.

"Chuyện này... ta..." Thẩm Kinh Hồng tự cho là kiến thức đời trước của mình cũng coi như rộng rãi, nhưng vụn vặt không nghĩ tới đời này lại gặp được một chuyện như thế? Đời trước, Tiêu Viễn này nhìn cũng không lợi hại như thế nha.

"Thẩm công tử, van xin ngài, nếu ngài không đi, chỉ sợ quận chúa thật sự không sống nổi." Một tiểu nha hoàn của quận chúa An Nhạc lao ra, liên tục đập đầu với Thẩm Kinh Hồng, đập đến khi chảy cả máu ra.

Hôm nay nàng theo quận chúa đến đây, xảy ra việc này, khẳng định là phải bồi táng. Hiện tại chuyện duy nhất nàng có thể làm là cầu xin Thẩm công tử đi qua, để quận chúa đừng nghĩ quẩn, nói không chừng còn có thể giữ được mạng của người nhà mình.

"Chúng ta cùng đi chứ." Vệ Thiên Phụng có chút không đành lòng, "Việc này, nhà chúng ta..."

Vệ Chiêu đi theo ở phía sau, trong lòng đang rối ren rất nhiều suy nghĩ.

Chuyện như thế, Tiêu Viễn xem như xong, liên lụy cả Tiêu Tố Tố cũng xong luôn. Đừng nói đến tiến cung làm Hoàng hậu, ngay cả việc gả cho quan viên nhỏ cũng không thể.

Còn có, hai nữ nhi của Vệ gia cũng xảy ra chuyện, kết cục tốt nhất là gả cho Tiêu Viễn. Nhưng có An Nhạc ở phía trước, các nàng nhiều lắm là làm thiếp. Đến lúc đó nói ra, thanh danh của Vệ Thiên Phụng chỉ sợ cũng không còn.

Hành động lần này của quận chúa An Nhạc là vì Thẩm Kinh Hồng, coi như Thẩm Kinh Hồng không ở đó, cũng khó đảm bảo sẽ không bị Hoàng gia giận chó đánh mèo.

Thật là mảnh khoé độc ác!

Nếu như vậy, Vệ Thiên Phụng, Tiêu Viễn, Thẩm Kinh Hồng còn có Tiêu Tố Tố đều bị liên lụy, tiền đồ nhất định bị trở ngại!

Vệ Chiêu quả thực muốn khen tâm kế của kẻ phía sau màn này.

Một Thẩm Kinh Hồng trùng sinh, một Tiêu Tố Tố xuyên qua.

Thế nhưng ở phía sau hai người kia, tối thiểu còn có một người, luôn trốn trong tối, lặng lẽ động thủ.

Bọ ngựa bắt ve sâu, chim sẻ rình sau lưng.

Tiêu Tố Tố cho rằng mình là phượng hoàng, nhưng kỳ thật chỉ là một con tôm tép nhãi nhép, chỉ sợ đã sớm bị tính kế.

"Thất thúc, để ta chết đi." Quận chúa An Nhạc nắm lấy lụa trắng, hai người Thủy Việt và trưởng công chúa ở bên cạnh đều xanh cả mặt, hiển nhiên là tức giận đến hung ác.

"Nghiệt nữ!" Lúc này, một nam nhân trung niên vội vã chạy đến, trực tiếp cho quận chúa An Nhạc hai bạt tai.

"Tam ca." Thủy Việt mặc dù cũng cảm thấy cách làm của quận chúa An Nhạc có phần trơ trẽn, nhưng cũng không thể để Tam vương gia đánh chết người. Hoàng gia họ họ trước giờ chưa từng có chuyện này.

"Kinh Hồng ca ca." Quận chúa An Nhạc trông thấy Thẩm Kinh Hồng tiến vào, giống như người chết đuối vớ được cọc, "Kinh Hồng ca ca, huynh cười muội có được hay không? Muội sẽ không tiếp tục tùy hứng, muội không dám nữa, muội và Tiêu Viễn thật sự chưa có gì cả..."

Quận chúa An Nhạc xông lên quá nhanh, cơ hồ đảo mắt liền bỏ nhào lên người Thẩm Kinh Hồng.

"Quận chúa, ta..." Thẩm Kinh Hồng bị quận chúa An Nhạc ôm chặt, chỉ có thể xin sự giúp đỡ từ người bên cạnh.

Vệ Thiên Phụng tỉnh mắt kéo ra, giờ tay giải cứu Thẩm Kinh Hồng, "Quận chúa, người... người bình tĩnh một chút."

"Hỗn xược!" Tam vương gia nhìn thấy nữ nhi của mình không những không hối cải mà còn trực tiếp muốn dây dưa với Thẩm Kinh Hồng, suýt chút nữa bóp chết nghiệt nữ này.

Coi như hấn sủng ái nữ nhi này, cũng biết bây giờ nàng có thể gả cho quan viên nhỏ là không tệ rồi, nhà Thừa tướng chỉ có một đứa con là Thẩm Kinh Hồng, chẳng lẽ lại chấp nhận cưới nữ nhân đã ngủ cùng Tiêu Viễn?

Có một đứa con gái như vậy đã khó ăn nói với Hoàng đế, bây giờ lại đắc tội Thừa tướng, tam vương phủ bọn họ còn mặt mũi nào mà gặp người khác nữa?

"Phụ vương, cầu xin người, người để con gả cho Kinh Hồng ca ca đi."

"Thiên Phụng, đánh Thẩm Kinh Hồng bất tỉnh." Vệ Chiêu nhẹ nói.

Vệ Thiên Phụng không chút do dự ra tay, "Thẩm công tử, Thẩm công tử nguoi sao vậy?"

Thẩm Kinh Hồng khễ lao đao, khung cảnh càng thêm rối loạn.

Tỷ muội Vệ Thiên Vân và Vệ Thiên Hà ngơ ngác ngồi dưới đất, giống như không dám nghĩ bất kỳ điều gì nữa.

Về phần Tiêu Viễn, trên người hấn bây giờ đã bị chém mấy đao, đang được đại phu cứu chữa!

"Nguoi... Các nguoi." Vệ Chiêu cắn đầu lưỡi, phun ra một búng máu, tựa hồ cũng là tức giận đến thổ huyết.

"Ca!" Vệ Thiên Phụng lập tức tiến lên đỡ được Vệ Chiêu, âm thầm truyền nội lực cho Vệ Chiêu, hết sức phối hợp với diễn xuất của ca ca.

Hiện tại Tam vương gia trưởng công chúa đều ở chỗ này, nếu Vệ gia hấn không tỏ thái độ, sợ rằng cũng sẽ bị liên lụy.

Người bị hại thì sao?

Lúc Hoàng gia giận chó đánh mèo, cũng mặc kệ nguoi rốt cuộc có phải là người bị hại hay không!

"Ca, huynh đừng nóng giận. Hai người các nguoi hỗn xược, muốn tức chết cha mẹ à?" Vệ Thiên Phụng đỡ Vệ Chiêu ngồi xuống góc tường, hung hăng tát hai muội muội mỗi người một cái.

"A —— "

Tỷ muội Vệ Thiên Vân và Vệ Thiên Hà cuối cùng tỉnh lại, nước mắt ào ào chảy ra.

"Đại tỷ, chúng ta không biết a."

"Ta... Chúng ta thật sự không biết."

"Còn không mau đem chuyện các nguoi biết nói ra, hoàn hoàn chính chính, không cho phép狡 biện." Vệ Thiên Phụng không giận mà uy, "Hiện tại đã không chỉ là chuyện của riêng các nguoi nữa!"

"Là Tiêu Tổ Tổ!" Vệ Thiên Vân đột nhiên đứng lên dậm đá Tiêu Tổ Tổ đang giả vờ ngất, "Là nàng, là nàng nói có thể để cho hai người chúng ta trở thành Trắc phi của Thất vương gia, cho nên mới kêu chúng ta tới."

"Đúng, chính là nàng." Vệ Thiên Hà cũng đứng lên xác nhận Tiêu Tổ Tổ, "Nàng nói, Thất vương gia dây dưa với nàng vô cùng phiền não, còn nói tỷ muội chúng ta thiên sinh lệ chất, Thất vương gia có... Có chút đam mê đặc biệt..."

"Các nguoi nói vậy." Đáng thương Tiêu Tổ Tổ đã bị chuyện đột ngột phát sinh làm cho sức lực để thổ huyết cũng không có. Truyện cung đấu yên ắng, nàng ta cũng sắp nghịch tập thành công, bỗng nhiên lại có người làm xáo trộn toàn bộ kế hoạch, nàng ta còn chơi thế nào được nữa?

"Chúng ta không nói dối." Tỷ muội Vệ Thiên Vân và Vệ Thiên Hà lúc này cũng liều mạng, "Là nguoi nói, hai chúng ta cộng lại cũng không sánh nổi với sự thông minh xinh đẹp của đại tỷ, cũng là nguoi nói, Vệ Chiêu đại ca căn bản sẽ không quan tâm sống chết của tỷ muội chúng ta. Hai chúng ta muốn mạnh hơn bọn họ, cũng chỉ có thể gả cho Thất vương gia, tỷ muội cùng một chỗ trối chết trái tim Thất vương gia, đến lúc đó mưu cầu vị trí chính phi. Nguoi còn nói, nguoi là ánh trăng sáng trong lòng Thất vương gia, có nguoi giúp chúng ta nói ngọt, nhất định không có vấn đề..."

Hiện tại tỷ muội các nàng không còn có cái gì nữa, các nàng cũng tuyệt đối không thể gả cho Tiêu Viễn, sợ rằng các nàng thực chất cũng không cùng Tiêu Viễn phát sinh quan hệ, về sau tám phần cũng là quy y cửa Phật, chỉ sợ mẫu thân cũng bị bọn họ liên lụy.

Các nàng đã mất tất cả, làm sao có thể bỏ qua cho Tiêu Tổ Tổ?

Càng thêm không cần phải nói, nằm bên cạnh các nàng chính là huynh trưởng thân sinh của Tiêu Tổ Tổ!

Oán hận!

Thủy Việt ở bên cạnh nghe được liền thổ huyết, ngay cả phong độ cũng không để ý, một tay túm Tiêu Tổ Tổ đẩy ngã xuống đất, "Rất tốt, Tiêu Tổ Tổ, nguoi rất tốt, phúc —— "

Khác với Vệ Chiêu, Thủy Việt là thật sự thổ huyết.

Xem ra sợ là tức đến lửa giận công tâm.

Khó khăn lắm mới có được một chút tình cảm thật lòng, kết quả lại bị tính kế không nói, giờ còn bị một đôi tỷ muội nói ra, chỉ sợ Thủy Việt hiện ngay cả ý nghĩ giết chết Tiêu Tổ Tổ cũng có.

"Ta..." Trương công chúa thấy thế, cũng gọn gàng mà linh hoạt hôn mê.

Nàng xong.

Đây là địa bàn của nàng, Tiêu Tổ Tổ cũng gần gũi với nàng, bây giờ Thất vương gia bị tức đến thổ huyết, Tam vương gia cũng sẽ không bỏ qua cho nàng, hai ngày trước nàng còn ở trước mặt Hoàng đế khen ngợi Tiêu Tổ Tổ...

Cuộc náo loạn này, cuối cùng tạm thời kết thúc bằng việc Hoàng đế trực tiếp phái người phong toả nơi này, toàn bộ nô tỳ và hạ nhân ở đây đều bị đánh chết, đương nhiên, ai cũng biết, chuyện này tuyệt đối không thể kết thúc như vậy!

"Hoang đường, hoang đường, Vệ gia ta nhiều năm trong sạch, cũng chưa từng xảy ra chuyện như vậy." Vệ Ngự sử tính tình tốt như vậy, cũng trực tiếp đem thư phòng đập tan tành.

Mẹ kế cố gắng ôm bụng, giống như là giữ lấy hi vọng duy nhất.

Hai nữ nhi làm ra loại chuyện xấu này, đừng nói mưu đoạt Vệ gia, chỉ sợ đứa bé trong bụng bà ta đều không giữ nổi!

"A Chiêu, hai nghịch nữ kia đâu." Vệ Ngự sử tức giận đến run rẩy, "Hiện tại, lập tức, để các nàng đến chùa Tĩnh Vân quy y, nhanh!"

"Lão gia, lão gia đừng làm vậy." Mẹ kế vội vàng tiến lên, "Các nàng cũng là người vô tội. Chỉ cần chờ chuyện này trôi qua, đưa các nàng gả đi, cho dù là một thương nhân..."

"Hiện tại nếu các nàng không xuất gia, thì chỉ có thể chết." Vệ Ngự sử nghiêng răng nghiêng lợi nói, "Trưởng công chúa chỉ sợ cũng phải chịu phạt, hai người bọn họ còn muốn lấy chồng?"

Ba nữ một nam.

Việc này chỉ sợ một trăm năm cũng sẽ không trở thành quá khứ!

Hoang đường như rồng nào.

Đừng nói là bên trong còn kèm theo một quận chúa, coi như là kỹ nữ thanh lâu bán rẻ tiếng cười cũng không dễ dàng làm ra loại chuyện như vậy.

"Ta giáo huấn nữ nhi không thích đáng, sẽ xin Bệ hạ từ quan bảo vệ các nàng một mạng." Vệ Ngự sử áy náy nhìn Vệ Chiêu và Vệ Thiên Phụng, "Hai người các con, đến lúc đó đi tới nhà ông ngoại, nói không chừng còn có thể có hôn sự tốt. A Chiêu, con đường làm quan của con đời này chỉ sợ vô vọng, chỉ có thể dựa vào đời sau..."

"Về phần ngoại..." Vệ Ngự sử quay đầu, nhìn thê tử của mình, "Nếu ngoại không muốn bị liên lụy, ta nguyện ý cùng ngoại ly hôn..."

Vệ gia bên này gà bay chó chạy, tam vương phủ bên kia cũng không khá hơn bao nhiêu.

Một buổi sáng sớm, Tam vương gia liền trực tiếp tới quận chúa An Nhạc và huynh muội Tiêu Viễn Tiêu Tổ Tổ, trực tiếp đi hoàng cung cáo lỗi.

Hiện tại biện pháp duy nhất, chính là đem tất cả vấn đề đẩy hết lên người huynh muội Tiêu gia, dù sao còn có hai nữ nhi Vệ gia trực tiếp chỉ tội Tiêu Tổ Tổ, không phải sao?

Lúc Tam vương gia đến, Thất vương gia Thủy Việt và trưởng công chúa đều đã quỳ ở nơi đó, Vệ Ngự sử mang theo hai nữ nhi cùng Vệ Chiêu cũng quỳ ở phía sau.

"Công công, Bệ hạ nơi đó..."

"Bệ hạ tức giận tới mức không thương triều, hiện giờ còn đang thuận khí, ngài cứ đợi đi." Thái giám tổng quản thậm chí không nhìn quận chúa An Nhạc thêm một chút, miễn cho ô uế con mắt.

Vệ Chiêu thấy cảnh tượng này, trong lòng đã đoán được mấy phần chân tướng.

Tiêu Viễn ở biên quan, không có Hoàng đế tuyên triệu là không thể nào đi vào kinh thành, huống chi có thể hạ một kế sách độc ác như vậy, người bình thường sao có thể làm được.

Nhưng nếu như người này chính là bậc Cừ Ngũ Chí Tôn thì sao?

Những nam chính này, thật sự là một người so với một người càng không bớt lo được.

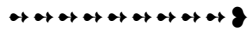
Tốt nhất chính là để Vệ Thiên Phụng chờ ở nhà.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Xuyên Thành Anh Trai Nữ Chính* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 9: Hậu cung của nữ vương (9)

Edit by Hạ Lan Tâm Nhiên

"Thủy Huyền, Thiên Phụng chỉ có thể là của một mình ta, còn ngươi, vô năng lại vô đức, ngươi làm Hoàng đế cái gì?"

"Không có Thiên Phụng che chở, đến quốc gia của mình ngươi cũng không bảo vệ được!"

"Ngươi thậm chí còn kém hơn cả Thẩm Kinh Hồng, không có phụ thân của Thẩm Kinh Hồng vì ngươi đè ép bách quan, ngươi lấy cái gì để bình định triều chính? Không có ta vì ngươi xông pha chiến đấu, ngươi lấy cái gì để trấn thủ biên quan?"

"Ngươi cho rằng ngươi giải tán hậu cung, để Thiên Phụng làm Hoàng hậu là yêu nàng sao? A, chắc là ngươi không biết nhỉ, ngươi sớm đã không có khả năng sinh đẻ..."

"Câm miệng lại cho trẫm!" Nam nhân trẻ tuổi trên long sàng phẫn nộ mở mắt ra, hần phát hiện cung nữ thái giám bên cạnh đang quỳ đầy đất.

"Trẫm nói chuyện gì hoang đường rồi sao?" Thủy Huyền mặt mũi âm trầm, hỏi thái giám tổng quản bên cạnh.

"Bệ hạ... Bệ hạ chỉ nói chúng nô tài câm miệng." Thái giám tổng quản run rẩy nói, "Bệ hạ thứ tội."

"Thôi, mặc y phục cho trẫm đi, hôm nay có không ít chuyện đang chờ trẫm đấy."

Hoàng đế Thủy Huyền, hần mới là người trùng sinh sớm nhất ở thế giới này. Cho đến bây giờ, đã được 3 năm.

Ba năm trước, Thủy Huyền vẫn chưa thể khống chế được toàn bộ triều đình, nhưng ba năm sau, hần đã là một quân vương nói một không hai.

Kiếp trước người thắng lớn nhất là ai?

Rất nhiều người sẽ nói là Vệ Thiên Phụng, bởi vì nàng được bảy nam nhân ưu tú nhất trên thế giới yêu thương. Nhưng Thủy Huyền biết, Vệ Thiên Phụng hoàn toàn là người thua trong những tình cảm này.

Nếu như không có khúc mắc với bảy nam nhân bọn họ, thì dù là Vệ Thiên Phụng muốn đăng cơ trở thành Nữ đế, cũng không có nhiều người dám nói gì. Nhưng bởi vì cùng bảy người bọn họ dây dưa không dứt, nên nàng chỉ có thể từ bỏ hết thảy mà quy ẩn sơn lâm.

Như vậy người thắng là Thủy Huyền đã từng cùng Vệ Thiên Phụng thống nhất sáu nước sao?

Không, cũng không phải.

Bởi vì Thủy Huyền không có khả năng sinh đẻ, nên người kế thừa hoàng vị chính là con của đệ đệ Thủy Việt, mặc dù cũng có thể nói là con của hần, vì đứa bé này lớn lên dưới sự giáo dục của nhóm bọn họ, hần cũng hoàn toàn đã tạo ra một thời kỳ thịnh thế.

Nhưng kiếp trước, người chiến thắng lớn nhất, chính là Tiêu Viễn.

Hần có được binh pháp Vệ Thiên Phụng cho, đồng thời cũng thông hiểu đạo lý, sau đó lại cùng Vệ Thiên Phụng mở học viện quân sự, trở thành viện trưởng học viện, cơ hồ biến toàn bộ quân đội của quốc gia đều trở thành quân của Tiêu gia hần.

Kiếp trước, ở hai mươi năm cuối cùng, hần bức Thẩm Kinh Hồng rời đi, trục xuất ba người trong võ lâm, nhốt Thủy Việt, buộc Thủy Huyền sớm thoái vị, làm Nhiếp Chính Vương hai mươi năm, để Hoàng hậu Vệ Thiên Phụng trở thành vương phi của đại tướng quân Nhiếp Chính Vương. Hần còn nhớ rõ, trước khi bị bức thoái vị, Tiêu Viễn đã mắng mình hơn một canh giờ, kể lại từng sự bất tài của hần, nếu không phải Vệ Thiên Phụng còn sống, chỉ sợ đến tính mạng hần cũng không giữ được.

Sau khi trùng sinh đến, Thủy Huyền cũng không lập tức đi trả thù, mà là bắt đầu nghĩ lại chính mình, học cách làm sao để trở thành một quân vương tốt.

Hần biết Vệ Thiên Phụng ba năm sau mới xuyên đến nơi này, cũng biết rất nhiều động tĩnh lớn trong tương lai, coi như không có Thiên Phụng trợ giúp,

thì hẳn cũng tự tin có thể dùng bản lĩnh của mình để thống nhất sáu nước!

Đối với Tiêu Viễn, lúc đầu hẳn không có ý định động thủ. Vì dù sao, Tiêu Viễn đích thật là một tướng tài khó gặp, chỉ cần mình không xảy ra vấn đề, thì cả đời này Tiêu Viễn cũng chỉ có thể bán mạng cho hắn. A, để kẻ thù kiếp trước thay mình bán mạng một đời, thậm chí còn phải mang ơn với mình, đây chẳng lẽ không phải là cách trả thù tốt nhất sao?

Thế nhưng, hết lần này tới lần khác, đời này Tiêu Viễn lại xuất hiện một muội muội.

Đương nhiên, kiếp trước Thiên Phụng cũng đã giải thích với bọn họ cái gì gọi là hiệu ứng hồ điệp, Thủy Huyền cũng không để nàng ta vào mắt. Nhưng những ngày này, sau khi Tiêu Tổ Tổ tiên vào kinh thành liền nhảy nhót khắp nơi, chẳng những phỏng theo cách làm của Vệ Thiên Phụng kiếp trước đi cứu Thẩm Kinh Hồng, mà còn mê hoặc Thủy Việt, thậm chí còn có chủ ý tiến cung, lúc này Thủy Huyền không thể nhìn được nữa!

Hắn là Hoàng đế, có thể trùng sinh là ông trời ưu ái hắn, thế nhưng nữ nhân Tiêu Tổ Tổ này lại muốn xáo trộn những chuyện hắn đã bố trí? Chẳng những thủy tính dương hoa câu dẫn nam nhân khác, mà còn muốn trở thành Hoàng hậu duy nhất của hắn?!

Nói đùa gì thế!

Thủy Huyền đã chuẩn bị tốt để ở bên Thiên Phụng, sao còn nhìn được loại nữ nhân này nữa?

Tính toán thời gian, Thiên Phụng cũng nên tới rồi, bây giờ Thủy Huyền cũng đã chinh đồn xong triều đình, liền dứt khoát mượn tay trường công chúa thanh trừ những người mình không thích một lượt.

A, trường công chúa, đời trước, đến cuối cùng hẳn mới biết, chuyện mình không có khả năng sinh đẻ, đều là do vị trường công chúa này ở sau lưng bày kế!

Thủy Huyền nhìn đám người quỳ phía dưới, nhất là dáng vẻ nom nớp lo sợ của Tiêu Viễn kia, thì đã cảm thấy đặc biệt thú vị.

A, đúng, người ca ca kia của Thiên Phụng cũng không chết, nhưng Vệ Chiếu ba năm qua vẫn luôn là thế này, không giống như bị người khác thay thế, bởi vậy Thủy Huyền cũng không để ý lắm.

Kiếp trước Vệ Thiên Phụng tuyệt đối là xứng đáng với hắn.

Bởi vậy, lần này Thủy Huyền quyết định giúp Thiên Phụng sớm giải quyết mẹ kế và kẻ muội của nàng, dù sao cũng là chuyện thuận tay không phải sao?

"Bệ hạ, người xem chuyện này..."

"Không cần nhiều lời, trăm biết rồi." Thủy Huyền nghiêm mặt, đảo mắt nhìn Tam Vương gia và Thất Vương gia, thấy hai người bọn họ đều tức giận đến không được, trong lòng ngược lại có một loại cảm giác vui mừng quý dẽ.

Bọn họ tốt xấu gì cũng là huyết mạch của Hoàng gia, kiếp trước cũng không làm gì có lỗi với hắn, nên kiếp này ngược lại có thể tha cho bọn họ một lần.

Vệ Chiếu vụng trộm nhìn vị Hoàng đế này một chút, càng khẳng định Hoàng đế này tám phần là trùng sinh về giống như Thẩm kinh Hồng. Nhưng bây giờ đối với vị Hoàng đế này mà nói, dã tâm và quyền lợi càng hấp dẫn hắn hơn cả tình yêu.

Chuyện này vốn là thù hằn của Hoàng đế, nên làm gì hắn tự nhiên cũng đã nghĩ xong từ sớm.

Tứ hôn quận chúa An Nhạc cho Tiêu Viễn, đồng thời để đổi tỳ muội Vệ gia "chết bệnh", làm của hồi môn của quận chúa cùng nhau hầu hạ Tiêu Viễn.

Tiêu Viễn thân là Đại tướng quân mà làm sai loại chuyện như vậy, thân bất chính, nhưng cần nhắc đến chuyện hắn cũng chỉ vì say rượu, tăng thêm chuyện lúc trước quận chúa An Nhạc muốn tính kế Thẩm Kinh Hồng nhưng không thành mà còn làm hại chính mình, quân công tích lũy trước kia bị hủy bỏ toàn bộ, hơn nữa còn phải tăng thêm hai chức vị phó tướng, đứng đầu là tâm phúc của Thủy Huyền.

Tiêu Tổ Tổ xúi giục quận chúa An Nhạc và tỳ muội Vệ gia phạm phải chuyện xấu, vốn nên ban chết, nhưng xét thấy Tiêu gia trung thành với nước, tội chết có thể miễn tội sống khó tha, phải ở trong phủ Thất vương gia Thủy Việt làm nô tỳ 10 năm mới có thể về nhà.

Vệ ngự sử và Tam vương gia dạy nữ không nghiêm, phạt bổng lộc một năm, ngược lại là nhẹ nhàng bỏ qua.

Việc này Hoàng đế đã ra mặt giải quyết, nên trong kinh thành không ai dám dấn loạn nữa, ngược lại Thẩm Thừa tướng bên này biết quận chúa An Nhạc là vì con trai mình mới thiết kế một cái bẫy như thế, thiếu chút nữa ngất đi, bắt đầu khua chiêng gõ trống muốn ra mặt cho Thẩm Kinh Hồng, ngược lại đã lần ắt được những lời đồn đại vô căn cứ trước đó.

"A Chiếu, vừa rồi Bệ hạ bí mật tuyên triệu ta, để ta chăm sóc Thiên Phụng, quản lý tốt gia đình..." Vệ ngự sử thật sự không hiểu ra sao, hoàn toàn không rõ ý của Bệ hạ là gì?

Lúc đầu ông còn tưởng là sẽ bị mất chức, cũng đã chuẩn bị xong để từ quan, ai biết Bệ hạ không cho ông từ quan, mà còn nói xa nói gần để ông bảo vệ yêu quý nữ nhi còn lại kia, thực sự làm Vệ ngự sử không có cách nào hiểu được.

Trong lòng Vệ Chiếu lại rõ ràng.

Nếu Vệ ngự sử không có chức quan, thì làm sao Thiên Phụng còn tiến cung được? Rõ ràng vị Hoàng đế này vẫn chưa dứt tình với Vệ Thiên Phụng, sớm đã trải xong đường cho Thiên Phụng rồi. Chắc chờ chuyện này qua đi, Vệ ngự sử sẽ bắt đầu được thăng chức.

Nếu có thể, Vệ Chiêu cảm thấy Hoàng đế này hai đời đều si mê Vệ Thiên Phụng như thế, muội muội gả cho hắn cũng không tệ. Nhưng nghĩ đến thủ đoạn của Hoàng đế này, trong lòng Vệ Chiêu liền không khỏi hơi hoảng.

Thủ đoạn bỉ ổi cỡ đó, thế mà cũng đường đường là vua của một nước được sao? Nếu Thủy Huyền thật sự chế ra cái thủ đoạn thông đồng với địch bán nước để đối phó Tiêu Viễn, vậy Vệ Chiêu còn muốn khen ngợi Hoàng đế thủ đoạn cao minh một phen.

Nhưng kết quả lại đi tới cách này, vì để áp chế Tiêu Viễn, mà cho hắn cưới lại cô vợ của đời trước, và vẫn phải dựa vào Tiêu Viễn bán mạng cho hắn, cái này cũng quá không phong cách.

Có thể thấy được, Hoàng đế này cho dù sống lại một lần nữa, cũng chỉ có thể tỉnh thông tâm kế, còn muốn có một quan niệm vì đại cục thì vẫn vô cùng khó.

Loại nam nhân này Vệ Chiêu cũng cảm thấy mất mặt, huống chi là Vệ Thiên Phụng?

Nếu tác hợp hai người bọn họ, thì 80% nhiệm vụ của mình sẽ thất bại.

Không được, hắn vẫn rất xem trọng Thẩm Kinh Hồng.

Nhưng bây giờ Hoàng đế vẫn chưa yêu cầu gặp Thiên Phụng, chỉ sợ là vẫn muốn đi theo kịch bản kiếp trước. Chuyện này ngược lại không phải là không thể lợi dụng được một hai...

...

"Ca ca bảo muội giả vờ yếu đuối?" Vệ Thiên Phụng bị cái đề nghị này của Vệ Chiêu làm cho choáng váng, "Vì sao?"

"Thiên Phụng, muội cũng biết tình huống hiện tại của Vệ gia chúng ta, Thiên Vân và Thiên Hà đã "chết bệnh" đi biên quan, những nhóm quan viên trong kinh thành không nói trên miệng, nhưng trong lòng khẳng định cũng nói thầm. Những ngày này, muội vẫn cứ đi ra ngoài như thường lệ thôi, không cần quá tận lực, nhưng muội nhất định không thể triển lộ võ công ra bên ngoài, cách nói chuyện và hành vi cử chỉ tuyệt đối cũng không thể giống khi ở trong nhà. Liên quan tới chuyện làm sao để giả vờ yếu đuối, ta đã chọn cho muội mấy nha hoàn nhu nhu nhược nhược, muội rảnh rỗi thì học tập theo một chút là được." Vệ Chiêu dài dòng vẫn tự nói một tràng, thậm chí còn buộc Vệ Thiên Phụng vẽ tranh viết chữ, tạm thời bỏ võ công qua một bên đã, chính là vì muốn "tạo nên" một Vệ Thiên Phụng hoàn toàn khác biệt.

Tôi thiếu, phải khác với Vệ Thiên Phụng trong trí nhớ của Hoàng đế.

Hoàng đế có thể trùng sinh, Tiêu Tổ Tổ có thể xuyên qua, Vệ Chiêu cũng có thể còn sống, vậy ai có thể đảm bảo kiếp này Vệ Thiên Phụng vẫn là người của kiếp trước đâu?

Cái này cũng không cần giả vờ quá lâu, mấy tháng là được rồi.

Hoàng đế hiện tại đang ở thời điểm đặc chí vừa lòng, khẳng định sẽ không nhịn được mà muốn tìm hiểu một chút tin tức của Vệ Thiên Phụng, nhất là khi không có Mẹ kế và kẻ muội nhằm vào thì Vệ Thiên Phụng sẽ sống thế nào? Lúc này, nếu như Hoàng đế phát hiện Vệ Thiên Phụng không giống như trong suy nghĩ của hắn...

Ha ha.

Nghĩ đến chắc sẽ là vừa thất vọng, đồng thời lại thờ phào nhẹ nhõm đi.

Không có Vệ Thiên Phụng, Tiêu Viễn sẽ không có khả năng trở thành Chiến thần như kiếp trước, võ lâm cũng vẫn ở trong tình trạng xáo trộn, toàn bộ tiến trình phát triển của thiên hạ đều nằm trong tầm khống chế của một mình hắn, hắn chính là thiên tử chân chính!

Vệ Chiêu đánh cược có 60% khả năng trở lên, Hoàng đế này chẳng những không sinh ra ý nghĩ xấu với Vệ Thiên Phụng, mà ngược lại còn muốn đền bù cho Vệ Thiên Phụng. 40% khả năng còn lại là vẫn muốn Vệ Thiên Phụng tiến cung như cũ hoặc là gần đến muốn giết chết Vệ Thiên Phụng, đến lúc đó gặp chiêu phá chiêu, cũng không vội.

"Ca, có phải là..." Vệ Thiên Phụng không ngốc, những chuyện liên tiếp xảy ra lúc trước nói là trùng hợp thì hoàn toàn không thể tin, chỉ có thể là có ẩn tình trong đó.

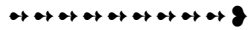
"Suyt." Vệ Chiêu sờ đầu nàng, ghé vào bên tai nàng nhẹ nhàng nói, "Ngoan, nghe lời ca ca, nhiều nhất một năm, một năm sau muội có thể tùy ý muốn làm gì cũng được."

Bây giờ không chừng Hoàng đế đang ở nơi nào đó nhìn chăm chăm vào bọn họ đấy, ngàn vạn lần không thể bị lộ tẩy ở thời điểm này.

"Muội yên tâm, muội và Thẩm Kinh Hồng nhất định có thể ở bên nhau." Vệ Chiêu tiếp tục trấn an Vệ Thiên Phụng, "Ca ca tuyệt đối sẽ không để muội mơ hồ sống hết đời này đâu."

Chương 10: Hậu cung của nữ vương (10)

Edit by Murasaky: Murasakiiiiii

Muốn để Vệ Thiên Phụng đóng vai yếu đuối, đúng thật là có chút khó khăn. Cũng may những nha hoàn mà Vệ Chiêu tìm đến này một người so với một người càng yếu đuối hơn, trông thấy mấy con côn trùng cũng có thể bị dọa ngất đi, cung cấp cho Vệ Thiên Phụng một bản mẫu "giả vờ ngất" rất tốt.

Cái gọi là yếu đuối, cũng rất đơn giản.

Chỉ cần sắc mặt tái nhợt một chút, lông mày nhỏ một chút, màu môi nhạt một chút, tiếng nói nhẹ một chút, chính là một muội tử thập phần yếu đuối.

Vì kiểm nghiệm thành quả, Vệ Chiêu còn cố ý lôi kéo Thẩm Kinh Hồng tới khảo nghiệm một lần, Thẩm Kinh Hồng kinh hãi suýt chút nữa ngã từ trên ghế xuống, nhìn bộ dáng của hắn là biết hiệu quả rất tốt.

"Vệ... Vệ cô nương sao lại ăn mặc và hành sự như vậy?" Thẩm Kinh Hồng tựa như không dám nhìn thẳng vào một Vệ Thiên Phụng nhu nhu nhược nhược như thế, vẻ mặt hoảng sợ kia thật sự cũng làm người ta muốn đồng cảm.

Lực công kích của chuyện này có lẽ tương đương với việc thấy một tráng hán râu quai nón mặc váy ren hồng làm bộ đáng yêu đấy.

Khục, kỳ thật Vệ Chiêu cũng không phải là không thể lý giải.

"Thẩm huynh chẳng lẽ không cảm thấy muội muội ta như vậy càng nhiều thêm mấy phần vẻ đẹp liễu rủ trong gió sao?" Vệ Chiêu cười híp mắt hỏi.

"Cái này..." Thẩm Kinh Hồng nên nói như thế nào? Hắn đã quen thuộc với bộ dáng Vệ Thiên Phụng đời trước gặp thần giết thần gặp phật giết phật, hiện tại lại nhìn Vệ Thiên Phụng yếu đuối như vậy, căn bản không hề có biện pháp tiếp nhận.

"Thôi, lời nói thật cùng Thẩm huynh nói đi." Vệ Chiêu thở dài một hơi, tựa như cũng có chút khó mà mở miệng. "Thẩm huynh cũng biết, bây giờ ta chỉ còn lại một muội muội là Thiên Phụng. Nhưng mà... Nhưng mà lúc trước Vệ gia chúng ta bởi vì chuyện của Trần Viễn đại tướng quân làm mà có chút không chịu nổi, mà Bệ hạ..."

Nói đến đây, kỳ thật Thẩm Kinh Hồng đã hiểu.

Thẩm Kinh Hồng lại không phải người ngu, chuyện lúc trước huyền não lớn như vậy, lại cấp tốc bị ép xuống, rất rõ ràng chính là do Hoàng đế chỉ đạo. Vừa chán ghét Tiêu Viễn, lại vừa không thể không dùng Tiêu Viễn, rõ ràng Hoàng đế cũng trùng sinh đến. Chỉ có trùng sinh, hắn mới biết được sau này Tiêu Viễn sẽ có thể có được bao nhiêu thành tựu, cho nên mới có chuyện ra tay cắt đứt tất cả đường lui của Tiêu Viễn ngay từ đầu.

Chỉ là... Chỉ là thủ đoạn như vậy, Thẩm Kinh Hồng nhìn không được.

Cho dù trong lòng Tiêu Viễn có suy đoán thì thế nào, hoàng đế đối phó với hắn như thế, hắn thân là thần tử, hiện tại lại không có binh pháp Vệ Thiên Phụng cho, trừ nhận thua thì còn có thể làm sao?

Từ sau khi được chứng kiến thủ đoạn như vậy, trong lòng Thẩm Kinh Hồng cũng đã biết, chỉ sợ Thủy Huyền cũng giống như mình, là trùng sinh mà đến, hơn nữa nhìn dáng vẻ thì còn sớm hơn hắn.

Đối với lần này, Thẩm Kinh Hồng ngược lại rõ ràng cách làm của Vệ Chiêu.

Chỉ là Vệ Chiêu làm sao mà biết là phải để Vệ Thiên Phụng đóng vai yếu đuối? Hắn lại làm sao biết Hoàng đế không thích người như vậy chứ?

"Vệ huynh, người xác định như vậy liền có thể bỏ đi suy nghĩ của Bệ hạ sao?" Thẩm Kinh Hồng thử thăm dò dò hỏi.

"Ta không xác định." Vệ Chiêu lắc đầu, "Chỉ là lúc trước ta từng thấy qua dáng vẻ của Tiêu Tố Tố, nên cố ý làm ngược lại với nàng. Tiêu Tố Tố làm việc có rất nhiều chỗ kỳ quái, nhưng nhìn nàng tràn đầy lòng tin, cho nên ta chỉ thử một lần mà thôi."

"Đã như vậy, chỉ sợ chuyện đóng vai yếu đuối này còn cần một người khác hỗ trợ." Thẩm Kinh Hồng hỗ trợ bày mưu tính kế nói, "Chỉ là như thế, ta thấy hi vọng cũng không lớn."

"Xin lắng tai nghe."

Vệ Thiên Phụng nhảy mất mấy cái, có chút ngây người.

Ca ca và Thẩm công tử, là đang thương lượng cách để nàng không bị Hoàng đế thích?

Nguyên lai là Hoàng đế thích nàng? Nhưng, nhưng mà nàng căn bản chưa từng gặp Hoàng đế mà.

Vệ Thiên Phụng nghĩ đến những chuyện phát sinh gần đây, trong đầu đã lóe lên vô số ý nghĩ, nàng có thể xuyên qua, tự nhiên người khác cũng có thể trùng sinh.

Nếu như theo mạch suy nghĩ đó, như vậy liền có thể lý giải cách hành xử của Thẩm Kinh Hồng và người tên Tiêu Tổ Tổ kia, thậm chí là Hoàng đế đột nhiên có ý với mình.

Vệ Thiên Phụng nhìn ca ca nhà mình, suy nghĩ một chút cuối cùng vẫn quyết định là sẽ nghe lời ca ca.

Dù sao ca ca cũng sẽ không hại mình, đợi đến lúc sự tình không thể cứu vãn được nữa, cùng lắm thì nàng mang theo ca ca và phụ thân trực tiếp chạy. Thiên hạ này rất lớn, sáu nước cùng tồn tại, còn sợ bọn họ không có chỗ dung thân sao?

Thủy Huyền sau khi giải quyết xong chuyện Tiêu Viễn, liền bắt đầu tính chuyện cưới Vệ Thiên Phụng.

Kiếp trước hẳn chỉ là một trong bảy người yêu Vệ Thiên Phụng, nhưng nhờ vào đó mà có thể thống nhất sáu nước, vậy nếu như kiếp này hẳn trở thành người duy nhất, thì có phải là sẽ có thể thiên thu vạn đại không?

Ý nghĩ như vậy luôn quanh quẩn trong đầu Thủy Huyền không đi.

Kiếp trước đương nhiên hẳn yêu Vệ Thiên Phụng, chỉ là tình cảm sâu đậm bao nhiêu thì cũng đã dùng hết ở kiếp trước, bây giờ trở lại một đời, quyền lợi càng quan trọng hơn Vệ Thiên Phụng. Đương nhiên, hẳn cũng sẽ đối tốt với Vệ Thiên Phụng, dù sao nàng sẽ là hoàng hậu duy nhất của mình, cũng sẽ là mẫu thân duy nhất của hoàng tử mình.

Muốn cưới Vệ Thiên Phụng, để Vệ Thiên Phụng một lòng một dạ đối với mình, tối thiểu trong hậu cung không thể có mỹ nhân. Cái này dễ xử lý, mấy năm trước Thủy Huyền đã nhét vào hậu cung của mình không ít mỹ nhân, những năm này, không nói hàng đêm sinh ca thì cũng coi như đã nếm đủ các loại mỹ nhân, hiện tại cũng đã có chút chán ghét. Đợi đến khi Vệ Thiên Phụng tiến cung, mình còn có thể trình diễn cho nàng xem tiết mục "khát nước ba ngày chỉ lấy một bầu".

Vấn đề duy nhất làm người ta phiền não, chính là làm thế nào nâng cao thân phận của Vệ Thiên Phụng.

Chức quan của Vệ Ngự sử có chút thấp, nữ nhi của ông tiến cung có thể phong phi là đã tốt lắm rồi, nếu muốn làm hoàng hậu thì khẳng định sẽ khó làm kẻ dưới phục tùng. Hẳn cũng không phải không nghĩ biện pháp thăng quan cho Vệ Ngự sử, nhưng Vệ Ngự sử người này cương chính có thừa, ứng biến không đủ, những năm này không giao lưu bằng hữu gì với người trên triều, ngược lại có một đồng kẻ thù, muốn thăng quan cũng không tìm được lí do!

Nếu như là Thủy Huyền kiếp trước, căn bản là sẽ không nghĩ nhiều như vậy, thế nhưng bởi vậy, thanh danh của hắn vẫn luôn không tốt lắm. Cả đời này, Thủy Huyền dự định làm thiên cổ nhất đế, đương nhiên không thể chịu đựng thanh danh của mình có tỳ vết.

Tiểu thái giám thân cận bên cạnh nhắc nhở một câu, Thủy Huyền quyết định để Vệ Thiên Phụng có một cái "công cứu giá", kể từ đó, cũng có thể ngăn chặn miệng triều thần, nói không chừng còn có thể biến thành một đoạn giai thoại thiên cổ.

Lần này Thủy Huyền cuối cùng cũng hài lòng, liền gọi thị vệ tâm phúc của mình, dự định mưu đồ tốt một phen.

Hôm nay Vệ Thiên Phụng lại lần nữa nhận được thiệp mời của trường công chúa.

Đại khái là bởi vì yến hội lần trước thực sự quá thất bại, mấy tháng nay trường công chúa đều ở nhà nghỉ lại chuyện đã qua, chưa từng tổ chức buổi yến hội nào khác, bây giờ nghĩ lại thời gian vừa tới, trường công chúa liền tổ chức một yến hội cỡ nhỏ, người được mời cũng ít đi rất nhiều, cũng coi như là tìm lại cho mình chút danh dự.

Vệ Thiên Phụng nhớ tới lời căn dặn của ca ca trước khi ra cửa, chỉ có thể thay đổi quần áo quá phận, ăn giấu tất cả nội lực của mình, đổi kiểu ăn mặc điềm đạm đáng yêu ra cửa.

Thẩm Kinh Hồng lần này đương nhiên cũng đến, tuy vậy lần này Thẩm Thừa tướng cho hắn thêm mấy thị nữ và tên sai vặt, nghiêm khắc yêu cầu Thẩm Kinh Hồng ở đầu thì bọn họ nhất định phải ở đó.

Ài, danh môn khuê tú trong kinh thành ai cũng nhòm ngó con trai ông, nhưng con trai hết lần này tới lần khác đều không thích ai cả, Thẩm Thừa tướng có thể làm sao đây?

"Thúy Hoa, người chưa ăn cơm à?" Thủy Việt ngồi ở trong lương đình, vẻ mặt không vui nhìn nha đầu đám chân cho mình "Nếu người không muốn đám chân cho ta, không bằng người vẫn cứ đi giúp việc trong phòng bếp đi."

"Vương gia bớt giận." Thúy Hoa, a, phải nói là Tiêu Tổ Tổ quỳ trên mặt đất cầu xin tha thứ.

Nàng đương nhiên không muốn đi đến phòng bếp lần nữa.

Vương phủ trên dưới mấy trăm người ăn, bắt đầu do một mình nàng ta rửa, hơn nữa lại còn không được phép dùng nhiều xà phòng. Lúc đầu nàng ta còn ý vào mình có võ công mà có ý đồ chạy trốn, kết quả không chạy được bao xa liền bị thị vệ của vương phủ bắt về phế đi võ công, chỉ có thể nhận mệnh làm nha hoàn mặc người đánh chửi.

Thủy Việt cực kì chán ghét nàng, chẳng những sai người cho nàng làm một đồng việc, mà còn thay đổi các biện pháp khổ khế, khế khắt với nàng. Nếu không phải Tiêu Tổ Tổ vụng trộm dùng kế vào lúc Thủy Việt uống say bỏ lên giường, thì bây giờ chỉ sợ vẫn đang phải ở phòng bếp mặc người đánh chửi.

Coi như Thủy Việt chán ghét Tiêu Tổ Tổ, nhưng cũng không có khả năng để nữ nhân của mình ở trong phòng bếp, chỉ có thể đề bạt nàng ta thành nha đầu thông phòng, không có việc gì thì làm ấm giường, có việc liền đi làm việc vặt, giấc mộng làm Vương phi của Tiêu Tổ tổ triệt để tan vỡ.

Nàng ta vốn nghĩ, nếu không làm được hoàng hậu thì làm một Vương phi cũng được, ai biết ngay cả danh phận thiếp cũng không kiếm được.

Không, nàng tuyệt đối sẽ không nhận thua như vậy!

"A, bên kia là người nào?" Thủy Việt hừ lạnh một tiếng, phân phó Tiêu Tổ Tổ tiếp tục đấm chân. Đừng tưởng rằng hắn không biết Tiêu Tổ Tổ tính toán điều gì, chỉ cần hắn không thích nàng, thì chút thủ đoạn nhỏ này của nàng không hề đáng để chú ý. Lúc này, Thủy Việt trông thấy một cô gái mặc áo trắng mang theo mấy nha hoàn đi qua trước mặt, vòng eo kia thật sự nhỏ đến không đầy một nắm.

"Đó... Tựa như là hạ nhân của Vệ phủ." Một nha hoàn bên cạnh trả lời, "Đó là đại tiểu thư Vệ gia Vệ Thiên Phụng."

"Ồ, là Vệ gia a." Thủy Việt đương nhiên cũng biết hai tiểu thư Vệ gia kia không phải chết bệnh, mà là cùng quận chúa An Nhạc đi biên quan. Nghe được là người của Vệ gia, Thủy Việt liền không có bao nhiêu hứng thú.

Có hai muội muội không biết liêm sỉ như vậy, tỷ tỷ có thể tốt hơn chỗ nào chứ?

Mất thấy Thủy Việt đối với Vệ Thiên Phụng không có nửa điểm hứng thú, Tiêu Tổ Tổ ở một bên rất là kinh ngạc.

Kịch bản chẳng lẽ bị thay đổi lớn như vậy sao? Thủy Việt thế mà lại không hề có chút hứng thú với Vệ Thiên Phụng, rốt cuộc là chỗ nào có vấn đề? Hiện tại nàng ta trôi qua thăm như vậy, có phải là bởi vì có người hoàn toàn thay đổi kịch bản không!

Vệ Thiên Phụng đương nhiên không chú ý tới Thủy Việt bên cạnh, nàng hiện tại tới nơi này hoàn toàn là để đi ngang qua sân khấu, để cho hình tượng "yếu đuối" của mình xâm nhập vào lòng người mà thôi.

Mất thấy sắp đi đến vườn hoa, phía trước bỗng nhiên có một công tử tuấn dật mặc cẩm y chạy tới.

Trên người hắn nhiễm vết máu, đáng vẻ rất là chật vật.

"Cứu..." Công tử cẩm y chạy sang phía Vệ Thiên Phụng, đằng sau còn có mấy thích khách áo đen, cầm đao kiếm định đuổi theo sang bên này.

Vệ Thiên Phụng vừa muốn cứu người, thì lời của ca ca liền vang lên bên tai.

"Nếu gặp phải người cầu cứu, muội nhất định không được cứu người!"

Lúc trước Vệ Thiên Phụng còn nghĩ ca ca đột nhiên nói lời này là có ý gì, trường công chúa ở đây làm sao để cho mình cứu người? Nhưng bây giờ thật sự có người tới, Vệ Thiên Phụng quả thực hoài nghi ca ca của mình có phải là mệnh quạ đen chuyên sinh rồi không?

"A ~ giết người!"

Vệ Thiên Phụng và mấy nha hoàn yếu đuối bên người cùng nhau kêu lên, sau đó cùng mấy nha hoàn chạy trốn, thậm chí còn bởi vì chạy tốc độ không đủ nhanh, mà trực tiếp ngã xuống đất.

... Ca ca, lần này hình tượng của ta xem như triệt để hủy hoại.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Xuyên Thành Anh Trai Nữ Chính* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 11: Hậu cung của nữ vương (11)

Edit by Murasaky: Murasakiiiiii

Thủy Huyền nhìn nữ tử ngã xuống đất, cơ hồ không dám tin vào mắt mình.

Nữ tử yếu đuối vô tội là chẳng khác chính là Vệ Thiên Phụng trong trí nhớ của mình sao?

Vệ Thiên Phụng trong ký ức của hắn, vẫn luôn cường đại xinh đẹp. Nàng rất ít khi khóc, chỉ cần một tay là có thể đếm hết được, mỗi lần khóc gần như không có bất kỳ âm thanh gì, có đôi khi không phân rõ trên mặt nàng là nước mắt, hay là nước mưa.

Thế nhưng người trước mắt này... Nữ nhân trước mắt có khuôn mặt, đích thực là Vệ Thiên Phụng không sai!

Vệ Thiên Phụng phát hiện động tác công kích nam nhân này của những thích khách kia đều dừng lại, sau đó rất nhanh rời đi.

... Giả trang thế cũng quá giả đi.

Nội tâm Vệ Thiên Phụng không hề dao động, thậm chí còn có chút muốn cười.

Nam nhân này giả trang thật sự quá kém cỏi, nàng chưa từng gặp qua có người ngu ngơ bị thương mà toàn bộ vết thương đều thuộc về cánh tay và đùi. Thích khách nhà ai mà ngu xuẩn như vậy, đâm dao lại không hướng phần bụng mà đâm?

"Người... Người đừng tới đây." Vệ Thiên Phụng thất tha thất thểu, "Ta... phụ thân ta là Ngự Sử, ông, ông ấy nhất định sẽ báo thù cho ta."

Thủy Huyền đi tới hai bước, chính là muốn quan sát tử tế một chút, nghe thấy Vệ Thiên Phụng nói như vậy liền nhin không được ngừng lại.

"Phụ thân người đối với người tốt vậy sao?"

"Phụ thân ta dĩ nhiên đối tốt với ta" Vệ Thiên Phụng nhỏ giọng đáp lại, nhìn chung quanh, tựa như lúc nào cũng chuẩn bị đào tẩu.

"Thế vận hội Olympic Bắc Kinh." Thủy Huyền đột nhiên mở miệng nói.

Kiếp trước Vệ Thiên Phụng thường xuyên nói mấy chữ như vậy, nhạo báng nói đây là một trong những ám hiệu để phân biệt người xuyên việt.

Vệ Thiên Phụng trong lòng ngạo tào một tiếng, trong lòng đã khóa chặt thân phận của nam nhân này. Nhưng trên mặt nàng hoàn toàn không có biểu hiện gì, vẫn là bộ dạng thấp phẫn sợ hãi như vừa rồi.

Thủy Huyền cực kỳ thất vọng.

Đây không phải Vệ Thiên Phụng hắn biết.

"Hoàng... Lục ca." Thủy Việt ở bên kia nghe thấy tiếng đánh nhau, vội vàng mang người chạy đến, trông thấy trên người Hoàng đế Thủy Huyền dính đầy vết máu cùng với mấy nha hoàn khóc sụt sùi bên cạnh, còn có tiểu thư Vệ gia vừa rồi đi qua trước mặt hắn.

"Đây không phải Vệ tiểu thư sao?" Thủy Việt trông thấy dung mạo của Vệ Thiên Phụng, ánh mắt lóe lên một tia kinh diễm.

"Ngài... Ngài là?" Vệ Thiên Phụng trông thấy nhiều người, tâm tình cũng bình phục một chút, đến khi nàng trông thấy Tiêu Tổ Tổ, càng cao hứng, "Đây không phải Tiêu tỷ tỷ sao? Đã lâu không gặp."

Tiêu Tổ Tổ đi theo Thủy Việt tới, lúc trông thấy cục diện hỗn loạn, trong lòng khẽ động một cái, đợi đến khi trông thấy Thủy Huyền thì càng kinh ngạc hơn.

Hoàng đế thế mà xuất hiện ở nơi này, còn có Vệ Thiên Phụng cũng ở đây

Chẳng lẽ kịch bản đã biến thành cái dạng này mà vẫn không có cách nào ngăn cản hào quang nữ chính của Vệ Thiên Phụng sao? Nhưng mà chẳng kịp chờ Tiêu Tổ Tổ nghĩ ra điều gì, nàng ta liền phát hiện Vệ Thiên Phụng thế mà lại thân cận nàng?

"Tiêu tỷ tỷ, những người này là ai a." Vệ Thiên Phụng nhỏ giọng nói, "Bọn họ thật đáng sợ, vừa rồi còn có thích khách đuổi giết vị công tử kia, làm ta sợ muốn chết."

Vệ Thiên Phụng mặc dù đề thấp thanh âm, nhưng người ở chỗ này căn bản đều có võ công, nghe thấy rất rõ ràng.

Trong lúc nhất thời, suy nghĩ của Tiêu Tổ Tổ và Thủy Huyền chồng chất vào nhau.

Người này... Vệ Thiên Phụng hắn là không bị người xuyên qua?

Tiêu Tổ Tổ hoảng hốt trong lòng, nếu nữ đặc công không xuyên qua, kịch bản tự nhiên không thể phát triển như nàng biết. Trách không được, trách không được nàng sẽ rơi vào tình trạng như vậy! Nguyên lai thế giới này phát triển không hề giống với những gì mình biết, nếu Vệ Thiên Phụng không xuyên qua, vậy những ưu thế này của nàng cơ hồ cũng không có ích gì.

Biết vậy đã chẳng làm!

Tiêu Tổ Tổ quả thực muốn chửi mình ngu chết. Sớm biết như vậy, sao nàng còn dám thông đồng với Hoàng đế, nàng là muội muội của tướng quân, chi cần thi triển một chút thủ đoạn, vinh hoa phú quý tuyệt đối sẽ không thiếu.

Nhưng... nhưng ai có thể nghĩ tới vận sự đã sẵn sàng, mà gió đông lại không tới chứ?

Thủy Việt phát giác được bầu không khí cở quái, đành phải quay đầu hỏi thăm Hoàng đế, "Lục ca, người tại sao lại ở chỗ này?"

(Ky: hoàng đế bị thương mà bình tĩnh góm)

"Sao ta lại không thể tới?" Thủy Huyền hiện tại quả thực lửa giận công tâm, "Trẫm về cung trước, nơi này của trưởng công chúa thậm chí ngay cả thích khách cũng thả vào, thực sự ghê tởm!"

Nói xong, Thủy Huyền liền nổi giận đùng đùng hồi cung.

Kiếp trước Vệ Thiên Phụng đã nói với hần, nàng không phải người của thế này, lúc ấy Thủy Huyền yêu nàng quá sâu, tự nhiên không thêm để ý những thứ quý quái loạn thần này. Đến khi Thủy Huyền trùng sinh, thì càng không thêm để ý.

Kết quả hần thật vất vả trấn áp Tiêu Viễn, nắm giữ triều đình, cuối cùng phát hiện người trọng yếu nhất vậy mà không hề tới. Ba năm nay, có lẽ hần đều đang làm chuyện vô ích!

Rốt cuộc là chỗ nào có vấn đề? Là bởi vì mình trùng sinh? Hay là bởi vì nơi này có thêm Vệ Chiêu và Tiêu Tổ Tổ?

Thủy Huyền nghĩ không ra.

Hần thậm chí âm u nghĩ, dứt khoát giết chết Vệ Thiên Phụng một lần, xem có thể để cho Thiên Phụng kiếp trước xuyên tới hay không! Nhưng nghĩ nghĩ, Thủy Huyền lại từ bỏ ý nghĩ này.

Thiên Phụng không đến, cái này có lẽ cũng là một chuyện tốt a?

Hần không cần lo lắng Tiêu Viễn sẽ trở thành Đại tướng quân Nhiếp Chính Vương kiếp trước, cũng không cần lo lắng cao thủ trong chốn võ lâm sẽ đến đến hoàng cung lấy mạng hần, càng thêm không cần lo lắng những thứ loạn thất bát tao khác. Hần biết binh pháp, biết cách làm vũ khí, cũng biết làm sao để chế tác thuốc nổ, thế giới này, hần có thể tùy ý hành động!

Nghĩ tới chỗ này, tâm tình Thủy Huyền bành trướng không thể ức chế được.

Đúng, Thiên Phụng không xuyên đến mới là tốt nhất.

Sao hần có thể để Vệ Thiên Phụng chết đây? Ngược lại, hần phải bảo hộ Vệ Thiên Phụng thật tốt, làm cho nàng sống một đời vui sướng an ổn, chỉ có như vậy Vệ Thiên Phụng kia mới không có cơ hội tới!

Không, vẫn không thể yên lòng như vậy.

Thủy Huyền nhớ tới ánh mắt Tiêu Tổ Tổ lúc trước. Nàng có vẻ cũng kinh ngạc như hần. Xem ra, nàng cũng biết chuyện của Vệ Thiên Phụng.

... Ngược lại có thể lợi dụng một hai.

...

"Ca, huynh nói có phải Hoàng đế này có vấn đề không?" Vệ Thiên Phụng không dám nói ra Hoàng đế có thể là trùng sinh hoặc xuyên qua, đành phải đổi cách nói khác, "Vua của một nước sao thể làm ra trò đùa như vậy, để cho người ta truy sát mình, đây không phải có bệnh sao?"

Vận nhất đùa giả thành thật, chẳng phải là khóc cũng không có chỗ mà khóc sao.

"Khụ, Bệ hạ chăm lo nước nhà, chỉ là trẻ tuổi nóng tính, có chút ham chơi thôi." Không phải sao? Vị hoàng đế này quả thực chính là rác rưởi, bắt quá cân nhắc đến loại hình tổng giám đốc bá đạo này, hơn phân nửa đều là não tàn, hần có thể làm ra chuyện như vậy cũng không kỳ quái, dù sao những người ta từng gặp qua còn kỳ quái hơn, Vệ Chiêu nhin không được nghĩ như vậy.

"Còn có Tiêu Tổ Tổ, cũng rất kỳ quái." Vệ Thiên Phụng cảm thán không thôi, "Ca ca huynh bảo muội giả vờ yếu đuối quả nhiên hữu dụng, xem ra sau này muội có thể sống tốt rồi."

"Không cần phải gấp, muội vẫn cần phải giả vờ như vậy một năm hoặc nửa năm nữa." Vệ Chiêu trấn an nói, "Lần này ở trong phủ trưởng công chúa, muội có nhìn thấy ai trẻ tuổi tuấn kiệt không? Ai, gần đây phụ thân lại hỏi thúc chuyện của muội."

"... Huynh trưởng như huynh cũng chưa thành thân, vì sao phụ thân hết lần này tới lần khác cứ hỏi thúc muội?" Vệ Thiên Phụng nhin không được nói, "Muội không muốn gả cho người."

"Thân thể của huynh còn yếu, đại phu nói phải tĩnh dưỡng cho tốt. Ca của muội là nam tử, tự nhiên không thiếu mấy năm thời gian này, nhưng mà muội thì

khác. Thiên Phụng, Thảm huynh thế nhưng hút hàng vô cùng, không cần thận thì sẽ bị những khuê tú khác đặt trước, muội phải nắm thật chặt." Vệ Chiêu ngay thẳng cắn dặn nói, "Bỏ lỡ cái thôn này liền không còn quán nào nữa đâu."

"Ca, huynh suy nghĩ nhiều rồi." Vệ Thiên Phụng nằm sấp ở trên bàn, "Thảm Kinh Hồng quá yếu, muội có cảm giác chỉ cần một chưởng liền có thể chụp chết hắn."

"Muội lấy chồng, cũng không phải đi giết người, muội không có việc gì đi chụp hắn làm gì?" Mí mắt Vệ Chiêu nháy lên, cũng sợ hãi lơ như Vệ Thiên Phụng thật sự chụp chết Thảm Kinh Hồng thì nên làm gì? Cái này... hiện tại hắn đi tìm những nam chính khác còn kịp không, giang hồ lớn như vậy, hắn muốn đi tìm mấy nam chính kia thực sự quá không tiện.

"Ca, muội cảm thấy Thảm công tử đối với muội không có ý, hắn tựa như đang xuyên qua muội mà nhìn người khác, tám phần là đã có người trong lòng." Vệ Thiên Phụng dứt khoát nói, "Huynh cũng đừng nóng nảy, muội về phòng trước."

"Còn chưa nói được hai câu, muội về phòng làm gì?"

"Thêu hoa!" Vệ Thiên Phụng rống lên một câu.

Vệ Chiêu sững sốt một chút, tự lẩm bẩm, "Thảm Kinh Hồng không thích Thiên Phụng? Đây không có khả năng! Ánh mắt hắn nhìn Thiên Phụng rõ ràng là thích..." Điểm này Vệ Chiêu sẽ không đến mức nhìn lầm, nhưng Thiên Phụng lại nói Thảm Kinh Hồng không thích nàng, ngược lại đang nhìn người khác...

Thì ra là thế.

Vệ Chiêu bừng tỉnh đại ngộ.

Khẳng định Thảm Kinh Hồng quá khó chịu, hiện tại còn đắm chìm trong hồi ức kiếp trước không ra được. Dù sao vẫn nhân đều là có chút bệnh của mấy thanh niên văn nghệ, kiếp trước Thảm Kinh Hồng ở trong bảy nam chính khẳng định không chiếm được ưu thế, không chừng về sau sống cuộc sống không hạnh phúc, cho nên đời này mới lo được lo mất, không dám tùy tiện tiếp cận Thiên Phụng.

Tâm bệnh kia thì phải có tâm được, hắn phải nghĩ biện pháp trị tâm bệnh kia mới được.

Ai

Vệ Chiêu nhin không được chảy một giọt nước mắt cho mình, nhiệm vụ của thế giới này đúng là con mẹ nó quá khó. Chỉ là tìm chân ái thôi mà, tại sao lại phiền toái như vậy chứ?

Thất Vương phủ gần đây có một vị khách lui tới.

"Khách quý khó gặp, sao Vệ công tử đột nhiên lại đến phủ của bản vương này?" Thủy Việt vừa ra liền trông thấy Vệ Chiêu yên lặng ngồi trên ghế, không khỏi cảm thán trong lòng một tiếng: không hổ là người nối danh cùng Thảm Kinh Hồng.

Ừm, muội muội kia của hắn cũng rất tốt.

Chỉ là quá mức nhát gan, nhát gan như vậy nữ nhân trong hậu viện hắn đã có rất nhiều người, hơn nữa nghe nói huynh muội Vệ gia và Thảm Kinh Hồng đi lại rất gần, nói không chừng hoa thơm đã có chủ.

Thủy Việt tự nhận là phong lưu mà không hạ lưu, tự nhiên không thể đi đoạt nữ nhân người khác coi trọng.

"Tại hạ mặt dày đi đến nơi này của Vương gia, là muốn mượn một người của ngài." Vệ Chiêu đưa lễ vật mình mang theo lên, "Nghe nói gần đây Việt* vương gia yêu thích mỹ ngọc, vừa vặn vài ngày trước tại hạ đào được một khối ngọc thạch không tệ, mời Vương gia đánh giá."

(Ky: convert ghi là Văn nhưng mình nghĩ là Việt mới đúng)

Thủy Việt đi tới, trông thấy Vệ Chiêu đưa lễ vật lên, có chút hài lòng, "Đây là cổ ngọc a."

"Người bán ngọc không biết hàng, vậy nên mới khiến ta nhặt được chỗ tốt." Vệ Chiêu mỉm cười nói.

"Lần đầu tiên người tới cửa đã đưa mỹ ngọc, tất có việc cần giúp. Nói đi, người muốn mượn ai? Chỉ cần không quá phận, bản vương sẽ đưa."

"Tiểu thư Tiêu gia, Tiêu Tổ Tổ."

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Xuyên Thành Anh Trai Nữ Chính* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 12: Hậu cung của nữ vương (12)

Edit by Murasaky: Murasakiiii

Khi Thẩm Kinh Hồng về đến nhà, phát hiện ánh mắt hạ nhân trong nhà nhìn hắn có chút kỳ quái.

Nhất là cha, sau khi nhìn thấy Thẩm Kinh Hồng liền biến sắc, tựa hồ muốn giáo huấn hắn một chút, nhưng lại rút trở về, cuối cùng cũng chỉ có thể ngậm miệng, "Kinh Hồng, nam nhân có nhu cầu cũng không phải việc không thể lộ ra ngoài. Nếu con muốn, về sau hãy nói cho cha biết, cha con không phải loại người không hiểu biết, chỉ là bình thường sợ con quá sa vào ôn hương nhuyễn ngọc mà thôi."

Nói xong, Thẩm Thừa tướng cũng cảm thấy mất mặt, chỉ có thể nói thêm một câu rồi đi.

Trong kinh thành thường xuất hiện chuyện nha hoàn và công tử cầu kết với nhau, vị hôn thê vẫn còn chưa vào cửa, nha hoàn lại mang thai trước, thậm chí con trai bạn tốt của Thẩm Thừa tướng, tuổi còn trẻ liền đem tâm tư đặt ở trên bụng nha hoàn, bộ dáng hư nhược kia căn bản không có cách nào nhìn, quả nhiên qua hai năm liền chết, làm Thẩm Thừa tướng vô cùng sợ hãi.

Ông không muốn tỷ nữ làm hư con của mình, cho nên tất cả những hạ nhân xinh đẹp đều bị đưa ra ngoài, ngay cả những di nương trong viện của ông, cũng không cho phép dùng những nha hoàn trẻ tuổi xinh đẹp.

Bởi như vậy, Thẩm Kinh Hồng đích thật là giữ mình trong sạch, ai biết... Ai biết lại xảy ra chuyện như thế?

Lại nói, con của ông tuổi cũng không còn nhỏ, sao một chút ý muốn cưới vợ cũng không có, có lẽ là đợi nữ nhân bên ngoài hồi đáp. Vệ Chiêu cũng là tuổi còn rất trẻ, nên mới vì hảo bằng hữu của mình mà đưa người đến phủ Thừa tướng?

Lúc ấy Thẩm Thừa tướng mới biết, Thẩm Kinh Hồng vậy mà lại coi trọng Tiêu Tổ Tổ?

Ai

Được rồi, nghe nói khi Tiêu Tổ Tổ ở Vương phủ đã uống canh tuyệt tử, cũng không thể sinh con, qua hai năm Thẩm Kinh Hồng không còn hứng thú với nàng ta nữa, trực tiếp trả lại Tiêu Tướng quân là được!

Không sai, Vệ Chiêu cố ý dùng một khối mỹ ngọc đổi lấy Tiêu Tổ Tổ từ phủ Thủy Việt, chính là vì đưa cho Thẩm Kinh Hồng.

Khúc mắc của Thẩm Kinh Hồng đời trước, muốn giải trừ thì phải hạ thuốc nặng.

Vệ Thiên Phụng đời này không biết gì cả, căn bản không thích hợp, thế là chỉ có thể đổi một người khác.

Vệ Chiêu cũng tin tưởng Thẩm Kinh Hồng căn bản sẽ không bị Tiêu Tổ Tổ hấp dẫn, bởi vì Thẩm Kinh Hồng trùng sinh, có thể chịu đựng nổi một Tiêu Tổ Tổ như vậy sao?

Tiêu Tổ Tổ ở phủ Thất Vương trôi qua không tốt đẹp gì, mặc dù nàng thành công bò lên giường, nhưng chính bởi vì nàng bò lên giường, cho nên nàng không khác gì so với những nữ nhân khác, một chút ưu thế cũng không có. Thủy Việt này, chỉ yêu nữ nhân trên người mang một phần "không giống bình thường". Một khi bị hắn phát hiện đôi phương chẳng khác người thường thì sẽ lập tức vứt bỏ.

Mà kiếp trước Vệ Thiên Phụng độc nhất vô nhị, cho nên Thủy Việt mới bị hấp dẫn thật sâu, thậm chí là người đầu tiên đồng ý đề nghị bảy người cùng nhau, bởi vì hắn cảm thấy Vệ Thiên Phụng xứng với điều đó.

Tiêu Tổ Tổ cũng biết điểm này, cho nên lúc trước vẫn luôn làm người không giống bình thường.

Nhưng nàng ta lại sai vì quá mức dùng tâm kế, không có gì khác biệt so với nữ nhân trong phủ Thủy Việt, hơn nữa vì cải thiện tình cảnh của mình mà lãng phí luôn một ưu thế cuối cùng, mặc dù không cần phải đi phòng bếp chịu khổ, nhưng cũng triệt để cắt đứt con đường trở thành người trong lòng Thủy Việt.

Nhưng Tiêu Tổ Tổ dù biết cũng đợi không kịp.

Coi như nàng có biện pháp để Thủy Việt yêu nàng, cũng căn bản không có nhiều thời gian để chờ đợi như thế.

Bởi vậy, khi Vệ Chiêu đến đây mua nàng, mà khi Thủy Việt không lưu tình chút nào tặng nàng cho người, Tiêu Tổ Tổ liền biết đây là con đường duy nhất của mình.

"Lúc trước ngươi có ân cứu mạng với huynh đệ ta, ta không nhìn được mới mang ngươi ra." Vệ Chiêu tựa hồ rất không thích bộ dáng của nàng, "Nhưng mà được rồi, nhìn ngươi cũng không có đáng vẻ xinh đẹp gì. Chờ hắn có được ngươi, báo ân xong, đương nhiên sẽ cam tâm tình nguyện cưới muội muội ta."

Sau khi nói xong, Vệ Chiêu lại cười thầm, hắn tin tưởng Tiêu Tổ Tổ sẽ tự động bù đắp câu chuyện của hắn.

Thẩm Kinh Hồng a Thẩm Kinh Hồng, ngươi cũng đừng trách ta, ta đây cũng là nghĩ tới hạnh phúc nửa đời sau của ngươi, bệnh nặng phải cần thuốc nặng.

Quả nhiên, sau khi Vệ Chiêu nói mấy câu ngắn ngủi như vậy, Tiêu Tổ Tổ lập tức liền ý thức được tình cảnh của mình bây giờ.

Thẩm Kinh Hồng thích nàng!

Đúng, nàng làm sao lại quên Thẩm Kinh Hồng rồi? Bất kể nói thế nào, nàng có ân cứu mạng với Thẩm Kinh Hồng không phải giả, đây chính là sự thật, ai cũng không xóa bỏ được.

Vệ Thiên Phụng đã không bị xuyên qua, như vậy nguyên thân Vệ Thiên Phụng chính là một nữ tử rất bình thường, coi như dung mạo đẹp thì cũng vì tính cách mà làm giảm đi nhiều, Thẩm Kinh Hồng sẽ không thích nàng giống như giai đoạn trước đã miêu tả.

Bây giờ nghe ý tứ của Vệ Chiêu, Thẩm Kinh Hồng còn đối với mình nhớ mãi không quên, Vệ Chiêu không có cách nào đành phải mang mình ra ngoài, đợi đến khi Thẩm Kinh Hồng đối với mình không còn hứng thú liền có thể để mọi người của hắn gả tới.

Nói cách khác, coi như Thẩm Kinh Hồng thật sự thích nàng, lấy thân phận của nàng bây giờ cùng lắm thì chỉ có thể làm thiếp, Thẩm Kinh Hồng cũng không có khả năng cưới nàng làm vợ, đến lúc đó Vệ Chiêu có ân cứu mình, Vệ Thiên Phụng vẫn có thể gả tới.

Tính toán thật độc!

Tiêu Tổ Tổ lập tức vô cùng kiêng kỵ Vệ Chiêu.

Vệ Thiên Phụng mặc dù không xuyên qua, nhưng người ca ca của nguyên thân này lại không phải là một người đơn giản. Vệ gia luận quan chức cũng không lớn, nếu là có thể gả nữ nhi đến Thừa tướng gia, đây không phải là nhảy ba cấp rồi sao?

Nhưng tương tự, đây cũng là cơ hội của mình.

Thủy Việt bên kia đã không thể nào, Hoàng đế tám phần cũng là trùng sinh, là kẻ cầm đầu hại mình biến thành như vậy, nàng muốn sống tốt qua ngày, Thẩm Kinh Hồng là lựa chọn tốt cuối cùng nàng có thể bắt lấy.

Lúc trước nàng chỉ là thuận tay thiết kế Thẩm Kinh Hồng một chút, chủ ý là muốn bỏ đi một phụ tá đắc lực của nữ chính, ai biết lại có thể trở thành mấu chốt cho mình xoay người chứ?

Thẩm Kinh Hồng bị phụ thân nói một trận như vậy, trong lòng không hiểu tại sao, kết quả đẩy gian phòng của mình ra, đã nhìn thấy nữ nhân quen mắt mặc một thân Hồng Y, mặt như Băng Sương, lạnh lùng thì lễ với mình một cái.

"Tiêu... tại sao ngươi lại ở chỗ này?" Thẩm Kinh Hồng suy nghĩ nửa đã cho rằng mình đi nhầm phòng, Tiêu Tổ Tổ ở bên trong rốt cuộc là xảy ra chuyện gì? Không phải nàng ta đang ở phủ Thất vương gia sao? Sao lại chạy đến nơi này của mình rồi? Từ từ, trước đó cha kỳ kỳ quái quái, hiện tại lại...

"Thẩm công tử, lúc trước cứu ngươi chỉ là hành động tùy ý của Tổ Tổ, Thẩm công tử không cần quá mức để ý, Tổ Tổ hiện tại nản lòng thoái chí, chỉ muốn tự do. Trừ cái đó ra, chỉ sợ không có cái gì có thể cho Thẩm công tử." Tiêu Tổ Tổ thấy đáng về "Thất kinh" của Thẩm Kinh Hồng, càng thêm xác định người này thật sự có tình cảm thâm sâu với mình.

Kỳ thật nhìn kỹ một chút, Thẩm Kinh Hồng cũng không tệ.

Hắn mặc dù không có võ công, cũng không có quyền như Vương gia Hoàng đế, nhưng hắn có tài hoa lại thâm tình! Bản thân biết nhiều thì cổ như vậy, còn sợ sẽ không có chủ đề trò chuyện với Thẩm Kinh Hồng hay sao?

Tiêu Tổ Tổ càng nghĩ càng thấy vừa lòng với Thẩm Kinh Hồng, nếu không phải lo lắng về "giả thiết nhân vật" của mình bây giờ, nàng đã muốn nhào qua.

Nghe thấy "ân cứu mạng" trong miệng Tiêu Tổ Tổ, Thẩm Kinh Hồng cũng ngây dại.

Có lẽ, đây chính là nguyên nhân nàng ta đi vào gian phòng của mình?

Thẩm Kinh Hồng không ngốc, tự nhiên biết "ân cứu mạng" là chuyện gì xảy ra, nhưng mà những người khác không biết.

"Tiêu cô nương, ta sẽ cho người dọn dẹp phòng cho ngươi, ta... Ta sẽ không quấy rầy ngươi." Hắn đã biết rõ ràng Tiêu Tổ Tổ rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, lại không biết dàn xếp cho nàng ta kiểu gì mới được?

Thẩm Kinh Hồng tự nhiên không làm được việc giết người diệt khẩu, cũng không có khả năng cứ như vậy đuổi Tiêu Tổ Tổ ra ngoài. Biện pháp tốt nhất, vẫn là thừa lúc Hoàng đế không tức giận, một lần nữa đưa nàng ta đến biên cương, để Tiêu Viễn quản lý. Tiêu Tổ Tổ chỉ là có chút lòng tham lại ngu xuẩn, cũng không thể nói là người tội ác tày trời.

"Đa tạ." Tiêu Tổ Tổ vui mừng trong lòng, "Mong Thẩm công tử tìm cho ta chút giấy bút, Tổ Tổ hiện tại chỉ muốn tận tình sơn thủy, không muốn tranh quyền đoạt lợi gì nữa."

Thẩm Kinh Hồng đành phải đáp ứng từng cái, trước tiên hắn cần phải đưa Tiêu Tổ Tổ ra khỏi phòng mình, đợi lát nữa phải cho người hầu tẩy rửa sạch

sẽ mấy lần!

Ai cũng không biết, Vệ Thiên Phụng đang ở trên mái nhà Thảm phủ*, thấy đáng vẻ cười cười nói nói của Thảm Kinh Hồng và Tiêu Tổ Tổ, trong lòng càng thêm xác định người này không có ý với mình.

(* Trong bản convert ghi là "Vệ phủ" nhưng theo mình là Thảm Phủ mới đúng, mạn phép sửa lại! (Murasaky)

Ai, ca ca cũng vậy, cần gì vì nàng mà làm nhiều chuyện như vậy chứ? Kỳ thật nàng cũng không thích thích Thảm Kinh Hồng, cổ ngọc trân quý cỡ nào, kết quả lại đi đòi một nữ nhân như vậy về, còn đưa cho Thảm Kinh Hồng?

Ở thời điểm này, ý nghĩ của Vệ Thiên Phụng và Tiêu Tổ Tổ không hẹn mà gặp, nhận định hành động của Vệ Chiêu lần này nhất định là vì nàng.

Đúng vậy, Vệ Chiêu cũng đích xác là vì Vệ Thiên Phụng.

Chỉ là tình huống trước mắt này, rất rõ ràng Vệ Thiên Phụng và Thảm Kinh Hồng đều hiểu lầm.

Vệ Thiên Phụng càng nghĩ càng tức giận, khối cổ ngọc kia nếu đổi thành ngân lượng, không biết có thể đổi được bao nhiêu tiền, kết quả là bị lãng phí như thế.

Thật sự là không quản lý việc nhà thì không biết củi gạo quý!

Từ sau khi tỷ muội Vệ Thiên Vân và Vệ Thiên Hà đi biên quan làm thị thiếp của Tiêu Viễn, mẹ kế nàng liên bệnh không dậy nổi, đại phu nói có thể thuận lợi đem đứa bé sinh hay không vẫn còn là vấn đề. Vệ gia bây giờ, cũng chỉ có thể đền tay Vệ Thiên Phụng trông coi.

Người quản lý nhà cửa, mới biết được chi phí của người một nhà là bao nhiêu.

Vệ Thiên Phụng đòi trước là đặc công, biết mình sớm muộn cũng có một ngày phải giải nghệ, cho nên tiền lương và tiền thưởng của nàng tất cả đều được đổi thành bất động sản để tiện quản lý, vì muốn tạo cho mình tấm bùa bảo hộ về sau. Bây giờ quản lý Vệ gia, cũng theo bản năng sẽ đem tiền của Vệ gia chia thành các loại công dụng, kết quả là phát hiện không cách nào đủ.

Lúc này, đột nhiên nghe người ta nói ca ca lại cầm một khối cổ ngọc đi giúp người? Vệ Thiên Phụng đương nhiên muốn đi qua xem thật kỹ một chút.

Kết quả, đã nhìn thấy một màn phía dưới.

Vệ Thiên Phụng cảm thấy không thể tiếp tục như vậy được nữa, nếu mình không nói rõ cho ca ca biết, chỉ sợ người trong nhà đều sắp bị ca ca làm cho hiểu lầm. Đến lúc đó, Thảm Kinh Hồng nàng không gả cũng phải gả, thế nhưng rõ ràng trong lòng Thảm Kinh Hồng có người khác, nàng cần gì phải đi hoành đào đoạt ái?

Nghĩ tới đây, Vệ Thiên Phụng cũng không chậm trễ nữa, đeo lại mặt nạ rồi trở về Vệ gia.

"Hắt xì!" Vệ Chiêu hắt xì một cái, sờ lên mũi của mình.

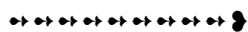
"Ai vừa nhấc tới ta à?"

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Xuyên Thành Anh Trai Nữ Chính* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 13: Hậu cung của nữ vương (13)

Edit by Murasaky: Murasakiiiiii

Vệ Chiêu phát hiện đãi ngộ cơm nước của mình trở nên kém.

Lúc đầu kỳ thật hần cũng không nghĩ nhiều như vậy, hiện tại nói thế nào cũng là mùa hè, ăn thịt nhiều cũng cảm thấy ngán, cháo loãng rau xanh gì đó cũng xem như đổi khẩu vị, bởi vậy Vệ Chiêu căn bản cũng không để ý gì.

Nhưng buổi sáng hôm nay, thị nữ lại tiếp tục bưng tới một chén cháo loãng, và chỉ có một đĩa dưa muối.

Hôm qua có hai đĩa đấy.

Vệ Chiêu đang muốn nói chuyện, vừa cúi đầu liền thấy đáng vẻ của bát cháo loãng.

Thật sự là cháo loãng.

Một bát cháo phía trên nổi lơ lửng mấy lá rau, cơ hồ trông thấy cả đáy, đếm một chút trong chén có đúng năm hạt gạo.

Có một khác Vệ Chiêu hoài nghi có phải mình xuyên qua thời mạt thế rồi không.

"Công tử, tiểu thư nói trong nhà gần đây không có tiền, cho nên một ngày ba bữa cơm phải đổi thành một ngày hai bữa, nhưng tiểu thư lại sợ ngài không quen, cho nên buổi sáng vẫn là ý tứ, cho ngài thêm một chút cơm."

Vệ Chiêu trầm mặc một hồi lâu, chăm chú nhìn thị nữ này, "Người xác định thứ bụng tôi chính là cơm sao?"

Năm hạt gạo như thế cũng không khỏi quá vụng về cái chữ cơm này.

"Công tử, nếu ngài có bất mãn hãy nói với tiểu thư, tôi thì cảm thấy tiểu thư tựa hồ đang tức giận." Thị nữ thành khẩn đề nghị.

Vệ Thiên Phượng đang tức giận hần cũng đã nhìn ra, rõ ràng như vậy, hần cũng không phải mù!

"Gần đây ta cũng không làm chuyện gì mà." Vệ Chiêu cảm thấy mình rất oan uổng, bởi vì lần này muội muội nữ chính đi theo con đường nữ vương độc lập tự chủ tự cường cho nên Vệ Chiêu vẫn luôn là bộ dáng ca ca tốt ôn nhu tri kỷ, theo lý thuyết hần là sẽ không trở thành người làm muội muội nữ chính phần nợ a.

"Công tử nói đùa." Thị nữ che miệng lại, mềm mại nhu nhược nói một câu, "Toàn bộ kinh thành đều biết công tử ngài xuất thủ một khối cổ ngọc ba trăm năm, đổi một nữ nhân về, sau đó đưa cho công tử nhà Thừa tướng, không biết bao nhiêu người ở sau lưng cảm thán ngài hào phóng đâu."

Không thể nghi ngờ tin tức này là Thủy Việt thả ra, nếu không thì hần giải thích thế nào về việc đem nữ nhân mình đã dùng qua cho Thẩm Kinh Hồng? Đầu óc hần lại không ngóc.

Vệ Chiêu nghe lời này, cảm thấy mình càng thêm ủy khuất.

Hần đây là vì ai nha?

"Ta đi tìm nàng." Vệ Chiêu bụng chén cháo loãng cùng đưa muối, quyết định tìm muội muội của mình đòi một lời giải thích.

Có cái gì không hài lòng có thể nói thẳng ra nha, trừ cơm nước của người ta làm gì chứ!

Vệ Chiêu đi vào phòng Vệ Thiên Phượng, trông thấy trước mặt Vệ Thiên Phượng có rất nhiều sổ sách, Vệ Thiên Phượng đang viết gì đó trên sổ sách.

Loại việc đơn giản thuộc về kế toán, Vệ Chiêu thật đúng là sẽ không làm, trong nhà không có chủ mẫu, những này sổ sách cũng chỉ có thể rơi vào trên người Vệ Thiên Phượng.

Trong nháy mắt, Vệ Chiêu cảm thấy có chút chột dạ.

"Ca ca tới rồi, chờ muội coi xong chỗ sổ sách này đã, ca ngồi trước đi." Vệ Thiên Phượng cũng không ngẩng đầu lên, tiếp tục cố gắng tập trung với món nợ của mình.

Vệ Chiêu nhìn thoáng qua bốn phía, phát hiện trên mặt bàn Vệ Thiên Phượng cũng chỉ có nửa quả lê, lê cũng không phải loại tốt, chính là loại bán trên đường cho tiểu hài tử ăn vặt, quả nhỏ hạt lớn.

Chẳng lẽ nhà bọn họ đã nghèo đến mức này sao?

"Ca ca đến vì điểm tâm của mình à?" Đợi đến khi Vệ Thiên Phượng coi xong sổ sách, ngẩng đầu hỏi Vệ Chiêu một câu như vậy.

Vệ Chiêu lập tức cảm thấy có chút xấu hổ.

Chỉ vì điểm tâm, mà cứ như vậy tới tìm muội muội mình, nói đến thật đúng là không dễ nghe a.

"Khụ." Vệ Chiêu ho nhẹ một tiếng, "Huynh tới xem muội ăn gì? Nữ hài tử buổi sáng nên ăn ngon một chút."

"Muội cũng muốn ăn uống tốt hơn, nhưng đáng tiếc bạc nhà chúng ta không đủ." Vệ Thiên Phượng yếu ớt nói một câu.

"Làm sao lại thế?" Vệ Chiêu kinh ngạc nói, "Cha hần là có bổng lộc nha, cửa hàng nhà chúng ta hần là cũng có một chút lợi nhuận mà."

"Ca ca có chỗ không biết." Vệ Thiên Phượng đã sớm chuẩn bị kỹ càng, đưa bản sổ sách mình đã chỉnh lý ra.

"Lúc trước hai muội muội bị đưa ra biên cương, cha mẹ đều có chút đau lòng, cho nên liền đem hồi môn chuẩn bị cho các nàng đổi thành ngân phiếu cho các nàng mang theo. Hiện tại mẫu thân vừa bệnh nặng, mỗi ngày thuốc bổ đều không thể ngừng, chúng ta còn phải mời nữ mẫu bà đỡ, còn phải chuẩn bị tiền bạc cho mẫu thân ở cử. Cha mặc dù có bổng lộc, nhưng ca ca không quên trong nhà chúng ta còn có hạ nhân chứ? Cửa hàng mặc dù có lợi nhuận,

nhưng cũng hầu như phải chờ lại một phần cho tháng sau. Cho nên tháng này phải ủy khuất ca ca, tháng sau bạc lưu thông nhanh một chút, liền có thể tiếp tục phát tiền tháng cho ca ca"

Vệ Chiêu tiếp nhận sổ sách Vệ Thiên Phụng đưa qua, trông thấy khoản thiếu hụt liền kinh ngạc không thôi.

Cài này là sau khi Vệ Thiên Phụng trừ tiền tháng của mình? Hơn nữa trong đó còn tham ô không ít đồ cưới của mẫu thân!

"Chờ một chút, đồ cưới phải để sau này muội mang đi, sao lại lấy ra trợ cấp cho nhà?" Vệ Chiêu chỉ vào đồ vật trên sổ sách nói.

"Nơi này chẳng lẽ không phải nhà của muội sao?" Vệ Thiên Phụng tựa hồ bị Vệ Chiêu chọc cười, "Tiền cũng luôn phải dùng. Mà cha cũng muốn ra cửa xã giao, y phục cũng không thể thiếu. Ca ca cứ việc yên tâm, muội còn muốn tích lũy ít bạc để huynh cưới đại tâu nữa!"

Vệ Chiêu trợn mắt há hốc mồm.

Hắn không nghĩ tới trong nhà lại nghèo đến thế? Sao hắn lại không biết chút nào cả?

"Chỉ hi vọng ca ca tạm thời không mua đồ ở bên ngoài nữa, nếu không thì sổ sách có khả năng không đủ." Vệ Thiên Phụng cúi đầu nói, "Mặc dù khối cổ ngọc kia ca ca chỉ tốn ba trăm lượng cũng giống như nhặt được vàng. "

Tâm trạng áy náy lập tức quanh quẩn trong lòng ngực Vệ Chiêu.

Nếu như hắn không dùng đến ba trăm lượng, trong nhà tối thiểu có thể dùng mấy tháng!

Hắn thế mà một lúc bỏ ra bốn tháng tiền sinh hoạt? Hơn nữa còn là của cả nhà!

Cho tới thời điểm hiện tại tại Vệ Chiêu chưa từng sầu não vì tiền, trước đó làm nhiệm vụ trên cơ bản đều trải qua cuộc sống ngập trong vàng son, vạn vạn không nghĩ tới xuyên qua đến nhà quan lại, bên người có một muội muội tương lai có thể làm được cả nữ vương, kết quả lại bị số tiền này làm cho không biết làm sao?

"Huynh... Huynh... sẽ không tiếp tục mua đồ loạn. Tiền tháng cũng không cần cho huynh, hoặc là để huynh nghĩ xem có biện pháp nào có thể phụ cấp trong nhà một chút không?" Vệ Chiêu nói xong, bước chân đi có chút chột dạ.

Làm một ký chủ của hệ thống, hắn thế mà lại làm đối tượng nhiệm vụ của mình nghèo đến không có cơm ăn, còn phải cầm cố đồ cưới mẫu thân lưu lại, quả thực là một sự trào phúng quá lớn với hắn!

Ký chủ của hệ thống khác có thể cười chết hắn rồi.

Làm sao mới có thể kiếm tiền đây? Ai! Trước kia hắn chưa từng gặp phải loại phiền bão này.

"Phốc. Tiểu thư, ngài xem công tử bị dọa rồi kìa." Thị nữ ở cửa đi tới, "Kỳ thật công tử dùng không nhiều tiền, mấy năm nay dùng nhiều nhất cũng là lần này."

Thị nữ không nghĩ tới Vệ Chiêu dễ lừa gạt như vậy, mặc dù từ trên xuống dưới nhà họ Vệ không so được những quan cao quý tộc, nhưng có thể an an ổn ổn trong kinh thành nhiều năm như vậy, hai chủ mẫu lúc trước cũng đều người khôn khéo, đừng nói là công tử dùng ba trăm lượng, xem như ba ngàn lượng cũng có thể cầm ra được.

"Người không hiểu, nam nhân vừa có tiền liền xấu đi. Huynh ấy biết không có tiền, tự nhiên không dám có động tác nữa." Vệ Thiên Phụng đối với lần này tràn đầy cảm thụ, chỉ cần ca ca không có tiền, chỉ sợ về sau Thẩm Kinh Hồng gọi hắn ra ngoài dự tiệc cũng sẽ không đi.

Tối thiểu hai tháng này ca ca hãy yên ổn ở trong nhà đi!

...

Thẩm Kinh Hồng bị Tiêu Tổ Tổ làm cho đặc biệt bức bối.

Tiêu Tổ Tổ tựa như đột nhiên nghĩ thông suốt cái gì đó, gắt gao quần lấy Thẩm Kinh Hồng không buông.

Mặc kệ Thẩm Kinh Hồng đi tới đâu, hoặc là trông thấy Tiêu Tổ Tổ đang luyện kiếm, hoặc là trông thấy Tiêu Tổ Tổ đang đánh đàn, tẻ hơn nữa, chính là Tiêu Tổ Tổ bày ra vẻ cao quý lãnh diễm nhắm vào nha hoàn trong phủ.

Trong lúc nhất thời có thể nói là làm Thẩm Kinh Hồng không muốn về nhà.

Thẩm Kinh Hồng đang âm thầm phiền muộn, hắn đã đưa tin cho Trần Viễn đại tướng quân, sao đối phương lại không phái người đến đưa muội muội đi chứ?

Có thể bức Thẩm Kinh Hồng đến nước này, cũng không thể không nói đây là bản lĩnh của Tiêu Tổ Tổ.

Đương nhiên càng làm Thẩm Kinh Hồng bận tâm hơn chính là, Tiêu Tổ Tổ toàn bộ đều học theo Vệ Thiên Phụng kiếp trước.

Nhưng mà, Tiêu Tổ Tổ thỉnh thoảng lại sẽ đọc một chút thơ, những ý thơ này kiếp trước Vệ Thiên Phụng đều chưa đọc.

Dù sao Vệ Thiên Phụng cũng là đặc công, thứ am hiểu hơn vẫn thuộc về phương diện khoa học tự nhiên.

Thẩm Kinh Hồng vừa sao chép những bài thơ kia, vừa không khỏi hi vọng Trần Viễn đại tướng quân có thể đến kinh thành nhanh một chút, những ngày này tâm tình thực sự rất phức tạp.

Những thứ này của Tiêu Tổ Tổ đối với Thẩm Kinh Hồng mà nói không có tác dụng gì, nhưng đối với những người khác mà nói liền rất hữu dụng.

Cũng không lâu lắm, rất nhiều người trong kinh thành đều biết Tiêu Tổ Tổ đối với Thẩm Kinh Hồng tình cảm sâu đậm, mà Thẩm Kinh Hồng cũng đối Tiêu Tổ Tổ yêu mến có thừa.

Đây đương nhiên là Tiêu Tổ Tổ vụng trộm cho người thả tin tức.

Đến lúc đó nàng không danh không phận tiếp tục ở lại phủ Thừa tướng, Thẩm Kinh Hồng nhất định phải cho nàng một cái công đạo.

Trong nguyên tác, Thẩm Kinh Hồng chính là người không muốn làm người khác khó xử.

Ngay cả cha của Thẩm Kinh Hồng cũng tới nói với Thẩm Kinh Hồng, nếu hắn thực sự thích, thì có thể cho phép Tiêu Tổ Tổ làm thiếp.

Thẩm Kinh Hồng cảm thấy không thể tiếp tục như vậy nữa, kể cả người ôn nhu, cũng sẽ bị ép ra mấy phản hỏa khí.

Làm thế nào mới có thể khiến Tiêu Tổ Tổ biết khó mà lui đây? Ý nghĩ đầu tiên của Thẩm Kinh Hồng chính là nói rõ ràng với Tiêu Tổ Tổ.

Nhưng Tiêu Tổ Tổ không muốn nói rõ ràng với Thẩm Kinh Hồng.

Mặc kệ Thẩm Kinh Hồng nói rõ ràng, Tiêu Tổ Tổ từ đầu đến cuối đều cảm thấy Thẩm Kinh Hồng đang có nỗi khổ tâm, "Người yên tâm, chờ người cưới thì ta sẽ đi" Tiêu Tổ Tổ lấy lui làm tiền nói, "Hận không gặp nhau lúc chưa gả, thân phận của ta lúc này chắc chắn không có tư cách làm thê tử người."

Dáng vẻ phong độ tự tại của Thẩm Kinh Hồng rốt cuộc cũng không duy trì được nữa.

Hắn ý thức được nếu mình nhất thời mềm lòng, thì sẽ mang đến cho mình phiền phức ngập trời.

Lúc này, Vệ Thiên Phụng tới cửa.

"Ta có thể giúp người đuổi Tiêu Tổ Tổ đi, nhưng ta hi vọng người nói cho ta biết, đời trước rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?" Vệ Thiên Phụng nhìn chăm chăm Thẩm Kinh Hồng không chớp mắt, "Ta đã sớm cảm thấy ánh mắt người nhìn ta không được bình thường, bộ dáng rõ ràng là đang nói người biết ta, Tiêu Tổ Tổ này bất chúc ta khắp nơi."

Mình mới là người hiểu rõ mình nhất, Tiêu Tổ Tổ làm những việc này, nàng cảm thấy đó cũng là những chuyện mình sẽ làm.

Loại cảm giác này rất không tốt.

Người bên cạnh đều giống như biết rõ kiếp trước mình làm gì, muốn làm gì, nàng sẽ gặp được loại chuyện gì, sẽ có những người như thế nào? Duy chỉ có nàng không biết.

Mặc dù nói lòng hiếu kỳ sẽ hại chết mèo.

Nhưng Vệ Thiên Phụng hiện tại tình nguyện làm một con mèo, cũng không muốn ngơ ngác ngác sống cuộc sống như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Xuyên Thành Anh Trai Nữ Chính* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 14: Hậu cung của nữ vương (14)

Edit by Hạ Lan Tâm Nhiên

Thẩm Kinh Hồng không nghĩ tới Vệ Thiên Phụng sẽ trực tiếp tới hỏi hắn như vậy.

Thế nhưng nghĩ tỉ mỉ lại, thì cái này quả thực là phong cách của Vệ Thiên Phụng.

Vệ Thiên Phụng có rất nhiều ưu điểm, loại cá tính không biết sợ này cũng là một trong những phong cách đặc biệt của nàng. Nàng xưa nay sẽ không sợ hãi bất cứ chuyện gì, trước khi quyết định làm gì đó đã suy nghĩ kỹ về kết quả tốt và xấu.

Tình nguyện đổi diện với cái chết, cũng không muốn hồ đồ sống qua cả đời.

Có người nói Vệ Thiên Phụng cứng quá dễ gãy, nhưng Vệ Thiên Phụng không cảm thấy như vậy.

Lựa chọn của mỗi người không giống nhau.

Không phải người nguyện ý sống một cách cầu thả thì có thể nói người ta đi chịu chết là ngu xuẩn.

Cũng giống như ở kiếp trước, dù tính cách và hoàn cảnh xuất thân của bảy người đều khác biệt nhau, nhưng Vệ Thiên Phụng cũng chưa từng vì sự khác biệt về quyền thế và tướng mạo giữa bọn họ mà phân biệt đối xử với ai.

"Người muốn biết, thì đi theo ta." Thẩm Kinh Hồng nhìn đôi mắt cố chấp của Vệ Thiên Phụng, không biết phải bắt đầu nói từ đâu, chỉ có thể mang Vệ Thiên Phụng đi gặp Tiêu Tổ Tổ trước, trên đường đi loáng thoáng nói với nàng vài câu, hi vọng có thể cho Vệ Thiên Phụng một thời kỳ giảm xóc tâm lý trước.

"Ta biết hai khái niệm, một là xuyên qua, một là trùng sinh, ta thuộc về trùng sinh, ta nghĩ, Thủy Huyền cũng là như vậy." Thẩm Kinh Hồng vô tri vô giác nhìn Vệ Thiên Phụng một chút, trong lòng không biết là có tư vị gì, thờ dài nói, "Hai khái niệm này là kiếp trước người nói cho ta biết."

"Ta kiếp trước?" Ánh mắt Vệ Thiên Phụng nhìn Thẩm Kinh Hồng lần này cũng không bình thường nữa, "Quan hệ của chúng ta tốt như vậy sao? Là phu thê?"

Trừ phu thê ra, thì Vệ Thiên Phụng thực sự không có cách nào tưởng tượng được mình lại đem loại chuyện kỳ quái như xuyên qua này, nói cho Thẩm Kinh Hồng, hơn nữa hẳn còn tin?

Nếu không phải phu thê, Vệ Thiên Phụng thực sự khó có thể tưởng tượng.

Dù sao, đến cả ca ca Vệ Chiêu đối với nàng đặc biệt tốt đây, nàng cũng chưa hề nói về chuyện mình xuyên qua.

"Phu thê? Không đủ trình độ." Thẩm Kinh Hồng lắc đầu cười khò, "Phải nói, ta chỉ là một trong những trượng phu của nàng."

Mí mắt Vệ Thiên Phụng nháy lên, Thẩm Kinh Hồng quả nhiên có thân phận như vậy, hơn nữa chỉ là một trong?

"... Người đừng nói với ta, Thủy Huyền cũng là?" Vệ Thiên Phụng nhớ tới dáng vẻ kỳ kỳ quái quái của Hoàng đế, nhin không được run lên. Thủ đoạn Hoàng đế này nàng cũng đã hiểu rõ, cũng thực sự chướng mắt hẳn, cho nên ca ca bảo nàng đóng vai yếu đuối, nàng nghĩ nghĩ rồi sáng khoái đáp ứng.

Sự thật là nàng một chút cũng không hề muốn tiến cung.

"Đúng."

... Kiếp trước mắt mình bị mù sao?

Vệ Thiên Phụng nhin không được vui đầu suy nghĩ.

"Kỳ thật Thủy Huyền kiếp trước không như thế." Thẩm Kinh Hồng vừa nhìn liền biết Vệ Thiên Phụng đang nghĩ gì, nhin không được nói, "Hắn là bị Tiêu Viễn hù dọa. Kỳ thật kiếp trước Thủy Huyền mặc dù bá đạo, nhưng vẫn có thể xem là xích tử chí tâm."

"Người đừng nói với ta Tiêu Viễn cũng là?" Người mà cùng hai muội muội của nàng và quận chúa An Nhạc nằm chung một chỗ, ca ca của Tiêu Tổ Tổ?

"... Đúng thế."

Vệ Thiên Phụng nghe thấy Thẩm Kinh Hồng trả lời, thân thể không tự chủ được lung lay, suýt chút nữa té xuống.

"Người chờ một chút, người chờ một chút, ta phải xây dựng tâm lý cho mình thật tốt đã." Vệ Thiên Phụng ngăn cản Thẩm Kinh Hồng, xoa xoa đầu của mình, lại mặc niệm tâm kinh thêm mấy lần, cuối cùng mới làm cảm xúc của mình ổn định lại một chút.

Trời ơi!

Nàng tình nguyện bị thượng cấp của mình phái đi nước ngoài để bắt những kẻ siêu độc ác kia hơn. Thật đấy!

Sự thật này quả thực rất đáng sợ.

Nếu mình thật sự ở chung với nhiều nam nhân như vậy, còn có thể sống được hay không chứ?

Nghĩ tới đây, Vệ Thiên Phụng cũng có chút cảm kích vì Thẩm Kinh Hồng trùng sinh.

Nếu không phải hấn trùng sinh, thì chắc chắn mình sẽ không phát hiện ra loại chuyện này, đến lúc đó khẳng định cũng phải đi đến một kết cục như thế.

Trong phòng Tiêu Tổ Tổ tựa hồ có người.

Vệ Thiên Phụng dừng lại, ra hiệu Thẩm Kinh Hồng yên tĩnh, nàng muốn biết rốt cuộc người bên trong là ai?

"Ta bảo ngươi đến chỗ Thẩm Kinh Hồng, chỉ là để ngươi thanh toán xong ân oán với hấn, bây giờ ngươi huyền não làm xôn xao dư luận, muội muội ta còn lấy chồng kiểu gì được?"

Giọng nói bên trong rất quen thuộc, Thẩm Kinh Hồng biết, Vệ Thiên Phụng cũng biết!

Là Vệ Chiêu.

Vệ Thiên Phụng nhìn Thẩm Kinh Hồng một chút, trong mắt mang theo một chút hoài nghi, dùng nội công truyền âm nói, "Chẳng lẽ ca ca ta cũng là xuyên qua hoặc trùng sinh?"

Bằng không phải giải thích thế nào về chuyện Vệ Chiêu đến tìm Tiêu Tổ Tổ bây giờ?

"Không phải." Thẩm Kinh Hồng thành thật lắc đầu, "Ca ca nàng kiếp trước không qua được, khi cứu được nàng thì hấn đã chết. Nhưng cũng có thể là vì hiệu ứng hồ điệp, lần này hấn sống, biểu hiện của hấn không hề khác với trong trí nhớ của chúng ta"

"Huynh... huynh ấy chết?" Trong mắt Vệ Thiên Phụng tràn đầy không dám tin.

Từ lúc nàng xuyên qua đến nay, Vệ Chiêu chính là người đối xử với nàng tốt nhất. Dù người ca ca này hơi kỳ quái, ngày nào cũng muốn gả nàng ra ngoài, nhưng cân nhắc đến quan niệm của thời đại này, Vệ Chiêu làm vậy mới là bình thường. Còn nữa, Vệ Chiêu vì chuyện nàng có thể gả cho một người tốt mà đã phí hết tâm tư, bằng không, trực tiếp cho nàng tiền cung, đối với tiền đồ của Vệ Chiêu mới là có lợi nhất.

"Đúng, hấn chết, cho nên nàng có thể tưởng tượng kiếp trước nàng sống cuộc sống thế nào ở Vệ phủ rồi chứ?" Thẩm Kinh Hồng không chút do dự nói, "Kiếp trước khi ta gặp nàng, nàng trôi qua rất kém, có nhà cũng giống như không có nhà. Có lẽ bởi vì như thế, nên nàng mới có thể khó lòng cự tuyệt những tình cảm của chúng ta."

Vệ Thiên Phụng nhìn không được nghĩ theo hướng "Vệ Chiêu chết" này,

Nếu như ca ca chết rồi, vậy mẹ kế và kẻ muội chắc chắn sẽ không đối tốt với mình, lấy sự coi trọng của phụ thân đối với ca ca, thì đối với nữ nhi làm liên lụy ca ca chết như mình 80% cũng sẽ không có ấn tượng tốt.

Vệ Thiên Phụng là người có ân báo ân có thù báo thù.

Nếu như lúc đầu Vệ gia đã không có thiện ý với nàng, vậy nàng cùng lắm là sẽ báo đáp một chút ân sinh thành thay thân thể này, rồi sẽ không xen vào nữa, sau khi khôi phục lại thực lực, chắc chắn sẽ không ở lại nơi này nữa.

Người trong phòng vẫn tiếp tục nói.

"Thế này thì có gì không tốt?" Tiêu Tổ Tổ lý lẽ hùng hồn nói, "Có một ái thiếp như ta ở đây, những cao môn đại hộ kia sẽ không nghĩ đến chuyện gả nữ nhi của bọn họ cho Thẩm Kinh Hồng nữa, bằng không thì một nữ nhi nhà Ngự sử như các ngươi, sao có thể gả cho con trai của Thừa tướng? Ngươi ngược lại phải cảm tạ ta mới đúng."

Vệ Chiêu giận không kềm được, "Ngươi còn có mặt mũi bắt ta cảm tạ ngươi à? Khế ước bán thân của ngươi vẫn còn ở chỗ ta, ngươi rút ra khỏi Thẩm gia cho ta."

"Ta tại sao phải rút?" Tiêu Tổ Tổ cười lạnh một tiếng, "Nếu ngươi bắt ta rút, ta liền nói cho Hoàng đế biết, muội muội của ngươi đang giả vờ, nàng căn bản chính là Vệ Thiên Phụng!"

"... Ngươi bị điên rồi phải không? Muội muội ta đương nhiên là Vệ Thiên Phụng." Vệ Chiêu cổ quái nhìn nàng ta.

"A, Vệ Chiêu, ta không biết ngươi rốt cuộc có phải là người xuyên qua không? Nhưng ngươi thử hỏi lương tâm của ngươi xem, muội muội ngươi bây giờ giống với muội muội ngươi lúc trước sao?" Tiêu Tổ Tổ không chút khách khí, "Trước đó là ta không nhớ ra được, hiện tại ta mới nhớ rõ, lúc trước Thẩm Kinh Hồng rơi xuống ngựa, muội muội của ngươi rõ ràng cũng tới cứu hấn, nàng có võ công, căn bản không phải tiểu bạch hoa gì đó!"

"Không hiểu được." Vệ Chiêu quát bảo nàng ta ngưng lại, "Nếu ngươi còn tiếp tục hồ ngôn loạn ngữ thì ta liền tìm cao tăng đến thu phục tên yêu nghiệt như ngươi."

"Ta hồ ngôn loạn ngữ? Là ngươi đang hồ thẹn với lòng mình thì có." Tiêu Tổ Tổ hiện tại không còn gì nữa, cũng căn bản không sợ cùng Vệ Chiêu vạch mặt, "Trước đó Vệ Thiên Phụng điều ngoa tùy hứng, hiện tại nàng lại có tri thức hiểu lễ nghĩa, thậm chí còn hiểu võ công. Vệ gia các ngươi đến ngay cả một hộ vệ ra dáng cũng không có, nàng học võ công từ đâu?"

"Cái này... Đây là muối muối ta từ nhỏ có cao nhân chỉ điểm..." Vệ Chiêu chốt dạ phản bác.

"Nếu thật sự có cao nhân chỉ điểm, vậy sao nàng lại ngã xuống hồ nước? Tỉnh lại đi, Vệ Chiêu, đây không phải là muối muối của ngươi!" Trên mặt Tiêu Tổ Tổ lóe ra ánh sáng kỳ diệu, đều là người xuyên việt, dựa vào cái gì mà Vệ Thiên Phụng có vận khí tốt như vậy, còn nàng ta phải làm nô làm tỳ chứ?

"Nàng... Nàng chính là muối muối của ta." Vệ Chiêu chần chờ một chút, vẫn lấy hết dũng khí nói.

Ngoài cửa Vệ Thiên Phụng có chút kích động, và còn có chút vui mừng.

"Ha ha, Vệ Chiêu. Ta cho ngươi biết, nàng sẽ đối với ngươi thấy chết không cứu, cũng sẽ nhìn Vệ gia các ngươi điêu tàn." Tiêu Tổ Tổ thấy Vệ Chiêu chưa từ bỏ ý định, tiếp tục hạ liều cao, "Ta cho ngươi biết, ta và Vệ Thiên Phụng hiện tại đến từ cùng một nơi, ta còn biết những dự tính sau này của nàng. Nàng sẽ thủy tính dương hoa ở cùng rất nhiều nam nhân, sẽ tạo ra thuốc nổ, hại chết một đồng binh sĩ, mạng người trong tay nàng cũng có thể chất đồng toàn bộ kinh thành, người bởi vì nàng mà chết nhiều vô số kể. Nàng là ma quỷ, là người sẽ hại chết ngươi, căn bản không phải muối muối của ngươi."

"Ngươi nói vậy." Vệ Chiêu tựa hồ tức giận đến gấp gáp, "Chuyện giả dối không có thật, ngươi cũng dám thuận miệng bịa đặt?"

"Ta bịa đặt? Ngươi có muốn đi hỏi Hoàng đế một chút hay không?" Tiêu Tổ Tổ càng nói càng hăng hái, "Ta cho ngươi biết, ngươi cho rằng Hoàng đế thật sự thích muối muối của ngươi sao? Không, hắn thích chính là binh pháp và cách điều chế thuốc nổ trong tay muối muối ngươi. Những thứ này ta cũng biết, ta cũng có thể cho, ta không có gì bại bởi nàng, chuyện duy nhất ta thua, chỉ là đến muộn hơn nàng, không có vận khí của nàng thôi!"

Ngoài cửa Vệ Thiên Phụng đã không biết nên nói gì cho phải.

Thẩm Kinh Hồng cũng chỉ có thể vỗ vỗ bờ vai của nàng, ra hiệu nàng không nên quá để tâm.

Tôi thiếu Vệ huynh vẫn hướng về nàng, Tiêu Tổ Tổ đây là vô dã mẹ không sợ sứt!

"Để ta nói cho ngươi biết, muối muối ngươi sẽ có bao nhiêu nam nhân nha? Nếu không, ta đếm cho ngươi xem một chút." Tiêu Tổ Tổ giả vờ giả vịt, vươn hai cánh tay ra, mỗi lần đọc một cái tên, liền tách một ngón tay ra, giống như sợ Vệ Chiêu không biết số lượng.

"Đầu tiên nha, hảo huynh đệ của ngươi Thẩm Kinh Hồng liền chạy không thoát, còn có Thất vương gia Thủy Việt, Hoàng đế Thủy Huyền, huynh đệ cùng nhau, người như vậy thật đúng là hiếm thấy, ha! Ngoài ra còn có Trần Viễn đại tướng quân Tiêu Viễn, cũng chính là ca ca hiện tại của ta, vì muối muối ngươi mà đến cả nương tử cũng không cần, sau đó là vô lâm minh chủ Trịnh Trường An, giáo chủ Ma giáo Quý Phi Nhiên, a, còn có một người, tựa như là người đã từng có y độc vô song Mạnh Liễu Quang. Một hai ba bốn năm sáu bảy, khoảng chừng bảy người nha, có thấy kinh hi không?"

Vệ Thiên Phụng ngoài cửa: Không có chút kinh hi nào, chỉ có kinh hãi!

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Xuyên Thành Anh Trai Nữ Chính* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Hậu cung của nữ vương (Hoàn)

Edit by Từ Ann: tieuannam

→ → → → → → → → → → →

Vệ Chiêu biết Vệ Thiên Phụng và Thẩm Kinh Hồng đều ở bên ngoài.

Hắn cũng là cố ý kích thích Tiêu Tổ Tổ, mới có thể làm cho nàng ta nói ra những lời ấy.

Khi Vệ Thiên Phụng đi tìm Thẩm Kinh Hồng, Vệ Chiêu cũng có chút lo lắng. Dù sao, Vệ Thiên Phụng nhìn không giống đi tỏ tình, ngược lại giống như đi trả thù hơn. Chuyện này làm không cần thận, Vệ Thiên Phụng làm Thẩm Kinh Hồng gãy xương hoặc bị thương, mỗi nhân duyên này sẽ lại gặp vô vàn khó khăn, trắc trở.

Bây giờ, Thẩm Kinh Hồng hẳn là cũng ở bên ngoài nghe đi.

Rất tốt.

Vệ Chiêu có lòng tin có thể một mũi tên trúng hai đích, hoá giải toàn bộ khúc mắc giữa hai người họ.

Thật ra điều Vệ Thiên Phụng để ý chính là phu quân có thể thấu hiểu nàng hay không? Chỉ cần nàng biết Thẩm Kinh Hồng có thể làm được là được. Còn Thẩm Kinh Hồng, tâm ý của hắn cũng rất dễ hiểu, đơn giản chỉ là đòi trước bên người Vệ Thiên Phụng có nhiều nam nhân mà thôi. Chuyện này có gì đặc biệt?

Thủy Huyền và Thủy Việt, thậm chí giáo chủ Ma giáo, võ lâm minh chủ gì đó, chẳng lẽ trước khi ở bên Vệ Thiên Phụng bọn họ không có những nữ nhân khác sao? Một nam nhân vì nữ nhân giải tán thị thiếp có thể được khen ngợi, đổi thành nữ nhân chẳng lẽ lại không được?

Chỉ cần để Thẩm Kinh Hồng biết Vệ Thiên Phụng của hiện tại và kiếp trước không giống nhau, coi như kiếp trước Vệ Thiên Phụng thật sự có kết cục là hậu cung nhiều nam nhân, vậy cũng không thể quy toàn bộ trách nhiệm lên người Vệ Thiên Phụng!

"Thế nào, người sợ sao?" Tiêu Tổ Tổ nở nụ cười, "Kỳ thật đây chỉ là những người cùng nàng kết đôi, người không biết, muội muội người còn rất nhiều lam nhan tri kỷ..."

"Vậy thì thế nào?" Vệ Chiêu lắng lắng nhìn Tiêu Tổ Tổ, tựa như đang nghe một câu chuyện cười, "Những nam nhân đó là Thiên Phụng kẻ dao vào cổ, ép bọn hần ở cạnh nàng sao?"

"Vệ Chiêu, người có nghe rõ lời ta nói không? Ta không phải đang nói đùa với người, những gì ta nói là chuyện nhất định sẽ xảy ra. Người muốn có chứng cứ? Được, ta cho người biết, sau vài năm nữa, Giang Nam sẽ xuất hiện nạn hạn hán..." Tiêu Tổ Tổ nóng lòng chứng minh lời nói của mình.

"Ta tin những gì người nói, nên mới hỏi người, vậy thì sao?" Vệ Chiêu không hề khách khí cắt ngang lời Tiêu Tổ Tổ, "Ta đang hỏi người, những nam nhân kia là tự mình chạy tới hay muội muội ta ép bọn họ?"

"Cái này...Muội muội của người mặc dù không cưỡng ép bọn họ, nhưng trong tay muội muội người..."

"Đã không phải ép buộc, vậy bọn hần chính là cam tâm tình nguyện." Vệ Chiêu cười một tiếng, "Nếu người cảm thấy một người có nhiều người bên cạnh là chuyện không tốt, như vậy toàn bộ thế gia công tử trên toàn thành này đều không chỉ có bảy nữ nhân bên người, sao người không nghĩ bọn họ thủy tính dương hoa?"

**Thủy tính dương hoa: dễ dàng thay đổi như dòng nước, là lướt nhẹ nhàng như hoa dương - ý chỉ nữ giới tác phong tùy tiện hoặc chuyện tình cảm không chuyên nhất.*

Lời nói này vang lên, không chỉ Tiêu Tổ Tổ mà cả Vệ Thiên Phụng và Thẩm Kinh Hồng cũng ngậy ngẩn cả người.

Vệ Chiêu thật sự không phải người xuyên không?

Chỉ là câu trả lời này của hần cũng quá có chút kinh hãi thế tục phải không?

"Người không phải vừa nói sao? Trong tay muội muội ta có binh pháp nên giết rất nhiều người phải không? Vậy ta hỏi người, nàng giết người ở trong hay ngoài chiến trường? Người nàng giết là địch hay là bạn? Do đối phương động thủ trước hay là nàng ra tay trước?" Liên tiếp mấy vấn đề đưa ra, hỏi đến mức Tiêu Tổ Tổ khó mà trả lời.

"Người không trả lời được hay không muốn trả lời?" Vệ Chiêu nhìn bộ dạng của nàng ta liền đã rõ, không quan tâm suy nghĩ của Tiêu Tổ Tổ, ngược lại trực tiếp nói ra suy nghĩ của mình, "Về mặt của người đã nói lên rất nhiều điều. Người nói muội muội ta trong tay có nhiều mạng người, nhưng nếu những người này chính là quân địch của đất nước ta, không giết chết chẳng lẽ còn nuôi bọn chúng? Người cũng biết rõ trong quốc khố của chúng ta có bao nhiêu ngân lượng, có bao nhiêu binh sĩ có thể nguyện ý tiếp đãi quân địch? Người nói muội muội ta thủy tính dương hoa, nhưng bốn chữ này, hần là chỉ có những nam nhân kia có tư cách nói ra, bọn hần nếu không nguyện ý, sao lại không rời đi?"

"Những người khác ta không dám nói, nhưng ta biết Thẩm Kinh Hồng, người này chính là một lòng cực kỳ yêu sâu đậm. Nếu như ngay cả hần đều đã tiếp nhận kết cục mà người nói, như vậy có phải hay không ta cũng có thể nói, tương lai mà người kẻ, Thẩm Kinh Hồng có phải cô phụ* muội muội ta, nên hần mới áy náy, mới có thể dễ dàng tiếp nhận cục diện như thế?"

**Cô phụ: người phụ nữ cô đơn (thường do xa cách chồng)*

Vệ Chiêu từng bước ép sát, Tiêu Tổ Tổ cơ hồ không dám nhìn thẳng mặt hần.

Đến cùng ai mới là người xuyên không?

Vệ Chiêu rõ ràng không biết gì cả, nhưng vẫn đề hỏi ra đều đánh trúng tim đen.

"Theo lời người nói, có tướng quân, có công tử phủ Thừa tướng, có Vương gia, thậm chí có Hoàng đế, mặt khác ba người kia dù là võ lâm nhân sĩ, người trong giang hồ, nhưng theo lời người thì họ cũng hần đều là bá chủ một phương. Nam nhân như thế, muốn ai mà không có? Bọn hần đã nguyện ý ở bên cạnh muội muội ta, đó cũng là biểu thị bọn hần cam tâm tình nguyện, tối thiểu, bọn hần cho rằng muội muội ta xứng đáng."

Thẩm Kinh Hồng ở bên ngoài gian phòng thở dài, ánh mắt nhìn Vệ Thiên Phụng tràn đầy phức tạp.

Hoàn toàn chính xác, kiếp trước kết cục như vậy, nhưng thật ra là bọn họ từng người tự đến, Vệ Thiên Phụng không phải là không cho bọn họ cơ hội, nhưng ai cũng không nguyện ý buông tay, ai cũng không thể vượt qua sáu người kia.

"Người mới vừa nói người chỉ là tới chậm hơn muội muội ta?" Vệ Chiêu cười khẽ một tiếng, trong giọng nói rõ ràng tràn ngập khinh miệt, "Người có từng ra trận giết địch? Người có từng góp sức cho quốc gia này? Nếu người là muội muội của Tiêu Viễn, như vậy người có từng nghĩ cho ca ca mình hay không? Ngược lại Thiên Phụng có phải là muội muội ta trước kia hay không không quan trọng, ta chỉ biết, nàng thật lòng thật dạ coi ta là ca ca, ta nói

cái gì nàng đều sẽ cố gắng làm, cho nên ta làm ca ca, tự nhiên cũng sẽ giúp nàng tìm một mối nhân duyên tốt."

"Mà người như vậy mới là đáng buồn nhất. Người luôn xem thường mọi người ta, nhưng lại toàn học theo nàng. Nếu người có thể dựa vào chính mình không đi gièm pha người khác mà đạt được thành công, đó là bản lĩnh của người. Thế nhưng người nhìn mà xem, hiện tại mọi người ta vẫn là mọi người ta, mà người, cũng đã luân lạc đến mức muốn cùng ta cãi nhau về những chuyện râu ria này? Đến cuối cùng là ai tương đối vô sỉ, là ai không có bản lĩnh?"

Ánh mắt Vệ Thiên Phụng loé sáng.

Thẩm Kinh Hồng giống như đã nhận ra điều gì, lảng lạng quay đầu nhìn Vệ Thiên Phụng. Trên mặt chỉ còn lại nụ cười khô.

"Thiên Phụng, mọi người thật sự muốn cùng tiểu tử Thẩm Kinh Hồng này đi du sơn ngoạn thủy?" Vệ Chiêu có chút không nỡ, hắn nhìn xem Thẩm Kinh Hồng đã chờ ở một bên, lại nhìn Vệ Thiên Phụng một bên đã thu xếp xong hành lý, trong lòng có chút buồn bực.

Tiểu tử Thẩm Kinh Hồng này muốn rời khỏi kinh thành du học, Vệ Chiêu còn đang muốn tìm cách kêu hắn ở lại, kết quả đảo mắt Vệ Thiên Phụng lại nói nàng cũng muốn đi theo? Từ sau khi Tiêu Tổ Tổ được đưa về biên cương, cảm giác Thiên Phụng có chút xa lánh mình. Ai, Vệ Thiên Phụng cũng đã là đại cô nương.

Vệ Chiêu còn chút buồn bực. Hệ thống còn chưa thông báo nhiệm vụ hoàn thành, nói cách khác, hiện tại Vệ Thiên Phụng không phải thật lòng thích Thẩm Kinh Hồng. Thẩm Kinh Hồng cũng không phải chân ái của nàng, chẳng lẽ chân ái của Vệ Thiên Phụng thật sự ở trong võ lâm giang hồ.

"Ca, mọi người trước tiên chỉ là cùng Thẩm... trước tiên cùng Kinh Hồng ra ngoài nhìn một chút, thiên hạ này quá rộng lớn, mọi người cũng muốn tự mình nhìn một chút. Qua khoảng một hai năm nữa, mọi người sẽ trở về. Đến lúc đó, có lẽ mọi người sẽ suy nghĩ thấu đáo. Kỳ thật, mọi người còn chưa có thật sự mở to mắt nhìn thế giới này đâu!"

"Cũng được." Vệ Chiêu nghĩ Vệ Thiên Phụng cũng không phải là loại người có thể tùy tiện cười gả, nàng muốn xem một chút tính tình của Thẩm Kinh Hồng trước khi thành thân cũng tốt. Còn chuyện cô nam quả nữ gì đó, hắn cũng không lo Thẩm Kinh Hồng thân thể yếu đuối có thể bắt nạt Vệ Thiên Phụng, ngược lại, một mình ở cạnh nhau có khi còn có thể giúp hai người họ bồi dưỡng tình cảm.

Bất quá...

Vệ Chiêu vẫn là vụng trộm kéo Vệ Thiên Phụng qua một bên.

"Khụ, mọi người cầm cái này." Vệ Chiêu đem một khối ngọc nhét vào trong tay Vệ Thiên Phụng, "Ngọc này là huynh dùng tiền riêng để mua, cũng có thể có giá trị ngàn lượng, trong tay mọi người có chút tiền, cũng không cần khắp nơi dựa vào Thẩm Kinh Hồng. Có chút tiền trong tay, sau này hắn dám bội bạc mọi người, mọi người cũng không cần tiếp tục để ý đến hắn."

Vệ Thiên Phụng dở khóc dở cười, "Kỳ thật nhà chúng ta không có..."

Chữ "nghèo" còn chưa kịp nói ra miệng, Vệ Chiêu đã biểu lộ một mặt "ta rõ ràng, người không cần nhiều lời".

"Huynh và cha ở nhà chỉ có hai người, đến lúc ấy sa thải thêm một số hạ nhân là được, mọi người cũng đừng lo. Ca của mọi người còn rất nhiều biện pháp kiếm tiền." Kỳ thật khối ngọc này là tự hắn mua, hắn là một tay cờ bạc điêu luyện, đi dạo vài vòng quanh sông bạc là có thể kiếm được tiền, chỉ là không thể phá hoại thiết lập nhân vật, nên mới phải một mực lén lút.

Vệ Thiên Phụng đành phải nhận lấy khối ngọc, dù sao đến khi ca ca thuê quản lý tới, tự nhiên sẽ thấy trên sổ sách nhà bọn họ vẫn còn tiền.

"Còn nữa, mọi người đi ra bên ngoài, nếu phát hiện nam nhân tốt hơn, cũng có thể đổi người khác." Vệ Chiêu hơi chần chừ nhưng vẫn nói ra, "Nhất định không được để bản thân ảm ức, xem trong lòng mọi người thật sự thích người nào. Huynh cũng chỉ có một người mọi người là mọi người, cũng không cầu mọi người nhất định phải gả cho vương công quý tộc gì cả."

Ánh mắt Vệ Thiên Phụng hơi động một chút, lại không gấp trả lời, mà lảng lạng nhìn đáng vẻ Vệ Chiêu nói liên miên lái nhái.

Ca ca cái này một mặt rất ít gặp, lại làm cho người không nỡ dời ánh mắt.

Ánh mắt Vệ Thiên Phụng có chút dịch chuyển, không nhìn nữa Vệ Chiêu.

"Được rồi, mọi người còn thẹn thùng cái gì." Vệ Chiêu cười mắng, "Thời gian cũng không còn nhiều, mọi người nhớ phải viết thư báo bình an gửi về."

"Mọi người hi vọng khi mọi người trở về, ca ca đã cưới đại tẩu rồi, hoặc là sinh một tiểu tử cho mọi người chơi." Vệ Thiên Phụng điềm nhiên như không có việc gì nói, "Ca ca, mọi người hi vọng huynh sống tốt."

"Chuyện cưới đại tẩu không vội, nhưng mọi người nhất định phải chú ý an toàn." Vệ Chiêu không thể nào cưới vợ trong thế giới nhiệm vụ này, đem quá nhiều tình cảm gửi vào trong loại thế giới này, đến cuối cùng cũng chỉ khiến bản thân đau lòng, bởi vì Vệ Chiêu không có khả năng cứ như thế mà ở lại nơi đây.

"Ca, mọi người sẽ là mọi người duy nhất của huynh à?" Vệ Thiên Phụng đột nhiên hỏi.

"Đương nhiên."

"Vậy là đủ rồi." Vệ Thiên Phụng cười cười, rất nhanh liền cười lên ngựa, tiêu sái cười ngựa cùng Thẩm Kinh Hồng rời đi.

Vệ Chiêu dõi theo bóng lưng Vệ Thiên Phụng cho đến tận khi biến mất, mới chậm rãi dịch chuyển bước chân của mình trở về.

Ai, khô khô cực cực nuôi bông cải trắng tốt này, hần còn phải tự tay hái xuống đặt trước mặt heo nữa.

"Nhất định là bởi vì muội muội này quá phù hợp tâm ý của ta." Vệ Chiêu tự lẩm bẩm, "Nếu là giống những dạng muội muội ở các thế giới trước đó, ta nhất định sẽ không nhìn nhiều đâu!"

Thẩm Kinh Hồng cùng Vệ Thiên Phụng một đường cưỡi ngựa, sau khi ra khỏi thành mới chậm rãi dừng lại.

Bạn họ mỗi người đi một ngã, sẽ bước đi trên những hành trình khác nhau.

"Thiên Phụng, nàng thật sự không đi cùng ta à?" Thẩm Kinh Hồng hỏi lại lần cuối.

"Không phải ngươi không thích ta sao?" Vệ Thiên Phụng cười to, "Ngươi thích chính là Vệ Thiên Phụng của kiếp trước, không phải ta. Không, không đúng, phải nói, ngươi bây giờ càng thích chính bản thân mình, thích cuộc sống tự do tự tại của ngươi."

"Nơi này có rất nhiều cao sơn lưu thủy, cảnh sắc rất đẹp, nàng cũng sẽ thích." Thẩm Kinh Hồng khuyên nhủ.

**Cao sơn hữu thủy: núi cao, nước chảy - cảnh đẹp có hồn, hữu tình.*

"Không cần, ta sẽ dùng ánh mắt của mình nhìn xem." Vệ Thiên Phụng lắc đầu, "Ta sẽ sống khác kiếp trước."

Nói xong, Vệ Thiên Phụng cười ngửa, chậm rãi đi về hướng khác, "Về sau có duyên, chúng ta tự nhiên sẽ gặp lại."

Thảm Kinh Hồng nhìn Vệ Thiên Phụng rời đi, cũng lập tức quay đầu lại, đi về một hướng khác.

Kiếp trước Vệ Thiên Phụng đến chết cũng không biết thế nào là tình yêu, nàng đối với bọn họ chỉ là ưa thích, lại không phải yêu. Bây giờ Vệ Thiên Phụng đã hiểu, nhưng hán tình nguyên nàng không hiểu còn hơn.

"Leng keng, chúc mừng kỷ chủ hoàn thành nhiệm vụ, nữ chính đã thuận lợi tìm được chân ái."

Đã lâu âm thanh hệ thống rớt cục vang lên.

Một nháy mắt đó Vệ Chiêu có loại cảm giác dễ chịu, điều này chứng minh lựa chọn của hắn cho Vệ Thiên Phương cũng không sai.

"Hệ thống, người xem ta ở nơi này hoàn thành trọn vẹn mười phần nhiệm vụ, cho ta một kiểu chết ra dáng chút đi."

Thật vất vả mới có một muối muối vừa nhu thuận vừa biết nghe lời, nếu là phương thức rời đi quá khốc liệt, về sau muối muối có bóng ma tâm lý thì làm sao bây giờ?

Một năm sau.

Trưởng tử của Vệ Ngự sử Vệ Chiếu có công cứu giá, không may qua đời.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Xuyên Thành Anh Trai Nữ Chính* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: Mỹ thiếu nữ quốc dân (1)

Edit by Tùr Ann: tieuannann

"Hệ thống anh trai nữ chính đang load..."

"Xét thấy nhiệm vụ ở thế giới trước của ký chủ có độ hoàn thành cao, hệ thống sắp tăng cấp nhiệm vụ...Mở ra hệ thống rút thế."

"Thế giới đang load..."

"Kịch bản của thế giới đã được chuyển đến hoàn tất, mời ký chủ giúp nữ chính cải thiện tam quan."

Vệ Chiêu thật sự muốn chơi chết cái hệ thống này.

Nó có phải có quan hệ mật thiết gì đó với N.P* hay không? Thế giới trước là mười mười mình có N nam chính, ngược lại thế giới này tốt rồi, hẳn lại trở thành một trong N ca ca.

**N.P (N person): nhiều người, ý chỉ truyện có nhiều người cùng đảm nhiệm một vị trí (nhiều nam chính, nhiều nữ chính, nhiều ca ca, nhiều mười mười, v.v.)*

Đúng vậy, trong thế giới này, Vệ Chiêu chỉ là một trong tám người anh trai của nữ chính. A, chỉ hơn một người so với số lượng nam chính của thế giới trước, thật sự là CMN.

Kế hoạch hoá gia đình của quốc gia sao lại không để ý đến tình trạng nhà này chứ?

Vệ Chiêu im lặng ghen hờn, nằm ở trên giường bắt đầu sắp xếp ký ức hệ thống cung cấp cho hắn.

Thế giới này, gọi là « mỹ thiếu nữ quốc dân », Vệ Chiêu là con trai thứ năm của Vệ gia, trên có anh trai dưới có em trai, là tiểu tử cực kỳ đáng thương.

Mà em gái của hắn Vệ Tâm Bảo, là nữ chính của thế giới này.

Vệ gia liên tục sinh tám con trai, đến cuối cùng mới có một đứa con gái, đương nhiên đối với đứa con gái này là trăm ngàn sủng ái. Lại càng không cần nói Vệ gia còn là một gia đình phú hào, bằng không cũng không nộp ra được nhiều tiền phạt như vậy để nuôi từng ấy đứa con.

Vệ Tâm Bảo, người cũng như tên, tự nhiên sẽ là tâm can bảo bối của Vệ gia.

Năm Vệ Tâm Bảo mười lăm tuổi, có tham gia tiết mục « mỹ thiếu nữ quốc dân », liên tục ba năm đều rất được yêu thích, đạt giải quán quân, nói trắng ra chính là một ngọc bạch ngọt kiêm Bạch Liên Hoa kiêm Thánh mẫu...

Nói tóm lại, trừ gương mặt và dáng người của cô ta ra, bạn sẽ không tìm được một chút ưu điểm nào trong tính cách của cô ta nữa.

Tóm lại chính là một con búp bê, không dính chút khói lửa nhân gian.

Trọng điểm chính là, khi Vệ Tâm Bảo mười tám tuổi sẽ yêu một người đàn ông, nhà người đàn ông kia có tiền hơn Vệ gia, người đàn ông kia có bản lĩnh hơn các anh em Vệ gia, sau đó bị người đàn ông này ngược chết đi sống lại, cuối cùng sau khi người đàn ông đó vượt quá giới hạn chín mươi chín lần, và Vệ Tâm Bảo đào hôn chín mươi chín lần, HE.

...Như thế này lại có thể HE?

Ở thế giới trước, Vệ Thiên Phụng rõ ràng chính là một nữ tử bình thường thân mang đầy mị lực, còn Vệ Tâm Bảo ở thế giới này cơ hồ là một người cực đoan.

Ở thế giới này, mọi người đều xem Vệ Tâm Bảo là bảo bối mà sủng ái, có thể tưởng tượng ra tam quan của cô ta sẽ thế nào. Mà nhiệm vụ của Vệ Chiêu lại là cải thiện tam quan cho một em gái như vậy?

Cái phương diện như tam quan này làm sao đánh giá được là có chính xác hay không? Người thấy vinh quang người thấy sỉ nhục. Có thể giống nhau sao?

Vệ Chiêu cảm thấy cực kỳ đau đầu.

Hắn cảm thấy cho dù là bảo hấn cho Vệ Tâm Bảo một tương lai tốt đẹp hoặc là chia rẽ nam nữ chính cũng đơn giản hơn cái này.

Nhưng rất đáng tiếc, lúc trước hắn biểu hiện quá tốt, hệ thống căn cứ tinh thần "Người tài giỏi luôn có nhiều việc phải làm", nên sẽ không cho hắn thế giới có độ khó thấp.

Điều duy nhất khiến Vệ Chiêu không cảm thấy phiền muộn đại khái cũng bởi vì hắn có hệ thống rút thẻ. Vệ Chiêu nhìn không được nhìn cái hệ thống rút thẻ trong đầu một cái.

Hả?

Trước mắt hắn đột nhiên xuất hiện ba tấm thẻ bài giống nhau như đúc, hắn có thể từ đó chọn một cái. Không có câu hỏi, không có đáp án, cũng không có giới thiệu.

Thẻ bài này là loại đồ chơi gì hắn cũng không biết.

...Cái này cũng không biết xấu hổ mà nói là hệ thống rút thẻ à?

Làm một ký chủ, Vệ Chiêu cảm thấy hệ thống của mình có thể là mẹ kế, kỹ năng này cũng quá tệ hại rồi.

Nghĩ nghĩ, Vệ Chiêu vẫn chọn một tấm thẻ bên trái.

"Chúc mừng ký chủ chọn trúng kỹ năng trù nghệ (nấu ăn)"

Nói xong, lá bài này liền trực tiếp tiến vào cơ thể Vệ Chiêu, rất nhanh biến mất không còn dấu vết.

"Trù...trù nghệ?" Vệ Chiêu suýt rơi từ trên giường xuống.

Nói đùa cái gì vậy?

Hắn cũng không muốn mở tiệm cơm, kỹ năng trù nghệ là cái quỷ gì?

Lúc này, hai tấm thẻ bài còn lại được lật lên, phía trên viết "Thêu thùa" và "An thai".

... Tốt a, trù nghệ cũng tốt.

Tôi thiếu vẫn mạnh hơn so với Đông Phương Bất Bại và Nguyệt Tẩu.

Luôn cảm thấy hệ thống này là dành cho ký chủ nữ, Vệ Chiêu luôn nhin không được mà nghĩ như vậy.

Ai, thôi thôi.

Cái gì đến rồi sẽ đến.

Vệ Chiêu mở mắt ra, nhìn thấy phòng ngủ của mình.

Bởi vì nhà nhiều con nên Vệ gia kiếm được tiền liền mua căn biệt thự ba tầng, lúc này mới có thể chăm lo cho sinh hoạt của Vệ Tâm Bảo trong chín đứa trẻ.

Mà Vệ Chiêu, là một đứa con trai không được coi trọng, ở trong gian phòng cũng không rộng lắm, cơ hồ có thể nói là phòng ở kém thứ hai từ dưới đếm lên. Phòng kém nhất đã được làm phòng để quần áo cho Vệ Tâm Bảo.

Nói đến, cha mẹ Vệ gia vẫn là sinh tốt, ba năm hai đứa, bụng cơ hồ không ngừng nghỉ, trong đó lão Lục lão Thất lão Bát là sinh ba, sau khi bọn họ sinh ra liền hết sữa làm lão Ngũ Vệ Chiêu tự nhiên bị vứt cho mấy anh trai chăm sóc.

Nhưng ngày tháng tốt đẹp này cũng chẳng được bao lâu, cha mẹ Vệ gia cũng đã không còn hi vọng trong việc sinh con gái, kết quả không nghĩ tới "áo mưa" không dùng được, vẫn là mang bầu, đến khi Vệ Tâm Bảo vừa ra đời, cơ hồ tất cả mọi người đều tập trung sự chú ý về Vệ Tâm Bảo.

Vệ Chiêu dường như có thể nói là một tay bảo mẫu nuôi lớn.

Đại ca tiếp nhận công ty của Vệ gia, bây giờ làm ăn cũng không tệ, Nhị ca trở thành họa sĩ, cũng coi như có chút danh tiếng. Tam ca tiến vào giới giải trí, trước mắt đang đóng vai nam thứ ba trong một vở kịch nổi tiếng, nhân khí tăng nhanh. Mà Tứ ca bây giờ đang học đại học năm ba, chuẩn bị thi nghiên cứu. Còn Vệ Chiêu, hiện tại đang học lớp 12, thành tích coi như trên trung đẳng, là loại có thể tiến vào trường đại học tốt nhưng không thể vào được trường đại học top đầu. Mà thái nhi sinh ba bởi vì không hơn tuổi Vệ Tâm Bảo nhiều nên cơ hồ là học cùng trường, thậm chí vì bảo vệ em gái mà cố tình viết sai đáp án để tiến vào trường cấp 3 bình thường.

Hệ thống thật đúng là tìm cho mình một thân phận tốt.

Vệ Chiêu không khỏi đỡ trán. Tin tức tốt là thân thể này còn có khả năng vô hạn, mà lại không quá được coi trọng, trong thời gian ngắn có thay đổi cũng không gây chú ý. Tin tức xấu là sự tồn tại của thân thể này thực sự quá thấp, ngay cả Vệ Tâm Bảo cũng không để Ngũ ca này vào mắt. Nếu Vệ Chiêu hiện tại là Đại ca, nắm giữ mạch máu kinh tế trong nhà, còn sợ không có thù đoạn đi giáo dục Vệ Tâm Bảo sao?

Vệ Chiêu hiện tại đang học trường cấp 3 tốt nhất, bởi vì hắn và Vệ Tâm Bảo tuổi tác chênh lệch cũng không lớn, người trong nhà hi vọng hắn có thể học cấp 3 bình thường, bởi vì Vệ Tâm Bảo thành tích cũng không hề tốt đẹp gì, trong nhà đành phải cho cô học nghệ thuật biểu diễn, để cho cô là một nghệ thuật sinh đến khi thi đại học, nhưng đáng tiếc Vệ Chiêu trong cốt truyện đối với người trong nhà có chút oán giận, một mình báo danh trường cấp 3 tốt nhất, còn thành công thi đậu, căn bản không để ý đến lời của cha mẹ. Thế là, trong mắt của cha mẹ, hắn tự nhiên càng thêm không được yêu thích.

Kỳ thật xem ký ức của Vệ Chiêu hiện tại, bên trong nhà này người thật tâm thích Vệ Tâm Bảo cũng rất ít. Trước khi Đại ca tiếp nhận công ty đối với Vệ Tâm Bảo là mười phần sủng ái, sau khi tiếp nhận liền đối với Vệ Tâm Bảo rõ ràng là không còn quan tâm chu toàn, chỉ coi cô ta như một công cụ để tạo cảm giác tồn tại trước cha mẹ, tiếp nhận được công ty rồi sao còn cần ân cần hỏi han Vệ Tâm Bảo như trước?

Nhị ca lại càng không cần phải nói, hắn là họa sĩ cũng có chút danh tiếng, nếu nguyện ý dạy Vệ Tâm Bảo học vẽ, sao không tốt hơn so với học nghệ thuật? Nhưng Nhị ca thông minh hơn Vệ Chiêu, hắn trước tiên để Vệ Tâm Bảo vẽ một quả trứng gà suốt một tháng, Vệ Tâm Bảo vẽ hai ngày liền chán nản khóc, khóc tan nát trái tim cha mẹ, đành phải từ bỏ việc cho cô ta học vẽ, Nhị ca cũng từ đó thoát thân, một năm có ba trăm sáu mươi ngày thì dành

Nhưng mà ý nghĩ ấy cũng chỉ thoáng qua trong đầu Vệ Tâm Bảo, rất nhanh liền bị cô ném qua một bên.

Cô sao có thể ghét bỏ Ngũ ca chứ?

Một cô gái tốt không thể ghét bỏ người thân của mình.

Vệ Chiêu đi xuống tầng, ngồi đối diện Vệ Tâm Bảo, âm thầm quan sát cô ta. Vệ Tâm Bảo về nhà, đi Cầm nhất định sẽ làm cơm cho cô ta trước, hẳn muốn ăn đồ ăn nóng hổi cũng không biết phải đợi đến bao giờ, chỉ bằng nhân cơ hội này quan sát cô em gái của hắn một cách kỹ lưỡng.

Bỏ kính ra, chải toàn bộ mái lên, Vệ Tâm Bảo hoàn toàn có tố chất trở thành nữ chính của thế giới này. Da trắng như tuyết, ngũ quan tinh xảo, hơn nữa tuy tuổi còn nhỏ nhưng đường cong thân thể đẹp đẽ, khiến cho khí chất của cô ta mang theo chút gợi cảm, cực kỳ dễ dàng hấp dẫn người khác.

Chỉ là vẻ đẹp của cô nàng này càng giống bông hoa được gia đình nâng niu mà thành, so với Vệ Thiên Phụng khí khái hào hùng thì thiếu vài phần chói mắt với không kìm được lòng mà ngược nhìn. Vệ Chiêu chỉ nhìn thoáng qua liền không có hứng thú nữa.

Dạng em gái nữ chính này hắn đã thấy nhiều, cũng không thấy có gì đặc biệt hơn người.

Đi Cầm rất nhanh đã làm xong đồ ăn mang lên. Quả nhiên, toàn bộ đều là món Vệ Tâm Bảo thích ăn, còn Vệ Chiêu thích ăn cái gì, chỉ sợ căn bản không có ai biết.

"Đi Cầm thật tốt, làm toàn những món con thích ăn." Vệ Tâm Bảo thấy đi Cầm đi tới, cũng không tiếp tục nói chuyện phiếm với Vệ Chiêu nữa, ngược lại cùng đi Cầm nói chuyện, đi một câu con một câu.

Vệ Chiêu ngồi bên ăn cơm, thuận tiện nghe Vệ Tâm Bảo nói chuyện, mới biết Vệ Tâm Bảo gần đây bị mấy nữ sinh bắt nạt, nhưng cũng có được một người bạn thân, người bạn kia gia cảnh không tốt, lại đồng bệnh tương liên* với Vệ Tâm Bảo "quê mùa", cho nên quan hệ ngày một tốt hơn.

*Đồng bệnh tương liên: cùng hoàn cảnh, cùng cảnh ngộ.

Người bạn thân này trong nguyên tác cũng là nữ phụ có vai trò lớn, hình như tên là Trương Hiểu Khiết.

Trương Hiểu Khiết cũng là một nhân vật gặp nhiều bi kịch, dung mạo của cô ta cũng đẹp, mặc dù điều kiện gia đình không đặc biệt tốt, nhưng cũng không tệ. Chỉ là điều kiện gia đình cô ta so với gia đình của các bạn học có tiền thì không bằng, cũng may tính cách sáng sủa, lại có vận khí tốt nên thời gian qua sống cũng không tệ.

Cô ta chỉ không may mắn ở chỗ trở thành bạn bè của Vệ Tâm Bảo.

Tính cách bên trong của Trương Hiểu Khiết có chút kiểu như "không phải đen tức là trắng", cô ta cho rằng bạn thân nên tin tưởng, giúp đỡ lẫn nhau. Cho nên cô ta giúp Vệ Tâm Bảo đối phó với những bạn học nữ kia, giúp Vệ Tâm Bảo học bù, có thể nói là một người bạn vô cùng tốt. Nhưng do Trương Hiểu Khiết không ngừng giúp Vệ Tâm Bảo, ngược lại ngày càng đến gần ba anh em sinh ba kia. Ba anh em kia ở trong trường cũng rất nổi tiếng, thế là tâm tư đố kỵ của những nữ sinh kia liền từ trên người Vệ Tâm Bảo dời đến trên người Trương Hiểu Khiết, Trương Hiểu Khiết bị bạn học bắt nạt rất thảm.

Thế nhưng cho đến tận lúc này, Trương Hiểu Khiết vẫn chưa cảm nhận được cái gì, cô ta cảm thấy mình là người chính nghĩa, nên vẫn luôn cắn răng chịu đựng.

Lúc này, Vệ Tâm Bảo đi tham gia tiết mục «mỹ thiếu nữ quốc dân», lộ ra diện mạo thật, cũng đưa sự thật cô là em gái của mấy anh em sinh ba kia ra ánh sáng. Lúc này, Trương Hiểu Khiết liền hồng.

Cô ta vì Vệ Tâm Bảo hao tâm phí sức, kết quả người ta ngay cả thân phận thật cũng không nói cho cô ta.

Vệ Tâm Bảo không nghĩ đến việc giúp đỡ người bạn này chút nào, ba anh em sinh ba kia đối với cô em gái này cũng không phải thật lòng quan tâm, đối với việc Trương Hiểu Khiết xin giúp đỡ cũng làm như không thấy.

Lúc Vệ Tâm Bảo đoạt giải quán quân, Trương Hiểu Khiết bị những nữ sinh ghen ghét kia nhốt một ngày một đêm, sau đó cô ta liền hắc hoá.

Nữ phụ hắc hoá, kết cục là cái gì còn phải nói sao?

Dù sao thì Vệ Tâm Bảo sai ở chỗ vô tâm, Trương Hiểu Khiết sai ở chỗ có tâm, càng thêm không cần nói, sau khi trở thành quán quân, Vệ Tâm Bảo ngày càng nổi tiếng, chín mươi phần trăm nam sinh trong trường đều ái mộ cô, hơn sáu mươi phần trăm nữ sinh lại vì các anh trai ưu tú của cô mà thân cận cô, cô sao còn có thể nhớ đến Trương Hiểu Khiết bé nhỏ?

Nghĩ đến đây, Vệ Chiêu nhịn không được thấp cho nữ phụ này một cây nến.

Quá thảm rồi.

Vai trò của cô ta hẳn là trải đường cho Vệ Tâm Bảo.

Hiện tại xem ra hẳn là Vệ Tâm Bảo vừa mới quen biết với Trương Hiểu Khiết.

Vậy cũng tốt.

Vệ Chiếu cũng không có bao nhiêu tâm tư thương hương tiếc ngọc, càng thêm không có muốn đi tìm Trương Hiểu Khiết. Nói đạo lý, Trương Hiểu Khiết nếu là người nhìn xa trông rộng, coi như bản thân mất mùi quen biết chớ, về sau có thể tiếp tục cuộc sống của mình như thường, không cần thiết phải cứ cùng Vệ Tâm Bảo tương ái tương sát.

Thời gian trước bạn của Trương Hiểu Khiết cũng không phải không khuyên cô ta, kêu cô ta không nên quá coi trọng Vệ Tâm Bảo, là bản thân Trương Hiểu Khiết quá "chính nghĩa".

Tính cách không phải đen tức là trắng quả thực chính là yếu tố thiết yếu cho việc hắc hoá.

Hiện tại còn chưa gấp.

Đợi về sau khi nữ phụ hắc hoá, trí thông minh tăng cao, Vệ Chiếu mới có hứng thú đi tìm cô ta "hợp tác", hiện tại đi thì có lợi ích gì chứ?

Đây cũng không phải lần đầu Vệ Chiếu liên thủ với nam phụ nữ phụ để hoàn thành nhiệm vụ của mình, đối với việc này hẳn một chút lòng áy náy cũng không có.

Nhưng mà bây giờ có thể hỏi một chút xem cách nhìn của Vệ Tâm Bảo về Trương Hiểu Khiết như thế nào.

"Em gái, nếu người này đã là bạn bè của em, thì ngẫu nhiên dẫn về nhà chơi một chút cũng được." Vệ Chiếu buông bát đũa, giả bộ như lơ đãng mà nói một câu.

"Đúng nha." Mặt Vệ Tâm Bảo sáng rực lên, "Em hiện tại cũng có bạn bè, quá tốt rồi, em muốn chia sẻ hết tất cả búp bê quý báu của mình cho Tiểu Khiết biết."

"Cái này không thể được đâu Tâm Bảo." Di Cầm ở bên cạnh nghe vậy thì theo bản năng phản bác.

"Tại sao lại không được?" Vệ Tâm Bảo có chút hiếu kỳ.

Đương nhiên là bởi vì ba anh em kia không muốn cô có bạn bè! Nếu như cô có bạn bè, ba anh em kia sao có thể lợi dụng cô để kiếm hảo cảm của cha mẹ nữa.

"Bởi vì trong trường có rất nhiều người xấu." Di Cầm lên nhìn Vệ Chiếu một cái, phát hiện Vệ Chiếu không lên tiếng, lá gan liền lớn hơn, "Vệ gia chúng ta có rất nhiều cửa hàng đối địch, chúng ta cũng không biết người bạn này của con rốt cuộc là ai. Nếu con thật lòng muốn chơi đùa với bạn bè, thì có thể đến nhà đối phương hoặc đi ra ngoài. Con nghĩ xem, trong nhà có nhiều thiếu gia như vậy, con chơi cũng không được vui."

Vệ Tâm Bảo tin tưởng di Cầm không chút nghi ngờ, "Di Cầm nói đúng, vậy con liền đi qua nhà bạn ấy chơi."

... Loại lấy cớ như này mà cũng có thể tin? Trên thương trường dù có đối thủ nhưng có quan hệ thế nào với một đứa bé gái?

Vệ Chiếu quả thật hoài nghi trí thông minh của em gái nữ chính.

"Chỉ là một người bạn, bọn anh bình thường cũng không ở nhà, em đưa về cũng không quan trọng." Vệ Chiếu bình tĩnh nói, "Anh cũng thường xuyên đưa bạn về chơi."

Vệ Tâm Bảo gật đầu, "Đúng vậy, Ngũ ca cũng đưa bạn về chơi."

"Hai chuyện này sao có thể giống nhau?" Sắc mặt di Cầm thay đổi, nhưng vẫn phản ứng lại rất nhanh, Tâm Bảo, con giả trang như vậy đi học không phải để che giấu bản thân sao? Nếu đưa bạn tới, công sức hoá trang của con liền uổng phí."

"Đúng, không thể để Tiểu Khiết phát hiện." Vệ Tâm Bảo trịnh trọng nói, "Tiểu Khiết là bạn của con, sau này nhất định sẽ thông cảm cho con."

"Đúng vậy." Di Cầm khẽ cười nói, "Nếu chút rộng lượng ấy cũng không có, làm sao trở thành bạn của Tâm Bảo con?"

"Phải, phải." Vệ Tâm Bảo mặt mày hớn hờ, "Di Cầm, con ăn no rồi."

"Ăn thêm nhiều chút đi, con cá này là sáng sớm đi đi..."

Rất nhanh, hai người Vệ Tâm Bảo và di Cầm không coi ai ra gì mà bắt đầu tán gẫu.

Vệ Chiếu cười lạnh trong lòng một tiếng rồi rời đi.

Cô em gái này, một chút trí thông minh cũng không có.

Được rồi, trước tiên mặc kệ cô ta, kịch bản còn chưa bắt đầu, bây giờ muốn giúp cô ta dựng lên tam quan thật sự quá khó. Hiện tại lời nói của Vệ Chiếu trong nhà không hề có phân lượng, Vệ Tâm Bảo nghe lời hẳn mới kỳ quái.

Ai, nếu là mình xuyên qua thân thể Đại ca của Vệ gia thì tốt rồi.

Vệ Chiêu thờ dài, quay lại phòng mình, sắp xếp đồ đạc một chút để quay về trường, hắn còn mấy tháng là thi tốt nghiệp cấp 3. Ở đây có một trường đại học đứng đầu cả nước, nhưng điểm số tương đối cao, thành tích của hắn bây giờ còn thiếu một chút, nhất định phải thi đỗ trường đại học này, tới gần trường này thì trong nhà mới dễ động thủ.

May mắn là ở mấy thế giới nhiệm vụ trước mình đều đã thi quá nhiều, nên không còn luống cuống nữa.

Không phải Vệ Chiêu nói quá, hắn thi đại học cũng đã thi tới bốn năm lần, quả thật không sợ nữa.

Thông báo về trường học, Vệ Chiêu thoáng sắp xếp lại cả một chút ký ức của nguyên thân, lại thay đổi biện pháp muốn kiếm nhiều tiền chút từ cha mẹ Vệ gia. Kỳ thật Vệ gia không hề thiếu chút tiền ấy, chỉ là nguyên thân trước đó không biết tranh giành quyền lợi cho bản thân, chỉ cần nói là mình không nhờ bố em gái trong nhà, cho nên muốn thi vào đại học ở gần nhà rồi cần lấy tiền học bù là được rồi.

Chỉ cần nhắc tới Vệ Tâm Bảo, muốn nói chuyện tiền bạc cũng dễ. Căn cứ kịch bản về sau, Vệ gia lúc ấy sẽ phá sản, cũng là lúc nữ chính Vệ Tâm Bảo cùng với nam chính diễn kịch bản anh ngược tới tiền liên chạy, tôi muốn tự lực cánh sinh tiến vào giới giải trí, v.v...

Vệ Chiêu ở trong kịch bản nguyên tác chỉ là một người không có tiếng nói, cán bản không có nhiều đất diễn.

Bây giờ Vệ Chiêu dự định lưu lại tiếng nói, tiền này tất không thể thiếu.

Có tiền thì lời nói trong nhà mới có trọng lượng.

Không thấy Đại ca Vệ gia đang đi con đường này à? Hiện tại coi như cha mẹ Vệ gia thiên vị Vệ Tâm Bảo, cũng không dám hắt mặt sai khiến với con trai cả. Dù sao công ty bây giờ cơ hồ đều nằm trong tay con trai cả, bọn họ nhiều lắm cũng chỉ là đem cổ phần của mình cho Vệ Tâm Bảo mà thôi.

Đúng, theo nguyên tác, cha mẹ Vệ gia cảm thấy tám con trai của mình đều là nam nhi, không nên dựa vào gia đình, cho nên toàn bộ cổ phần và tiền riêng đều giao cho Vệ Tâm Bảo.

Nói đạo lý, cho dù tám đứa con trai không thiếu chút tiền này, cũng không chịu nổi sự bắt công của cha mẹ.

Dù sao đều là tiền đưa tới tay, không cần thì phí.

Vì muốn lấy nhiều tiền hơn từ cha mẹ, Vệ Chiêu còn mua một con gấu bông rất lớn tặng Vệ Tâm Bảo, Vệ Tâm Bảo liền cao hứng khen Vệ Chiêu trước mặt cha mẹ, khen Ngũ ca thế này, Ngũ ca thế kia.

Thế là, Vệ Chiêu phát hiện thẻ ngân hàng của mình có thêm ba mươi ngàn.

... Trách không được mấy anh em sinh ba kia cố gắng nắm lấy quan hệ với Vệ Tâm Bảo, tiền này tới tay thật dễ dàng!

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Xuyên Thành Anh Trai Nữ Chính* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 18: Mỹ thiếu nữ quốc dân (3)↵

Một năm sau.

"A a a, nam thần của tớ lại làm video hướng dẫn về mỹ thực, ai giả cho anh ấy thật có phúc, dung mạo đẹp trai mà lại còn biết nấu ăn, tình địch của tớ nhiều lắm."

"... Tình lại đi." Cô gái bên cạnh chọc chọc vào gương mặt bạn thân, "Nhìn cậu xem, mặt cũng đã béo thêm một vòng rồi, từ khi cậu chú ý đến anh ta, thì ngày nào cũng chỉ ăn và ăn thôi."

"Đây không phải thịt, là tiền của tớ." Bạn thân đau nhức cũng vui vẻ, "Cậu không biết đâu, đáng vẻ lúc nam thần của tớ nấu cơm đặc biệt mê người, tớ cũng không phân biệt được là anh ấy làm cơm ngon hay là chính anh ấy ngon nữa. Trước đó trên hệ liệt mỹ thực của CCTV cậu nhớ không, nam thần của tớ đã phục chế một món ăn cổ đại, lượt truy cập đột phá nghìn vạn lượt đó!"

"Rồi rồi rồi, cậu đã nói với tớ rất nhiều lần rồi."

"Hôm nay nam thần phát một cái video dạy nấu đồ ăn thường ngày, mười ba vị tôm, oa oa! Tớ cũng muốn ăn tôm!"

"Tôm? Tớ xem một chút?"

Hai cô gái tùm lại cùng xem video.

Người đàn ông đang nấu cơm dường như có một loại mị lực đặc biệt.

Hắn tinh xảo dùng dao, phối hợp với sườn mặt hoàn mỹ không chút tì vết của hắn, ở trong video lộ ra mị lực mười phần, căn bản không kém những tiểu thịt tươi đang nổi kia. Nghe nói anh trai của Vệ Chiêu chính là ngôi sao mới đang hot trong giới giải trí Vệ Quảng, nhìn mặt mũi này, vóc người này, thật không hổ là anh em ruột!

Bây giờ Vệ Chiêu, thuận lợi thi đậu đại học hàng top ở địa phương mà lúc trước hắn muốn thi, đồng thời cũng bắt đầu chuẩn bị phát triển sự nghiệp của mình.

Mặc dù hắn rút phải thẻ trừ nghệ, nhưng cũng không thể lãng phí như thế.

Khụ khụ, thật ra là bởi vì Vệ Chiêu không quen sống ở ký túc xá, sau khi chuyển ra ngoài sống một mình, vì để tiết kiệm chi tiêu nên tự làm cho mình một bữa cơm, mới thấy quá mẹ nó ngon đi, rồi lại cảm thấy không thể lãng phí kỹ năng của mình, lúc này mới đổi nghề làm chủ blog mỹ thực.

Vệ Chiêu đương nhiên không có hứng thú gì với việc tiến vào giới giải trí, hắn là tới để làm nhiệm vụ, làm xong nhiệm vụ liền có thể tự do tự tại chơi, tìm cho mình nhiều chuyện vậy làm gì?

Hiện tại, fan hâm mộ của blog mỹ thực của hắn đã đột phá nghìn vạn người, phát một cái video thì có thể có được mấy chục triệu lượt xem, ngẫu nhiên nhận một cái quảng cáo là có thể kiếm được một số tiền lớn, thời gian này sống dễ dàng hơn nhiều.

Ngược lại là tam ca Vệ Quảng, sau khi biết Vệ Chiêu trở thành chủ blog mỹ thực nổi danh, không có việc gì thì tương tác với hắn ở Weibo, thậm chí còn liên tiếp phát ra chụp ảnh chung, vừa chứng thực mình đích thật có một dung mạo "thuần tự nhiên, không phẫu thuật thẩm mỹ", cũng vừa xác lập kiểu thiếp lập "anh trai tốt" của mình.

Nhưng mà Vệ Chiêu cũng không để ý loại chiêu trò lợi dụng này, dù sao thì độ nóng của Vệ Quảng rất cao, hắn là em trai của Vệ Quảng, cũng hấp dẫn không ít người qua đường đến xem video của hắn, sau đó liền có thể biến những người qua đường này thành fan hâm mộ của hắn. Vệ Chiêu có thể trở thành chủ blog mỹ thực hàng đầu trong thời gian ngắn như thế, cũng không thiếu được sự hỗ trợ của đoàn đội chuyên nghiệp sau lưng Vệ Quảng, dù sao cũng là anh em ruột, Vệ Chiêu lại không có tâm tư tiến vào giới giải trí, Vệ Quảng không giúp hắn thì giúp ai?

Đợi đến khi Vệ Tâm Bảo tham gia « mỹ thiếu nữ quốc dân », thì thiết lập "anh trai quốc dân" của Vệ Quảng cũng có thể đi lên được.

Nhưng tính toán thời gian, thì có đã đến lúc Vệ Tâm Bảo muốn tham gia tiết mục « mỹ thiếu nữ quốc dân ».

Hiện tại Vệ Tâm Bảo đang học lớp 11, cho dù là học sinh trường nghệ thuật, thì thành tích cũng chỉ có vài môn đạt tiêu chuẩn, còn lại đa phần đều ở tầm 30-40 điểm, thành tích như vậy thực sự có chút kém. Nhưng Vệ Tâm Bảo từ nhỏ đã được cưng chiều mà lớn lên, trở thành kiểu người không chịu nổi một chút cực khổ.

Lúc này, bản tin quảng cáo về tiết mục « mỹ thiếu nữ quốc dân » đã rơi vào trong mắt mẹ Vệ.

Tiến vào giới giải trí, cái này dường như không tệ.

Mẹ Vệ đã biết, những trường điện ảnh và truyền hình đều có "nhu cầu" với cái thí sinh là minh tinh, nếu như Tâm Bảo có thể có được vàng sáng minh tinh, cùng với trong vòng giải trí có tam ca chiếu cố, rồi trong nhà lại ném tiền cho cô làm nhân vật nữ chính, thì về sau không cần phải lo lắng nữa nhỉ?

Về phần những quy tắc ngầm trong giới giải trí, mẹ Vệ cũng không lo lắng.

Cần Vệ Quảng làm gì? Không phải là để giúp em gái che mưa chắn gió à?

Nói là làm liền, mẹ Vệ lập tức gọi điện thoại cho Vệ Quảng.

"Tâm Bảo là em gái duy nhất của con, bây giờ thành tích của nó không tốt, nếu muốn thi vào trường điện ảnh truyền hình thì phải cần chút ưu điểm. Vừa vặn, cái tiết mục « mỹ thiếu nữ quốc dân » này không phải do công ty con tham gia chế tác à? Vậy lợi dụng chút quan hệ để em gái con được làm quán quân đi!" Mẹ Vệ đứng lý hợp tình nói.

Vệ Quảng đã cũng là anh trai nữ chính, đồng thời có thể lăn lộn trong giới giải trí đến phong sinh thủy khởi, cho nên chỉ số EQ tất nhiên phải là đẳng cấp, cho dù trong lòng rất xem thường chuyện này, Vệ Quảng vẫn ôn tồn đáp ứng, "Tâm Bảo là em gái con, đương nhiên con phải cân nhắc cho nó. Chỉ là tham gia tiết mục này cần phải có tài nghệ, em gái ca hát cũng được, mẹ cũng phải thường xuyên mời mấy giáo viên đến hỗ trợ huấn luyện một phen. Mặt khác, con không thể bảo đảm nhất định em gái sẽ lấy được quán quân, nhưng mà tiến vào trận chung kết thì không có vấn đề."

"Dù sao việc này liền giao cho con, con nha, quanh năm không ở nhà mẹ cũng không nói gì, nhưng em gái con thì nhất định phải chăm sóc cho tốt. Như vậy đi, thời gian sắp đến rồi, con qua đây đón em gái con đến công ty xem một chút, người đại diện kia của con cũng có thể giúp nâng đỡ em gái con một tay." Mẹ Vệ bùm bùm nói một trận, căn bản không nghĩ tới chuyện con trai mình sẽ không đồng ý.

Dưới cái nhìn của bà ta, Tâm Bảo là đứa con gái mình vất vả nuôi lớn, tự nhiên là thiên kiều vạn sủng. Còn con trai, dù sao ai cũng có sự nghiệp riêng của mình, bà ta cũng không trông mong bọn họ nuôi dưỡng khi về già, thế thì chiếu cố em gái một chút có làm sao?

Sau khi cúp điện thoại, Vệ Quảng tức giận ném văng điện thoại

Sớm biết mẹ bắt công, nhưng bắt công đến dạng này cũng thật đáng giận!

Trước kia lúc hấn tiến vào giới giải trí, trong nhà không hề hỗ trợ cho hấn chút gì cả. Hấn ở trên bàn rượu uống rượu với đạo diễn đến mức không còn sức mà nôn nữa, người trong nhà cũng chưa từng quan tâm đến, vất vả lắm mới lần lộn được đến lúc này, kết quả lại muốn một con em gái đến phân chia tài nguyên, phân chia người đại diện với hấn?

Thật đúng là chết tiệt!

Vệ Quảng nhanh chóng gọi người đại diện của mình qua, hỏi xem nên làm thế nào?

"Cái này không đơn giản?" Người đại diện kiến thức rộng rãi, trong vòng giải trí lợi ích lớn, không biết bao nhiêu gia đình trông thấy con gái của mình có tiền đồ, có thể kiếm được bốn tiền, mà bắt con gái mình bán đi nhiều thứ hơn, điểm ấy của mẹ Vệ thì tính là gì?

"Ngoại hình của em gái anh cũng khá là khó tìm, trước mắt trong vòng giải trí còn đang thiếu khuyết những thần tượng là thiếu nữ, bằng không thì công ty cũng sẽ không nhắm đến điều này." Người đại diện khí định thần nhân, "Hợp đồng của anh sắp hết rồi, không phải chúng ta định mở phòng làm việc sao? Cứ dứt khoát ký của em gái anh, sau đó trực thuộc đến công ty đi. Sau này em gái anh nhận bộ phim nào, cát-sê là bao nhiêu, còn không phải do anh quyết định sao? Nếu mẹ anh làm khó dễ anh, anh cứ trực tiếp đẩy lên đầu công ty, còn sợ cái gì nữa?"

Trong vòng giải trí, thủ đoạn rửa tiền trốn thuế đa dạng chồng chất, lừa gạt người ngoài nghề quả thực dễ như trở bàn tay.

"Không tồi, cứ làm như thế." Vệ Quảng càng nghĩ càng thấy có đạo lý, chỉ là khi nói đến Vệ Tâm Bảo, sắc mặt không khỏi mang theo mấy phần phiền muộn, "Đưa em gái kia của tôi bị sủng đến dân dạn, là tốt hay là xấu nó cũng không thể phân biệt nổi. Khi còn bé tôi cùng nó chơi, nó làm rơi bình hoa rồi khóc, cuối cùng cha mẹ lại mắng tôi một trận, sau đó cô đoán xem thế nào? Nó ngược lại còn đi nói với tôi, không nên trách cha mẹ vì bọn họ mắng tôi? Ha ha, cũng không biết sỡ dĩ tôi bị mắng là do ai?"

Cái này mặc dù chỉ là một chuyện nhỏ, lại bị Vệ Quảng nhớ rất nhiều năm.

"Tôi làm việc thì anh cứ yên tâm." Người đại diện cười vỗ vỗ bờ vai của hấn, "Nếu là em trai anh cũng muốn ký thì tốt, tôi cam đoan sẽ nâng đỡ em trai anh thành một ngôi sao mới khác."

"Trước kia cảm thấy hấn thành thật, bây giờ suy nghĩ một chút, nhà chúng tôi cũng không có ai thành thật." Vệ Quảng cười to, "Lúc trước hấn đã nói, muốn có sinh hoạt cá nhân, không thích làm minh tinh, theo hấn đi thôi."

Hiện tại Vệ gia kỳ thật chỉ là cái xác rỗng.

Đại ca vừa nắm giữ công ty trong nhà, vừa vụng trộm nâng đỡ công ty mình mới mở, Nhị ca dường như cũng câu được một đứa con gái của một phú thương ngoại quốc, 80% muốn di dân. Kể cả ba anh em sinh ba cũng vụng trộm mua bất động sản, hiển nhiên mọi người cũng không tin cha mẹ có thể để lại cho bọn họ thứ gì, nếu mình không cố gắng tính toán cho mình, thì chẳng lẽ trông cậy vào đứa em gái ngu dốt chỉ biết ăn không ngồi rồi kia à?

Nếu như Vệ Tâm Bảo thật sự có thể bị mình nắm trong lòng bàn tay, vậy cũng coi như đền bù cho mình. Đương nhiên, rõ ràng bên ngoài hấn vẫn sẽ làm một anh trai tốt.

Giờ phút này, Vệ gia.

"Em gái, mau đến xem quần áo các anh trai mua cho em đi."

"Đây là một thợ trang điểm rất nổi tiếng, chờ lát nữa phải make-up cho em gái tôi thật đẹp đấy."

"Tóc của em cũng phải làm lại một chút..."

Ba anh em sinh ba vì chuyện Vệ Tâm Bảo muốn tham gia « mỹ thiếu nữ quốc dân » mà có thể nói là chuẩn bị đến hao tâm tổn trí, dù sao cha mẹ cũng cho tới một triệu, tạo hình giai đoạn trước thì cần tốn bao nhiêu tiền chứ? Số còn lại cơ hồ đều là của bọn họ rồi.

Còn nữa, hiện tại giới giải trí kiếm tiền cỡ nào thì mọi người đều biết, nếu Vệ Tâm Bảo thật sự nổi danh, tiền của cô ta không phải sẽ do ba người bọn họ nắm giữ à? So với việc bán thân mình tự làm minh tinh, thì bọn họ càng thích để người khác kiếm tiền cho mình hơn, mặc dù Vệ Tâm Bảo ngu, nhưng lại dễ không chế, hơn nữa còn có một túi da tốt, nói không chừng thật sự có thể nổi tiếng đấy.

Vệ Tâm Bảo hai năm này vẫn luôn đóng vai xấu, cơ hồ rất ít khi được xinh đẹp như vậy.

Người khác càng lớn lên thì ngũ quan càng không thể tinh xảo như hồi bé, nhưng Vệ Tâm Bảo thì càng ngày càng dễ nhìn, hay hơn chính là trên người cô ta còn có cảm giác thiếu nữ rất mạnh mẽ.

Đây là tất nhiên, dù sao hiện tại thiếu nữ bình thường ở cái tuổi này đều hiểu chuyện, chỉ có Vệ Tâm Bảo thì vẫn y như một đứa bé, đương nhiên sẽ có cảm giác thiếu nữ rồi.

Vì con gái, cha mẹ Vệ gia triệu hồi hết mấy con trai về nhà, lần này con gái muốn tham gia tiết mục là đại sự của cả nhà, tất cả con trai đều phải ra sức vì em gái mới được.

Vệ Quảng dẫn người đại diện tới, trông thấy Vệ Tâm Bảo sau khi thay đổi trang phục, ý nghĩ muốn ký hợp đồng với cô ta càng thêm mãnh liệt. Lấy ánh mắt của hân mà nhìn, thì Vệ Tâm Bảo chính là một cái bình hoa tuyệt hảo, rất dễ dàng để hấp dẫn những fan hâm mộ là trạch nam đó.

Nói không chừng thật sự có thể trở thành quán quân luôn!

Trong lòng Vệ Quảng có ý nghĩ, nhưng trên mặt lại không hề lộ ra, hân tin tưởng người đại diện của mình sẽ làm tốt tất cả mọi chuyện. Không phải sao, người đại diện đã bắt đầu đi đàm phán với cha mẹ về chuyện ký hợp đồng rồi.

"Ngũ ca còn chưa về à?" Vệ Tâm Bảo nhìn mấy anh trai một chút, đột nhiên hỏi, " Trước đó Ngũ ca gửi cho em một hũ tương ớt thật sự ăn rất ngon, em đang muốn ăn nữa đây này!"

"Ai, anh cũng đã ăn."

"Anh cũng ăn rồi, tay nghề của lão Ngũ đúng là không tệ."

Nhắc đến Vệ Chiêu, mọi người cũng thuận tiện mở lời luôn.

Lúc đầu Vệ Chiêu thi đại học xong rồi ra ngoài học nấu ăn, mọi người còn tưởng là hân thi đến choáng váng đầu óc rồi, vạn vạn không nghĩ tới hân thật sự rất có thiên phú. Một năm này cũng gửi cho bọn họ một chút đồ ăn tự làm, ăn đến mức làm hân cảm của mọi người đối với hân tăng cao.

Dù sao nghề nghiệp của Vệ Chiêu không có xung đột với bọn họ, hơn nữa cũng biết làm người, lúc này mọi người mới phát hiện hóa ra người anh em này không phải không có chút cảm giác tồn tại nào, tối thiểu hân cũng có bản lĩnh của riêng mình.

Đối với Vệ Chiêu mà nói, mấy bình tương ớt mà thôi, một nồi lớn là có thể làm được mấy chục bình, không đáng kể chút nào. Bây giờ hân đang muốn xây dựng nên hình tượng "người thành thật" và "người tốt" ở Vệ gia, tất nhiên không thể không tử tế với trong nhà.

Hiện tại kịch bản đã đến lúc bắt đầu, hân không chuẩn bị trước thì sao mà được?

Cuối cùng đợi đến khi kịch bản bắt đầu, Vệ Tâm Bảo cũng muốn tham gia « mỹ thiếu nữ quốc dân », nếu hân còn không về nữa, chẳng phải là uổng phí công sức sao?

"Chẳng lẽ tôi ở trong mắt mọi người chỉ có chút ký ức về tương ớt này thôi à?" Một thanh âm chứa đầy ý cười vang lên, "Xem ra hôm nay tôi mang theo nước sốt thịt bò mới là tôi là đúng bài rồi."

Ở phía cửa có một người đàn ông trẻ tuổi cao lớn soái khí đi tới, khỏe miệng mỉm cười, một gương mặt đẹp trai lộ ra vẻ phá lệ ôn nhu.

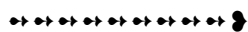
Người đó chính là Vệ Chiêu.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Xuyên Thành Anh Trai Nữ Chính* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 19: Mỹ thiếu nữ quốc dân (4) 3÷

Edit by Hạ Lan Tâm Nhiên

Dĩ nhiên không phải Vệ Chiêu cố ý tới muộn, mà chỉ là ở thời điểm này, hân vội trộm đi mua một cái sim điện thoại, gọi điện nói cho Trương Hiểu Khiết biết chuyện Vệ Tâm Bảo sẽ tham gia « mỹ thiếu nữ quốc dân », sau đó nói cô ta cũng có thể đi tham gia mà thôi.

Nói thế nào thì cũng là nữ phụ nặng ký, lại là chị em tốt, đương nhiên phải tham gia cùng nhau mới được.

Lúc này, tình cảm của Trương Hiểu Khiết và Vệ Tâm Bảo cũng không tệ lắm. Trương Hiểu Khiết vừa nghe nói Vệ Tâm Bảo muốn tham gia « mỹ thiếu nữ quốc dân », trong lòng ngờ vực đồng thời cũng không khỏi cảm thấy kỳ quái, dù sao kiểu tiết mục thể này nếu không phải là mỹ nữ hoặc trong nhà có bối cảnh thì cho dù đi thi cũng chỉ làm pháo hôi, nữ sinh hệ nghệ thuật trong trường bọn họ hình như cũng có mấy người tham gia.

Nhưng mà người này cũng đã gọi điện thoại tới, 80% là đúng sự thật.

Trương Hiểu Khiết nghĩ nghĩ, hay là đi báo danh.

Nếu như Vệ Tâm Bảo tham gia, bọn họ lại vừa vặn cùng đi, nếu như người này dự thi, thì người còn lại sẽ đến xem thu thập thêm kiến thức.

Sau khi xác định Trương Hiểu Khiết cũng sẽ tham gia tiết mục lần này, lúc này Vệ Chiếu mới chậm rãi chạy về nhà.

Cha mẹ Trương Hiểu Khiết chẳng mấy chốc sẽ phá sản, lúc này, nếu như con gái có một chút danh tiếng trong giới giải trí, thì tốt xấu gì cũng có thể duy trì cuộc sống một chút.

Động tác lần này của Vệ Chiếu trừ muốn giúp đỡ Trương Hiểu Khiết một chút ra, thì cũng là muốn nhìn xem có Trương Hiểu Khiết ở bên cạnh, tam quan của Vệ Tâm Bảo có thể thay đổi một chút hay không.

Làm việc đương nhiên phải tính toán tốt cho tương lai về sau, nếu như Trương Hiểu Khiết hắc hóa, thì hẳn có thể mượn tay nữ phụ này đàn áp Vệ Tâm Bảo, làm cho cô ta nếm thử khổ khăn gian khổ của nhân gian, đừng cứ đứng mãi trên mây. Nếu như Trương Hiểu Khiết không hắc hóa, vậy gần son thì đỏ, tối thiểu Vệ Tâm Bảo cũng sẽ không ngu hơn nữa.

Một năm này, Vệ Chiếu sở dĩ không thích về nhà, nguyên nhân lớn nhất là bị sự ngu dốt của Vệ Tâm Bảo làm cho tức giận.

Ngũ không đáng sợ, nhưng ngu mà không biết mình ngu thì lại tương đối đáng sợ.

Đáng sợ nhất là, làm nữ chính, Vệ Tâm Bảo ngu sẽ không hại đến cô ta, nhưng người bên cạnh cô ta sẽ gặp tai họa. Đừng nhìn ba anh em sinh ba vẫn luôn lợi dụng Vệ Tâm Bảo mà nhảm, bọn họ không biết đã âm thầm thu thập bao nhiêu cục diện rồi rắm cho Vệ Tâm Bảo rồi đấy, tiền này dù sao cũng không dễ kiếm.

Thấy Vệ Chiếu tới, bầu không khí tốt hơn nhiều.

Lúc này, cả nhà đều đã đến đông đủ.

Mọi người tới đông đủ, cha mẹ Vệ gia liền bắt đầu hỏi thăm tám con trai, bọn họ dự định giúp em gái mình thế nào.

"Con sẽ cho người của công ty bỏ phiếu cho em gái, con cũng quen biết mấy công ty quảng cáo, sẽ làm cho em gái một số quảng cáo tuyên truyền." Đại ca dẫn đầu nói, chỉ là tiền này chắc hẳn sẽ không bỏ, mà lấy từ chỗ hoa hồng chia cho cha mẹ, dù sao bọn họ cũng không quá quan tâm số % hoa hồng được chia là bao nhiêu.

"Con vẽ cho em gái một bức tranh chân dung để tuyên truyền vậy." Nhị ca mỉm cười nói, "Con hầu như chỉ ở nước ngoài, trong nước không có quá nhiều bạn bè, hi vọng em gái đừng ghét bỏ."

"Sao mà thế được? Nhị ca vẽ đẹp thế cơ mà." Chút EQ ấy Vệ Tâm Bảo vẫn có.

"Con đương nhiên sẽ dùng Weibo phổ biến chút nhân khí cho em gái, dù sao chẳng mấy chốc em gái sẽ cùng một công ty với con." Vệ Quảng cười nói, "Chỉ là tiếp theo đây em gái cũng nên xin phép nghỉ, kế tiếp có khoảng gần hai tháng phải quay cùng tổ tiết mục trong ký túc xá, không có ngoại lệ, nếu cha mẹ nhớ em, thì cũng không thể đi vào. Mặc dù con có thể đến nhìn, nhưng cũng không thể đi quá lộ liễu."

"Vậy lỡ như em gái con bị bắt nạt thì làm sao?"

"Đúng vậy, em gái con chưa từng ở ký túc xá..."

"Con sẽ đến xem em gái." Vệ Chiếu đột nhiên xen vào nói ở thời điểm này, "Tam ca là người của công ty, nếu như anh ấy thường xuyên đến, thì sẽ có rất nhiều người nói em gái lợi dụng mối quan hệ cá nhân. Con thì không giống, con chỉ là chủ của một blog mỹ thực, đưa chút đồ ăn đến cho em gái cũng sẽ không có ai nói gì."

Vệ Chiếu vừa nói ra câu này, Vệ Quảng liền không khỏi tò mò.

Theo hẳn biết, đưa em trai này cũng không quan tâm Vệ Tâm Bảo đến thế, Vệ Tâm Bảo này rõ ràng là một bãi nước đục, Vệ Chiếu không có việc gì lợi vào trong làm chi?

"Thật sao?" Mẹ Vệ hoàn toàn không nghĩ như thế có quấy rầy Vệ Chiếu làm việc hay không, "Vậy thì tốt rồi, khi con đến thì có thể giúp em gái con mang quần áo bẩn về. Tiểu Bảo a, đến lúc đó con không cần giặt quần áo, trực tiếp để anh trai con mang về là được rồi."

"Dạ dạ, cảm ơn mẹ." Vệ Tâm Bảo gật đầu vô cùng nhu thuận.

Người đại diện của Vệ Quảng ở bên cạnh co giật khóe miệng, Vệ Tâm Bảo này nhìn thế nào thì chắc cũng tầm mười sáu tuổi rồi, chẳng lẽ ngay cả quần áo cũng không biết giặt? Ký túc xá sao có thể để bọn họ giặt tay, cơ hồ đều dùng máy giặt. Còn nữa Vệ Tâm Bảo tuổi tác cũng không nhỏ, mà còn muốn anh trai giúp cầm quần áo bẩn về là thế quái nào?

Người đại diện cuối cùng cũng hiểu vì sao nghệ sĩ nhà mình căn bản không muốn về nhà rồi.

Cái nhà này đúng là quá bất công.

"Quần áo con sẽ không cầm" Vệ Chiếu không phải bán bao mềm dễ bóp, "Em gái bây giờ cũng đã là người lớn rồi, đến lúc đó chắc chắn sẽ ở chung

với các cô gái khác. Con cùng lắm là chỉ đưa ít đồ đến cửa, căn bản không thể vào ký túc xá được."

"Đúng vậy, cho dù em gái không ngại, thì những cô gái khác cũng sẽ đề ý. Chẳng lẽ mẹ cũng đồng ý cho anh trai của các thí sinh khác đến ký túc xá à?"

"Chuyện này sao có thể được?" Mẹ Vệ quá sợ hãi, "Tiểu Tam, nếu không con để cho em gái con ở một mình đi?"

Vệ Quảng cố gắng duy trì nụ cười, "Mẹ, đến lúc đó tổ đạo diễn sẽ biên tập về cuộc sống thường ngày của các thí sinh, sao em gái có thể ở một mình được?"

Cuối cùng nói rất nhiều, Vệ Tâm Bảo vẫn phải ở ký túc xá.

Ở trong kịch bản nguyên gốc, Vệ Tâm Bảo không ở túc xá, bởi vì Vệ Tâm Bảo vào ở không được bao lâu, thì bị các cô gái trong ký túc xá bắt nạt, hơn nữa còn bị thương, mẹ Vệ nào loạn một trận nên đưa cô ta ra ngoài. Nhưng mà lần này, Trương Hiểu Khiết cũng sẽ tham gia, đến lúc đó để hai người này được phân đến cùng một ký túc xá là được, Vệ Tâm Bảo chắc chắn phải ở ký túc xá.

Vệ Tâm Bảo bị người trong nhà làm hư, căn bản không biết những cô gái bên ngoài sống cuộc sống như thế nào.

Nói như vậy cũng thật đáng buồn.

Người Vệ gia cưng chiều cô ta thành một cô công chúa không rành thế sự, nhưng quốc gia này lại không phải quốc gia của cô ta. Người bên ngoài cũng không được cưng chiều như cô ta. Sở dĩ cô ta yêu nam chính, cũng là bởi vì nam chính đối xử với cô ta không giống người khác.

Chỉ có gia nhập cuộc sống tập thể, nhìn xem cách người khác sinh hoạt như thế nào, thì Vệ Tâm Bảo mới có thể ý thức được thiếu sót của mình.

Đây cũng là nguyên nhân vì sao Vệ Chiêu muốn kéo Trương Hiểu Khiết vào bằng được.

Có Trương Hiểu Khiết ở đây, cuộc sống trong ký túc xá của Vệ Tâm Bảo sẽ an ổn hơn rất nhiều.

Khỏi cần phải nói, tối thiểu cũng sẽ biết gấp chăn mền, biết cách dùng máy giặt và cách phơi quần áo chứ!

Thật sự không phải Vệ Chiêu có thành kiến quá sâu với Vệ Tâm Bảo, mà Vệ Tâm Bảo thật sự là một đứa trẻ to xác. Cô ta gần mười tuổi mới học được cách tự mình mặc quần áo và tự đánh răng, số lần đi ra ngoài đường cũng đếm được trên đầu ngón tay.

Trong kịch bản nguyên gốc, cô ta có thể lấy được quán quân của mỹ thiếu nữ quốc dân, cũng là bởi vì cuộc sống trong ký túc xá căn bản không có cô ta, người xem trông thấy chỉ là một thiếu nữ xinh đẹp thuần khiết đáng yêu, căn bản không biết cuộc sống rối loạn của cô ta.

Hiện tại nếu cô ta sống ở ký túc xá, vậy người xem sẽ trông thấy nhiều mặt khác nhau của Vệ Tâm Bảo, đến lúc đó nhất định sẽ có người nói.

Dựa vào một mình mình mà muốn cải tạo tam quan cho người khác thì quá khó, dù sao Vệ Chiêu thấy tam quan của mình cũng không chính xác lắm. Nhưng nếu dựa vào lực lượng cả xã hội thì lại khác. Một người nói thì không nhất thiết là đúng, nhưng tất cả mọi người đều nói như vậy, cho dù là không đúng thì cũng có đạo lý riêng của nó.

Chờ mọi người thảo luận xong mọi chuyện, đã là đêm khuya.

Khó có được, người trong nhà đều có mặt đầy đủ trong biệt thự.

Không ngoài dự liệu, Vệ Quảng đi tới phòng Vệ Chiêu, hẳn muốn hỏi xem Vệ Chiết suy nghĩ thế nào.

"Suy nghĩ của em rất đơn giản." Vệ Chiêu chậm rãi nói, "Em không nhìn nổi dáng vẻ công chúa của Vệ Tâm Bảo, cho nên hi vọng nó hạ phẩm nhìn xem thế giới này ra sao. Bằng không thì lúc em chăm chọc nó, nó cũng không hiểu được, rất có cảm giác không thành công."

"Thật sao?" Vệ Quảng bán tín bán nghi.

"Bằng không thì em còn có thể làm gì?" Vệ Chiêu căn bản không sợ Vệ Quảng điều tra, hẳn nói thật thì không có ai tin, còn không bằng thuận miệng bịa một chút, "Chẳng lẽ anh không muốn à? Sau khi Vệ Tâm Bảo hiểu rõ rằng mọi mối quan hệ thì mới nằm dưới sự khống chế của anh được, bằng không thì nó căn bản không biết lúc nào sẽ đắc tội với người khác, rồi gây ra loại chuyện gì, chẳng lẽ anh cứ đi theo nó mãi được? Tam ca, tiền cũng không phải dễ kiếm, anh muốn ký hợp đồng với nó, rồi dựa vào nó để kiếm tiền, thì cũng phải để cho nó biết cái gì có thể làm cái gì không thể làm đúng không."

"Em nói cũng có đạo lý." Vệ Quảng suy nghĩ một vòng, cũng biết Vệ gia không có thứ gì tốt, nếu Vệ Chiêu thật sự muốn cho Vệ Tâm Bảo một bài học cũng rất bình thường, "Nhưng sao em có thể cam đoan nó nhất định sẽ nhận được giáo huấn?"

"Ở trường học của em gái, cũng có mấy người tham gia tiết mục cùng nó." Vệ Chiêu mỉm cười nói, "Trong đó có một người tên là Trương Hiểu Khiết, hình như là bạn tốt của em gái. Có cô ta ở đó, em gái nhất định sẽ tiếp tục ở ký túc xá."

"Anh hiểu." Vệ Quảng gật gù đầu, "Nhưng anh hi vọng trước khi muốn làm chuyện gì, thì em hãy nói với anh một tiếng, dù sao chúng ta cũng là anh em ruột."

"Đương nhiên." Vệ Chiêu đáp.

Hắn cóc thêm tin cái thứ tình anh em gì đó, hừ, hắn và Vệ Tâm Bảo vẫn là anh em ruột đây này.

Sau khi Vệ Quảng đạt được một câu khẳng định từ chỗ Vệ Chiêu, cũng đến thương lượng với người đại diện. Liên quan tới "thiết lập nhân vật" của Vệ Tâm Bảo, bọn họ vẫn cần phải thảo luận ra một phương án mới được.

Hai ngày sau, cả nhà lái xe, đưa Vệ Tâm Bảo đến chỗ ghi danh.

Nơi này cơ hồ có thể trông thấy các loại xe xịn, người muốn tiến vào giới giải trí cũng có không ít người có điều kiện không tệ, tự nhiên cũng sẽ không bỏ qua cơ hội như vậy.

Phải biết, tiết mục này được phát sóng vào khung giờ vàng đông đảo người xem nhất, các công ty tham gia chế tác đều có lai lịch, đừng nói là loại người mới như Vệ Tâm Bảo, mà ngay cả những ngôi sao đã xuất đạo dưới mười tám tuổi cũng đến tham dự không ít.

Cái tiết mục này được người trong ngành vô cùng xem trọng, độ hot thì không cần phải nói.

Sau khi đến điểm báo danh, thì xe không thể đi vào nữa.

Tám đứa con trai của Vệ gia bước xuống, xếp hàng đứng cạnh nhau, rất nhanh liền hấp dẫn ánh mắt của phần lớn người.

Dù sao tám soái ca đẹp trai như vậy đứng chung một chỗ, thì cũng đã quá hấp dẫn người khác, huống chi ở giữa còn có Vệ Quảng và Vệ Chiêu, hai nhân vật có độ nổi tiếng rất cao.

Cùng thời điểm đó, trên Weibo của Vệ Quảng và Vệ Chiêu đều phối hợp post một tấm hình

Vệ Quảng V: Hôm nay cùng em gái tới tham gia báo danh « mỹ thiếu nữ quốc dân », thật nhiều người, em gái cố lên!

Vệ Chiêu V: Đánh 99 bình tương ốt, kéo lá phiếu cho em gái tôi!

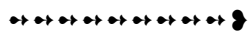
Trên tấm ảnh chỉ hiện ra một bên mặt của thiếu nữ, nhưng dù chỉ là nửa gương mặt như thế, thì cũng đã đủ để hấp dẫn người khác.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Xuyên Thành Anh Trai Nữ Chính* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20: Mỹ thiếu nữ quốc dân (5)

Edit by emmail234

"A a a a, nam thần của ta phát Weibo, Cmn, nam thần lại còn có em gái?"

"Đậu đen rau muống, ta nói gen của nhà nam thần cũng quá tốt đi, em gái cũng quá xinh đẹp rồi QAQ."

"....Ta có dự cảm, rất nhanh thôi, lão công nhà ta liền có thêm không ít em rể a?"

"Ta cũng cảm thấy như vậy, liệu ta có thể chen vào làm một trong số em rể của nam thần không nhỉ?"

Độ nóng của Vệ Quảng và Vệ Chiêu đều không phải trò đùa, ảnh chụp của Vệ Tâm Bảo rất nhanh liền được lưu truyền rộng rãi ở khu bình luận.

Nói thế nào thì Vệ Tâm Bảo cũng là nữ chính dựa vào mỹ mạo kiếm com, giá trị nhan sắc có thể thấp được sao?

Tổ tiết mục của «mỹ thiếu nữ quốc dân» cũng không ngốc, lúc này liền mua cho Vệ Tâm bảo cái hot search, thừa cơ tuyên truyền tiết mục của mình một lượt.

Lần này tới tham gia tiết mục, không chỉ có em gái của Vệ Quảng đang nổi, tương tự cũng có một ít thiếu nữ có họ hàng xa gần gì đó với nhà của các Ảnh Đế Ảnh Hậu, còn có một số công ty chuyên về lĩnh vực thần tượng đưa thực tập sinh của mình vào.

Nói thế nào, thì người tham gia đều có quan hệ dây mơ rễ má gì đó với những người không thể trêu vào, vì vậy tổ tiết mục muốn gian lận cũng không được, chỉ có thể đối xử công bằng với mọi người.

Để tránh khỏi chuyện đắc tội với người khác, liền dứt khoát đối xử với tất cả mọi người như nhau.

Mấy người muốn làm sao bỏ phiếu, làm sao tuyên truyền là chuyện của mấy người, nhưng tổ tiết mục muốn làm thế nào thì đó là chuyện của tổ tiết mục.

Sau khi Vệ Tâm Bảo xuất hiện, người của tổ tiết mục đều ần ần có một loại dự cảm, tiết mục năm nay của bọn họ sẽ vô cùng hot!

Quả nhiên, từ khi Vệ Tâm Bảo bước xuống xe, không ít thiếu nữ đến tham dự xung quanh đó cũng cảm nhận được một cỗ uy hiếp.

Vệ Tâm Bảo này quả thực rất đẹp, cộng thêm khí chất trên người cô tương đối đặc biệt, người như vậy sẽ nổi ngay ở giai đoạn đầu, là một đối thủ khó mà dây dưa.

Đương nhiên, cũng có không ít cô gái thật sự có mỹ mạo cũng không thêm đề ý loại chuyện này.

Trong vòng giải trí nhiều người đẹp như vậy, tùy tiện có thể kiếm ra một đồng. Không ít người cũng đã có tài nguyên tiếp tế, họ đến tham gia chỉ đơn giản là mượn nhờ danh tiếng của tiết mục này để gia tăng sự nổi tiếng của mình mà thôi.

Ban giám khảo do tổ tiết mục lựa chọn đều là những người có tiếng tăm lừng lẫy trong ngành giải trí, chẳng những già đời, mà ánh mắt cũng rất độc, tính chuyên nghiệp là không thể nghi ngờ.

Vì một cái đội hình như thế, tổ tiết mục cũng phải bỏ ra không ít tiền.

Mẹ Vệ có chút đắc ý.

Nhìn đi, ánh mắt của những người này đều hướng đến con gái bà ta, đây còn không phải chứng tỏ bà ta nuôi con tốt sao!

Lúc này, trừ Vệ Chiêu ra, hoàn toàn không có ai phát hiện ở một góc khác, còn có một thiếu nữ xinh đẹp đang dùng vẻ mặt kinh ngạc nhìn về bên này.

Kia.....Kia là Vệ Tâm Bảo?

Trương Hiểu Khiết nhìn lại váy của mình, lại nhìn một thân lễ phục trên người Vệ Tâm Bảo, nhìn không được so sánh một phen, tư vị trong lòng rất là khó chịu.

Hóa ra Vệ Tâm Bảo căn bản không nghèo.

Hóa ra Vệ Tâm Bảo căn bản cũng không xấu.

Mà người vừa nghèo vừa xấu thật ra lại là cô!

Cô tưởng Vệ Tâm Bảo ăn tương ớt là bởi vì trong nhà nghèo, nhưng lại không biết tương ớt kia xuất ra từ tay của Vệ Chiêu. Cô chỉ nhìn thấy quần áo Vệ Tâm Bảo mặc rất là bình thường, không có gì nổi bật, nhưng lại không biết đó đều là tác phẩm thủ công.

Trương Hiểu Khiết cảm thấy bản thân vô cùng buồn cười.

Hiện tại Vệ Tâm Bảo tựa như một nàng công chúa hưởng thụ ánh mắt ngưỡng mộ của đám người, căn bản không nhìn thấy cô.

Hôm qua, cô vì chuyện mình có thể tham gia tranh tài kích động đến không ngủ được, vừa vặn nghe thấy cha mẹ cãi nhau, lúc đó mới biết nhà mình có thể sắp phá sản, lần này cô có thể tham gia tiết mục cũng là trợ lực tốt nhất cho nhà mình.

Nghe người phụ trách báo danh nói, nếu như có thể tiến vào trận chung kết, có thể sẽ được các loại công ty đồng ý ký kết, đến lúc đó liền có thể xuất đạo, có thể thu hoạch được không ít tiền, như vậy trong nhà sẽ không phải vì chuyện phá sản mà khổ nữa. Dù sao cha mẹ cô chỉ buôn bán nhỏ, cũng chẳng kiếm được bao nhiêu tiền lời.

Trương Khiết Hiểu dùng hết tiền mừng tuổi của mình mua thêm các loại quần áo và đồ trang điểm, cách ăn mặc cũng thay đổi hoàn toàn, so với những mình tình mới xuất đạo cũng không kém, so với người mới bình thường thì tốt hơn một chút, trong lòng cũng có thêm mấy phần tự tin. Nhưng bây giờ trông thấy Vệ Tâm Bảo, cỗ tự tin kia biến mất không còn chút nào cả.

"Ai, thật là cho dù mình cố gắng bao nhiêu cũng không bằng người ta đầu thai tốt." Bên cạnh có một nữ sinh không nhìn được cảm thán, "Hiện tại cô ta đã lên hot search, cô ta nhất định có thể tiến vào trận chung kết, hơn nữa còn có nhiều anh trai lợi hại như vậy, thật sự không thể so sánh."

"Đương nhiên không thể so sánh, cô có biết một thân váy kia của cô ta bao nhiêu tiền không? Khăng định cũng phải hơn năm trăm ngàn, mà cơ bản không thể giặt, mặc hai ba lần là bỏ thôi."

Năm trăm ngàn.

Trương Hiểu Khiết âm thầm siết chặt bàn tay.

Sở dĩ trong nhà gặp phải nguy cơ phá sản, chính là bởi vì thiếu mất năm trăm ngàn vốn lưu động. Nhà cô chỉ mở một cửa hàng buôn bán nhỏ, thời gian dài cũng được coi là tốt, bây giờ làm ăn khó khăn, cộng thêm tiền hàng hóa lúc trước chưa kịp thanh toán, cửa hàng lập tức rơi vào nguy cơ phá sản.

Thế nhưng nguy cơ nhà mình chỉ bằng một cái váy trên người Vệ Tâm Bảo?

Trương Khiết Hiểu cắn chặt môi, vốn muốn lên chào hỏi Vệ Tâm Bảo, cuối cùng lại không thể nhắc nổi chân.

Bây giờ đi lên, nhất định sẽ bị người ta nói là cô muốn lôi kéo làm quen, mình vẫn nên dựa vào sự cố gắng nỗ lực của bản thân thôi.

Sau khi báo danh xong, chính là phần tuyển chọn.

Đừng nhìn hiện tại người đến báo danh nhiều, ít nhất cũng lên tới hàng vạn, nhưng có thể thông qua tuyển chọn nhiều lắm cũng chỉ có ba trăm người. Video tuyển chọn sẽ không truyền bá trên đài truyền hình, mà bình chọn trực tiếp trên internet. Người xem chẳng có bao nhiêu kiên nhẫn để xem như thế, cơ hồ đều là trực tiếp xem khi đã qua công tác biên tập đặc biệt.

Thế nhưng loại biên tập đặc biệt này, mỗi người chỉ cần có một hai giây được lên ống kính là tốt rồi.

Trương Hiểu Khiết suy nghĩ hồi lâu, vẫn không đi lên.

Cô cũng có lòng tự trọng.

Vệ Tâm Bảo không nói rõ ràng mọi chuyện với cô, cô vẫn có chút oán hận.

Sự tình trong nhà mình từ trước cho tới bây giờ đều chưa từng giấu diếm Vệ Tâm Bảo, nhưng Vệ Tâm Bảo như vậy, rõ ràng không coi mình là bạn bè.

Bởi vì tức giận, Trương Hiểu Khiết báo danh xong liền lập tức đến chỗ bắt đầu tuyển chọn, không gọi điện thoại cho Vệ Tâm Bảo.

Mà Vệ Tâm Bảo cũng không nhớ tới chuyện này, đến một cuộc điện thoại cũng không gọi cho Trương Hiểu Khiết.

Thế là, Trương Hiểu Khiết càng thêm tức giận.

Nếu cô không tham gia, có phải là đợi đến khi Vệ Tâm Bảo trúng tuyển rồi cô cũng không biết?

Vệ Tâm Bảo thật sự coi mình là bạn bè sao?

Buồn cười nhất là, trong lớp học có rất nhiều bạn học cũng không biết Vệ Tâm Bảo chính là "em gái thứ chín của Vệ gia" trên hot search kia, Vệ Chiêu và Vệ Quảng đều không nói ra tên cô ta, tất nhiên mọi người cũng không biết.

Ngược lại chuyện Trương Hiểu Khiết đi báo danh lại bị mấy nữ sinh học cùng cũng đến báo danh lan truyền đi.

"Trương Hiểu Khiết thế mà cũng đi? Tuy cô ta nhìn cũng đẹp, nhưng không nhất định có thể qua tuyển chọn nha, đúng là lãng phí tiền."

"Ha ha, đây cũng là không biết tự lượng sức mình."

"Ai, các cậu có biết không? Vệ Tâm Bảo xin nghỉ, lý do là muốn tham gia « mỹ thiếu nữ quốc dân » ha ha ha"

"Ông trời của tôi ơi, một người quái dị như thế mà cũng dám đi tham gia? Vậy thì tớ đây có thể trực tiếp xuất đạo luôn rồi."

...

Trương Hiểu Khiết nghe thấy thanh âm chế giễu của bọn họ, không thay Vệ Tâm Bảo giải thích như trước kia.

Dù sao cô nói những lời này thì có lợi ích gì đâu?

Đợi đến khi thân phận của Vệ Tâm Bảo lộ ra, bọn họ tự khắc sẽ biết.

Rất nhanh, thời gian tuyển chọn đã đến.

Vệ gia tự nhiên là lại một trận người ngã ngựa đổ.

Vệ Tâm Bảo chuẩn bị một bài hát thiếu nhi, đây là bài hát mà Vệ Quảng và người đại diện chọn cho cô. Giọng của Vệ Tâm Bảo còn mang theo chút trẻ con, hát nhạc thiếu nhi rất thích hợp. Hơn nữa nếu là tiết mục của mỹ thiếu nữ, chắc chắn sẽ có rất nhiều người hát tình ca, Vệ Tâm Bảo hát nhạc thiếu nhi ngược lại có thể biểu lộ ra điểm đặc biệt của mình.

Bởi vì tính cách của bản thân cô, Vệ Quảng và người đại diện liền muốn tạo cho cô hình tượng "công chúa nhỏ". Nhưng cân nhắc đến chuyện về sau cô còn phải ở ký túc xá, chỉ có thể đổi thành hình tượng "tiểu tiên nữ"

Như thế và lộ tuyến của kịch bản ban đầu có chút khác biệt.

Ở kịch bản ban đầu loại hình của Vệ Tâm Bảo là "công chúa nhỏ". Kỳ thật so sánh với "em gái quốc dân" thì càng thêm thu hút, nếu Vệ Tâm Bảo có thể dùng loại hình này sẽ càng thêm xuất sắc. Đáng tiếc Vệ Tâm Bảo chỉ có cái mã ngoài, bên trong thì tuyệt đối không thể dùng được, chỉ có thể lấy lùi làm tiền chọn loại hình khác.

Ngày tuyển chọn, cơ hồ hơn phân nửa người đều đang rất khẩn trương nên cũng không có thời gian phân tâm để ý đến Vệ Tâm Bảo. Nếu biểu diễn sau cô, tám phần là phải kém hơn một chút, còn không bằng sớm đến phiên bọn họ đi!

Thời điểm ở bên ngoài đợi lên sân khấu, Vệ Tâm Bảo tất nhiên cũng nhìn thấy Trương Hiểu Khiết đang đứng cùng mấy nữ sinh khác học cùng trường với mình.

"Tiểu Khiết, cậu cũng tới." Vệ Tâm Bảo kinh hi đi về phía Trương Hiểu Khiết, rất nhanh, ánh mắt của mọi người đều dồn về phía bên này.

"Ừ." Trong lòng Trương Hiểu Khiết vẫn có chút cao hứng, ít nhất thì Vệ Tâm Bảo cũng không làm bộ như không hề trông thấy cô.

"Tiểu Khiết, số của cậu là bao nhiêu?" Vệ Tâm Bảo đặc biệt vui mừng vì ở thời điểm này nhìn thấy bạn tốt của mình, cho dù là ai thì cũng cảm thấy rất vui.

"Tớ số 199, còn cậu." Trương Hiểu Khiết nói mã số của mình ra.

"Tớ số 200." Vệ Tâm Bảo cười ngọt ngào, "VẬY TỐT QUÁ RỒI TIỂU KHIẾT, ANH TỚ NÓI NGƯỜI BIỂU DIỄN TRƯỚC TỚ ĐỀU TƯƠNG ĐỐI MAY MẮN, TIỂU KHIẾT, VẬN KHÍ CỦA CẬU THẬT TỐT."

Sắc mặt Trương Hiểu Khiết cứng đờ.

Mặc dù cô đã sớm quen với phương thức nói chuyện "bộc tuệch" này của Vệ Tâm Bảo, nhưng hiện tại Vệ Tâm Bảo là đối thủ của cô, mà lại nói với cô như vậy, cũng quả đã kích người ta.

Chẳng lẽ cô thi sau Vệ Tâm Bảo thì nhất định sẽ thua sao?

Lần tuyển chọn này trừ nhìn về bề ngoài, còn xét cả năng lực.

Khỏi phải nói, tối thiểu trình độ ca hát và khiếu vũ của Trương Hiểu Khiết vẫn rất được.

"Tiểu Khiết, cậu biểu diễn cái gì thế?" Vệ Tâm Bảo tựa hồ không chú ý tới vẻ không vui trên mặt Trương Hiểu Khiết, tự hỏi tự nói, "Tớ muốn hát nhạc thiếu nhi."

"Thật là khéo, tớ cũng thế." Tâm tư Trương Hiểu Khiết bỗng nhúc nhích, "Cậu hát bài gì?"

"« Lan Hoa cô »." Vệ Tâm Bảo không chút do dự nói.

« Lan Hoa cô » là một ca khúc rất kinh điển, mặc dù là nhạc thiếu nhi, nhưng thực chất được xưng tụng là một bài dân ca. Cao thủ từng hát bài này đều đếm không xuể, muốn hát tốt cũng không phải dễ dàng. Nhưng tương tự, nếu có thể biểu diễn xuất sắc trong một đồng tình ca, thì thành tích nhất định sẽ cao hơn một chút.

Dù sao cũng là tuyển chọn giọng ca.

Trương Hiểu Khiết vốn chuẩn bị một ca khúc khác, nhưng thời điểm nghe tới « Lan Hoa cô », cũng cảm thấy hát bài này sẽ tốt hơn.

"Kế tiếp, số 199." Bên trong có người đang gọi.

"Tớ đi trước, cậu chuẩn bị một chút." Trương Hiểu Khiết vội vàng cáo biệt Vệ Tâm Bảo, đi theo nhân viên công tác đang chờ ở cửa.

"Xin chào, xin hỏi bạn muốn biểu diễn cái gì?"

Đợi đến khi Trương Hiểu Khiết bước vào, ban giám khảo mới bắt đầu hỏi.

"Tôi... Tôi muốn biểu diễn một bài hát." Tim Trương Hiểu Khiết đập thình thịch.

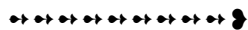
"Vậy thì bắt đầu đi."

"Bài hát tôi mang đến là bài « Lan Hoa cô »."

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Xuyên Thành Anh Trai Nữ Chính* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 21: Mỹ thiếu nữ quốc dân (6)

Nói thế nào thì Trương Hiểu Khiết cũng là nữ phụ nặng kì, đương nhiên tố chất sẽ không kém.

Bài hát « Lan Hoa cỏ » được cô biểu diễn nhịp nhàng ăn khớp, giọng hát trong suốt của thiếu nữ không thể nghi ngờ đã làm bài hát này tăng thêm mị lực hấp dẫn, cùng với việc đối thủ phía trước cơ hồ đều hát tình ca, tốt hơn một chút là dân ca hoặc là RAP, thật sự nghe đến khá mệt mỏi.

Sau khi Trương Hiểu Khiết xuất hiện, nhóm ban giám khảo cuối cùng cũng cảm thấy có một người có tiềm năng, thậm chí là người đầu tiên nhận được toàn bộ phiếu thông qua của ban giám khảo, làm Trương Hiểu Khiết ở trong giai đoạn biên tập cũng có nhiều hơn một hai khung hình.

"Cảm ơn, cảm ơn các vị ban giám khảo." Sau khi Trương Hiểu Khiết biết kết quả này thiếu chút nữa trực tiếp khóc òa lên, nhưng cân nhắc đến số tuổi của cô hiện tại, nhóm ban giám khảo cũng chỉ cảm thấy cô gái nhỏ này rất đáng yêu mà thôi.

Vì không để đám tuyển thủ quá nhiều lần nhau, nên sau khi đám tuyển thủ biểu diễn xong thì sẽ rời đi bằng một cánh cửa khác.

Sau khi Trương Hiểu Khiết ra ngoài, nghĩ nghĩ, vẫn không tiếp tục chờ Vệ Tâm Bảo.

Cô... cô cố ý lựa chọn ca khúc giống Vệ Tâm Bảo, trong lòng vẫn có chút áy náy. Nhưng cẩn thận suy nghĩ một chút, cho dù quay lại lần nữa, Trương Hiểu Khiết vẫn sẽ lựa chọn như vậy.

Đây là Vệ Tâm Bảo nợ cô, không phải sao?

Cho dù Vệ Tâm Bảo không có bài hát này, nhiều lắm cũng chỉ bị chút ảnh hưởng mà thôi, dung mạo của cô ta, đề tài của cô ta, gia thế của cô ta đều có thể bảo đảm cho cô ta nhất định sẽ trúng tuyển. Nhưng đối với Trương Hiểu Khiết mà nói, đây là yếu tố để trợ giúp cho gia đình mình vượt qua giai đoạn nguy nan nhất.

Nếu như bây giờ Trương Hiểu Khiết thành thực hơn một chút, thì chỉ cần trước đó cô ta xin Vệ Tâm Bảo một chút, một khi bệnh thánh mẫu của Vệ Tâm Bảo phát tác, tuyệt đối sẽ đem bài hát này tặng cho Trương Hiểu Khiết, hoặc là sau đó khóc lóc một chút, thì cũng có thể đạt được mục đích như thường.

Nhưng cũng tiếc, hiện tại Trương Hiểu Khiết chỉ là học sinh cấp ba, tâm kế còn chưa đủ thâm trầm, phản ứng đầu tiên sau khi làm chuyện xấu không phải đền bù, mà là trốn tránh.

Nữ phụ nha, tất nhiên không có cơ hội đền bù cho mình như là nhân vật chính.

Rất nhanh, Vệ Tâm Bảo cũng đi theo nhân viên công tác vào trong phòng.

Nhóm ban giám khảo tất nhiên cũng biết Vệ Tâm Bảo.

Dù sao lần này có rất nhiều cá nhân liên quan, vô luận thế nào Vệ Tâm Bảo cũng phải thông qua tuyển chọn. Còn nữa, giai đoạn trước, tuyển thủ lên được hot search chỉ có một mình cô, cho dù chỉ nhìn mặt thì Vệ Tâm Bảo cũng phải thông qua. Không có cô, chủ đề phía sau phải làm thế nào đây?

Nghĩ như vậy, tâm tư của nhóm ban giám khảo đã rất chắc chắn.

"Không biết tuyển thủ số 200 muốn biểu diễn cái gì? Bạn có ba phút, hãy nắm lấy thời gian."

"Tôi mang đến một ca khúc tên là, « Lan Hoa cỏ »." Vệ Tâm Bảo tràn đầy lòng tin nói, " Mong ban giám khảo chỉ giáo nhiều hơn."

Sau khi nói xong, Vệ Tâm Bảo liền bắt đầu hát.

Trước đó mấy anh trai lập đi lập lại cường điệu, không cho phép cô nói thêm lời thừa thãi, trực tiếp bắt đầu biểu diễn là tốt, bọn họ sợ Vệ Tâm Bảo xuất khẩu cuồng ngôn đắc tội với người ta, không bằng ca hát để thể hiện thực lực của mình đi thì hơn.

Vì ngày hôm nay, mà mấy giáo viên ngày nào cũng giữ Vệ Tâm Bảo lại trong nhà để luyện tập, hiệu quả có thể nói vô cùng tốt. Nếu như không có Trương Hiểu Khiết, Vệ Tâm Bảo chắc chắn sẽ trở thành tuyển thủ xuất sắc nhất ngày hôm nay.

Nhưng mà, có Trương Hiểu Khiết biểu diễn phía trước, cho dù giọng hát của Vệ Tâm Bảo tốt hơn Trương Hiểu Khiết, thì cũng không thể sinh ra hiệu ứng nghiền ép, ngược lại sẽ làm ban giám khảo cảm thấy có hiểm nghi đầu cơ trục lợi.

Người ta hát « Lan Hoa cỏ », cô cũng hát « Lan Hoa cỏ », cái này không thích hợp.

Vệ Tâm Bảo tất nhiên không thể nào hiểu nổi biểu cảm trên mặt nhóm ban giám khảo.

"Không tệ, có thể thông qua."

"Tôi cũng cảm thấy có thể, trình độ rất cao."

Mấy ban giám khảo ra dáng khen vài câu, lại làm dáng chỉ ra vài điểm thiếu khuyết, tương tự cũng cho Vệ Tâm Bảo toàn phiếu thông qua, chỉ là biểu hiện không tán thưởng có thừa như trong kịch bản nguyên gốc mà thôi.

Đương nhiên, điểm khác nhau ấy Vệ Tâm Bảo hoàn toàn không nhìn ra.

Vệ Tâm Bảo cầm một thẻ số tượng trưng cho sự thông qua vui vẻ đi ra, cô muốn chia sẻ tin tức tốt đẹp này cho Trương Hiểu Khiết biết.

Nhưng mà đợi đến sau khi cô đi ra ngoài, lại hoàn toàn không tìm thấy tung tích của Trương Hiểu Khiết.

Khác với Vệ Tâm Bảo bên này, mấy anh em Vệ gia, bao gồm cả cha mẹ Vệ gia đều đang theo dõi trực tiếp buổi tuyển chọn này.

Màn biểu diễn của Trương Hiểu Khiết tất nhiên cũng đã rơi vào mắt bọn họ.

"Người này... Người này sao lại hát bài hát giống Tiểu Bảo? Hơn nữa lại ở ngay phía trước Tiểu Bảo?" Mẹ Vệ hoàn toàn không biết Trương Hiểu Khiết chính là bạn tốt của Vệ Tâm Bảo.

"Cái gì thế?" Một trong ba anh em sinh ba nhảy ra ngoài, "Người này là bạn của em gái, ghê tởm, nhất định là em gái nói cho cô ta biết."

"Chắc chắn là cô ta lừa gạt tình cảm của em gái."

"Đúng đúng, đợi lát nữa em gái ra nhất định phải hỏi nó."

Ba anh em sinh ba đã sớm nhìn Trương Hiểu Khiết không vừa mắt, từ sau khi cô ta xuất hiện, thời gian bọn họ và Vệ Tâm Bảo chung đụng ít đi rất nhiều. Dù sao nhiều khi, loại sinh vật như anh trai này vẫn không thể thay thế bạn tốt được, càng thêm không cần phải nói giới tính của Trương Hiểu Khiết chính là một ưu thế tuyệt hảo.

Vệ Tâm Bảo vì không muốn để lớp "mặt nạ" của mình lộ tẩy, chắc chắn sẽ không tiếp xúc quá nhiều với ba anh em sinh ba ở trường học.

"Cũng may em gái vẫn được toàn phiếu thông qua." Vệ Quảng lăn lộn trong vòng giải đã trí lâu, tất nhiên có thể phân biệt ra biểu cảm trên mặt nhóm ban giám khảo là có ý gì. Hiển nhiên, dưới cái nhìn của nhóm ban giám khảo, thì bài « Lan Hoa cỏ » này của Vệ Tâm Bảo hoàn toàn là phỏng theo người phía trước, dù sao Trương Hiểu Khiết cũng là người đầu tiên được toàn phiếu thông qua.

Bởi vì, nhóm ban giám khảo cũng sẽ không nghĩ tới chuyện Vệ Tâm Bảo ngu đến mức có thể tùy tiện nói ra ưu thế của mình.

"Chờ em gái ra, trước tiên hãy cứ chúc mừng nó đi đã, rồi sau đó tìm cơ hội nói với nó chuyện Trương Hiểu Khiết."

"Đúng, cứ như vậy đi."

Người nhà họ Vệ ngơ ngác một lời ta một câu, rất nhanh liền thương lượng xong mọi chuyện.

Đợi đến khi Vệ Tâm Bảo ra, trông thấy chính là biểu cảm tươi cười của mọi người trong nhà.

Cuộc tuyển chọn trong vòng bảy ngày kết thúc, cuối cùng người có thể thành công thu hoạch được toàn phiếu thông qua chỉ có hai mươi người mà thôi. Trong hai mươi người này, cơ hồ hơn phân nửa đã có công ty hoặc là phòng làm việc vận hành phía sau, ngẫu nhiên chỉ có mấy người mới chất lượng cao thêm vào, tất nhiên Trương Hiểu Khiết chính là một trong số những người mới này.

Trước khi đến quá trình tranh tài chính thức, còn thời gian một tuần cho đám tuyển thủ chuẩn bị, tương tự cũng sẽ quay một video nhỏ để tuyên truyền. Người có nhiều thời gian xuất hiện trong ống kính nhất, tất nhiên chính là hai mươi người được toàn phiếu thông qua.

Bất kể nói thế nào, tối thiểu giá trị nhan sắc và năng lực chuyên nghiệp của hai mươi người này đều mạnh hơn người mới rất nhiều, dù khán giả biết đây đều là những người đã được ký kết hợp đồng với các công ty lớn, thì cũng không có gì để nói, dù sao thực lực vẫn sờ sờ ra đó. Những người mới hơi có tiềm lực, cũng sẽ được các công ty đàm phán trong tuần lễ này. Có công ty làm chỗ dựa, tất nhiên sẽ tốt hơn nhiều so với đơn độc dãi dẫu.

Trương Hiểu Khiết là một trong số ít người mới được toàn phiếu thông qua, tự nhiên cũng được mấy công ty mời.

Đợi đến lúc trở về, Trương Hiểu Khiết trông thấy dáng vẻ vui mừng ra mặt của cha mẹ, một nháy mắt, cảm giác áy náy trong nội tâm cô biến mất hết.

Sau khi Vệ Tâm Bảo biết Trương Hiểu Khiết và cô hát ca khúc giống nhau, cũng không cảm thấy tức giận, cô cảm thấy chỉ là trùng hợp, hơn nữa còn chứng minh bọn họ tâm linh tương thông. Thấy Vệ Tâm Bảo như thế, Vệ Chiêu cũng lười nói tiếp, dù sao thời gian tranh tài còn rất dài, Vệ Tâm Bảo không đụng trúng nam thì sẽ không quay đầu lại.

...

"Tôi ký kết, có thể đảm bảo tôi tiến vào top 10?" Trương Hiểu Khiết và cha mẹ cùng gặp đại diện của mấy công ty giải trí, nghe thấy đối phương cam đoan, có chút không vui, "Không thể có thứ tự cao hơn một chút sao?"

"Cô gái à, nếu như cô không ký kết, thì trừ phi sự nổi tiếng của cô nghịch thiên, bằng không thì cô tuyệt đối sẽ bị đào thải trước trận chung kết." Người

phụ trách cũng từng ký kết với không ít người mới, thừa biết những người này có suy nghĩ gì, "Cô cho rằng bây giờ cô có toàn quyền thông qua thì có thể tiến vào trận chung kết à? Không, tranh tài phía sau, chỉ có ba phần là xem thực lực của cô, bảy phần đều là độ nổi tiếng. Độ nổi tiếng từ đâu tới? Cơ hồ đều dựa vào marketing. Không có marketing, không lộ ra ánh sáng, sao mà khán giả nhớ cô được? Hay là nói, cô cảm thấy cô đẹp hơn những tuyển thủ khác?"

Trương Hiểu Khiết cắn cắn môi, không nói gì.

Ngược lại cha cô có kinh nghiệm nhiều hơn một chút, cũng biết một tiết mục lớn như thế, có thể lọt vào top 10 đã là rất tốt rồi.

"Chỉ là hợp đồng này của các anh thời gian ký kết lên tới hai mươi năm, phí bồi thường vi phạm hợp đồng này..." Mẹ Trương Hiểu Khiết vẫn còn có chút chần chừ, thời gian ký kết này cũng quá dài.

"Sau khi ký kết, mặc kệ cô có làm việc hay không, chúng tôi đều sẽ trả cho cô một vạn chỉ phí một tháng, cổ phần cũng chia theo hợp đồng cấp C. Người mới bình thường, cho dù tốt nghiệp trường điện ảnh truyền hình chuyên nghiệp, cũng chỉ có thể ký một hợp đồng cấp D. Công ty của chúng tôi dùng tiền tìm người làm công tác marketing cho cô, ít nhất cũng phải tiêu mấy triệu, đây đều là đầu tư, chờ đến khi cô hot lên rồi báo đáp công ty thì phải biết chờ bao lâu? Nếu như không phải thấy cô và Vệ Tâm Bảo là bạn học cùng lớp, phía sau có thể làm tỷ muội tình thâm, thì hợp đồng này còn phải tệ hơn nữa." Người phụ trách thẳng thắn, "Ngoại trừ cô, công ty chúng tôi cũng đã đi tiếp xúc với mấy người mới khác, bọn họ đều đã ký. Nếu như cô không ký cũng không sao, đại khái có thể đến những công ty khác xem."

Phúc lợi công ty cấp cho những người mới này sao chỉ có hao tổn từng ấy được? Các loại ân tình riêng đi trong âm thầm căn bản không thể nói ra bên ngoài được. Thế nhưng ngay cả như vậy, những nghệ sĩ kia một khi hot lên là muốn rời công ty, nếu không để thời gian ký kết lâu một chút, phí bồi thường vi phạm hợp đồng cao một chút, thì chẳng phải bọn họ đang làm từ thiện à?

"Các anh vì Vệ Tâm Bảo nên mới ký hợp đồng với tôi sao?" Trương Hiểu Khiết cảm hợp đồng, có chút run rẩy, "Tôi kém hơn cô ta đến thế sao?"

"Cô ta tự mang độ nóng, fan hâm mộ của hai anh trai cô ta cộng lại đã có mấy chục triệu, cho dù chỉ có một phần mười trong những người này ủng hộ cô ta, thì cũng đã là mấy triệu fan hâm mộ. Lượng fan hâm mộ khổng lồ như vậy, đừng nói bản thân cô ta có dung mạo thượng đẳng, mà kể cả trung đẳng, thì cô ta cũng đã đảm bảo top 3." Người phụ trách không chút khách khí nói, "Em gái à, thế giới chính là tàn khốc như thế đấy."

Trương Hiểu Khiết không hề động.

"Hai người các cô đều hát « Lan Hoa cô » đúng không." Người phụ trách mỉm cười nói, "Kỳ thật ai mới là người hát bài này trước, chúng tôi chỉ cần thoáng hỏi thăm một chút là biết. Cô gái à, cô đã chiếm được thiện nghi của người ta, hẳn là rõ ràng phía sau Vệ Tâm Bảo có bao nhiêu người đang bày mưu tính kế cho cô ta. Cô xem, « Lan Hoa cô » không phải chính là một điểm khá tốt à?"

Sắc mặt Trương Hiểu Khiết trắng nhợt, cuối cùng vẫn ký hợp đồng.

"Xem ra nữ phụ sắp hắc hóa rồi." Vệ Chiêu an vị ở phía sau bọn họ, nghe rõ mồn một đoạn đối thoại này.

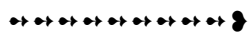
Ai, trước tiên mặc niệm cho em gái một giây đã

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Xuyên Thành Anh Trai Nữ Chính* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 22: Mỹ thiếu nữ quốc dân (7)

Edit by Hạ Lan Tâm Nhiên

Tranh tài chính thức bắt đầu, Vệ Tâm Bảo thật sự được phân đến cùng một phòng ký túc xá với Trương Hiểu Khiết, tương tự còn có hai người nữa cũng nhận được toàn quyền thông qua được phân đến đây.

Phòng theo thành tích, cũng coi là tương đối công bằng, hơn nữa càng dễ phát sinh các trường hợp cạnh tranh khốc liệt. Bởi như vậy, tổ đạo diễn cũng sẽ không lo lắng khi biên tập những số đặc biệt.

Sáng sớm, cha mẹ Vệ và ba anh em sinh ba đã vội vàng giúp Vệ Tâm Bảo chuẩn bị đồ đạc đưa đến ký túc xá, Vệ Chiêu ở bên cạnh căn bản không động.

"Ngũ ca, anh không đến giúp đỡ à?" Người nói chuyện chính là một trong ba anh em sinh ba — lão thất, hẳn ở đây bận trước bận sau, kết quả đảo mắt lại nhìn thấy Vệ Chiêu đang chơi game, trong lòng làm sao có thể cân bằng được?

Trước kia Ngũ ca này vẫn luôn là người vô hình trong nhà, hiện tại thế mà lẩn lộn tốt như vậy, dù không trở về nhà, chỉ bằng vào mấy bình tương ớt liền

có thể khiến cho Vệ Tâm Bảo mở miệng lấy lòng, thật sự là vô cùng làm người ta tức giận.

"Bạn của anh đang livestream chơi game, anh đang tổ đội với hắn." Vệ Chiêu thuận miệng bịa ra cái lý do, "Mọi người làm việc đi."

"Tiểu Thất, Ngũ ca con nhiều việc, đừng quấy rầy nó." Mẹ Vệ nói một câu.

Bà ta trông thấy fan hâm mộ của đứa con thứ năm này đúng là rất nhiều, lúc trước phát cái Weibo cho Vệ Tâm Bảo, trong khoảng thời gian ngắn đã được mười vạn lượt yêu thích, về sau Vệ Tâm Bảo có thể hot lên không, chỉ có thể dựa vào Vệ Quảng và Vệ Chiêu, bởi vậy bà ta đối với hai người bọn họ xem như vô cùng dễ dãi.

"Chơi game mà là nhiều việc cái gì?" Tiểu Thất tức giận bắt bình rỗng lên một câu, tiếp tục đi thu dọn đồ đạc cho Vệ Tâm Bảo.

Giữa ba anh em sinh ba có tâm linh tương thông, Tiểu Lục và Tiểu Bát tự nhiên cũng hiểu rõ phần nộ trong lòng Tiểu Thất, nhưng bọn họ tuổi còn nhỏ, không có bản lĩnh, nên chỉ có thể cúi đầu.

Đội đến khi mẹ Vệ mang theo bao lớn bao nhỏ đưa Vệ Tâm Bảo đến ký túc xá, mà bọn họ là nam sinh lại phải ở trong nhà chờ đợi, Tiểu Thất rốt cuộc bạo phát.

Ừ, ở trong phòng của hắn.

"Lục ca, Bát đệ, chúng ta thật sự cứ tiếp tục thế này à?" Tiểu Thất nhin không được nói, "Tiếp tục như thế, cả đời chúng ta chỉ có thể vây quanh Vệ Tâm Bảo, luôn luôn ở dưới đáy của Vệ gia."

"Anh cũng thấy Ngũ ca rồi đấy, muốn có lực lượng, thì phải có tiền." Tiểu Bát ngược lại thấy được rõ ràng, "Chúng ta bây giờ mới lớp mười hai, còn chưa thi lên đại học."

"... Học cái loại trường nát này thì có thể thi được đại học gì tốt?" Tiểu Thất nhin một chút, phát hiện đã không thể nhin được nữa, "Anh muốn chuyển trường, nếu thực sự không được, thì xin nghỉ ở trường, mời gia sư."

Mấy năm nay, bọn họ cũng lấy được không ít tiền từ trên người Vệ Tâm Bảo, số tiền này nếu cầm đi đầu tư thì cũng đã có một khoản không nhỏ, mời gia sư tuyệt đối không thành vấn đề.

"Lục ca, Tiểu Bát, chúng ta không thể tiếp tục như vậy được nữa. Vệ Tâm Bảo muốn tiến quân vào giới giải trí, về sau chắc chắn sẽ không ở lại trường học nữa, lên lớp 12 chắc chắn sẽ thi trường truyền hình điện ảnh, nói không chừng chúng ta cũng phải đi theo thì sao?" Tiểu Thất thấy hai anh em của mình cũng có chút động tâm, càng thêm ra sức, "Thân thể cha đã không tốt như trước, chúng ta tuổi còn nhỏ, không có cách nào chống lại các anh, nhưng cũng không thể đặt hết tất cả sự chú ý lên người Vệ Tâm Bảo nữa đúng không!"

Tiền này là của ba người bọn họ, nếu hai anh em không đồng ý, hắn cũng chỉ có thể một mình gánh vác tất cả chi tiêu. Đối với lớp 12, những gia sư thật sự tốt thì quả thực cung không đủ cầu!

"Cũng tốt." Tiểu Lục chần chờ một hồi lâu, vẫn đồng ý yêu cầu của em trai.

Kỳ thật bọn họ cũng có chút ngán.

Tất cả các anh trai đều có sự nghiệp của mình, có thể muốn đi khỏi Vệ gia thì đi, chỉ còn lại ba người bọn họ vây quanh Vệ Tâm Bảo, ai có thể chịu được chứ?

Đây cũng là chỗ khác nhau so với kịch bản nguyên gốc.

Trước kia còn có một Ngũ ca lẫn lộn chẳng ra sao, làm ba anh em sinh ba nhìn thấy "kết cục của việc không lấy lòng Vệ Tâm Bảo". Bây giờ, mắt thấy từ anh này đến anh khác đều không vây quanh em gái, tâm tư của bọn họ tự nhiên sẽ trở nên khác biệt.

Nhìn xem, cái "thân tình" giả dối này chính là yếu ớt như vậy đấy.

Dù Vệ Chiêu căn bản không làm gì, thì chính bọn họ cũng sẽ tự cắt đứt liên lạc.

Bây giờ Vệ Tâm Bảo đến ký túc xá, sẽ không tiếp tục ở Vệ gia, ba anh em sinh ba tự nhiên cũng sẽ không cần phải ở lại cùng cô ta, cha mẹ Vệ rất sáng khoái đồng ý cho bọn họ ra ngoài học thêm, nửa điểm ngăn cản cũng không có.

Chuyện kể tiếp liền đơn giản hơn nhiều.

Vệ Tâm Bảo và Trương Hiểu Khiết ở chung phòng ký túc xá, cùng với hai người khác trong ký túc xá cũng có chút bối cảnh, đương nhiên sẽ chia làm hai nhóm, và chỉ duy trì sự khách khí ở bên ngoài mà thôi.

Trước khi bắt đầu tranh tài, có một khâu gọi là "Bạn cho rằng ai có thể đạt được giải quán quân". Ở trong 300 người chọn ra một người, kỳ thật cũng không khác gì chọn đại. Nói trắng ra là, tổ tiết mục muốn xem xem độ nóng của ai cao hơn, để đến lúc làm video tuyên truyền thì sẽ đặt lên đầu tiên.

Độ hot của Vệ Tâm Bảo và Trương Hiểu Khiết vẫn rất cao.

Trong đó, Vệ Tâm Bảo do có thêm hai anh trai nam thần và hot search, vọt thẳng đến thứ nhất. Mà Trương Hiểu Khiết là bởi vì một bài « Lan Hoa cô » kinh diễm mọi người, cùng với công ty đại diện ra sức tuyên truyền, nên cũng cấp tốc vọt tới top 3. Hai em gái cùng ký túc xá cũng theo sát phía sau, độ nổi tiếng của top 10 vô cùng lớn. Ký túc xá này, trực tiếp được dân mạng phong cho cái xưng hào "cái nôi của quán quân".

Ca khúc truyền xướng có ảnh hưởng rất lớn đến ấn tượng ban đầu.

Trương Hiểu Khiết hát « Lan Hoa cô » trước, vậy liền dễ dàng lưu lại cho người xem một vầng sáng "người hát nguyên bản", cùng với số của Vệ Tâm Bảo nổi lên, còn hát cùng một ca khúc, ở trong mắt người xem liền thành một loại "dấu hiệu kỳ quái" nào đó.

Tỉ như có phải Vệ Tâm Bảo có phương pháp biết được Trương Hiểu Khiết là người đầu tiên nhận được toàn phiếu thông qua, cho nên cố ý chọn cùng một ca khúc; lại tỉ như có phải hai người bọn họ đã quen biết từ trước, định dùng loại phương thức này để xào CP không?

Bất kể nói thế nào, hai người chính miệng thừa nhận là bạn tốt trong một lớp học, tăng thêm lại ở cùng một ký túc xá, công ty đại diện của Trương Hiểu Khiết cũng đến chào hỏi phòng làm việc của Vệ Quảng bên này, ở giai đoạn đầu, hai người bọn họ chắc chắn phải ở cùng nhau, nên có thể để bọn họ cùng xuất hiện, tăng thêm tính phổ biến.

Ai mà không muốn nhìn hai mỹ thiếu nữ với hai phong cách khác nhau cùng nhau thể hiện tình bạn chứ?

Trong vòng giải trí, loại CP này tương đối dễ tạo.

Trương Hiểu Khiết đương nhiên nguyện ý ở cùng với Vệ Tâm Bảo.

Sau khi ký kết xong, cô liền có thể dự chi một khoản tiền để cho gia đình vượt qua nan quan. Không có áp lực từ bên ngoài, sự áy náy trong lòng Trương Hiểu Khiết liền xông ra.

Vệ Tâm Bảo không đáp chần, cô giúp; Vệ Tâm Bảo không ăn thức ăn bên ngoài, cô có thể làm salad; Vệ Tâm Bảo không biết giặt quần áo, cô sẽ tay nắm tay dạy, thực sự không dạy nổi thì giúp một tay cùng nhau giặt.

Cô giống như một con quay hoàn mỹ, không ngừng quay quanh Vệ Tâm Bảo.

Ở trong mắt hai em gái khác trong ký túc xá, không thể nghi ngờ chính là "vuốt mông ngựa đến cả tôn nghiêm cũng không cần". Mà Vệ Tâm Bảo đã sớm quen được người ta chăm sóc như vậy, nửa điểm cũng không thấy Trương Hiểu Khiết như vậy có chỗ nào không đúng.

Tổ đạo diễn rút ra thời gian một ngày để đến quay số đặc biệt, hình ảnh của Trương Hiểu Khiết và Vệ Tâm Bảo tất nhiên là nhiều nhất.

Hai người này ở chung đều không cần làm biên tập đặc biệt, trực tiếp phát ra là hot lớn.

Vệ Quảng vốn muốn thương lượng, để thiết lập nhân vật của Vệ Tâm Bảo có thể tốt hơn một chút, nhưng bị Vệ Chiêu cản lại.

"Tam ca, em gái đã sắp trưởng thành, nó không thể như vậy cả đời được. Bây giờ cha mẹ chăm sóc nó rất tốt, nó sẽ không cần lo lắng trong mười năm tới. Nhưng cha mẹ rồi cũng sẽ qua đời, chúng ta làm anh trai, chắc chắn không thể bỏ nó như vậy được, đến lúc đó, anh muốn có một cô em gái hiểu chuyện, hay là một em gái cả ngày chỉ biết gây họa, đặc tội với người khác? Đương nhiên sau khi tiết mục này kết thúc, nó sẽ trở thành nghệ sĩ dưới tay anh." Vệ Chiêu nói đơn giản về lợi hại của việc này một lần, hần tin tưởng Vệ Quảng sẽ có một quyết định chính xác.

"Em nói không sai." Vệ Quảng nhớ tới phương thức nói chuyện "ngay thẳng" kia của Vệ Tâm Bảo, lập tức cảm thấy đau cả gan, vậy thì hãy cứ dùng một cây dao, đâm một phát cho gọn gàng đi. Nếu Vệ Tâm Bảo vẫn không học được cách cư xử, không học được cách ở chung với người bình thường, thì quả thực chính là hồng bét.

Hết lần này tới lần khác những người như bọn họ cũng cần mặt mũi, một khi bị tuôn ra chút gì, thì cũng không thể làm như chưa có gì xảy ra được.

"Đồ thâm cũng là đồ, nếu thiết lập nhân vật của em gái quá hoàn mỹ thì cũng sẽ dễ dàng tạo ra điểm đen, còn không bằng trực tiếp dùng thứ đã có sẵn." Vệ Quảng tìm một cái cớ phù hợp, và cũng nghĩ trực tiếp thông báo cho cha mẹ một tiếng coi như xong. Công việc của hần cha mẹ đều không xen vào được, hần nói cái gì, tất nhiên cha mẹ đều sẽ tin.

Dù sao bọn họ cũng rất dễ lừa gạt, không phải sao?

Bọn họ cho rằng, mặc kệ Vệ Tâm Bảo làm gì thì cũng là tiểu thiên sứ, cho rằng khán giả cũng sẽ như thế, cho nên căn bản không cảm thấy Vệ Quảng không thương lượng với tổ đạo diễn là có gì không đúng.

Nhưng mà đợi đến khi cái số đặc biệt này phát sóng, bên ngoài lại ồn ào đến lật trời!

Vệ Chiêu vui vẻ chờ ngày Vệ Tâm Bảo bị cư dân mạng bôi đen, để mạng lưới dư luận dạy cô ta cách làm người.

"Bệnh công chúa của Vệ Tâm Bảo này cũng quá nặng rồi, cái gì cũng không biết làm, việc gì cũng để Tiểu Khiết nhà ta làm? Tiểu Khiết cũng không phải bảo mẫu nhà cô ta!"

"Lâu trên nói vậy chủ tử của ngươi biết không? Ha ha, nói cứ như Tiểu Bảo yêu cầu Trương Hiểu Khiết làm không bằng ấy? Trương Hiểu Khiết nhà

Nhưng mà những người đáng chán ghét như vậy, khi người cần bọn họ thì một tên cũng không thấy chui ra, khi không cần thì hết người này đến người khác nhảy ra, quả thực là sinh vật làm cho Vệ Chiếu chán ghét nhất.

Nghĩ tới đây, Vệ Chiếu lại nhìn không được đi mở những Weibo đó ra.

Mặc dù đại bộ phận người đều cảm thấy Vệ Tâm Bảo thế này là bình thường, có thể tha thứ, nhưng vẫn có một phần nhỏ vẫn nhân cho rằng, cho dù Vệ Tâm Bảo đẹp hơn nữa, cho dù gia cảnh tốt đến mấy, thì cấp bậc lễ nghĩa tối thiểu nhất của con người vẫn phải hiểu. Những thứ này và điều kiện sống của một người không hề liên quan đến nhau, hoàn toàn là phép lịch sự cơ bản của con người.

Không sai, trước mắt thứ Vệ Tâm Bảo thiếu nhất chính là loại phép lịch sự cơ bản này.

Đương nhiên, phía dưới các Weibo tương đối lời cuốn sẽ có các loại chuyên mục quảng cáo.

Tỷ như cái này.

"Người đẹp làm gì cũng tốt. Gầy đi che trăm xấu, béo một cái hủy hết tất cả, thông qua XX dạy bảo, trong vòng một tháng tôi giảm được 10kg, làn da đẹp hơn thấy rõ, cũng không tiếp tục là một người mập mạp bị kỳ thị..."

Mập mạp?

Vệ Chiếu nháy mắt mấy cái, lại nhìn Weibo mình một chút.

Ta thật sự quá ngu ngốc!

Vệ Chiếu nghĩ như vậy.

Vất vả lắm ta mới rút được kỹ năng, sao có thể chỉ làm một chủ blog nỷ thực nhỏ nhỏ chứ?

Muốn giỏi thì phải sử dụng kỹ năng của mình nha.

...

Cuộc sống trong ký túc xá đối với Vệ Tâm Bảo mà nói rất là mới mẻ, nhưng tương tự cũng sẽ kèm theo những áp lực cực lớn.

Nhà cô không phải đặc biệt có tiền, nhưng đầu gì cũng sống trong biệt thự, lúc học cao trung mặc dù cũng học trường tốt, nhưng bởi vì là cao trung tư thực, cho nên đồ ăn trong căn tin vẫn rất tốt, phòng học cũng là nơi người ít phòng lớn. Không giống cái ký túc xá này, vừa nhỏ lại vừa nát không nói, mà còn ở tầng lầu sáu, lại là kiểu dùng thang lầu, phải dùng hai chân đi lên mới được.

Đáng sợ nhất là, nhà vệ sinh là nơi công cộng, hoàn toàn không có chút riêng tư nào cả.

Những bộ quần áo giày dép cô mang đến căn bản không chứa nổi, chỉ có thể tìm người đưa đồ dư thừa về.

Nơi này, một người chỉ có một cái tủ nhỏ, thời điểm tranh tài có trang phục riêng cho bọn họ, hoàn toàn là không cần bọn họ tự chuẩn bị trang phục.

Vệ Tâm Bảo cảm thấy hết thấy đều quá hoang đường.

Bởi vì hờn ghen với Vệ Tâm Bảo, cho nên Trương Hiểu Khiết chủ động đổi vị trí với Vệ Tâm Bảo, cô ngủ ở phía trên, Vệ Tâm Bảo ngủ ở phía dưới. So sánh ra, cái giường ngủ này của Vệ Tâm Bảo đã là cái tốt nhất trong toàn bộ ký túc xá, nhưng cô vẫn đứng ngồi không yên.

Cô hận không thể ngày nào cũng ở trong phòng tập tập vũ đạo, không hề muốn quay lại ký túc xá chút nào.

Loại thái độ ghét bỏ này của Vệ Tâm Bảo tất nhiên cũng bị người khác thấy được, trong âm thầm lại có thêm chút trò cười chế giễu.

Có thể nói, trong ba trăm tuyển thủ này, trừ Trương Hiểu Khiết ra, cơ hồ không ai muốn ở chung một chỗ với Vệ Tâm Bảo.

Cho dù nhìn bộ thì bọn họ cũng muốn chọn người thông minh.

Tất cả mọi người có thể nhìn ra được Vệ Tâm Bảo là đồ ngu, trông cậy vào cô ta cho mình chỗ tốt, còn không bằng đi trông cậy vào người khác thì hơn!

Mấy người xem Trương Hiểu Khiết bận trước bận sau vì cô ta, mà đến cả tiếng cảm ơn cũng không có, ca hát khiêu vũ cũng không thấy Vệ Tâm Bảo chỉ điểm người ta câu nào.

Đương nhiên, đây chính là có sự hiểu lầm với Vệ Tâm Bảo.

Trình độ ca hát của Vệ Tâm Bảo thật sự không tốt, ưu thế duy nhất là có chất giọng rất tốt, chỗ người khác cần dùng kỹ xảo bổ túc thì cô có thể tự nhiên mà hát tốt được. Còn khiêu vũ, cũng là nguyên nhân cùng loại.

Dạng ưu thế bẩm sinh này, làm cho từ nhỏ Vệ Tâm Bảo học những thứ này đã không phải chịu khổ gì, cho nên sau khi cha mẹ yêu cầu cô trở thành học sinh trường nghệ thuật, cô đáp ứng không chút do dự, bởi vì cô cảm thấy làm nghệ thuật không có gì khó.

Chỉ là Vệ Tâm Bảo biểu hiện càng dễ dàng không thêm để ý, thì đặt trong mắt những tuyển thủ khác, liền biến thành một loại hương vị khác.

"Vệ Tâm Bảo, không phải cậu vừa được giáo viên khen sao? Khúc chuyển âm ấy cậu xử lý thế nào vậy?" Mấy tuyển thủ xô đẩy lẫn nhau mấy lần, cuối cùng vẫn có một thiếu nữ bộ dáng thanh thuần đi tới. Cô ta ở rất gần ký túc xá của Vệ Tâm Bảo, cũng từng gặp nhau mấy lần.

"Chuyển âm, chuyển âm cái gì?" Vệ Tâm Bảo có chút không nghĩ ra.

"Chính là khi cậu hát 'Một đời một kiếp', không phải có một khúc chuyển âm à?" Thiếu nữ tiếp tục hỏi, "Khúc ấy không phải âm điệu tương đối cao sao? Muốn thuận lợi chuyển đổi được thì rất khó khăn, cậu làm thế nào vậy?"

"Cứ như vậy mà hát lên thôi." Vệ Tâm Bảo trả lời đầy vẻ đương nhiên, "Bởi vì không lên cao được nên chỉ có thể chuyển."

"Vệ Tâm Bảo, tôi đang hỏi thật lòng." Thiếu nữ tức giận, cô ta đương nhiên biết là không lên được.

"Cái kia, tôi thật sự không biết cậu đang hỏi cái gì." Vệ Tâm Bảo cũng cảm thấy bất đắc dĩ, kỳ thật lý thuyết của lớp âm nhạc cô không học tốt lắm, dù sao chỉ cần hát lên mà giáo viên không nói gì là tốt rồi.

"An Mật, cậu để ý cô ta làm gì? Người ta chỉ là không muốn nói cho cậu biết mà thôi." Một thiếu nữ khác lôi kéo cô ta, không khỏi chăm chọc nói, "Tất cả mọi người là đối thủ, cậu còn đến hỏi người khác bí quyết, đây không phải tự tìm phiền toái à?"

"Không muốn nói thì không muốn nói, làm ra vẻ như thế làm gì, thật làm cho tôi buồn nôn." Thiếu nữ tên An Mật kia tức đến đỏ bừng mặt, hừ lạnh một tiếng, bỏ lại một câu như vậy rồi rời đi.

"Tôi thật sự không biết." Vệ Tâm Bảo cảm thấy rất ủy khuất.

Trương Hiểu Khiết đến gần, cũng cảm thấy có chút đau đầu, "Nếu cậu không muốn nói, thì cứ xem như không nghe thấy vấn đề của bọn họ hoặc cứ nói không biết là được rồi."

"Tớ chính là đang nói tớ không biết mà." Vệ Tâm Bảo rất buồn bực, cô vẫn chưa hề nói rằng mình biết mà.

Trương Hiểu Khiết phức tạp nhìn Vệ Tâm Bảo một chút, không biết nên nói thế nào mới tốt?

Nhưng mà thôi đi, cho dù cô nói, chắc chắn Vệ Tâm Bảo cũng nghe không hiểu.

"Vệ Tâm Bảo, anh trai em bảo tôi mang đồ đến cho em." Giờ nghỉ ngơi khi lên lớp, một nhân viên công tác mang theo một bao đồ tới, "Em phải huấn luyện thật tốt, chẳng mấy chốc sẽ chính thức so tài."

"Được rồi, cảm ơn." Vệ Tâm Bảo nói tiếng cảm ơn, mở đồ ra.

"Oa, Tiểu Khiết, mau tới đây." Vệ Tâm Bảo nhìn đồ vật bên trong liền mừng rỡ không thôi, "Ngũ ca của tớ thật sự quá tốt."

Trương Hiểu Khiết xúm lại, phát hiện trong bọc này toàn bộ đều là các loại điểm tâm nhỏ.

Đồ ăn trong nhà ăn của ký túc xá tất nhiên không có thứ gì ngon, cơ hồ đều là các loại salad và lương khô, đến một miếng thịt cũng không có. Cái này nếu như đặt trên người những minh tinh kia, thì còn có thể ăn, dù sao rau quả đều rất mới mẻ. Nhưng những thiếu nữ đang ở vào thời kỳ phát dục như bọn họ, những thứ này căn bản không đủ chất, tăng thêm mỗi ngày bọn họ đều phải tiến hành các loại huấn luyện, ngày nào cũng có người bị đói đến bất tỉnh.

Vệ Tâm Bảo cũng không ngoại lệ.

Thế nhưng bọn họ không được phép ra ngoài, trong nhà ăn cũng không có món ăn gì ra hồn, ngày nào cũng chỉ có thể tận lực ăn nhiều salad hơn một chút.

Hiện tại Vệ Chiêu đưa tới những món ăn này, ngọt mặn đều có, tất nhiên làm Vệ Tâm Bảo rất mừng rỡ.

Sống trong ký túc xá, ít nhất cũng làm Vệ Tâm Bảo có chút EQ tối thiểu.

Tỉ như cô biết những món ăn này có thể chia cho mọi người cùng ăn.

Cô vốn cũng không phải là người hẹp hòi.

Số điểm tâm này tản ra mùi thơm mê người, đối với những người liên tục nhai rau nhiều ngày như bọn họ mà nói, quả là mỹ vị không cưỡng lại được.

Bốn người, một bao điểm tâm.

Rất nhanh liền bị ăn sạch.

"Ngon quá." Một bạn cùng phòng nhin không được tán thưởng nói, "Tớ chưa từng nếm qua điểm tâm ngon như vậy đâu."

"Tớ cũng thế."

"Ăn ngon thật." Mặc dù Trương Hiểu Khiết ăn rất chậm, muốn giữ lại tư vị của món điểm tâm này, nhưng vẫn rất nhanh đã ăn xong.

Bọn họ ngược nhìn Vệ Tâm Bảo.

"Tớ... Tớ tìm một cơ hội nói với Ngũ ca, để anh ấy đưa cho chúng ta nhiều một chút." Vệ Tâm Bảo khó có khi hiểu được hàm nghĩa trong ánh mắt mấy người bạn cùng phòng, ngay lập tức đồng ý.

Về phần Vệ Chiêu có đồng ý hay không, căn bản không nằm trong phạm vi suy nghĩ của cô.

Vệ Chiêu đương nhiên sẽ đồng ý.

Những điểm tâm hần đưa qua kia, cái nào cũng có lưu lượng dầu mỡ rất cao, mỗi một miếng đều là thịt.

Đương nhiên, ngần ấy thể trọng đặt trong sinh hoạt hàng ngày thì không ai phát hiện ra.

Thế nhưng ở dưới ống kính, sẽ rất dễ dàng bị phát hiện.

Chỉ tiếc muốn nuôi béo Vệ Tâm Bảo thì phải cần thời gian tương đối dài, còn muốn ngay lập tức thì chỉ sợ không có cách nào. Nhưng mà không sao, hần còn có thể tìm thủy quân dẫn lối dư luận.

Hần tin, dạy Vệ Tâm Bảo làm người không khó như vậy!

"Tiểu Ngũ, đồ ăn con làm ngon quá." Mẹ Vệ cũng không nhin được đi vào phòng bếp nhin đứa con trai bình thường mình không chú ý đến, "Hôm nay chúng ta ăn gì thế?"

"Ăn gan ngỗng." Vệ Chiêu khề cười nói, "Gần đây gan ngỗng không tẻ."

"Vậy thì tốt, chúng ta chờ con đấy. Trừ Tam ca con, tất cả mọi người đều ở đây!"

"Dạ."

"Đúng rồi, còn có em gái con nữa, ký túc xá hiện tại nó ở có bốn người, nó cũng không thể ăn một mình được. Khi con làm thức ăn thì làm nhiều hơn một chút, miễn cho đến lúc đó em gái con không đủ ăn."

"Được."

"Còn có cha con bên kia nữa, ông ấy đi câu cá với bạn, cũng nhờ con."

"Vâng."

Vệ Chiêu đuổi mẹ Vệ nói đông dài đi, nhắc dao phay lên, một đao liền chặt đứt một khúc xương lớn.

Ha ha.

Vệ Tâm Bảo bây giờ cách hần quá xa xôi, nếu hần muốn trực tiếp giáo huấn Vệ Tâm Bảo thì còn cần một quãng thời gian, nhưng bây giờ, có thể giáo huấn cha mẹ của thân thể này trước.

Vệ Chiêu thấy rất rõ ràng.

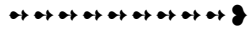
Hiện tại chỗ dựa lớn nhất của Vệ Tâm Bảo trong nhà này chính là cha mẹ, cô ta biến thành thể này, nguyên nhân toàn bộ đều do cha mẹ.

Muốn tái tạo tam quan cho cô ta, thì trước hết phải cho cặp cha mẹ vô trách nhiệm này nhận được giáo huấn đã!

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Xuyên Thành Anh Trai Nữ Chính* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Mỹ thiếu nữ quốc dân (9)

Đối phó với cha mẹ, tất nhiên không thể dùng biện pháp như đối phó với Vệ Tâm Bảo được.

Nói khó nghe một chút, cha mẹ Vệ đều đã lớn tuổi như vậy, cho dù biến thành người mập mạp hai trăm cân thì làm được gì đâu? Cùng lắm chỉ là chạy đến bệnh viện thêm mấy chuyến thôi mà.

Muốn bọn họ ngậm miệng, đầu tiên là phải cắt đứt kinh tế của bọn họ.

Hoặc là nói, làm cho bọn họ phải bôn ba vì cuộc sống của mình, không có thời gian đi quản chuyện Vệ Tâm Bảo.

Vệ Chiêu biết Đại ca thích ăn gì, làm đầy một hộp đồ ăn đi đến nơi Đại ca làm việc, nói với Đại ca hai câu.

Tốt xấu gì Đại ca cũng đã có sản nghiệp ở bên ngoài lâu như vậy, nếu như vẫn không đi quản lý thì không phải lãng phí sao?

Chỉ cần Đại ca không quan tâm đến công ty, công ty này tự nhiên sẽ đến trong tay cha Vệ lần nữa.

Quá trình thuyết phục Đại ca vượt qua thuận lợi ngoài ý muốn. Hiển nhiên, đối với tác phong làm việc bất công của cha mẹ Vệ, mọi người cũng đã không quen nhìn.

Lại nói, chút sản nghiệp ấy của Vệ gia, bây giờ đúng là Đại ca rất chóng mặt.

Đừng nói là Đại ca, ngay cả lão Tam Vệ Quảng cũng thấy chóng mặt. Làm một nghệ sĩ đang hot, thu nhập một năm của Vệ Quảng đã cao hơn lợi nhuận của công ty Vệ gia, sản nghiệp tư nhân của Đại ca Vệ gia cũng có thu nhập rất cao. Nếu không phải lão đại Vệ gia vẫn luôn nhẫn nhịn trong lòng, thì đã sớm buông bỏ không thèm ngó ròi.

"Biện pháp" của Vệ Chiêu tới thật đúng lúc.

Chỉ cần một người trong số mấy đứa con trai nguyên ý làm tiên phong, vậy cái quan hệ hài hòa yếu ớt của gia đình này sẽ lập tức tan vỡ, lộ ra sự giả tạo không thể tưởng tượng nổi bên trong.

Đại ca tìm cho mình lý do rất thỏa đáng.

Hắn chế tạo cho mình một vụ "tai nạn xe cộ", nhất định phải ra nước ngoài an dưỡng hai ba năm mới khỏi được.

Chỉ là thời gian hai ba năm, cha Vệ vẫn gánh vác được.

Lại nói, công ty này do cha Vệ gây dựng bằng hai bàn tay trắng phấn đấu mà ra, tình cảm đối với nó cũng vô cùng sâu sắc. Đàn ông mà, có ai không thích quyền lợi đâu?

Cha Vệ chỉ thoáng xoắn xuýt một chút, liền đến công ty tiếp tục làm việc.

Ông ta đã rời khỏi công ty rất nhiều năm, những năm này cũng không tiếp tục học tập, mà đem hết tâm lực đặt trên chuyện làm sao để cung chiều con gái, nói cách khác, bản thân ông ta và sự phát triển của thời đại này không còn thích hợp với nhau nữa. Nếu như chỉ là gia đình bình thường thì còn tốt, công ty của bọn họ vốn chính là ngành nghề truyền thống, hàng năm có thể duy trì số tiền lợi nhuận nhất định cũng đã hao hết tâm tư của lão đại Vệ gia, bây giờ toàn bộ bị ném về cho cha Vệ, công ty này sẽ ra sao cũng sẽ đành định liệu được.

Mẹ Vệ cảm thấy gần đây cha Vệ không yêu mình nữa.

Trước kia cha Vệ xin nghỉ hưu sớm chính là vì cùng bà ta hưởng thụ cuộc sống vui vẻ, bọn họ cũng đem toàn bộ trọng tâm đặt trên người Vệ Tâm Bảo. Nhưng bây giờ, cha Vệ mỗi ngày đều đi sớm về trễ, càng ngày càng mệt mỏi, đã rất lâu rồi không cùng bà ta đi dạo.

Hiện tại con gái đang huấn luyện tranh tài, mẹ Vệ phát động tất cả bạn tốt của mình đi bỏ phiếu cho con gái, đám bạn tốt cơ hồ nhìn thấy bà ta liền sợ, trông thấy bà ta là tránh.

Có ai muốn quay quanh con gái người khác cả ngày đâu? Có thời gian thì ra ngoài đánh mát chược, đi dạo phố hoặc là làm đẹp không phải tốt hơn sao?

A, nói mới nhớ, hiện tại cuộc tranh tài của « mỹ thiếu nữ quốc dân » đã tiến hành chọn được hai mươi người đứng đầu.

Trên cơ bản đều tiến hành dựa theo kịch bản nguyên tác.

Vệ Tâm Bảo lão đảo nghiêng ngã, không lợi hại đến mức đã tái tạo lại tam quan, nhưng tối thiểu cũng đã hiểu một chút đạo lý đối nhân xử thế, biết mình nói lời gì sẽ khiến người khác chán ghét, cho nên dứt khoát ngậm miệng.

Rồi, chúng ta lại chuyển khung hình qua chỗ mẹ Vệ nào.

"Chị xem đi, con gái của chị phải tham gia tranh tài, quần áo gì đó đều do người tổ chức chuẩn bị, nhưng đồ trang sức thì chị có thể chuẩn bị cho con nha." Một người phụ nữ trung niên mỉm cười chào hàng với mẹ Vệ, "Con gái ấy mà, chắc chắn phải đeo phi thủy mới đẹp."

"Đúng là rất đẹp." Mẹ Vệ cũng không phải không có mắt thẩm mỹ, bộ phi thủy mà người phụ nữ trung niên cho bà ta nhìn thấy sự rất trong suốt, vô cùng xinh đẹp, "Bộ trang sức bằng phi thủy này giá bao nhiêu?"

Người phụ nữ trung niên nói ra một con số.

"Sao mà đắt thế?" Mẹ Vệ cảm thấy tay mình cũng có chút run rẩy, cho dù bà ta không hiểu chuyện thì cũng biết được một năm, công ty của gia đình kiếm được bao nhiêu tiền? Một bộ trang sức này mà có giá bằng hai căn phòng rồi.

"Đây chính là loại phi thủy tốt nhất. Nếu không phải hơi nhỏ, thì còn đắt hơn nữa." Người phụ nữ trung niên vẻ mặt không đồng ý nói, "Hơn nữa nó lại là trọn bộ, khó tìm lắm đấy. Nếu không phải tôi nhìn chị thuận mắt, bớt chút giá cho chị, thì còn đắt hơn nữa đấy! Chị suy nghĩ một chút đi, chờ con gái chị nổi danh, còn sợ không có tiền à? Đến lúc đó cho dù lấy ra làm đồ cưới cho con gái chị, thì cũng dư sức đủ. Vệ gia của chị nha, muốn tiến thêm một bước vẫn phải dựa vào con gái chị, gả vào hào môn chân chính thì mới được!"

"Đứng đứng." Lời này ngược lại đúng đến tâm khảm của mẹ Vệ, "Chúng tôi dựng nghiệp bằng hai bàn tay trắng, công việc làm ăn cũng càng ngày càng khó. Tiểu Bảo nhà chúng tôi đẹp như vậy, nhất định có thể gả cho một người chồng tốt nhất."

"Vây là được rồi, chị xem phi thủy này, có phải rất đẹp không?" Người phụ nữ trung niên lại chuyển chủ đề qua phi thủy, "Nếu chị không muốn, thì tôi đi tìm bà Lý vậy."

"Đừng, tôi muốn!"

Mẹ Vệ vẫn động tâm.

Bà ta nắm giữ quyền lực tài chính trong nhà, nhiều năm như vậy cũng rất ít khi chi tiêu lớn, ngẫu nhiên xa xỉ một lần chắc cũng không sao đâu.

Bộ phi thủy này, bà ta có thể mang, về sau còn có thể truyền cho con gái, hơn nữa cũng có thể truyền lại cho cháu ngoại đấy!

Mẹ Vệ tiêu một số tiền lớn ra ngoài.

Rất nhanh, cha Vệ liền nhận được thông báo của ngân hàng, biết mình vừa xuất một khoản tài chính lưu động không nhỏ ra ngoài.

Bộ phi thủy này, đương nhiên là giả.

Cha mẹ Vệ cãi nhau một trận siêu lớn, nhưng bởi vì Vệ Tâm Bảo đang tham gia trận chung kết, nên chỉ có thể tạm thời nhẫn nại xuống.

"Lúc này mới chỉ là mới bắt đầu thôi." Vệ Chiêu chống cằm nói.

...

Vệ Tâm Bảo và Trương Hiểu Khiết một đường thông suốt đến trận chung kết.

Trước mắt mà nói, Vệ Tâm Bảo là người nổi tiếng nhất, Trương Hiểu Khiết đứng ở vị trí thứ ba.

Nhưng Trương Hiểu Khiết rất chuyên nghiệp, năng lực lại mạnh hơn Vệ Tâm Bảo không phải một điểm hay nửa điểm, khán giả xem tiết mục rõ ràng có thể cảm giác được biểu hiện của Trương Hiểu Khiết lần sau tốt hơn lần trước nhiều, vẫn luôn luôn có tiến bộ.

So sánh một chút, Vệ Tâm Bảo vẫn là một bộ dáng như khi trước, không phải nói cô biểu diễn không tốt, mà chỉ là tới lui đều cùng một bộ dáng, người xem đã xem đến phát chán.

Fan hâm mộ và khán giả, bọn họ là người bạc tình bạc nghĩa nhất.

Ngày hôm nay có thể vì người hò hét trợ uy, sáng mai có lẽ đã đổi thành một người khác.

Đồng dạng, công ty đại diện của Trương Hiểu Khiết bên này cũng đưa ra yêu cầu mới cho cô.

Trước khi ký kết với cô, công ty cảm thấy Trương Hiểu Khiết có thể tiến vào top 10 là tốt rồi, ai biết là vì ở cùng Vệ Tâm Bảo một thời gian dài, ngược lại hấp dẫn không ít anti-fan của Vệ Tâm Bảo đến bên cô.

Fan hâm mộ của Vệ Tâm Bảo mắng Trương Hiểu Khiết không biết xấu hổ, hút máu Vệ Tâm Bảo, mỗi ngày đều giẫm lên Vệ Tâm Bảo thượng vị. Fan hâm mộ Trương Hiểu Khiết mắng Vệ Tâm Bảo có bệnh công chúa, không có năng lực thì đừng đến tham gia trận đấu vân vân, nói tóm lại, náo động lên không ít trận mắng chửi.

Đồng thời, đôi chị em tốt này "đối kháng" cũng là một điểm nóng rất lớn trong tiết mục, người của tổ tiết mục không biết đã dùng biên tập để làm náo động lên bao nhiêu fan hâm mộ của cặp đôi hoa tỷ muội này.

Nhưng mà đối với tình thế như vậy, công ty của Trương Hiểu Khiết càng vui mừng.

Người càng ngày càng ít, điều kiện ký túc xá tất nhiên cũng càng ngày càng tốt.

Chờ đến cuối cùng, bọn họ cơ hồ tụ tập lại trong một khách sạn, mỗi người đều có căn phòng độc lập của mình, rốt cuộc không cần phải nhét chung một chỗ như trước nữa.

Ngay sau khi Vệ Tâm Bảo lại lấy ưu thế tuyệt đối là sự nổi tiếng đào thải một em gái, cãi lộn bạo phát.

"Thua người khác tôi cũng sẽ nhận, bại bởi Vệ Tâm Bảo tôi không phục." Cô em gái kia sau khi ghi hình tiết mục xong liền trực tiếp sụp đổ khóc rống lên, "Cô ta căn bản chưa từng cố gắng, ngày nào tôi cũng cực khổ huấn luyện đến nửa đêm canh ba, luyện đến cuống họng tôi cũng mất cả tiếng, lần nào tôi cũng có tiến bộ, thế nhưng cô ta thì sao, cô ta không cần làm gì cả, cô ta vẫn có thể được điểm cao như thường, cho dù ban giám khảo phê bình cô, fan hâm mộ cũng có thể nâng cô ta lên. Dựa vào cái gì, tôi không phục!"

Những tuyển thủ này bây giờ cũng chỉ mười mấy tuổi, chưa từng chân chính trải qua sự tàn khốc của xã hội.

Cả đám bọn họ đều vô cùng cố gắng, chỉ có Vệ Tâm Bảo ngày nào cũng vội vã về ăn uống, đọc lai độc vãng, sao mà bọn họ không ghen ghét cho được?

"Cuộc thi này vốn chỉ có thể có một quán quân." Mấy người bạn tốt an ủi "Không còn cách nào, cô ta có độ nổi tiếng cao, cô ta có anh trai tốt, chúng ta không có, cũng chỉ có thể nhận."

Thiếu nữ bị đào thải kia vẫn khóc rống lên.

"Dựa vào cái gì chứ? Dựa vào cái gì mà cô ta có tất cả."

"Đây là số mệnh."

"Chúng ta có thể ở lại đến bây giờ cũng rất khá rồi."

...

Vệ Tâm Bảo cảm điểm tâm, không dám đi qua.

Thật ra cô muốn về phòng mình cảm chút điểm tâm qua cho em gái bị đào thải này, đây là hương vị cô thích nhất.

Thế nhưng Vệ Tâm Bảo còn chưa kịp đi qua, thì đã nghe thấy những lời như vậy.

Vệ Tâm Bảo cũng không biết tại sao mình phải lẩn trốn.

Cô cũng lên lớp đúng giờ mà.

Khán giả thích cô, bỏ phiếu cho cô thì có gì không đúng?

Cô cũng có tiến bộ, chỉ là điều kiện của bản thân cô đã rất tốt, phương diện kỹ xảo khó mà tăng lên trong khoảng thời gian ngắn được, cho nên tiến bộ tương đối chậm một chút mà thôi.

Mẹ nói, những người này đều đang ghen tị với mình.

Thế nhưng vì sao ngay cả Tiểu Khiết cũng bắt đầu rời xa mình rồi?

Đây chỉ là một cuộc thi thôi mà.

Từ nhỏ đến lớn, các giáo viên đều dạy là "thứ nhất là hữu nghị, thứ hai mới là tranh tài".

Không có ai nói cho Vệ Tâm Bảo biết rốt cuộc là vì sao?

Con người luôn phải học cách lớn lên.

Chỗ tốt duy nhất là, hiện tại cha mẹ đều bề bộn nhiều việc, bận đến mức không có thời gian quan tâm chuyện của Vệ Tâm Bảo.

Cha Vệ vội vàng sắp xếp đủ mọi chuyện cho người ở công ty, vội vàng đi tìm bạn bè và khách hàng cũ của mình để kéo lại các mối làm ăn, mẹ Vệ cũng vội vàng đi tìm những tên lừa đảo kia.

Đúng, mẹ Vệ bị lừa hết lần này đến lần khác, đã bị lừa đi rất nhiều tiền.

Cuộc thi này đại khái tiến hành trong thời gian gần nửa năm.

Gần nửa năm này, đã đủ cho công việc làm ăn nhà Trương Hiểu Khiết khởi từ hồi sinh, cũng đủ cho việc làm ăn của Vệ gia rơi xuống ngàn trượng.

Họa vô đơn chí.

Vệ Nhị ở nước ngoài dường như xảy ra chút vấn đề, một năm nay chỉ sợ không về được; Vệ Tam đầu tư phim thua lỗ, nghe nói là hợp đồng cũng chưa hoàn thành; Vệ Tứ ở trường học bị tra ra một số vấn đề tham ô, hần và giáo viên trực tiếp bị những học sinh khác khởi tố rồi; Vệ Chiêu làm đồ ăn không cẩn thận bị phỏng tay, video mỹ thực cũng phải tạm ngưng một thời gian; Ba anh em sinh ba không đậu được nguyện vọng 1 trong kỳ thi đại học, ba người trúng tuyển vào ba trường đại học khác biệt.

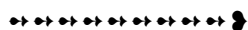
Đội đến khi Vệ Tâm Bảo đoạt giải quán quân trở về, cô ta sẽ phát hiện trong nhà đã kinh biến đến mức rối loạn.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Xuyên Thành Anh Trai Nữ Chính* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 25: Mỹ thiếu nữ quốc dân (10)

Edit by Hạ Lan Tâm Nhiên

Vệ Tâm Bảo không nghĩ tới mình cảm giải quán quân trở về, trông thấy không phải là gương mặt vui vẻ của cha mẹ và các anh mình, mà ngược lại là một Vệ gia loạn thất bát tao.

"Mẹ, mẹ sao vậy?" Vệ Tâm Bảo trông thấy dáng vẻ thất bại của mẹ, nhìn không được tiến lên hỏi, "Con nhận được quán quân của « mỹ thiếu nữ quốc dân » rồi, con..."

"Tiểu Bảo, chúng ta phải dọn ra ngoài thôi." Mẹ Vệ bắt lấy tay Vệ Tâm Bảo, trong mắt ngập nước, "Công ty cha con phá sản, phải gánh nợ, biệt thự này cũng không còn nữa."

"Sao... sao lại như vậy?" Vệ Tâm Bảo bị tin tức này đập cho ngu luôn, hoàn toàn không biết phải làm sao, cũng không biết công ty phá sản đại biểu cho cái gì.

"Đại ca con bên kia không trông cậy vào được, mặc dù Tam ca và Ngũ ca của con mỗi người đều ra năm triệu, nhưng hoàn toàn không đủ." Mẹ Vệ khóc rống rống, lúc đầu trong nhà vẫn còn chút tiền tiết kiệm, thế nhưng số tiền này đã bị người ta lừa mất.

Sau khi mẹ Vệ bị lừa gạt mua bộ phi thủy kia thì rất là bất an, về sau bạn bè nói có thể đi đầu tư P2P, một năm lợi nhuận rất cao, cùng với bên cạnh có không ít bạn bè đầu tư, bà ta cũng đầu tư, ai biết bà ta lại bị lừa, tiền đập vào đều bốc hơi hết, ngay cả âm thanh bọt nước cũng không có!

"... Vậy chúng ta phải làm sao?"

"Chúng ta phải dọn ra ngoài." Mẹ Vệ lau nước mắt, "Tam ca con có một phòng nhỏ, chúng ta có thể dọn vào ở. Cũng may các anh trai con lớn hết rồi, không cần quá quan tâm, nhưng bọn nó cũng chỉ có thể lấy ra từng ấy tiền, sống cuộc sống như trước kia chắc chắn là không thể, con cũng đừng trách mẹ."

"Không sao." Vệ Tâm Bảo nhỏ giọng nói, "Bây giờ con nhận được quán quân, có thể đi quay phim, đến lúc đó để cha tìm cho con mấy vai diễn nữ chính, chúng ta rất nhanh liền có tiền."

"Đúng." Mẹ Vệ trông thấy khuôn mặt như hoa như ngọc của con gái, giống như nhìn thấy hi vọng, "Mấy anh trai của con đều không trông cậy vào được, nhưng mẹ còn có thể trông cậy vào con!"

"Ha ha." Vệ Quảng trông thấy hình ảnh hai mẹ con ôm nhau trong camera, quả thực rất muốn phun một ngụm máu.

Cũng do cha mẹ Vệ không để tâm gì đến mấy đứa con trai, cho nên căn bản không biết trong tay bọn họ có bao nhiêu tiền, bằng không thì 80% vẫn phải làm trâu làm ngựa cho em gái.

Không phải chỉ là khóc than thôi à? Ai mà không biết chứ.

Còn nhân vật nữ chính? Thật sự cho rằng giới giải trí là của một mình Vệ Quảng chắc? Chính hần cũng không thể cam đoan mỗi bộ phim đều là nam chính, dựa vào cái gì mà cam đoan Vệ Tâm Bảo làm nữ chính? Một bộ phim phải do nhà đầu tư và đạo diễn định đoạt, hần nói thì được gì?

"Mặc dù biết đây là bình thường, nhưng vẫn có chút thất vọng đau khổ." Vệ đại ca xoa xoa trán, "Sau khi công ty của cha phá sản, điều hỏi tiền anh và mấy đứa, nhưng anh nhớ trước kia ông ấy để dành cho em gái một số tiền làm đồ cưới, số lượng không ít, nhưng ông ấy không động vào."

"Nhà khác trọng nam khinh nữ, nhà chúng ta thì ngược lại. Chắc chúng ta còn phải cảm ơn vì bọn họ không bán chúng ta đi để trợ cấp cho em gái đấy." Vệ Nhị tự nhận là người làm công tác văn hoá, nhưng bây giờ cũng không khỏi châm chọc thêm vài câu.

"Lão Ngũ, sao chú không nói chuyện?" Vệ Nhị nhìn về phía Vệ Chiêu, dù sao người đứng sau toàn bộ màn kịch này cũng chính là Vệ Chiêu.

"Em chỉ đang nghĩ, làm sao để em gái hiểu chuyện một chút." Vệ Chiêu chậm rãi nói, "Một năm tới đây em sẽ ở cùng bọn họ, không phải lúc nào cũng có thể ứng chiếu lẫn nhau."

"Chú muốn làm gì thì làm đi. Dù sao anh cũng chịu đủ lắm rồi." Vệ Nhị liếc mắt, "Nếu như sau khi đã trải qua một phen trắc trở như thế, mà bọn họ có thể biết mình sai ở đâu, thì cũng không phí công diễn một trận. Còn nếu vẫn không thể tỉnh ngộ nữa, thì về sau anh đối với bọn họ chỉ có tình cảm ngoài mặt mà thôi."

Nói thế nào bọn họ cũng là con trai của người ta, không đến mức bởi vì cha mẹ bọn họ quá yêu thương em gái mà từ bỏ cha mẹ. Chỉ là lòng người đều là thịt, nếu như cha mẹ vẫn cứ luôn quan tâm em gái mà không thêm chú ý đến bọn họ như thế, vậy bọn họ cũng không thể nào moi tìm moi phổi ra mà đối đáp được.

Dù sao nuôi dưỡng bọn họ khi về già gì đó cũng khá là dễ dàng.

Vệ Chiêu cười cười.

Kỳ thật dựa theo kịch bản ban đầu, nam chính sẽ xuất hiện vào một năm sau, sau đó sẽ đặc biệt chán ghét Vệ Tâm Bảo, và cũng trở thành cánh tay thúc đẩy cho việc Vệ gia phá sản. Nhưng Vệ Tâm Bảo chẳng những không hận hấn, lại còn muốn dùng tình yêu của mình để cảm động nam chính, bắt kẻ hiềm khích lúc trước, không sợ nam chính ngược đãi, mấy người anh trai Vệ gia cũng sẽ gặp phải bạch phủ mỹ khác nhau, thông qua phương thức thông gia để Vệ gia đứng lên một lần nữa.

Cuối cùng tất nhiên là tất cả đều vui vẻ.

Nhưng bây giờ Vệ Chiêu bày ra một màn kịch hay sớm như thế, cũng không biết nam chính sẽ ra sân sớm hơn dự định hay là vẫn dựa theo tuyến thời gian cố định mà xuất hiện.

Vẫn cứ hủy đi kịch bản sẽ dễ dàng hơn. So sánh một chút, giữ kịch bản theo đúng quỹ đạo thì khá là phiền toái, một đồng cục diện rối rắm.

Vệ Chiêu vừa nghĩ như vậy, vừa nghĩ làm sao để nuôi béo Vệ Tâm Bảo.

Đương nhiên, trên thế giới này chắc chắn có những thể chất ăn hoài không mập, nhưng cái thể chất này không có quan hệ với Vệ Tâm Bảo.

Bởi vì ở trong thế giới cũ, có một đoạn thời gian Vệ Tâm Bảo bởi vì mang thai mà đã béo đến không còn hình dáng, dẫn đến chuyện bị nữ phụ thượng vị giễu cợt không thôi, rồi sau đó Vệ Tâm Bảo thành công gầy lại, vinh quang và mặt.

Trên thế giới này, mặc dù không có nhiều người có ác ý với chuyện mập mạp, nhưng tuyệt đại đa số người khác phái đều nhìn vào tướng mạo đầu tiên rồi mới tính đến chuyện yêu đương.

Mặc kệ Vệ Tâm Bảo đẹp đến cỡ nào, một khi béo tròn lên, cơ bản sẽ không có khả năng nhận được nhiều ưu ái của người khác phái nữa.

Cho dù là Mary Sue thì cũng phải nhìn vào vẻ bề ngoài nha.

Nói là làm liền.

Hiện tại điều kiện của Vệ gia cũng không tốt như trước, nhưng tối thiểu cũng có thể tính là một gia đình tầm trung cấp trở lên. Chỉ là từ nghèo lên giàu thì dễ, chứ từ giàu xuống nghèo lại khó.

Mẹ Vệ căn bản không chịu được căn nhà nhỏ như vậy, và cũng không thể chịu đựng được những bộ quần áo rẻ tiền như thế.

Nhưng bà ta bắt đầu cũng không được, bởi vì phần lớn tiền trong nhà đều bị bà ta tiêu hết, vì thế, cha Vệ và bà ta cãi nhau không phải lần một lần hai.

Vệ Tâm Bảo muốn diễn vai nhân vật nữ chính là chuyện không thể nào, Vệ Quảng lại không ngốc. Chỉ là ở thời điểm cực tuyệt, Vệ Quảng phát huy trọn vẹn kỹ xảo của mình, để Vệ Tâm Bảo tin tưởng không nghi ngờ.

Đừng nói là nữ chính, diễn được vai nữ phụ là đã tốt lắm rồi.

Nhưng kỹ thuật diễn xuất của Vệ Tâm Bảo làm gì có?

Nếu đi theo con đường thần tượng ca hát múa nhảy, thì lại đụng vào ý nghĩ muốn nuôi béo cô ta của Vệ Chiêu, hơn nữa hiện tại thần tượng làm gì để kiếm tiền bằng diễn viên? Vệ Tâm Bảo cũng không thể nhận đào tạo lại từ đầu được.

Ngược lại, Trương Hiểu Khiết có mục tiêu rất rõ ràng.

Mặc dù cô chỉ lấy được hạng ba, nhưng thực lực đều còn đó, tăng thêm lại chịu được khổ sở, rất nhanh liền lợi dụng tài nguyên công ty cho mình ký hợp

đồng với một tiết mục tương đương với thử nghiệm bản thân, ngược lại vững vàng ổn định fan hâm mộ của mình.

"Tâm Bảo, bây giờ nhà cậu đã không tốt như trước, cậu nên cố gắng đi thêm mấy tiết mục đi."

Trương Hiểu Khiết khuyên vài câu. Nếu hiện tại Vệ Tâm Bảo vẫn cao cao tại thượng, chỉ sợ cô sẽ tiếp tục làm chút hành động ngáng chân Vệ Tâm Bảo, nhưng bây giờ Vệ gia đã suy tàn, cô ngược lại không muốn bỏ đá xuống giếng.

"Nhưng nó thật sự rất mệt mỏi." Vệ Tâm Bảo buồn bực không thôi, "Tớ cũng không làm gì, nhưng bọn họ đều cười nhạo tớ, nói tớ ngu, nói tớ đần. Tiểu Khiết, cậu có tiết mục nào dễ dàng hơn không, giới thiệu cho tớ đi."

Tôi mà có thì còn đến phiên cô chắc?

Trương Hiểu Khiết bị cái giọng điệu đương nhiên này của Vệ Tâm Bảo làm sợ ngây người.

"Tiểu Khiết, không phải chúng ta là chị em tốt sao? Chị em tốt thì nên đồng cam cộng khổ đúng không? Nếu không tớ và cậu tham gia một cái tiết mục đi, chúng ta sẽ cùng hỗ trợ lẫn nhau..."

Vệ Tâm Bảo còn chưa nói hết, Trương Hiểu Khiết liền cúp điện thoại.

"Này, này." Vệ Tâm Bảo chớp mắt mấy cái, không biết mình lại nói sai ở đâu rồi?

Lúc trước khi tranh tài, không phải còn rất tốt sao? Vì sao bây giờ Tiểu Khiết lại tức giận như vậy chứ?

Vệ Tâm Bảo cảm thấy rất kỳ quái, liền dứt khoát trực tiếp phát chuyện này lên Weibo, muốn hỏi xem cách nhìn của đám fan hâm mộ.

Trương Hiểu Khiết bị trợ lý gọi dậy vào ban đêm.

Vệ Tâm Bảo lên án tình chị em

Trương Hiểu Khiết Vệ Tâm Bảo

Vì sao lòng người thay đổi?

Một đêm mà có lên ba cái hot search là cảm giác gì?

Trước kia Trương Hiểu Khiết không biết, hiện tại cô biết rồi.

"Chuyện... Chuyện gì xảy ra?" Trương Hiểu Khiết mở điện thoại ra, phát hiện là các loại cuộc gọi nhờ vả tin nhắn.

"Vệ Tâm Bảo phát một cái Weibo, nói cô và cô ta chuyện, tò mò vì sao sau khi tình hình trong nhà không tốt thì cô liền cúp điện thoại của cô ta? Cuối cùng còn nói một câu 'vì sao lòng người thay đổi?'" "

Chị em lật mặt, còn dính đến ân oán hào môn, nếu cái này không lên hot search thì cái gì lên hot search nữa?

"Vệ Tâm Bảo!" Trương Hiểu Khiết tức giận đến mức quảng điện thoại di động, "Cô ta cho rằng trái đất chuyển động quanh mình hay sao? Cô ta cũng không nhìn một chút, lúc này còn ai để ý đến cô ta, tôi hảo tâm nhắc nhở cô ta, ngược lại là lỗi của tôi à."

Ở trong lòng những fan hâm mộ này, Vệ Tâm Bảo vẫn luôn là người có EQ thấp, nói chuyện thẳng thắn, cô ta lên án như thế thì nhất định là thật sự, Trương Hiểu Khiết chính là trông thấy bạn bè nghèo túng nên đến giẫm một cước, hoàn toàn quên đi tình nghĩa ban đầu khi ở cùng Vệ Tâm Bảo trong cuộc tranh tài kia.

Tình nghĩa cái rắm.

Cô vẫn luôn làm bảo mẫu cho Vệ Tâm Bảo, tình nghĩa từ đâu tới?

Chuyện này nhốn nháo rất nhiều ngày, đợi đến khi nhiệt độ vừa đủ, Trương Hiểu Khiết bên này hoặc là không làm, hoặc là đã làm thì cho xong, đem đánh vè và toàn bộ chuyện trong trường học trước kia đều phát ra ngoài hết.

Trương Hiểu Khiết phát một cái Weibo dài và một tấm ảnh, chính là Vệ Tâm Bảo không dùng bộ dạng thật gặp người lúc xưa, Trương Hiểu Khiết vì cô ta mà bị người khi dễ, Vệ Tâm Bảo cũng chưa từng ra mặt giúp đỡ, trong đó còn có không ít đoạn ghi âm của bạn học cùng lớp, vân vân và mây mây...

Đơn giản mà nói, chính là kiểu đánh lòi đài từ xa.

Vệ Tâm Bảo bên này nói Trương Hiểu Khiết vong ân phụ nghĩa, Trương Hiểu Khiết bên này nói Vệ Tâm Bảo không tim không phổi.

Độ nóng của hai người ngược lại đều đi lên, nhưng quan hệ này cũng triệt để cắt đứt, không còn khả năng chuyển biến tốt đẹp nữa. Đồng thời, cái nhìn của người qua đường đối với bọn họ cũng bị hủy hoại nghiêm trọng.

Nguyên bản sở dĩ người xem thích bọn họ như thế là vì cảm thấy đáng vẻ theo đuổi ước mơ của thiếu nữ trẻ tuổi thuần khiết như vậy thật sự rất đáng yêu, kết quả phát hiện bọn họ chẳng khác gì các minh tinh kia, làm sao có thể tiếp tục thích bọn họ nữa?

Vệ Chiếu bị cái hành động này của Vệ Tâm Bảo làm sợ ngây người.

Vạn vạn không nghĩ tới Vệ Tâm Bảo có thể thiếu năng đến trình độ này.

"Tiểu Bảo, đây không phải lỗi của con, là Trương Hiểu Khiết lòng lang dạ thú, giẫm lên con leo cao. Con xem, fan hâm mộ của con vẫn hướng về con." Hiện tại toàn bộ thể xác và tinh thần của mẹ Vệ đều dán trên người con gái, "Không tin, con hỏi Ngũ ca con một chút?"

Vệ Chiếu lạnh mặt, yên lặng tiến vào phòng bếp.

Hắn cũng không thể vi phạm lương tâm mà nói láo được.

Hôm nay làm thịt kho tàu, thịt xiên nướng và bánh sô cô la ngàn tầng đi.

Lúc không vui, đương nhiên phải ăn ngon mới vui được đúng không?

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Xuyên Thành Anh Trai Nữ Chính* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26: Mỹ thiếu nữ quốc dân (Hoàn)

Edit by Hạ Lan Tâm Nhiên

Vệ Tâm Bảo cân xem cân nặng của mình, phát hiện mình lại béo.

Cái này cũng không thể nói là lỗi của cô được.

Tiến vào giới giải trí, chẳng những phải chuẩn bị học diễn xuất, quay quảng cáo, mà đồng thời còn phải để ý đến chuyện học tập, tốt nhất là thi đậu một trường đại học điện ảnh trước, như thế thì mới thể có chỗ đứng lâu dài được.

Từ lần trước xé rách lớp màn với Trương Hiểu Khiết, cuối cùng Vệ Tâm Bảo cũng biết được uy lực của "anti-fan".

Ảnh chụp từ nhỏ đến lớn của Vệ Tâm Bảo, thành tích, thậm chí là các hình ảnh riêng tư, hay là acc nhỏ từng dùng, những câu nói từng phát ngôn đều bị bọn họ moi ra, cho dù xóa bỏ cũng không thể được. Ở trên cái gọi là internet này, chỉ cần bạn từng lưu lại vết tích, thì nhất định sẽ bị người lật ra được.

"Vệ Tâm Bảo chính là một tiểu công chúa bị làm hư rồi, nhưng đáng tiếc hiện tại Vệ gia đã suy tàn, không có ai cưng chiều cô ta nữa."

"Nói chút đạo lý, nếu không phải mặt cô ta còn có thể nhìn, thì hiện tại sớm đã bị người bao nuôi rồi."

"Kỳ thật cũng gần như thế, số mệnh của cô ta đúng là xui xẻo. Cô ta vừa đến tham gia tiết mục, thì mấy anh trai đã nhanh chóng gặp chuyện không may, công ty gia đình cũng phá sản luôn rồi."

"Trương Hiểu Khiết không phải người tốt lành gì, nhưng Vệ Tâm Bảo cũng tuyệt đối là thánh mẫu bạch liên hoa không thể nghi ngờ."

...

Các loại ngôn từ như thế quán quanh Vệ Tâm Bảo suốt mấy tháng.

Từ nhỏ đến lớn cô luôn là đóa hoa lớn lên trong tiếng vỗ tay.

Cha này, mẹ này, anh trai này, thậm chí cả những giáo viên kia cũng vậy, toàn bộ đều là đang khích lệ cô. Kết quả, ở trên Weibo cô nhìn thấy vị giáo viên trước đây từng dạy vũ đạo cho mình nói thẳng, cô nhảy rất tệ, sở dĩ khích lệ cô hoàn toàn là vì mẹ cô đưa hồng bao, không thể nói những lời quá đáng.

Còn có thật nhiều bạn học nặc danh vạch trần, cơ hồ bôi đen Vệ Tâm Bảo đến thương tích đầy mình.

Ở trong vòng mấy tháng kia, Vệ Tâm Bảo cơ hồ gặp phải ác ý lớn nhất trong đời.

Đương nhiên, những thứ này đối với minh tinh khác mà nói thì chưa tính là gì.

Ở trong vòng giải trí, không sợ bạn không nổi, không sợ bạn bị chửi, chỉ sợ không có ai mắng bạn mà thôi.

Vệ Tâm Bảo muốn ngăn chặn những lời nói ác ý này, thế nhưng làm sao Vệ Quảng có thể đi ép những tin này lại chứ? Chỉ là đơn thuần làm cho có mà thôi, bởi nó vốn chính là sự thật, chỉ cần không dính đến vấn đề pháp luật, những anti-fan này của Vệ Tâm Bảo toàn bộ đều có thể chuyển hóa thành một lực lượng thiết thực.

Vệ Quảng không đi thúc đẩy cho nó phát triển là đã tốt lắm rồi.

Ở thời điểm này, niềm an ủi duy nhất của Vệ Tâm Bảo chính là những món điểm tâm ngọt mà Ngũ ca đưa tới.

Các loại khẩu vị, cơ hồ một ngày một kiểu, rất đa dạng.

Chỉ có khi ăn những đồ ngọt này, Vệ Tâm Bảo mới có thể cảm giác được một chút xiu an ủi.

Cô sợ hãi, cô thật sự rất sợ hãi.

Nhưng bây giờ cha mẹ bên kia không có tâm tư nghe cô kể, các anh trai cũng có chuyện phải làm, cô chỉ có thể yên lặng nhẫn nhịn một mình. Cô thậm chí còn không thể mở một cái acc nhỏ để đi phát tiết phiền não của mình, bởi vì sẽ có anti-fan nhìn chằm chằm vào cô.

Vệ Tâm Bảo là công chúa nhỏ trong nhà ấm, đột nhiên gặp phải cảnh gió táp mưa rào như thế, cô khó có thể chịu đựng nổi, yên lặng né tránh cũng là chuyện đương nhiên.

Rất nhanh, ở dưới áp lực như vậy, Vệ Tâm Bảo béo.

Thứ nhất là bởi vì Vệ Tâm Bảo đang ở lứa tuổi dậy thì, con gái ở tuổi dậy thì thật sự rất dễ béo.

Thứ hai cũng là bởi vì áp lực quá lớn, Vệ Tâm Bảo chỉ có thể hóa đau buồn phiền nộ thành ham muốn ăn uống, tăng thêm ngày đêm làm việc và nghỉ ngơi không điều độ, tạo thành kết quả là béo lên như thế.

Đương nhiên, loại béo này đặt trong cuộc sống hiện thực thì nhiều lắm cũng chỉ là hơi đầy đặn mà thôi, nhưng ở trước ống kính lại lộ ra vô cùng béo.

Đám fan hâm mộ thường nói, Vệ Tâm Bảo không có loại khí chất của công chúa nhỏ như trước kia, không đủ thanh thuần, đã bắt đầu có dầu mỡ vân vân.

Thế nhưng thanh thuần và khí chất của công chúa nhỏ, thì phải cần nhiều nhân lực vật lực tạo nên.

Khó khăn nhất chính là bắt chước khí chất thanh thuần của một cô gái nhỏ.

Vệ Tâm Bảo bị ép buộc lớn lên trong xã hội tàn khốc này, sao có thể duy trì được khí chất như trước nữa?

Không có kỹ năng diễn xuất, không có chất giọng đặc biệt, hiện tại bề ngoài cũng bắt đầu bị người khinh bỉ, Vệ Tâm Bảo còn có thể làm sao đây?

"Đi làm công nhân tình nguyện đi." Vệ Chiêu nói, "Bây giờ em cần tẩy trắng chính mình, không phải sao? Dứt khoát cho mình một khoảng thời gian nghỉ ngơi, sau đó giảm béo đi. Anh sẽ không làm điểm tâm ngọt cho em nữa, em phải học được cách tay làm hàm nhai."

"Cha mẹ bên kia..."

"Bên kia em hoàn toàn không cần lo lắng, bọn họ không quản được em." Vệ Chiêu ôn nhu nói, "Hiện tại Trương Hiểu Khiết rất mạnh, bộ phim truyền hình mà cô ta làm diễn viên chính đang rất hot, fan hâm mộ của cô ta cũng đã nhiều hơn em, lúc này tốt nhất là em nên tránh khỏi đầu sóng ngọn gió trước đi."

Vệ Tâm Bảo biết Ngũ ca đang nói thật.

Hiện tại cô đã biết lúc trước mình phát cái Weibo kia là không tốt, thế nhưng Trương Hiểu Khiết cũng sẽ không tha thứ cho cô, mà là nhìn kiểu gì cũng sẽ thấy mình đang hại cô ta.

Cái này cũng rất bình thường.

Ở trong nguyên tác, Trương Hiểu Khiết cũng không thể xem là một người tốt tính.

Bây giờ Trương Hiểu Khiết tiến vào giới giải trí quá sớm, lại trở mặt với Vệ Tâm Bảo quá sớm, tất nhiên hắc hóa sẽ càng thêm lợi hại.

Vệ Tâm Bảo có thể có biến hóa lớn như vậy, cũng do công lao Trương Hiểu Khiết không tiếc sức lực đâm một dao vào.

Ngẫm lại, Vệ Tâm Bảo nhận vai diễn cô ta đều cướp toàn bộ; Vệ Tâm Bảo nhận lời phát ngôn cô ta sẽ là đối thủ; Vệ Tâm Bảo ra bài hát mới cô ta cũng ra theo, hết lần này tới lần khác năng lực chuyên nghiệp của cô ta luôn vượt trên Vệ Tâm Bảo, phía sau lại có đoàn đội chuyên nghiệp, làm sao có thể không ép nổi danh tiếng của Vệ Tâm Bảo chứ?

Mà nam chính trong thế giới ban đầu, ừm, không biết bây giờ đang chơi bởi với cô em nào nữa.

"Em không béo chút nào." Vệ Chiêu tròn tròn mắt bịa đặt, "Chỉ là hiện tại ống kính đối với nữ minh tinh càng ngày càng hà khắc. Chờ em bước qua thời kỳ trưởng thành, dáng người cao hơn, tự nhiên sẽ gầy xuống. Bây giờ phải rèn luyện cho tốt, thể nghiệm cuộc sống của người dân ở tầng chót xã hội, đối với kỹ năng diễn xuất của em sau này cũng có lợi, đúng không?"

Nương theo uy lực của mỹ thực, trong thời gian này Vệ Chiêu đã trở thành trụ cột trong lòng Vệ Tâm Bảo. Vệ Tâm Bảo đối với người trong nhà không có chút phòng bị nào, tất nhiên cũng tin Vệ Chiêu.

Rất nhanh, Vệ Tâm Bảo liền liên hệ với Vệ Quảng nói chuyện mình muốn đi làm công nhân tình nguyện, Vệ Quảng nghĩ nghĩ rồi cũng đáp ứng.

Giáo huấn cũng đã đủ rồi, đã đến lúc tẩy trắng em gái mình rồi cho cô thượng vị lần nữa.

Vệ Chiêu và Vệ Quảng cũng không phải thật sự để Vệ Tâm Bảo đi tu bổ lại rồi quay về, mà là thiết thực ném cô tới một đoàn từ thiện yêu mến mẹ góa con côi, chăm sóc người già, để cho cô học cách đi chăm sóc những người già với đủ loại tính cách, học được cách ở chung với đủ loại người.

Một số người già, tính khí cũng không phải cổ quái ở mức bình thường, nhưng cũng tương tự, có không ít người tràn đầy kinh nghiệm sống, đủ để dạy bảo Vệ Tâm Bảo trưởng thành.

Càng quan trọng hơn là, bộ dáng lúc này của Vệ Tâm Bảo và dáng vẻ lúc đạt được quán quân khi trước hoàn toàn khác nhau.

Cô bây giờ, là một cô gái hơi mập mập nhìn tương đối thuận mắt.

Gọi là cô nàng mập mập cũng chưa đến mức.

Vệ Chiêu không yên tâm, cho nên vụng trộm đi theo phía sau Vệ Tâm Bảo, mỗi ngày đều nỗ lực chế tạo chút trắc trở nho nhỏ cho Vệ Tâm Bảo.

Có thể nói là vô cùng hao tâm tổn trí.

Lúc này, trong đoàn từ thiện có thêm một nữ minh tinh mười tám tuyển tham gia.

Còn rất trẻ.

Giống như lúc trước Vệ Tâm Bảo có thể diễn nữ chính, thì trình độ của tiểu minh tinh này chỉ có thể diễn nữ 5 nữ 6 gì đó.

Cô ta chỉ mang theo một ít quần áo giày vớ đơn giản tới, trang điểm nhẹ nhàng, sau đó mang theo một số thợ quay phim và chuyên gia ánh sáng mà thôi.

Vệ Tâm Bảo nhận được tin tức, gần đây tiểu minh tinh này leo lên một kim chủ nào đó, muốn mượn hoạt động từ thiện để gia tăng chút độ sáng cho mình.

Nhưng mà, cái này cũng không liên quan gì đến cô.

Vệ Tâm Bảo chỉ yên lặng đề thấp vành mũ của mình xuống, tiếp tục ở đây quét rác mà thôi.

Vệ Chiêu ở một bên vụng trộm quan sát thấy thế, hơi cảm động.

Không dễ dàng nha.

Rau xanh trên đất nuôi lâu như vậy cuối cùng cũng học được cách trưởng thành thành rau cải trắng.

Quả nhiên, chỉ cần chỉnh cha mẹ xong, rồi điều chỉnh dung mạo Vệ Tâm Bảo, để cô sống trắc trở, cho dù cô muốn làm tiểu công chúa thì cũng không làm được nữa.

Ừ, lại để cho cô tiếp xúc với mấy người hảo tâm trong đoàn từ thiện chút, gần son thì đỏ, không sợ tam quan Vệ Tâm Bảo không điều chỉnh được.

Con hư mà biết nghĩ còn quý hơn vàng nha.

Vệ Chiêu đã có kế hoạch về sau, vạn sự sẵn sàng chỉ thiếu gió đông.

Vệ Tâm Bảo ở nơi đó yên lặng quét rác, sau đó trông thấy mấy cô gái làm công nhân tình nguyện như mình ghen tị nhìn về phía minh tinh kia.

"Nên quét sân." Vệ Tâm Bảo nhỏ giọng nhắc nhở.

"Chờ một chút rồi quét, không vội mà." Một nữ công nhân tình nguyện khoát khoát tay, mắt không chớp nhìn về hướng nữ minh tinh kia, "Thật tốt nha, nếu tôi cũng xinh đẹp như vậy thì tốt rồi. Nếu như tôi xinh đẹp, tiến vào giới giải trí tùy tiện diễn diễn kịch chắc chắn sẽ có một đồng tiền, đến lúc đó trực tiếp quyền góp mấy triệu, thì nơi này sẽ có tiền mời một đồng công nhân tình nguyện tới chăm sóc người già."

"Không dễ dàng như vậy đâu." Vệ Tâm Bảo thấp giọng trả lời một câu, "Giới giải trí không dễ lẫn lộn như vậy đâu."

"Nói mới nhớ, Tiểu Bảo, cô biết Vệ Tâm Bảo không?" Nữ công nhân tình nguyện này nhẹ giọng dò hỏi.

"Biết." Tim Vệ Tâm Bảo nhảy bịch bịch, không biết đồng bạn này muốn nói gì về mình? Là anti-fan của mình hay chỉ đơn thuần là người qua đường?

"Cô xem cô ta, ca hát không được tốt lắm mà cũng không tính là kém, không có gì sáng chói. Nhảy thì cũng không biết động tác nào đặc biệt khó khăn. Diễn xuất thì không nói làm gì, chính là một mỹ nhân đầu gỗ. Nhưng một người không có tài cán gì cả, mà vẫn quay quảng cáo như thường, nhận được vai diễn liên tục, bởi vì cái gì? Không phải là bởi vì dung mạo cô ta đẹp sao?" Nữ công nhân tình nguyện bất đắc dĩ nói, "Đầu năm nay, dung mạo đẹp chính là chân lý mà."

Mới không phải!

Vệ Chiêu nghe thấy nữ công nhân tình nguyện này nói những lời như vậy, trong lòng đã bắt đầu nhảy thình thịch.

Đây cũng là thực trạng của thế giới này, đặc biệt coi trọng giá trị nhan sắc, nhìn độ hot của « mỹ thiếu nữ quốc dân » là biết rồi, mọi người có một loại yêu thích đặc biệt với các cô gái có dung mạo đẹp.

Lúc nào Vệ Tâm Bảo nhiều anti-fan nhất?

Đó là lúc cô trở nên béo ú!

Bởi vì cư dân mạng cũng thế, người qua đường cũng vậy, bọn họ căn bản không có thời gian cũng như không có tinh lực để hiểu rõ nội hàm của bạn, chỉ đơn thuần xem mặt rồi phán đoán lòng bạn tốt hay xấu mà thôi. Mặt đẹp, thì làm cái gì cũng tốt, trái lại, thì làm gì cũng kém.

Lúc ban đầu Vệ Tâm Bảo thuận lợi như vậy, là có quan hệ lớn lao với gương mặt của cô.

Cho nên Vệ Chiêu muốn tái tạo tam quan cho cô, cũng chỉ có thể xuống tay từ gương mặt mà thôi.

"Dung mạo đẹp cũng không thể đại biểu hết thảy mà." Vệ Tâm Bảo nho nhỏ phản bác, "Tôi cảm thấy nội hàm tương đối quan trọng."

Đúng đúng!

Vệ Chiêu cho Vệ Tâm Bảo một dấu like.

Chính là như vậy, như thế mới không phụ công ta tôi luyện người nhiều ngày như vậy!

"Sao lại như thế?" Nữ công nhân tình nguyện bày ra vẻ mặt "cô không hiểu", "Cô không biết, xã hội bây giờ, mỹ mạo và tài phú đều là tài nguyên khan hiếm à. Lấy ví dụ ngay ở trường học chúng tôi đi, hai em gái tranh cử chức chủ tịch hội sinh viên, một người đáng đáp không quá tốt nhưng năng lực đặc biệt mạnh, khác một người dung mạo ngọt ngào nhưng năng lực chỉ có thể nói là tạm được. Kết quả khi bỏ phiếu, em gái ngọt ngào này chiếm được số phiếu vượt xa luôn. Phần lớn người đều không chú ý cô làm cái gì, sẽ chỉ nhìn hình dạng cô thế nào."

"Là... là... Như thế à?" Vệ Tâm Bảo cảm thấy tam quan của mình bị xung kích.

Dĩ nhiên không phải!

Vệ Chiêu đang núp một bên, nhanh chóng chạy ra ngoài, sau đó giả bộ như đến đây xem em gái, đi từ từ vào.

Hắn nhất định phải ngăn bà thím pháo hôi không biết từ nơi nào đến này làm ảnh hưởng đến tam quan Vệ Tâm Bảo.

"Oa, có đại soái ca!"

Nữ công nhân tình nguyện kia chủ động ngừng lại, đặc biệt kinh hi nhìn Vệ Chiêu, "A, hình như từng gặp ở đâu rồi ấy nhỉ? Mặc kệ, thật sự rất đẹp trai nha."

Vệ Tâm Bảo trông thấy Ngũ ca nhà mình chậm rãi đi đến.

Lập tức cướp đi hào quang của nữ minh tinh đáng vẻ ketch cớm bên cạnh.

Hóa ra, người đẹp thật sự có thể tự mang theo hào quang.

Sờ dĩ mình biến thành như bây giờ, chỉ là bởi vì mình không đẹp.

Nếu như mình đẹp, fan hâm mộ sẽ không mắng mình nữa.

Vệ Tâm Bảo lau lau đôi mắt, "Tôi hiểu rồi."

Cô hiểu cái con khi!

Mặc dù sẽ không chết, nhưng loại trạng thái bị cắt giảm buff đặc thù như giá trị thể lực, vũ lực thật làm người ta không chịu được

Tiếp nhận kí ức là việc rất thống khổ, nhưng lúc trước có hệ thống trợ giúp, Vệ Chiêu hoàn toàn có thể tiếp nhận những ký ức này mà không có chút chướng ngại nào, nhưng hiện tại lại không được, hẳn phải dùng đầu óc của mình mà xử lý.

May mắn duy nhất là, tuổi tác của thiếu niên này không lớn lắm, ký ức không quá nhiều, mà kịch bản thể giới này cũng tương đối đơn giản, cho nên vẫn chưa đến mức quá mức.

Nhưng mà, ở thời điểm chải chuốt kí ức, Vệ Chiêu vẫn không nhận được giờ ngón tay giữa với hệ thống.

Thế... Thế giới tiểu hoàng văn*!

(*Thịt văn đấy, siêu kích thích =)))))

Vệ Chiêu nhận không được nhờ cho mình một giọt nước mắt.

Cái thể loại như tiểu hoàng văn này, mọi người ít nhiều cũng đã từng xem qua. Dù sao đến độ tuổi nhất định, về mặt sinh lý hay trên mặt tâm lý đều có nhu cầu nhất định. Nếu như không thỏa mãn được về mặt sinh lý, thì trên mặt tâm lý còn không thể thỏa mãn à?

Mặc kệ quốc gia cảm kiểu gì, trang web che đậy làm sao, tiểu hoàng văn vẫn xuất hiện tầng tầng lớp lớp, thậm chí càng cấm thì tiểu hoàng văn càng thêm náo nhiệt.

Ở thế giới này, chính là tiểu hoàng văn loại N.P không có tiết tháo và căn cứ khoa học.

Không không không, nói là N. P vẫn là quá vũ nhục người khác, cái này căn bản không hề có nam chính, hoặc là nói, tất cả mọi người đều là nam chính.

Nữ chính Vệ Băng Thanh, bẩm sinh có thân thể của được nhân, giao hợp cùng nàng, chẳng những có thể cường kiện thân thể, hơn nữa còn có thể đề cao cái kia của sinh vật giống đực, đồng thời nữ chính cũng sẽ dựa vào đợt giao hợp này mà phát ra âm tính từ bên trong thân thể.

Lúc đầu là một đôi một, sau đó là một đôi hai, một đôi ba, một đôi nhiều nhiều nhiều, cha con, huynh đệ, người qua đường, quần thể tổ đội, muốn không có giới hạn bao nhiêu liền không có giới hạn bấy nhiêu.

Đương nhiên, nữ chính kia nhất định phải xuất chúng. Khí chất của thân thể, dù hoặc người ta ném rồi lại ném, nữ chính chẳng những càng ngày càng đẹp, càng ngày càng sa đọa, mà cuối cùng danh tiếng cũng sẽ càng ngày càng rộng, trở thành một truyền kỳ.

—— Con mẹ nhà nó chứ truyền kỳ.

Có nữ nhân nào nguyện ý lưu lạc thành như thế? Nguyện ý mơ mơ màng màng đánh mất đi bản thân, trở thành một người không có gì để theo đuổi? Nói cho cùng, thể chất của Vệ Băng Thanh chiếm một nửa, nhưng những tên nam nhân không bằng heo chó kia cũng đã chiếm hơn phân nửa rồi.

Vệ Chiêu mở mắt ra, nhìn thấy người đang ngồi bên giường mình.

Vệ Băng Thanh bây giờ chỉ mới tầm tuổi dậy thì, nhưng thân thể đã có đường cong sơ bộ, khí chất tự nhiên của bản thân nàng cũng phá lệ thanh lãnh, đem đến cho người ta một loại cảm giác cấm dục, tuyệt đối tương xứng với tên của nàng.

Bây giờ, hai người bọn họ đều là đệ tử của một tông môn võ hiệp, chỉ là ca ca Vệ Chiêu bẩm sinh không am hiểu võ học, vẫn luôn bệnh tật miên man, mà mười mười Vệ Băng Thanh lại là kì tài luyện võ, rất được sủng ái.

Chỉ là Vệ Băng Thanh càng được sủng ái, thì cuộc sống của Vệ Chiêu càng không dễ chịu.

Những người không dám đối đầu với Vệ Băng Thanh, cơ hồ đều âm thầm chuyển qua Vệ Chiêu.

Thế là, ở kịch bản ban đầu, vào thời điểm sắp đến sinh nhật Vệ Băng Thanh, Vệ Chiêu đi lên núi tìm một cây thuốc làm quà sinh nhật cho nàng, kết quả bị hổ vồ bị thương, sau đó trọng thương không trị được mà chết đi. Bởi vì cái này, nên sau đó còn diễn ra chuyện mộ địa quỷ hồn gì đó.

... Người ca ca này hoàn toàn không có chút cảm giác tồn tại.

Hiện tại, lúc Vệ Chiêu xuyên qua chính là lúc bị hổ vồ trọng thương.

Hắn mặc dù thay thế nguyên chủ có thể sống sót, nhưng bởi vì trừng phạt của thế giới, nên về sau chẳng những không thể luyện võ công, mà chỉ sợ còn yếu hơn cả người bình thường.

Nhưng... Nhưng mà người đầu tiên cướp đi thân xử nữ của Vệ Băng Thanh đúng lúc là môn chủ của tông môn này, cũng là sư phụ của bọn họ Vô Hạc Tử, một tên mặt người dạ thú, mơ ước thân thể được nhân của Vệ Băng Thanh không nói, lại còn hạ xuân dược cho nàng, đưa nàng cho người của lão đùa bỡn.

Thế giới thịt văn, so N. P còn phi logic hơn nhiều.

Hết thấy chỉ vì thịt mà phục vụ.

Trong thế giới này, giá trị vũ lực của Vô Hạc Tử, có thể nói là đứng trong hàng thập đại cao thủ

Mà Vệ Chiêu và Vệ Băng Thanh, cộng lại cũng không qua được ba chiêu.

Thế này thì làm sao mà hoàn thành nhiệm vụ?

Vệ Chiêu ngẩng đầu, trông thấy gương mặt gượng cười không che dấu của Vệ Băng Thanh, chăm sóc mình, cảm thấy càng đau đầu hơn.

"Ca, muội không cần quạ, huynh nhanh chóng tốt lên là được." Vệ Băng Thanh lau nước mắt, "Đại phu nói cho dù bây giờ huynh vượt qua được, nhưng về sau thể chất cũng sẽ rất suy yếu. Muội nghe nói sư phụ có một cây nhân sâm ngàn năm, muội đi xin giúp huynh, nhất định có thể xin được."

Vệ Băng Thanh nói xong liền muốn ra ngoài tìm sư phụ, sư phụ thương nàng như vậy, nhất định sẽ đồng ý.

"Không, đừng đi!" Vệ Chiêu một tay che lấy lồng ngực của mình, ngăn cản nói, "Tuyệt đối đừng đi."

Nếu nguoi đi, thì ta lập tức phải đến một thế giới khác.

Mặc dù thế này cũng rất có nguy cơ.

Nhưng so sánh với cô em gái làm người ta tức giận ở thế giới trước, Vệ Băng Thanh vẫn rất hợp cách, Vệ Chiêu cũng thực sự không đành lòng nhìn một thiếu nữ như thế bị chà đạp.

Đáng thương nha.

Lại là vị thành niên đó!

Vô Hạc Tử có đam mê với luyện đồng à, đúng là đồ lão bất tử!

"Muội không nghe lời huynh nữa à?" Vệ Chiêu cố gắng ho khan, trực tiếp nôn ra máu.

"Ca, ca, huynh sao thế?" Vệ Băng Thanh luống cuống tay chân lau máu cho Vệ Chiêu, "Muội không đi, muội không đi, ca, huynh khỏe chưa?"

"Huynh... Huynh cảm thấy có khả năng mình bị nhiễm bệnh gì đó." Đầu óc Vệ Chiêu xoay chuyển nhanh chóng, thanh âm cũng biến thành rất suy yếu, "Bỏ quá không tiêu nổi, cho dù bây giờ rồi muội cầu được nhân sâm, thì cũng không có tác dụng gì, khụ khụ."

"Vậy... Vậy làm sao bây giờ?" Vệ Băng Thanh lại bắt đầu roi nước mắt.

Đúng vậy, nàng là một bánh bao nhỏ hay khóc

Ở thế giới cũ, rất nhiều nam nhân thích nhìn dáng vẻ nàng khóc lóc cầu xin tha thứ.

Vệ chiêu nhìn muội muội nhà mình, bất đắc dĩ an ủi nói, "Muội muội, muội nguyên ý mạo hiểm vì huynh không?"

"Đương nhiên, ca ca là thân nhân duy nhất của muội, muốn muội làm gì cũng được." Vệ Băng Thanh vội vàng trả lời.

"Muội cũng biết, hiện tại huynh đã không thích hợp để luyện võ, tông môn không nuôi người rảnh rỗi, khụ khụ, Tiểu Thanh, cả đời này chỉ sợ huynh phải làm bạn với thuốc, biến thành một cái âm sắc thuốc. Lão hồ trên núi cần huynh, là có người không quen nhìn huynh như thế, nên muốn giết huynh!" Vệ Chiêu nắm lấy tay Vệ Băng Thanh, "Bọn họ cố ý muốn giết huynh."

"Không... Sao lại thế được? Ca ca vẫn luôn thiện chí giúp người..." Vệ Băng Thanh không thể tin được.

"Huynh... Huynh bắt gặp chuyện không hay, vốn không muốn nói cho muội biết." Vệ Chiêu sắc mặt đau khổ, giống như đưa ra quyết định quan trọng lắm vậy, "Huynh... Huynh nhìn thấy sư phụ, hấn... Hấn cùng đại sư tỷ cầu tha."

"Không có khả năng! Sư phụ vẫn luôn đối xử với Đại sư tỷ giống như đối với nữ nhi..."

"Chẳng lẽ huynh lại lừa muội sao?" Vệ Chiêu chỉ tiếc rèn sắt không thành thép.

Sự tình đích thật là hấn tự biên tự diễn, nhưng dù sao Vô Hạc Tử cũng không sạch sẽ gì cho cam, đương nhiên phải thừa cơ làm Vệ Băng Thanh sinh ra lòng ác cảm với lão ta, miễn cho không cẩn thận lại bị lừa.

"Ca ca đương nhiên sẽ không gạt muội, chỉ là muội cần phải yên tĩnh suy nghĩ một chút. Đứng, yên tĩnh một chút." Vệ Băng Thanh đi qua đi lại, tựa hồ muốn làm cho mình tỉnh táo lại.

"Lúc huynh chạy trốn, huynh không xác định là bọn họ có phát hiện ra mình không? Nhưng vì chuyện lão hồ lần này, huynh khẳng định bọn họ đã phát hiện ra huynh." Vệ Chiêu cảm thán một tiếng, "Huynh có chết cũng không quan trọng, thế nhưng Tiểu Thanh, vạn nhất muội cũng bị huynh làm liên lụy, thì huynh làm sao có thể xứng đáng với cha mẹ dưới cửu tuyền? Huynh đã từng đã đáp ứng với mẫu thân phải chiếu cố muội thật tốt, nhưng ca ca vô dụng, trừ gây chuyện làm liên lụy đến muội thì chưa làm được chuyện tốt gì, còn không bằng sớm đi cùng cha mẹ."

"Ca, huynh đừng nói nữa." Vệ Băng Thanh cạch cạch cạch roi nước mắt, gắt gao cầm tay Vệ Chiêu, "Nếu không phải ca ca, muội đã sớm chết đói, muội còn nhớ rõ, khi chúng ta chạy nạn, một khối bánh cuối cùng huynh đều nhường cho muội."

"Tiểu Thanh, chúng ta không thể ở lại chỗ này nữa, khụ khụ." Vệ Chiêu tiếp tục ho khan, "Nếu muội không chê ca ca nặng, thì chúng ta xuống núi ngay trong đêm đi, bằng không thì, huynh sợ chúng ta sẽ gặp phải độc thủ."

"Chuyện này... Nhanh như vậy? Chúng ta tốt xấu gì cũng nên chuẩn bị một chút..."

"Trễ một bước thì chúng ta đều phải chết." Vệ Chiêu kiên định không thay đổi, "Tiểu Thanh, nạn đói lớn như vậy chúng ta đều sống, không thể chết ở chỗ này! Muội suy nghĩ một chút, lúc trước những người chậm chân hơn chúng ta, bây giờ còn mấy người sống?"

"Đúng, phải sống, phải sống." Vệ Băng Thanh xoay chuyển tầm mắt vài vòng, vẫn quyết định nghe theo ca ca.

Hiện tại liền xuống núi.

Hơn nữa ca ca không ổn, phải xuống núi tìm đại phu.

Nàng còn tích lũy được một chút tiền, có thể lập tức đi ngay!

Vệ Băng Thanh lập tức bắt đầu thu dọn đồ đạc, đem một chút ngân lượng đều giấu trên người mình và Vệ Chiêu, y phục cũng không mang, trực tiếp vác Vệ Chiêu lên lưng.

"Tiểu Thanh, lát nữa muội vừa khóc vừa cõng huynh xuống núi."

"Hả, còn muốn khóc sao?"

"Muội là đồ hay khóc nhè, khóc không phải rất dễ dàng à?" Vệ Chiêu nhìn không được trêu chọc, lại tiếp tục trịnh trọng nói, "Huynh sẽ giả bộ hôn mê, nhất định không thể lộ ra dấu vết, bằng không thì đến lúc đó sư phụ sẽ không bỏ qua cho cả muội và huynh, khiêu không? Sư đồ luyện, đây chính là đại kỵ, chúng ta không quyền không thể, nhất định sẽ bị diệt khẩu."

"Muội... Muội hiểu rồi." Vệ Băng Thanh khẽ cắn môi, cố gắng ám chỉ mình.

Chỉ là suy nghĩ một chút chuyện lỡ như ca ca thật sự không thể cố gắng nổi, nàng đã thấy muốn khóc.

Rất nhanh.

"Ca, ca, huynh kiên trì một chút, muội lập tức dẫn huynh đi tìm đại phu, tìm đại phu tốt nhất." Vệ Băng Thanh vừa cõng Vệ Chiêu, vừa khóc rống, thất tha thất thểu chạy về phía cổng môn phái.

Vệ Băng Thanh khóc quả thực đáng để người ta đau lòng, tăng thêm Vệ Chiêu vẫn cứ hôn mê, khỏe miệng còn lưu lại không ít máu tươi, vừa nhìn đã làm người ta liên tưởng đến chuyện không tốt.

"Tiểu sư muội, ca của ngươi sao thế?" Một đồng môn lập tức xông tới.

Nước mắt của Vệ Băng Thanh liền ào ào chảy xuống, "Ta... Ca ta sắp không được ô ô ô."

"Cái gì?" Đồng môn lộ vẻ hết sức kinh ngạc, "Sao... Vậy bây giờ ngươi muốn làm gì?"

"Ta muốn dẫn ca ca ta đi xuống núi xem bệnh, trên núi đều là lang băm! Ca ca ta mới không chết đâu!" Hốc mắt Vệ Băng Thanh đỏ bừng, quả thực cực kỳ giống con thỏ nhỏ, làm đôi mắt đồng môn sư huynh tỏa ra ánh sáng.

Tiểu sư muội cũng đã trưởng thành a.

Vệ Chiêu vụng trộm bóp Vệ Băng Thanh một cái.

"Sư huynh, người tránh ra, ta muốn dẫn ca ta xuống núi tìm đại phu." Vệ Băng Thanh lập tức đẩy người ở cửa ra, rồi nhanh chóng lách qua bên cạnh, "Ta chỉ có huynh ấy là thân nhân duy nhất, ta tuyệt đối không thể để huynh ấy chết."

"Vậy, vậy tiểu sư muội, ta đi cùng muội, một mình muội sẽ mệt mỏi." Trong lòng đồng môn sư huynh tính toán, vạn nhất Vệ Chiêu chết, thì hắn sẽ thừa cơ an ủi tiểu sư muội một chút.

"Không cần người quan tâm." Vệ Băng Thanh trừng mắt liếc hắn một cái, "Ca ca ta không thích các người."

Vệ Băng Thanh cự tuyệt tên đồng môn sư huynh kia, lúc này liền muốn rời khỏi.

"Tiểu sư muội, muội gấp gáp như vậy là muốn đi đâu?" Một giọng nữ êm ái truyền đến.

Hồngбет, là đại sư tỷ!

Anh trai nữ chính vẫn tuyển editor vô hạn nhé (π—π)

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Xuyên Thành Anh Trai Nữ Chính* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 28: Băng thanh ngọc khiết (2)

Editor: emmail234

Beta: Hạ Lan Tâm Nhiên

➡ ➡ ➡ ➡ ➡ ➡ ➡ ➡ ➡ ➡

Ở tuyển kịch bản ban đầu, vị Đại sư tỷ này được xưng tụng là băng hữu khuê mật của Vệ Băng Thanh.

Nữ tử trong tông môn có hạn, có thể đồng thời làm khuê mật tri kỉ và tỷ tỷ của Vệ Băng Thanh, cũng chỉ có vị Đại sư tỷ này.

Bởi vậy, khi biết được từ chỗ Vệ Chiêu chuyển sự phụ nường và Đại sư tỷ có quan hệ không trong sạch, phản ứng đầu tiên của Vệ Băng Thanh chính là không tin.

Thế nhưng lời này phát ra từ trong miệng ca ca mình, Vệ Băng Thanh không muốn tin cũng phải tin.

Đương nhiên, bây giờ quan hệ của Đại sư tỷ và sự phụ bọn họ đương nhiên là rất trong sạch.

Dù sao, nường ta cũng không có thể chất của được nhân, không dám làm ra loại quan hệ nguy hiểm như sư đồ loạn luân này.

Nhưng dù không có quan hệ, thì việc Đại sư tỷ làm đối với Vệ Băng Thanh tuyệt đối cũng không kém những nam nhân kia.

Sau khi Vệ Băng Thanh bị hạ được, vốn có thể chạy trốn. Lúc ấy nường trúng xuân dược, muốn nhanh chóng xuống núi, đành phải tìm Đại sư tỷ hỗ trợ. Thế nhưng, Đại sư tỷ chẳng những không giúp nường, ngược lại còn trực tiếp dẫn nam nhân khác tới. Vậy mới biết, thật ra Đại sư tỷ vẫn luôn ghen ghét Vệ Băng Thanh, ghen ghét thiên phú của nường, ghen ghét dung mạo của nường, thậm chí ghen ghét cả việc sự phụ và các sư huynh đệ khác ái mộ Vệ Băng Thanh.

Đại sư tỷ người này, nhìn như tấm lòng rộng mở, thực tế lòng dạ nhỏ mọn, không thể nhìn được người khác ưu tú hơn nường ta.

Thượng bất chính hạ tắc loạn, đây cũng là chuyện bình thường.

Lúc này, thấy Đại sư tỷ hỏi thăm, Vệ Băng Thanh chỉ khóc, "Ca ca... Ca ca muội sắp không được, muội xuống núi tìm đại phu, Đại sư tỷ, tỷ đừng cản muội."

"Khóc suốt mướt như thế thì còn ra cái dạng gì nữa?" Đại sư tỷ thấy đáng vẻ nhu nhu nhược nhược này của Vệ Băng Thanh, trong lòng không khỏi xem thường, đồng thời cũng cảm thấy thống khoái hơn không ít, "Đại phu trên núi nói thế nào?"

"Bọn họ nói phó thác cho số mệnh, muội không tin." Vệ Băng Thanh lắc đầu, "Ca ca muội nhất định không có chuyện gì, bây giờ muội lập tức dẫn huynh ấy xuống núi tìm thêm vài đại phu, nhất định sẽ tốt lên."

Đại khái là Vệ Chiêu bây giờ so với người chết cũng chỉ nhiều hơn một hơi thở, Đại sư tỷ thấy hơi thở của Vệ Chiêu yếu đến gần như không thể thấy, quả thật không tiện ngăn cản, "Muội đừng vội, với công phu hiện tại của muội, chỉ sợ muội chưa xuống đến nơi thì ca ca muội đã không chịu được nữa. Tốt xấu gì muội cũng nên dắt con ngựa..."

Vị Đại sư tỷ này cũng không có ý gì khác.

Tối thiểu ở trước mặt các vị đồng môn, vẫn phải làm ra vẻ một chút.

Vệ Băng Thanh đặt Vệ Chiêu lên ngựa, sau đó ghì chặt dây cương, nhanh chóng chạy xuống núi.

Muốn chạy nhanh bao nhiêu thì chạy nhanh bấy nhiêu.

"Ca, huynh vẫn tốt chứ?" Vệ Băng Thanh tận lực để ngựa chạy bình ổn hơn một chút, miễn cho ca ca không thoải mái.

"Vẫn tốt." Vệ Chiêu sờ đùi, đau đến nhe răng trợn mắt, "Chúng ta đừng chậm trễ, ra khỏi thành trước đã."

"Dạ." Vệ Băng Thanh thấy sắc mặt ca ca tốt lên không ít, tâm tình vô cùng tốt, ca ca nói cái gì liền làm cái đó.

Sau khi bọn họ ra khỏi thành liền đem con ngựa đổi thành bạc, giữ lại một phần, phần còn lại mua một chút y phục, sau khi cài trang xong mới đi tiếp.

Vệ Chiêu dẫn Vệ Băng Thanh đến một thôn trang nhỏ không mấy nổi danh, nơi có danh tiếng duy nhất ở gần thôn trang chính là một sườn đồi.

Trên sườn đồi kia có một cái sơn động, bên trong có một quyển công pháp, chính là một trong những cơ duyên của Vệ Băng Thanh.

Ở kịch bản ban đầu, Vệ Băng Thanh bị sư phụ chuyển tay tặng cho người khác, trên đường vận chuyển thì bị sơn tặc đánh cướp, sau khi trải qua một số chuyện không thể miêu tả, rốt cuộc mất hết can đảm, bị ép nhảy núi, sau đó tìm được một quyển công pháp ở trong sơn động, từ đây đi trên con đường của đỉnh cấp cao thủ, các nam nhân đến sau tiến hành hoạt động hài hòa cũng đổi thành anh hùng tuấn kiệt nổi danh trong võ môn, nữ tử trong chốn võ lâm hận nằng đến nghiêng răng nghiêng lợi, lại không có cách nào đối phó nằng.

Nói tóm lại, cơ duyên của Vệ Băng Thanh không thể thiếu, cũng là một cái bùa phòng thân của bọn họ.

Trong hai người bọn họ, chỉ có một nha đầu võ công không cao, còn lại thì là một con ma bệnh, nếu không có một chút võ công phòng thân, chắc chắn sẽ sống không nổi.

Bởi vì Vệ Băng Thanh có thể chất đặc biệt, Vệ Chiêu và Vệ Băng Thanh không dám ở bất cứ nơi nào có người sống.

Thế giới thịt vắn này không hề giống với các thế giới khác.

Ở các thế giới khác, còn có thể đại ăn ăn tại thị, hoặc có thể giả heo ăn thịt hổ, kiểu thôn dân phổ thông gì đó càng không đáng nhắc tới. Nhưng ở thế giới thịt vắn, căn bản mặc kệ người có phần diễn hay không, đáng đáp thế nào, chỉ cần giống đực là được rồi.

Bởi vậy, huynh muội họ chỉ có thể chọn nơi ít ai lui tới mà định cư, đồng thời cũng bắt đầu luyện công.

Thân thể của Vệ Chiêu dần dần tốt lên, nhìn qua cũng chỉ hơi nhược hơn so với người bình thường một chút, đi nhiều thêm mấy bước liền phải thở hồng hộc, chịu không được một mồi. Nhưng hẳn hiện tại so với bộ dáng nửa chết nửa sống trước kia còn tốt hơn nhiều, cho nên Vệ Băng Thanh vẫn hết sức thỏa mãn với chuyện này.

Vệ Băng Thanh cảm kích luyện công, Vệ Chiêu liền dời ghế đầu sang bên cạnh nhìn, tuyệt đối không thể để cho Vệ Băng Thanh rời khỏi tầm mắt của mình.

Chỉ là Vệ Chiêu có lòng mà không có sức, hẳn nhìn không đến hai canh giờ, thân thể liền kháng nghị, đành ngủ thiếp đi trên ghế.

Vệ Băng Thanh không dám quấy nhiễu giấc ngủ của ca ca, đành phải lấy một bộ y phục đắp lên người ca ca, dự định đi lên núi đào một chút thảo dược, rồi bắt thêm mấy con thỏ hoặc gà rừng gì đó trở về bồi bổ thân thể cho ca ca.

Kỳ thật cuộc sống như vậy cũng rất tốt.

Vệ Băng Thanh nghĩ như vậy.

Từ sau khi nàng có nguyệt sự, thân thể liền bắt đầu phát dục, ánh mắt của các sư huynh đệ trong môn luôn làm cho nàng nổi hết cả da gà, các sư tỷ muội trong môn liền bắt đầu xa lánh nàng, khiến Vệ Băng Thanh chỉ có thể khóc trong âm thầm. Bây giờ mặc dù chỉ có thể sống trong núi cùng ca ca, nhưng lại khiến cho Vệ Băng Thanh cảm thấy vô cùng an ổn.

Cái bí tịch võ học trân quý này không biết ca ca lấy được từ đâu, Vệ Băng Thanh dựa vào nó học mới có hơn nửa tháng, đã thấy vượt xa so với trước kia mình vất vả luyện nửa năm, sao có thể không nhìn ra bí tịch này rất cao minh? Vật như vậy, nếu để người khác chiếm được liền hận không thể độc chiếm, ca ca lại nhìn cũng không thèm nhìn liền cho nàng, mỗi ngày đốc thúc nàng luyện công, Vệ Băng Thanh nghĩ, trên thế giới này sẽ không có người thứ hai đối tốt với mình như ca ca.

Ừm, nhất định phải săn nhiều một chút để cuộc sống của ca ca tốt hơn mới được.

Vệ Băng Thanh đề kiếm, đi lên trên núi.

Lúc Vệ Chiêu tỉnh lại, sắc trời đã nhá nhem tối.

Hắn mở to mắt, nhìn y phục được đắp trên người, trong lòng không khỏi thầm mắng mình vài câu.

Đúng thật là, cái thân thể này vô dụng đến mức, chỉ tập trung lực chú ý lâu một chút cũng không chịu được. Mặc dù biết cái thân thể này phế, nhưng không cần phế đến mức này chứ?

Vệ Chiêu cảm thấy mình thật xui xẻo.

"Tiểu Thanh, Tiểu Thanh."

Vệ Chiếu hô vài câu, không có ai đáp lại.

"Lẽ nào là đi săn sao? Nhưng dù thế thì lúc này cũng nên trở về rồi mới phải, mặt trời cũng đã lặn rồi." Vệ Chiếu nhìn trời, trong lòng có chút hoảng hốt.

Không được, hẳn phải đi xem một chút.

Vệ Chiếu vào phòng lấy mấy túi thuốc bột phòng thân, lại cầm thêm một cái liềm nhỏ, lúc này mới lên núi tìm kiếm.

Trên núi có một con đường nhỏ, chỉ cần đi theo con đường đó thì chắc sẽ tìm được.

Vệ Chiếu đi vài bước lại nghỉ ngơi một lần, ước chừng đi được nửa canh giờ, cuối cùng mới nhìn thấy thân ảnh quen thuộc.

"Ca, sao huynh lại tới đây?" Vệ Băng Thanh vô cùng sợ hãi, "Sao huynh không ở nhà nghỉ ngơi cho tốt đi?"

"Khi huynh tỉnh lại không thấy muội đâu, mà mặt trời cũng sắp xuống núi rồi, cho nên mới đi tìm muội thử xem." Vệ Chiếu đánh giá Vệ Băng Thanh một chút, phát hiện nàng không có việc gì, "Sao trẻ như vậy rồi mà muội vẫn còn ở đây?"

"Ca, muội nói cho huynh biết, muội vừa nhìn thấy một con sói, bộ lông đặc biệt trắng, trông rất đẹp." Vệ Băng Thanh mặt mày hớn hờ nói, "Lúc đi săn muội gặp phải đó. Muội vốn muốn bắt nó lại, nhưng lại phát hiện nó rất thông minh, nên muội liền theo nó đi săn, huynh xem."

Vệ Băng Thanh đưa thành quả của mình ra khoe với Vệ Chiếu.

Nhân sâm, gà rừng, thỏ, nấm, thậm chí còn có một cây hành hoang, cùng mấy quả đại màu đỏ.

Đây hoàn toàn có thể được coi là thu hoạch lớn.

"Muội nói là một con sói trắng sao?" Chỉ là Vệ Chiếu hoàn toàn không quan tâm những thứ này, nghe Vệ Băng Thanh nói xong liền không khỏi nghi ngờ hỏi, "Cao bao nhiêu?"

"Cao gần bằng ca ca vậy." Vệ Băng Thanh trả lời.

Vệ Chiếu liền cảm thấy đau răng, quả nhiên.

Hắn đã tìm đến nơi ít người sống rồi, mà vẫn có thể có chỗ trùng hợp với tuyến kịch bản ban đầu?

Ở cái nơi hoang sơn dã lĩnh này, thế mà cũng có thể xuất hiện một con sói trắng? Đây quả thật là quá phi logic rồi.

Không sai, ở kịch bản ban đầu, cái con sói trắng này cũng là một trong những thần tử dưới váy của Vệ Băng Thanh.

Thịt vẫn bày giờ nha, khẩu vị càng ngày càng nặng, chỉ có nhân loại đơn thuần đã không thể thỏa mãn nhu cầu của người đọc. Cái gì mà người ngoài hành tinh này, xúc tu này, rồi còn cả người đầu trâu bây giờ đã không còn hiếm lạ nữa, trong thế giới động vật, tần suất xuất hiện của các loài như sói rồi chó rồi rắn càng cao đến không dám nhìn.

Con sói trắng này vốn phải xuất hiện sau khi Vệ Băng Thanh bị một nam nhân làm tổn thương. Lúc ấy nàng đã nản lòng thoái chí, cảm giác nam nhân trong thiên hạ đều giống nhau, động vật so với nam nhân cũng chả kém là bao.

Đương nhiên, vào thời điểm đó võ công của Vệ Băng Thanh đã luyện xong, cho dù có cùng sói trắng làm mấy ngày trời cũng không chết.

... Rốt cuộc làm thế nào mà không chết được vậy?

Chưa nói đến vấn đề sinh sản khác giống, dưới tình huống bình thường thì cái loại kích thích đó cũng không đúng mà.

Lại nói, trên người động vật rất bẩn nha, có rất nhiều vi khuẩn.

Nhưng đây là một quyển thịt văn, nếu người cứ có chấp nghĩ đến những vấn đề về logic thì cũng chỉ tự chuốc lấy đau khổ.

Hiện tại dù bọn họ đã tránh hết người, nhưng lại có một con sói thường xuyên lảng vảng. Đến lúc đó chỉ sợ sẽ có đủ loại nam nhân vì những lí do khác nhau mà đến đây, tới lúc đó thì dù có muốn trốn cũng trốn không thoát.

Bây giờ ta không đối phó được những nam nhân kia, chẳng lẽ lại không đối phó được một con súc sinh như người?

"Tiểu Thanh, chuyện này cũng không hẳn là một chuyện tốt." Vệ Chiếu nghiêm mặt, nghiêm túc nói, "Ở nơi hoang sơn dã lĩnh này, sao có thể xuất hiện một con sói trắng? Bề ngoài của nó có phải đặc biệt sạch sẽ đúng không?"

"Đúng đúng."

"Vậy chỉ sợ là có người nuôi dưỡng, bằng không thì sẽ không sạch sẽ như thế." Vệ Chiêu không chớp mắt bịa đặt, "Con sói này lợi hại như thế, hiện tại không ra tay với chúng ta thì còn tốt, vạn nhất sau này nó đỡ chúng, muốn ăn chúng ta thì phải làm sao bây giờ?"

"Cái này... Cái này..." Vệ Băng Thanh xoắn xuýt, ca ca nói hình như rất có đạo lý nha.

"Hay là chúng ta dọn đi chỗ khác?" Vệ Băng Thanh thăm dò hỏi.

"Chuyện đó là đương nhiên, nhưng không phải bây giờ," Vệ Chiêu dừng một chút, nói ra tính toán của mình, "Không bằng như thế này đi, Tiểu Thanh, trước tiên chúng ta hãy bố trí một cái bẫy thật tốt, bắt con sói trắng này lại, để phòng ngừa."

"Phòng ngừa cái gì?" Vệ Băng Thanh không hiểu ý của Vệ Chiêu, "Là muốn giết nó sao? Nhưng lỡ như chủ nhân của nó tìm tới thì phải làm sao?"

"Tất nhiên không phải giết nó." Vệ Chiêu khẽ cười nói, "Thịt nó cứng như vậy, kiếm của muội không giết được nó, chúng ta chỉ làm cho nó trở nên an phận một chút."

Vệ Băng Thanh vẫn không nghĩ ra, "Thuần dưỡng nó sao?"

"Không, thuần nó!"

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Xuyên Thành Anh Trai Nữ Chính* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Băng thanh ngọc khiết (3)

Editor: Tinh Lạc Tuệ: tinhlactue1009

Beta: Hạ Lan Tâm Nhiên

Tuy rằng nói thì nói như vậy, nhưng muốn thuần thành công bạch lang, cũng không phải chỉ động mồm động mép là có thể làm được.

Vệ Chiêu kéo Vệ Băng Thanh về, đầu tiên là dùng vật liệu mà Vệ Băng Thanh tìm được làm com canh, ăn một bữa thật ngon, ăn uống no đủ rồi mới bắt đầu thảo luận với Vệ Băng Thanh chuyện làm thế nào để có thể thuần sạch con bạch lang này.

Đáng thương cho Vệ Băng Thanh bây giờ còn chưa phản ứng lại từ luận điệu ‘kinh hải thế tục’ của ca ca, ngay cả bữa com kia có mùi vị gì cũng không biết.

Nàng vẫn chỉ là một tiểu cô nương mười bốn tuổi, bình thường xuân cung đồ cũng chưa từng xem, tại sao đảo mắt một cái liền nghe thấy ca ca lôi kéo nàng lập kế hoạch thuần sạch một con sói trắng xinh đẹp?

Thế giới này sẽ không tốt.

“Ca, ca ca.” Cuối cùng Vệ Băng Thanh cũng tỉnh lại từ trong trạng thái mơ mơ màng màng, “Huynh có thù với con bạch lang kia sao?”

“Không, không thù không oán.” Vệ Chiêu mỉm cười nói, người có thù với nó là muội, đứa nhỏ ngốc.

Vệ Chiêu cảm thấy muội muội hay khóc nhè này, có thể là bởi vì nguyên nhân thể chất, nước hơi nhiều, cho nên đầu óc cũng không được tốt lắm.

Nói như vậy, có điểm là lạ.

Ôi, thế giới thật vẫn, vốn không cần quan tâm đến những chi tiết nhỏ như thế này.

“Vậy... Vậy...” Vệ Băng Thanh đứng ngồi không yên, “Vậy tại sao lại muốn thuần... thuần nó?”

“Vi cứu nó.” Con người Vệ Chiêu đảo một vòng liền biết hiện tại Vệ Băng Thanh đang xoắn xuýt cái gì, lúc này đã nghĩ kỹ lý do, “Muội có biết trong thịt heo và thịt gà bình thường chúng ta ăn, những cái kia đã bị cắt đi rồi không?”

“Cái... Cái gì?” Vệ Băng Thanh không thể tin được.

“Sáng mai chúng ta đi mua một số dao cụ thuần gia súc, muội sẽ hiểu.” Vệ Chiêu cũng không vội vã giải thích với Vệ Băng Thanh, đến lúc đó nhất định sẽ có người hỗ trợ giải thích.

Ngày hôm sau, Vệ Chiêu và Vệ Băng Thanh tự dịch dung cho mình, nhìn vào giống như một đôi huynh đệ bình thường dựa vào việc đi săn mà sống, đem mấy tấm da động vật còn chưa qua xử lý đi đến chợ.

Mặc dù huynh muội Vệ Chiêu không xử lý da lông, nhưng bởi vì Vệ Băng Thanh là một người tập võ, một kiếm này đâm xuống, những tấm da động vật kia không có vết thương quá lớn, da lông vô cùng hoàn chỉnh, cho nên cũng có thể bán được với một cái giá không tệ.

Vệ Chiêu và Vệ Băng Thanh cầm tiền đi mua một chút củi gạo dầu muối trước, lúc này mới đi vòng qua một nơi khác mua đao cụ.

“Tiểu ca, đây đã là đao cụ lớn nhất ở nơi này của chúng ta.” Tiểu Phiến bán đao cụ chậm rãi giới thiệu, “Heo của các ngài rất to sao?”

“Rất to.” Vệ Chiêu gật đầu, trả lời như có thật, “Ta vốn cảm thấy mới qua được mấy tháng, có thể đợi thêm một thời gian nữa, ai biết nó ăn nhiều lại lớn nhanh, ừ, thế nên phải tranh thủ thời gian đến đây mua.”

“Ca, thật sự phải thiện sạch sao?” Vệ Băng Thanh nhìn những đao cụ kia, luôn cảm thấy chúng nó còn đáng sợ hơn thanh kiếm trong tay mình.

Nhưng mà kiếm của mình là tạo thành từ tinh thiết, còn những đao cụ này chỉ là sắt bình thường, theo lý thuyết thì hoàn toàn không thể nào so sánh được.

“Ha ha, để ngài chê cười rồi, đệ đệ nhà ta tuổi còn nhỏ, không hiểu.” Vệ Chiêu cười sồ sồ đầu Vệ Băng Thanh, nói với Tiểu Phiến.

“Không sao, không sao, ta hiểu ta hiểu.” Tiểu Phiến cười to, “Nhưng mà ấy, nên thiện thì vẫn phải thiện sạch. Bên trong thôn chúng ta, nếu như có một tay thiện heo, vậy thì coi như không cần lo lắng cho việc làm ăn buôn bán nữa. Nếu heo này mà không thiện, thịt sẽ có mùi, bên ngoài sẽ không phát triển. Heo này một khi đến kỳ động dục, cơ bản là muốn chết.”

“Sau khi thiện, thời gian sống của bọn chúng cũng sẽ dài hơn, không dễ dàng sinh bệnh.” Vệ Chiêu gật đầu theo, “Ta đây cũng là vì ở xa, nên muốn thử một lần, nếu như thiện không tốt, thì lại thiện thêm lần nữa.”

“Cái đó là...” Tiểu Phiến nói một đồng chỗ tốt của việc thiện, cuối cùng thành công bán được một bộ đao cụ đi.

Trên đường trở về, đầy trong đầu Vệ Băng Thanh toàn là “thiện là tốt, muốn tốt thì phải thiện sạch”, đầu óc xây dựng nên một cái quan niệm quý dị.

Thiện đi, là vì để bọn chúng sống càng thêm khỏe mạnh, sống càng tốt hơn!

Ngược lại là bạch lang đang đi săn trong núi rừng, bỗng nhiên run lập cập, dù vừa mới săn được một miếng thịt thì cũng chẳng cảm thấy vui vẻ nữa.

"Ngao ô ——"

...

Hai người Vệ Chiêu và Vệ Băng Thanh vì chuyện thiện con bạch lang này mà bận rộn mất một tháng, cuối cùng cũng chuẩn bị xong.

“Ca, huynh không cần đi với muội đâu.” Vệ Băng Thanh có chút bận tâm nhìn ca ca, hai ngày trước ca ca bởi vì tham lạnh, ăn nhiều dưa hấu lạnh hơn một chút, sau đó liền phát sốt. Bạch lang này là một con súc sinh, nếu như đến lúc đó làm ca ca bị thương thì phải làm sao bây giờ?

“Cái gì mà không thể đi, huynh cũng không phải Từ Oa Oa, đừng một cái liền hồng.” Vệ Chiêu không thèm để ý nói, “Một nha đầu phiến tử như muội, huynh không thể yên lòng được.”

Lỡ như con bạch lang này và muội muội của hắn có chút chuyện gì, Vệ Chiêu sẽ không nhận được mà thổ huyết.

Sau thất bại ở thế giới trước, thế giới này hắn liền biến thành một con ma bệnh, nếu như thế giới này hắn thất bại nữa, đến thế giới tiếp theo, 80% sẽ biến thành một người thực vật.

Vệ Băng Thanh nghĩ thầm, ca ca so với Từ Oa Oa còn trân quý hơn.

Nhưng mà nói như vậy khẳng định là không được, dù thế nào ca ca cũng là một đại nam nhân.

“Vậy ca ca, huynh nhất định phải đi theo phía sau muội, không được cậy mạnh, có biết không?”

“Biết rồi biết rồi.” Vệ Chiêu khoát khoát tay, “Chúng ta đi nhanh đi, nếu không sẽ lại lãng phí mất cơ hội.”

“Vâng.”

Trong một tháng này, Vệ Băng Thanh đã điều tra rõ ràng động tĩnh của bạch lang.

Tỉ như nó rất thích ăn sơn dương ở trên núi, cơ hồ cứ cách ba ngày sẽ đến bắt một con. Mắt thường cũng thấy sơn dương bị nó ăn nhiều đến mức gần tuyệt chủng.

Bây giờ ở trên núi này cũng chỉ còn thừa hai ba con sơn dương, cơ hội động thủ của bọn họ cũng chỉ vón vện có hai ba lần. Một khi lãng phí, khi mà bạch lang có lòng cảnh giác rồi, muốn động thủ lại thì rất khó khăn.

"Ca, thật sự sẽ không có vấn đề gì sao?" Vệ Băng Thanh vẫn còn có chút lo lắng.

"Không có vấn đề, muội yên tâm đi." Vệ Chiêu trấn an nói. Bạch lang này ở bên trong kịch bản cũng có xuất hiện một lần, căn bản không có gì ghê gớm lắm.

Vệ Băng Thanh đành phải tiếp tục cùng Vệ Chiêu nằm sấp, chờ đến khi bạch lang xuất hiện.

Xuất hiện đầu tiên chính là một con sơn dương.

Nó nhìn cũng không lớn lắm, lông trên người vô cùng lộn xộn.

Trên mặt đất có một bàn hoa quả mới mẻ, còn có một bó cỏ xanh tươi ướt át.

Sơn dương đầu tiên là nhìn xung quanh một vòng, sau đó mới thận trọng tiến lên chỗ trái cây, có thể thấy được là nó cũng có một chút cảm ứng được nguy cơ.

Chỉ là, chút nguy cơ ấy làm sao vượt qua được sự ngon miệng của bàn hoa quả kia?

Cuối cùng sơn dương vẫn không nhịn được lòng tham, nhào tới chỗ trái cây kia.

Xoạt xoạt xoạt xoạt.

Sơn dương ăn cực kỳ thơm ngọt.

Đợi đến khi trái cây kia cơ hồ đã bị ăn sạch sẽ, thuốc mê được đặt bên trong hoa quả rốt cuộc cũng phát huy tác dụng.

Sơn dương bất tỉnh ngã xuống.

"Đứng lên đi." Vệ Chiêu nhẹ giọng nói một câu, "Chúng ta sẽ đặt nó lên chỗ cạm bẫy bên kia."

"Vâng."

Hai người Vệ Chiêu và Vệ Băng Thanh dùng một khối giẻ rách túm sơn dương lên, mỗi người xách một chân rồi trực tiếp khiêng lên.

"À, chờ một chút." Vệ Chiêu lấy ra một con dao nhỏ, cắt mấy đao ở đuôi của sơn dương, để mùi máu tươi của nó có thể tràn ra, rồi mới có thể dẫn dụ bạch lang tự chui đầu vào lưới.

Sau khi hai huynh muội xử lý hết toàn bộ vết tích hiện ra, lúc này mới thực sự kiên nhẫn chờ bạch lang đến.

Không thể không nói, tâm phòng bị của bạch lang lớn hơn rất nhiều so với con sơn dương này.

Con sơn dương này, trên người tỏa ra mùi tinh lực tươi mới, lại té xỉu trên đất, nhưng bạch lang cũng không đơn giản tiến lên trước như vậy, mà quay người rồi đi.

"Ca ca, có phải là nó đã phát hiện ra cái gì không?" Vệ Băng Thanh rất là lo lắng.

"Yên tâm."

Rất nhanh, bạch lang lại một lần nữa trở về, chỉ là lần này, có thêm một con chó hoang trông vô cùng đáng thương đi bên cạnh.

Bạch lang "Ngao ô" một tiếng, ra hiệu cho con chó hoang này đi lên trước nhìn thử một chút.

Chó hoang kia chậm rãi tiến lên, sau đó liếm miệng vết thương ở đuôi của con sơn dương kia một cái, "Gâu gâu gâu!"

Hiển nhiên là ăn cực kỳ ngon.

Trông thấy con chó hoang này êm đẹp ở đó ăn sơn dương, bạch lang không còn lo lắng, một ngụm cắn bị thương chó hoang rồi vọt sang một bên, sau đó một mình bắt đầu hưởng thụ mỹ vị bỗng nhiên có này.

Bởi vì bạch lang này thể tích rất lớn, cho nên Vệ Chiêu dùng lượng thuốc có thể giết chết một con voi lớn, rất đắt, một bọc nhỏ như thế, so sánh với một bộ dao cạo trọn vẹn còn đắt hơn.

Nhưng mà ngẫm lại, nếu có thể thiến sạch bạch lang này, thì tiền đó cũng không coi vào đâu cả.

Điều quan trọng chính là cho muội muội một bài học tốt.

Độ kháng cự của bạch lang có vẻ tương đối mạnh, ăn uống no đủ xong vẫn rất có tinh thần.

Vệ Chiêu và Vệ Băng Thanh đi theo bạch lang này chừng nửa canh giờ, lúc này bạch lang mới bắt đầu nằm rạp xuống đất ngáy o o.

“Động thủ!”

Vệ Chiêu ra lệnh một tiếng, Vệ Băng Thanh lập tức đem dây thừng đã sớm chuẩn bị xong ra.

Loại chuyện như thiên này không phải là một đao hạ xuống liền có thể giải quyết được, nếu như thiên không tốt, bạch lang này nói không chừng sẽ bị chết.

Như vậy thì lại không tốt lắm.

Nhất định phải để bạch lang này êm đẹp sống sót thì mới có thể khiến muội muội ý thức được là nàng đang làm một việc tốt!

Vệ Chiêu nghĩ, mình thật đúng là ca ca tốt. Nếu như đổi một ký chủ khác đến, thì căn bản sẽ không cần nhắc đến vấn đề có để lại bóng ma tâm lý cho muội muội hay không đâu!

Vệ Băng Thanh dùng dây thừng trói bạch lang lại thật chặt, toàn bộ tứ chi mở ra, một đầu khác của dây thừng thì cột vào gốc cây.

Bởi vì sợ bạch lang này bị đau sẽ kêu ra ngoài, cho nên Vệ Băng Thanh vô sự tự thông trối luôn miệng bạch lang lại.

Thành quả sau cùng à...

Khụ khụ.

Vệ Chiêu có cảm giác như mình đang chơi đặc thủ play* nào đó, tứ chi của bạch lang được mở rộng, chỉ có một cây Tintin kia ngẩng lên, miệng còn bị huynh muội bọn họ trói lại. Cái này nếu không phải là bạch lang, mà là một người, cảnh tượng như thế này càng khiến người ta dễ dàng có những ý nghĩ kỳ quái.

Play*: các kiểu tình thú =))))).

“Tiểu Thanh, thủ pháp buộc dây thừng thế này là ai dạy muội?” Vệ Chiêu nhìn thấy thủ pháp buộc dây thừng trông rất có tình thú kia, mí mắt kéo ra.

“Là sư phụ dạy.” Vệ Băng Thanh nháy nháy mắt nói, “Sư phụ nói trói người như thế thì người ta sẽ không dễ dàng chạy được, hơn nữa cũng rất đẹp.”

Cái tên biến thái chết tiệt, về sau sẽ đối phó hắn!

“Làm sao vậy, ca ca, có gì không đúng sao?” Vệ Băng Thanh hiếu kỳ hỏi.

“Không có gì, chẳng qua huynh cảm thấy muội rất có thiên phú ở phương diện này, về sau nếu không cẩn thận gặp phải sư phụ, muội có thể trói một lần.”

“Vâng vâng.” Vệ Băng Thanh không nghi ngờ gì, rất nhanh liền đáp ứng.

“Tốt, chúng ta động thủ đi.” Vệ Chiêu đem đao cụ đã sớm chuẩn bị sẵn ra, “Tiểu Thanh, nó có hai viên trứng trứng, chúng ta mỗi người một viên, muội nhìn ta làm trước một lần, có biết không?”

“Biết rồi!” Vệ Băng Thanh vẻ mặt nghiêm túc.

Bạch lang là bởi vì một cổ đau nhức kịch liệt mà tỉnh lại.

Nó mở to mắt, nhìn thấy hai nhân loại.

Một người giống cái trong đó đặc biệt đẹp đẽ, nó không nhận được nhìn nhiều thêm mấy lần.

Chỉ là rất nhanh, toàn bộ tinh thần của nó đều bị hấp dẫn bởi đồ vật mà hai người kia đang cầm trong tay.

Đó là hai viên hình tròn màu me đậm đà.

“Rất tốt, giải phẫu rất thành công. Tiểu Thanh, muội giải thoát cho nó đi, hiện tại nó cũng không có khí lực theo đuổi chúng ta.” Vệ Chiêu khẽ cười nói.

“Dạ, ca ca.” Vệ Băng Thanh rất nghe lời.

Mặc dù ca ca không có võ công, nhưng nhìn động tác dùng dao của hắn rất sắc bén, thủ pháp lại rất nhanh, có thể thấy được là ca ca vẫn có năng lực tự vệ. Điểm này khiến Vệ Băng Thanh hết sức cao hứng.

Về phần bạch lang này...

Thiên thì cũng đã thiên rồi, còn có thể làm gì nữa sao? Về sau, bạch lang này chắc chắn sẽ cảm tạ nàng.

“Ca ca, cái thứ này thì làm gì bây giờ?” Vệ Băng Thanh mặc dù mang theo găng tay, nhưng trên tay vẫn còn cầm một đồ vật hình cây rất lớn, rất thô.

“Sau khi trở về sẽ ngâm rượu, rồi đến lúc đó sẽ bán cho người khác.” Vệ Chiêu thuận miệng nói, “Đến lúc đó ca có tiền, sẽ đặt mua cho muội nhiều đồ trang sức một chút, tiểu cô nương vẫn nên trang điểm nhiều hơn một chút.”

Bạch lang tựa hồ đã ý thức được gì đó, nó ở cái tư thế này cũng có thể thấy được rõ.

Nó... Tintin của nó đâu rồi?

"Ngao ô ——"

Trong núi rừng, âm thanh sói tru có hơi nghẹn ngào, nhưng âm điệu rất là đau buồn phẫn nộ.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Xuyên Thành Anh Trai Nữ Chính* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30: Băng thanh ngọc khiết (4)

Editor: Tinh Lạc Tuệ: tinhlactue1009

Beta: Hạ Lan Tâm Nhiên

→ → → → → → → → → → ●

“Hừm, các người đều trở về rồi, tiểu sủng vật của ta còn tốt không đấy?”

Bên trong đại sảnh cổ kính, thanh âm của một nam nhân uể oải truyền tới.

Mặc dù cách nhau một tấm bình phong, nhưng mà khí thế trên người nam nhân không có nửa điểm thay đổi, chỉ cần đơn giản nói câu đầu tiên liền có thể khiến những người phía dưới quỳ rạp xuống đất.

Nếu như Vệ Chiêu ở đây, ước chừng có thể nhận ra nam nhân này là ai.

Một, hai, ba, bốn, năm, sáu, bảy, tám, chín, mười.

Chà, dựa theo tuyến kịch bản nguyên tác mà nói, nam nhân này hẳn là sau khi nữ chính tu luyện thành cao thủ đỉnh cao, là người thứ mười ngũ cùng.

Bảo chủ Thiên Ứng Bảo - Long Phi Ứng.

Là một trong tứ đại cao thủ võ lâm, tương tự cũng là đối tượng mà vô số nữ tử võ lâm ái mộ theo đuổi. Chỉ là Long Phi Ứng người này có một đam mê hơi lạ, chính là không thích tiếp xúc cùng người khác. Nghe nói, thuộc hạ muốn gặp mặt hắn cũng phải cách một tầng bình phong.

Bên trong tuyến kịch bản nguyên tác, Vệ Băng Thanh chẳng qua là cảm thấy thân thể của mình đều đã như vậy, dù sao thì cũng phải ngủ với nam nhân, chỉ bằng chọn người tốt nhất mà ngủ. Đến hậu kỳ, nàng đã không thể nào không chế được thân thể của mình, bị vô số nữ tử võ lâm mắng là “đăng phụ”. Cho nên, nàng liền dứt khoát đâm đăng thực sự cho các nàng xem, nếu đã phải ngủ với nam nhân, thì liền đem tất cả những nam nhân trong chốn võ lâm được những nữ tử kia ngưỡng mộ, toàn bộ đều ngủ!

Long Phi Ứng bởi vì nguyên nhân không thích tiếp xúc với người khác, nghe nói rằng lần đầu tiên cũng là cho Vệ Băng Thanh.

Nếu như Vệ Băng Thanh không phải là nữ chính thật văn, thì kỳ thật Vệ Chiêu cảm thấy Long Phi Ứng cũng được coi là một đối tượng không tệ. Thực lực mạnh, dung mạo không tệ, phẩm cách cũng không có vấn đề, tối thiểu cũng không phải loại người mặc quần lên liền không chịu nhận người, vẫn có nghĩ tới việc chịu trách nhiệm với Vệ Băng Thanh. Chỉ là khi đó Vệ Băng Thanh căn bản không có khả năng dừng lại ở bên người một nam nhân, nàng tựa như một yêu tinh hút dương khí của con người, hút của càng nhiều người thì mới càng thỏa mãn.

Ai, tất cả đều là nghiệp chướng.

“Khởi bẩm... Khởi bẩm đạo chủ, Thần Lang tựa hồ... Tựa hồ...” Mấy tên thuộc hạ đáng thương, ngay cả lời nói cũng không thể nói hoàn chỉnh.

Thần Lang toàn thân trắng như tuyết, hơn nữa phá lệ thông minh, có thể nghe hiểu được tiếng người, vẫn luôn là bảo vật trong lòng bảo chủ của bọn họ. Chỉ là Thần Lang này không thích ở yên một chỗ, không có việc gì liền thích ra ngoài bay nhảy, bọn họ cũng quen việc đợi Thần Lang chơi chán rồi mang Thần Lang trở về.

Không phải bọn họ thoải phồng, nhưng thân thể Thần Lang cao lớn, lại cực kỳ hung ác. Máy cao thù nhất lưu đi lên công kích nó cũng không đạt được chỗ tốt nào, tăng thêm phương viên trăm dặm chỗ này đều là đất của Thiên Ưng Bảo, ai lại có lá gan động thù với Thần Lang chứ?

Chỉ là lần này, có lẽ bọn họ đã sai lầm.

“Chẳng lẽ lại có người dám động đến sủng vật của ta?” Thanh âm Long Phi Ưng trầm xuống, “Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, nói!”

“Thân thể Thần Lang không có vấn đề gì, chỉ là tâm tình tựa hồ rất không tốt.” Một thuộc hạ thận trọng nói, “Gây đi không ít.”

“Sao lại như thế?” Long Phi Ưng nhíu mày nói, “Xưa nay Tiểu Bạch sẽ không bỏ ăn.”

“Chuyện này...”

“Chẳng lẽ là đến kỳ động dục?” Long Phi Ưng tự lẩm bẩm, “Cũng đúng, Tiểu Bạch đã đến kỳ thành niên, chỉ là gần đây ta không tìm được sói cái phù hợp, không có cách nào đem huyết mạch ưu tú của Tiểu Bạch truyền xuống được.”

“Bảo chủ. “Mấy thuộc hạ không hẹn mà bắt đầu cùng nhau đập đầu, đập đến mức máu đều chảy ra.

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Nói!”

“Thần Lang, Thần Lang bị người thiến.” Một thuộc hạ không muốn mạng trực tiếp rống lên.

A a a a a.

Mấy thuộc hạ bên cạnh dồn dập kẹp chặt hai chân của mình, quả thực không dám nói nhiều.

Ngay lúc bọn họ tìm thấy Thần Lang, điều đầu tiên trông thấy chính là đáng vẻ đầm máu, tứ chi mở rộng của Thần Lang, hại bọn họ đều tưởng là Thần Lang chết rồi.

Kết quả Thần Lang không chết, nhưng mà tâm chết rồi.

Cho dù nó không phải người, nhưng phạm là giống đực, bị thiến tuyệt đối cũng coi như là một việc lớn.

Bình phong trước mặt bị Long Phi Ưng một chưởng đánh nát.

“Ai làm?” Long Phi Ưng cắn răng nói, “Đi tìm, đi tìm cho ra người động thù cho ta. Hần thiến Tiểu Bạch của ta, ta liền thiến hắn!”

“Vâng, vâng.”

Mấy thuộc hạ lưu loát cút ra ngoài.

....

Hiện tại tất nhiên Vệ Chiêu không biết việc hắn làm đã khiến Thiên Ưng Bảo cách đó không xa rồi tỉnh rồi mù lên.

Điều này cũng không thể trách hắn.

Thế giới thật vẫn không cho hắn thiết lập và logic, bạch lang này lại xuất hiện có mỗi một lần, làm sao hắn biết được là có người nuôi chứ?

Ngược lại là cái rượu roi sói này có thể bán được với giá cao.

Hồ tiên dái hươu mọi người thấy cũng nhiều, rượu roi sói thì vẫn là lần đầu tiên.

Nam nhân trên thế giới này, phần lớn đối với năng lực x của bản thân đều cực kỳ coi trọng, cho nên người mua rượu này chẳng những ra giá cao, hơn nữa còn làm việc thập phần chặt chẽ, cho dù người của Thiên Ưng Bảo mắt thông thiên, cũng tuyệt đối không thể nào đuổi theo, tra ra chuyện này.

Bởi vậy, Vệ Chiêu và Vệ Băng Thanh ngược lại có được một đoạn thời gian yên tĩnh.

Có tiền, hai người Vệ Chiêu và Vệ Băng Thanh liền suy nghĩ đến việc chuyển sang nơi khác.

Võ công của Vệ Băng Thanh tiến bộ rất nhanh, thêm nữa là hiện tại nàng vẫn có một thân trong sạch, phần lớn thời gian đều dùng ở trong gian phòng luyện võ, so với kịch bản ban đầu không biết tiến bộ nhanh hơn bao nhiêu lần.

Dù sao, đối với một con ma bệnh như Vệ Chiêu mà nói, muội muội hắn có bao nhiêu lợi hại hắn cũng không thể nhìn ra được.

Nhoáng một cái, thời gian hai năm đã trôi qua.

Vệ Băng Thanh năm nay đã tròn mười sáu tuổi, là một thiếu nữ yêu kiều duyên dáng.

Không thể không nói, tố chất của nữ chính thật vẫn chính là rất cao.

Mặc dù Vệ Băng Thanh đi theo Vệ Chiêu vào ở trong núi rừng, ngày ngày không chút phấn son, lúc mặt trời lên cao thì lại ra ngoài đi săn, mà cũng không thấy làn da đen đi chút nào, ngược lại còn trắng hơn cả Vệ Chiêu lâu ngày không ra nắng.

Muội từ mười sáu tuổi, dáng người đã rất đẹp.

Điều đầu tiên khiến cho người ta chú ý chính là, trên người Vệ Băng Thanh có loại khí chất đơn thuần hồn nhiên mà gợi cảm, dung hợp lại cùng nhau khiến người ta muốn ngừng mà không ngừng được. Dạng khí chất này mà làm mình tỉnh, Vệ Chiêu biết, sẽ nổi tiếng toàn cầu.

Muội muội tốt như vậy, quyết không thể để cho những nam nhân xấu kia chiếm tiện nghi.

Vệ Chiêu vừa nghĩ vừa loay hoay với những đạo cụ kia, cười thập phần hiền lành.

“Ca, ca, muội thu thập xong rồi.” Vệ Băng Thanh đặt túi nải qua một bên, “Ca, chúng ta phải đi thật ả? Muội cảm thấy ở đây cũng rất tốt.”

Ca ca bỗng nhiên nói bọn họ phải rời khỏi nơi này, chuyển đến địa phương khác, nàng còn có chút không nỡ.

Ở trong núi rừng mặc dù có chút tịch mịch, nhưng nàng vội vàng luyện công nên cũng không lo nghĩ được về những thứ ngổn ngang này. Huống chi, trong núi rừng lại không có người, thời gian mà nàng trải qua vô cùng tốt.

“Muội cũng lớn rồi, về sau muội có thể lựa chọn quy ẩn núi rừng, nhưng tuyệt đối không thể cứ ở mãi trên núi.” Vệ Chiêu ngữ trọng tâm trường* nói, “Ca ca cũng không thể đi cùng muội cả một đời, nếu muội không học thêm được chút kiến thức, thì về sau định làm sao bây giờ?”

(Ngữ trọng tâm trường*: nhấn mạnh.)

“Ca ca, huynh nhất định sẽ sống lâu trăm tuổi, thật sự.” Hốc mắt Vệ Băng Thanh lại đỏ lên, chỉ là cố gắng dìm chỉ nước mắt không để mình khóc mà thôi.

Những năm nay mặc kệ nàng luyện công như thế nào, muốn dùng nội công chữa thương cho ca ca, nhưng đều phát hiện một chút tác dụng cũng không có. Nếu như dùng khí lực lớn hơn, ca ca sẽ còn thổ huyết.

Vệ Chiêu đương nhiên hiểu thân thể của mình, hẳn đã bị hệ thống trừng phạt, làm sao có thể tốt lên được?

Nếu thân thể cứ như vậy, có lẽ hẳn chỉ có thể sống đến lúc Vệ Băng Thanh hai mươi lăm tuổi, sau đó chết đi như thế nào cũng không cần hệ thống quan tâm.

Mặc dù nhiệm vụ chỉ yêu cầu hẳn bảo hộ Vệ Băng Thanh đến hai mươi lăm tuổi, nhưng mấy năm ở chung như thế này, Vệ Chiêu đối với tiểu khóc bao* muội muội này vẫn còn có chút nuông chiều.

(Tiểu khóc bao*: Đứa nhỏ hay khóc.)

Cô muội muội này, hẳn nói một câu nặng lời đều yên lặng lau nước mắt, quả thực là bánh bao bên trong bánh bao. Người như thế này, thời điểm phải cố gắng sống sót khi gặp những nữ tử hận không thể chém nàng thành trăm mảnh, thời điểm gánh chịu những cái vốn không phải sai lầm của nàng, sẽ đau lòng cỡ nào?

Nếu như cứ ở mãi trong núi rừng, đến lúc hẳn rời đi, chỉ sợ Vệ Băng Thanh vẫn sẽ luẩn lạc vào tình trạng như trước kia.

Vẫn nên sớm cho nàng mở mang thêm kiến thức, lỡ như về sau thực sự bởi vì vấn đề thể chất kia mà xảy ra phiền toái, tối thiểu là có thể nắm hết những nam nhân kia trong lòng bàn tay của mình.

Không phải chỉ là nuôi nhiều trai lơ nam sùng sao? Cũng không thể coi là cái gì cả, trong lịch sử có rất nhiều nữ nhân làm như vậy. Điều kiện tiên quyết là tâm muội muội đủ hung ác, không phải đàn độn để bị nam nhân lừa gạt.

“Như vậy thì cũng không thể chỉ dựa vào huynh.” Vệ Chiêu trả lời như đinh đóng cột, “Huynh nghe ngóng được, chẳng mấy chốc nữa sẽ tổ chức đại hội võ lâm, huynh dự định dẫn muội đi xem. Hiện tại dáng vẻ của hai chúng ta đã rất khác biệt so với hai năm trước, người trong tông môn cũng chưa chắc có thể nhận ra chúng ta. Nơi đó ngư long hỗn tạp, loại người gì cũng có, nếu muội thấy nhiều, về sau cũng sẽ không bị lừa.”

Vệ Băng Thanh không thể phản bác được, đành phải đi theo ca ca.

Mặc dù nàng chỉ cần dùng một tay liền có thể khiến ca ca đổ nhào, nhưng nàng vẫn hết sức nghe ca ca. Không có ca ca, nàng căn bản không biết con mồi của mình bán được bao nhiêu tiền, làm sao sinh hoạt một mình được? Mặc dù ca ca không có võ công, nhưng mà không sao, nàng sẽ bảo hộ tốt cho ca ca!

Hai huynh muội cũng không có quá nhiều đồ vật cần thu thập, đồ nào không cần lắm, thì lúc đi đường rồi mua là được.

Đương nhiên, bọn họ cũng không biết, bọn họ chân trước vừa đi, chân sau người của Thiên Ưng Bảo liền đuổi theo.

Bạch lang trải qua hai năm như thế, công phu đã khôi phục, nó mang Long Phi Ưng đến một mảnh trên núi này, Long Phi ưng cơ hồ đã tra xét hết tất cả những thợ săn ở phụ cận một lần.

Cuối cùng, theo rệu rai sỏi thì tra ra được Vệ Chiêu bên này.

Đáng tiếc vẫn đến trễ một bước, bọn họ đã sớm rời đi.

Lúc ra cửa, Vệ Băng Thanh mang theo một cái mũ rộng vành, cơ hồ đều đem thân thể che khuất. Bây giờ, võ công của Vệ Băng Thanh đã đến tình trạng thu phóng tự nhiên, đi trên đường không khác gì các cô nương bình thường, lại tăng thêm Vệ Chiêu bộ dáng suy yếu, khiến tất cả mọi người đều cho rằng bọn họ là công tử và tiểu thư nhà phú gia đi du lịch, cũng không để ý đến bọn họ nhiều.

Những người muốn động thủ đều bị Vệ Băng Thanh một kiếm cắt mất từ tôn căn*.

(Từ tôn căn*: cái để nối đôi tông đường =)))))))).)

À, ca ca nói, thứ này là khởi nguồn của tội ác, những nam nhân này dám can đảm lớn lối đùa giỡn nàng, muốn nàng cùng bọn họ ‘chơi đùa’, thì nàng cũng phải chơi đùa với bọn họ thật tốt mới được.

Có bạc của những ‘thái giám’ này, Vệ Băng Thanh và Vệ Chiêu thập phần hào phóng mua xe ngựa, hơn nữa còn thuê một nữ tiêu sư tùy thân bảo hộ.

Giá cả của nữ tiêu sư đắt hơn nhiều so với nam tiêu sư, nhưng mà căn bản là không có cách nào, Vệ Chiêu căn bản không tin những nam nhân kia.

Nam nhân trên thế giới này đều muốn ngủ với muội muội của ta!

Ôm trong mình cái suy nghĩ này, Vệ Chiêu tình nguyện tốn nhiều tiền tìm nữ nhân tới bảo hộ cũng quyết không tìm những nam nhân đẹp, mạnh, mà giá cả lại rẻ.

“Tiểu thư, chúng ta sắp đến.” Nữ tiêu sư chỉ cho rằng hai người là công tử tiểu thư ra ngoài du ngoạn, trên đường cũng tốt bụng giới thiệu cho bọn họ một số môn phái cùng các nhóm anh hùng hào kiệt trong chốn võ lâm.

Chỉ là tiểu thư này vẫn luôn che mặt, nàng cũng không biết hình dạng của đối phương như thế nào. Nhưng mà nhìn bộ dáng của ca ca, chắc hẳn cũng là một tuyệt đại giai nhân, có thể lý giải được vì sao người nhà lại muốn nghiêm phòng từ thủ* như vậy.

(Nghiêm phòng từ thủ*: canh phòng nghiêm ngặt.)

Nhưng đây cũng chính là điểm mà nữ tiêu sư nghĩ không ra, hình dạng của hai huynh muội đã xuất sắc như thế, lại không có võ công hộ thân, sao lại gan lại lớn đến như thế rồi? Không biết trên giang hồ loạn đến cỡ nào sao?

Lấy tiền của người, làm việc vì người, nữ tiêu sư cũng không có hỏi nhiều, chỉ là một đường hộ tống mà thôi.

“Đa tạ.” Vệ Chiêu khẽ cười nói, “Huynh muội chúng ta chỉ đến đây để mở rộng kiến thức về đại hội võ lâm một chút mà thôi, xem xong thì sẽ về nhà. Những ngày gần đây, đa tạ cô nương đã hỗ trợ.”

“Không có gì, dù sao cũng là tiện đường, ta cũng cầm bạc của các người.” Nữ tiêu sư cười mở miệng, “Đúng rồi, nếu như các người muốn tìm nơi ngủ trọ, ta đề nghị các người đến khách điểm Duyệt Lai. Khách điểm này có chi nhánh trên khắp quốc gia, nghe nói là có bối cảnh Hoàng gia, tất cả những cao thủ nhất lưu trong chốn võ lâm ở đây cũng không dám náo loạn, giá cả mặc dù hơi đắt, nhưng sẽ bảo hộ huynh muội các người.”

“Đa tạ đã giới thiệu.”

Tạm biệt nữ tiêu sư, hai người Vệ Chiêu và Vệ Băng Thanh lúc này mới xuống xe ngựa, đem xe ngựa bán đổi bạc rồi đi đến khách điểm Duyệt Lai.

“Ca ca, nếu như muốn che giấu tung tích, muội dịch dung không phải sẽ tốt hơn sao?” Vệ Băng Thanh không hiểu rõ lắm ý nghĩ của ca ca.

“Đưa nhò ngọc, muội không hiểu.” Vệ Chiêu sờ sờ đầu của nàng, “Muốn người khác không dám bắt nạt muội, muội phải mạnh hơn so với tất cả người khác, che giấu sẽ chỉ làm người khác xem thường muội.”

Lại nói, chỉ bằng việc muội là nữ chính thật vậy, coi như là dịch dung thành một nữ nhân mập mập cũng có thể bị hạ độc thủ, nên hoàn toàn không cần.

Dáng dấp đẹp, lại có tiếng nói, tốt thiếu có thể khiến những người ngấp nghé muội đều là những người tài giỏi, sẽ không đến mức để muội biến thành một món lễ vật đưa tới đưa đi.

Quan trọng nhất chính là, những ngày gần đây, thanh danh của Vệ Băng Thanh kỳ thật đã truyền ra rầm rộ.

Khụ khụ.

Vài ngày trước đó, Vệ Chiêu và Vệ Băng Thanh đều mặc trang phục màu trắng, tạo cho người trong giang hồ ấn tượng rằng bọn họ chỉ mặc bạch y. Đợi

đến sau khi thuê nữ tiêu sư, bọn họ liền đổi thành áo màu xanh lam, quần màu xanh, mũ rộng vành, ngọc bội hay đồ vật mà gây ấn tượng toàn bộ đều sửa lại, cam đoan không ai có thể nhận ra.

“Tiểu nhị, mang lên một chút thức ăn, lại mang thêm mấy cái bánh bao và một bình trà.” Vệ Chiêu không vội vã mang Vệ Băng Thanh đến gian phòng, mà tìm nơi hẻo lánh ngồi xuống.

“Ca...”

“Xuyt.” Vệ Chiêu nhẹ giọng ra hiệu, “Muội cứ chờ một chút, chú ý nghe chuyện những người trong đại sảnh này nói.”

Vệ Băng Thanh nghi hoặc, nhưng vẫn ngoan ngoãn nghe lời.

“Ông trời của ta, nghe nói nữ ma đầu vài ngày trước đó phé đi mệnh căn của Hoàng Hà ngũ quý! Nghe nói vết thương kia đặc biệt sạch sẽ, lão công công chuyên môn làm chuyện này trong hoàng cung cũng không có bản lĩnh này!”

“Chờ một chút, ai nói ma đầu kia là nữ nhân? Ta nghe nói là một thái giám trong hoàng cung, không muốn nhìn thấy người khác có mà hấn không có, cho nên mới giả dạng đi làm nữ tử tử hại người. Ta nghĩ đây chính là biến thái!”

“Đừng nói nữa, lần trước hái hoa tặc kia, không biết các người biết chưa, của hấn... Gãy thành ba đoạn luôn, thật đáng thương.”

“Giết người thì chẳng qua thì đầu sẽ chạm đất, chiêu này thì thực sự quá độc ác, những người bị thiên mắt thì làm sao có mặt mũi mà sống tiếp đây?”

“Dạng ma đầu này cũng không biết từ đâu tới? Nếu như để cho ta gặp...”

“Gặp phải liền mau chóng trốn đi, sự quan trọng của cái này có thể so sánh được với mạng. Người nhìn Hoàng Hà ngũ quý đi, người người phách lối, hiện tại thì cả đám suy sụp uể oải thoái ẩn giang hồ.”

...

Vệ Băng Thanh nghe những người này nói, trong lòng không khỏi cảm thấy hết sức kỳ quái.

Nàng rõ ràng là đang làm việc tốt mà.

Nghĩ thử xem, những ác nhân này đều thoái ẩn giang hồ, không còn đi gây họa cho người khác nữa, đến cao tăng trong Thiếu Lâm Tự cũng không làm được như vậy nha.

Có được kết quả thế này, vì sao còn gọi nàng là nữ ma đầu?

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Xuyên Thành Anh Trai Nữ Chính* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 31: Băng thanh ngọc khiết (5) 31

Edit by Hạ Lan Tâm Nhiên

→ → → → → → → → → →

Vệ Băng Thanh và Vệ Chiêu tới sớm, hơn nữa còn nguyên ý đưa tiền, nên huynh muội bọn họ nhận được một gian phòng chữ Thiên cuối cùng.

Ừm, Vệ Băng Thanh kiên quyết cho rằng ca ca còn yếu nên phải ngủ giường, nàng ngã ra đất nghỉ là được rồi.

Mặc dù cảm thấy như thế rất tổn hại khí khái nam tử hán của mình, nhưng Vệ Chiêu suy nghĩ một chút, thân thể mình ba ngày hai đêm là muốn sinh bệnh, nên cũng chỉ có thể nghe theo.

Về phần để muội muội ngủ phòng chữ Địa gì đó thì tuyệt đối không được.

Có trời mới biết lúc muội muội ngủ có nam nhân nào đột nhiên xông tới hay không? Trong thị trấn không phải có nhiều, rất nhiều loại kịch bản như thế này à? Đi nhầm phòng, bị người hạ thuốc, nhận lầm người vân vân, không có loại kịch bản gì là bọn chúng không tưởng tượng ra được.

Đại khái là bởi vì Vệ Băng Thanh đã trưởng thành, nên tuyến kịch bản của thế giới này cũng bắt đầu thúc ngựa chạy nhanh.

Khi huynh muội bọn họ vừa mới chỉnh lý xong đồ đạc, chuẩn bị chìm vào giấc ngủ, thì có khách không mời mà đến.

Đầu tiên, trong đại sảnh khách điểm truyền đến tiếng đánh nhau.

"Tiêu Như Phong, cuối cùng chúng ta cũng bắt được ngươi. Thúc thời thì ngoan ngoãn bỏ vũ khí xuống, huynh đệ chúng ta còn có thể cho ngươi toàn thân." "

"A, nếu các ngươi có loại bản lĩnh này, thì cứ việc tới."

Người bên ngoài cơ hồ không khác chế giọng nói của mình, ngay cả hai huynh muội bọn họ đang ở trên lầu cũng nghe thấy rất rõ ràng.

Tiêu Như Phong, ừm, một trong tứ đại cao thủ võ lâm, đã từng là thần tử dưới váy của muội muội nhà mình. Chỉ là Tiêu Như Phong là loại đa tình, hấn chủ động tiến lên thông đồng với Vệ Băng Thanh, vô cùng không có tiết tháo, chính là loại ngựa đực, kéo quần lên liền không nhận người, phía sau còn chủ động làm bại lộ chỗ ở của Vệ Băng Thanh, dẫn đến rất nhiều người cùng tới bắt Vệ Băng Thanh?

Ha ha.

Không phải không báo mà là thời điểm chưa tới.

"Ca." Vệ Băng Thanh trông thấy Vệ Chiêu ngồi dậy, "Huynh thức dậy làm gì?"

"Muội cũng tranh thủ thời gian thay y phục đi." Sắc mặt Vệ Chiêu khó coi, "Chẳng mấy chốc nữa bọn họ sẽ đánh tới chỗ chúng ta."

Mặc dù là huynh muội, nhưng bọn họ ngủ chung một gian phòng, nên cũng không có khả năng cời y phục, chỉ là đơn giản cời bỏ ngoại bào mà thôi.

"Không thể nào?" Mặc dù Vệ Băng Thanh cảm thấy kỳ quái, nhưng vẫn dùng tốc độ nhanh nhất mặc áo khoác vào, đồng thời trước khi cánh cửa bị phá vỡ, đội xong mũ rộng vành.

Thế mà thật sự đánh đến rồi?

Vệ Băng Thanh nháy mắt mấy cái, cảm thấy ca ca nhà mình có thể là thầy bói chuyển thế.

Nhưng ngay tại lúc này, phản ứng đầu tiên của Vệ Băng Thanh vẫn là lấy kiếm của mình ra, đứng chắn trước mặt Vệ Chiêu, tựa như một thị nữ võ công cao cường đang thủ hộ chủ nhân của mình.

Chuyện này cũng là bọn họ tự định ra thân phận cho mình lần nữa.

Dù sao Vệ Chiêu cũng thật sự quá yếu, vừa nhìn là có thể thấy được. Nếu như bên người có thêm một thị nữ võ công cao cường đi theo, thì sẽ bình thường hơn rất nhiều.

Vệ Chiêu không khỏi nâng trán, quả nhiên là thế.

Hắn đã sớm nói rồi mà, thân là nữ chính thật văn, thời điểm này mà Vệ Băng Thanh gặp phải loại ngựa đực ưu tú thì cũng không có gì bất ngờ.

Cho dù cách cả chân trời, thì hai người bọn họ cũng nhất định có thể gặp phải.

"Vị công tử này, các ngươi muốn đánh thì cứ đánh, nhưng cố ý hướng vào phòng chúng ta mà đánh là thế nào?" Vệ Chiêu nhìn thoáng qua mấy người đang nằm kêu rên trên mặt đất, không vui nói.

Không thể không nói, thân là ngựa đực cũng có vốn liếng.

Tiêu Như Phong chẳng những có vóc người tuấn tú, mà khí chất cũng xuất chúng, bằng không thì cũng không lừa được nhiều nam nữ si tình như vậy.

"Thật xin lỗi." Tiêu Như Phong nhìn thoáng qua Vệ Chiêu suy yếu, liền biết đối phương không có võ công. Người tập võ sẽ không suy yếu đến mức này.

Chỉ là đợi đến khi Tiêu Như Phong chuyển ánh mắt qua người Vệ Băng Thanh bên cạnh, ánh mắt lập tức thay đổi.

Tiêu Như Phong dám khẳng định, nữ tử này tuyệt đối là một mỹ nhân tuyệt sắc.

Cho dù che giấu cực kỳ chặt chẽ cũng khó có thể che hết phong tư của nàng.

"Vị cô nương này, xin hỏi phương danh? Tại hạ Tiêu Như Phong.." Tiêu Như Phong vẫn chưa nói xong lời, trường kiếm của Vệ Băng Thanh đã trực tiếp đâm qua.

Võ công của Vệ Băng Thanh hơn phân nửa là tới từ thiên phú và bí tịch, còn một nửa thì là bắt nguồn từ hoàn cảnh và nghị lực của nàng.

Ở trong núi rừng xa xôi luyện võ, trừ trường kiếm trong tay, thì bên ngoài không có thứ gì đáng để tin tưởng. Cho nên Vệ Băng Thanh ra chiêu vững vô cùng, cả người nàng cũng giống như vì kiếm mà sinh, dù thấy được chiêu kiếm của nàng, nhưng căn bản không trốn thoát được.

"Cô nương bớt giận!" Đôi mắt Tiêu Như Phong co rụt lại, thân thể không ngừng lui lại.

Trong chốn võ lâm xuất hiện cao thủ như vậy từ bao giờ?

Tiêu Như Phong tự xưng là ở trong đám người cùng thời cơ hồ không có địch thủ, ngay cả khi gặp phải ba người nổi danh cùng hán thì hán cũng không cảm thấy sợ hãi, nhưng hết lần này tới lần khác sao lại gặp phải một đại địch ở ngay trong khách điểm thế này!

Tay cô nương này rất trắng, thân thể cũng thập phần uyển chuyển, có thể thấy cô nương này tuổi tác không lớn lắm.

Nhưng một cô nương trẻ tuổi như thế, tại sao có thể có được kiếm pháp sắc bén như vậy?

Nhân lực của Tiêu Như Phong rất tốt, biết trước mắt mình không thể đánh thắng Vệ Băng Thanh, thế là muốn chạy trốn.

"Tiểu Thanh, bắt hán lại!" Vệ Chiêu cười lạnh, đã xông đến địa bàn của hán rồi, sao có thể để Tiêu Như Phong thoát được?

Tưởng là đáng đáp đẹp trai và có võ công là có thể tùy ý lui tới à?

"Dạ!" Trường kiếm trong tay Vệ Băng Thanh khẽ lắc, chiêu thức thay đổi, thân ảnh như quỷ mị.

Tiêu Như Phong muốn phản kháng, chỉ là ngay từ đầu hán đã mất đi tiên cơ, bây giờ muốn phản kháng cũng đã muộn.

Trường kiếm của Vệ Băng Thanh đã gác trên cổ Tiêu Như Phong.

"Hai vị, ta rất xin lỗi vì đã thất lễ, nhưng ta có thể giải thích..." Tiêu Như Phong rất thức thời, bây giờ nếu như hán không hiểu chuyện thì có lẽ phải chết.

"Tiểu Thanh, đánh ngất hán ta trước đi." Vệ Chiêu gấp một cái.

Vệ Băng Thanh lập tức động thủ.

Tiêu Như Phong ngã xuống đất, bất tỉnh nhân sự.

"Ca, lần này chúng ta làm thế nào?" Vệ Băng Thanh tò mò hỏi.

"Muội cảm thấy hán thế nào?" Vệ Chiêu không gấp gấp xử lý, ngược lại có chút hăng hái bắt đầu hỏi về ấn tượng của Vệ Băng Thanh.

Nói thế nào thì cũng là nam phụ ra dáng, nếu như Vệ Băng Thanh thật sự thích, thì hán cũng không phải không thể thả cho Tiêu Như Phong một con ngựa.

"Chẳng ra sao cả, đặc biệt lỗ mãng." Vệ Băng Thanh khinh bỉ nói, "Muội cực kỳ chán ghét loại người không đoan trang."

"Vậy muội thích hạng người gì?" Vệ Chiêu chần chờ hỏi một câu. Nói mới nhớ, muội muội cũng đã mười sáu tuổi, ở hiện đại cũng là tuổi đã sớm biết yêu đương, ở cổ đại thì hầu như đều có thể lập gia đình.

"Ồi, ca ca nói gì vậy." Vệ Băng Thanh có chút thẹn thùng nói, "Nhưng nếu có thể có võ công, tốt nhất là có thể đánh lại muội thì tốt."

... Vậy không phải muội sẽ cô độc cả đời sao?

Hiện tại Vệ Băng Thanh đã ở trình độ nào hán không biết, dù sao trong thế giới ban đầu, Vệ Băng Thanh cả ngày ở trên giường, mà cũng đã có trình độ đệ nhất thiên hạ.

Hiện tại Vệ Băng Thanh dùng thời gian lên giường với người ta để đi luyện công, nhìn xem, Tiêu Như Phong danh xưng đỉnh cao này còn bị Vệ Băng Thanh hạ chỉ bằng mấy chiêu?

Mặc dù không hợp logic, nhưng nữ chính của thịt vẫn có quyền, làm sao nào?

Cùng so sánh, thân thể của nữ chính mới thật sự được bật hack nha.

Mặc kệ trải qua bao nhiêu người đều chật chẽ như lúc ban đầu không nói, mà còn ấy ấy liên tục vài đêm, cũng có thể không ăn cơm không uống nước, người bình thường chắc chắn không làm được!

"Khụ, Tiêu Như Phong này còn có chút tác dụng, chúng ta trói hán lại trước đã." Vệ Chiêu không tiếp tục đề tài này nữa, "Muội yên tâm, ca ca nhất định sẽ giúp muội tìm một người tốt, một người không được, thì tìm cho muội thêm mấy người."

Nếu lỡ chỉ tìm một người, không thỏa mãn được muội muội thì làm sao bây giờ? Vẫn phải tìm thêm mấy người mới được nha, cũng không thể trông cậy vào những nam nhân này được, tên nào cũng là một cái Tintin thành tinh!

Vệ Băng Thanh chớp mắt mấy cái, không rõ ý tứ ca ca nói là gì.

Trượng phu mà cũng có thể tìm thêm mấy người sao?

Vệ Chiêu và Vệ Băng Thanh kéo tên Tiêu Như Phong này ra ngoài, lúc kéo ra hoàn toàn không né tránh người khác, cơ hồ người trên người dưới khách điểm đều trông thấy, một trong tứ đại cao thủ Tiêu Như Phong phong lưu phóng khoáng trong truyền thuyết bị người ta túm lấy cổ áo lôi ra.

Cạch.

Rầm.

Chắc chắn, đụng cũng quá lợi hại, mặt mũi này cũng sắp không nhận ra được rồi.

Nhưng không ai dám đi lên cứu người.

Bởi vì thực lực của Tiêu Như Phong mọi người đều biết, tăng thêm lần này Vệ Băng Thanh mang theo mũ che màu trắng.

"Nàng... Nàng chính là nữ ma đầu lúc trước..."

"Chắc chắn rồi, bằng không thì ai có thể đánh được Tiêu Như Phong chứ?"

"Ông trời của ta ơi, nàng thế mà thật sự tồn tại?!"

Đám người vừa vội vã cuống cuống nhìn chăm chăm bóng lưng Vệ Băng Thanh rời đi, vừa kẹp chặt hai chân, yên lặng xin lỗi Tiêu Như Phong ở trong lòng.

Bọn họ có thể vì Tiêu Như Phong mà vào sinh ra tử, nhưng tuyệt đối không thể vì Tiêu Như Phong mà đứt mất rễ.

Là nam nhân thì đều biết chuyện này thống khổ đến cỡ nào.

Vết thương khỏi hẳn sẽ không chết, nhưng ánh mắt của thế nhân cũng không phải là trò đùa.

Đối với người giang hồ mà nói, còn có cái gì nguy hiểm hơn việc hủy hoại thanh danh của bọn họ?

Vệ Chiêu rất hài lòng với ánh mắt khi nhìn huynh muội bọn họ của những người này.

Rất tốt, bọn chúng đều sợ hãi.

"Tiêu Thanh, muội có thấy ánh mắt của đám người này nhìn muội không?" Vệ Chiêu thấp giọng cười nói, "Chỉ khi làm cho những nam nhân này đều sợ muội, thì muội mới có thể đứng trên tất cả mọi người. Mặc kệ muội làm sai chuyện gì, thì bọn họ cũng đều cảm thấy là muội làm đúng."

Vệ Băng Thanh khẽ nhún mày, "Muội cảm thấy những ánh mắt này không quá dễ chịu."

"Muội phải học cách hưởng thụ ánh mắt như vậy." Vệ Chiêu ngữ trọng tâm trường nói, "Những ánh mắt này so với cái nhìn ái mộ muội thì càng tốt hơn."

"Ừm, muội nhớ rồi." Hiện tại Vệ Băng Thanh không hiểu, nhưng không trở ngại nàng ghi nhớ.

"Ca, người này làm sao bây giờ?" Vệ Băng Thanh chỉ chỉ Tiêu Như Phong sắp tỉnh lại, rồi lưu loát điểm huyệt đạo của hắn.

"Chúng ta đi mua một cái viện tử trước đi, trước đó huynh từng nghe nói, trên núi này có một tòa trạch viện, dễ thủ khó công." Vệ Chiêu mò được không ít ngân phiếu từ trên người Tiêu Như Phong, đủ để mua một tòa trạch viện như thế.

"Vâng, sau đó thì sao?" Vệ Băng Thanh tiếp tục hỏi, "Làm đoạn trần duyên của hắn sao?"

"Đoạn tử tuyệt tôn", sao có thể dùng cách nói thô bỉ này để làm bẩn lỗ tai muội muội được? Vệ Chiêu nói cho Vệ Băng Thanh biết, chiêu thức này gọi là "đoạn trần duyên", nghe xong liền thấy thập phần cao cả, rất có phong phạm của bậc cao quý giúp người.

Về phần có thể sinh ra vấn đề bản quyền hay không, đây không phải chuyện Vệ Chiêu quan tâm.

"Không vội." Vệ Chiêu khẽ cười nói, "Chúng ta chữa trị gương mặt cho Tiêu Như Phong trước đã rồi nói. Muội biết không, loại người này, nói dễ nghe thì gọi là phong lưu, nói không chừng chính bọn họ còn cảm thấy mình phong lưu mà không hạ lưu, biến đa tình thành tính cách, biến phong lưu thành vốn liếng, nhưng thật ra là một tên cặn bã chính công."

"Cặn bã không phải nên...?" Vệ Băng Thanh làm cái thủ thế chém.

"Hắn từng ngủ với không ít mỹ nhân, chắc hẳn phải cực kỳ để ý đến bản lĩnh của mình." Vệ Chiêu nở nụ cười, làm Vệ Băng Thanh cảm thấy có chút quen thuộc.

Mấy năm trước lúc nói muốn thiên sạch bạch lang, ca ca tựa hồ cũng cười như thế đó!

"Chúng ta chữa khỏi mặt cho hắn trước, phế bỏ võ công của hắn, đến lúc đó cho hắn đi tiếp khách. Một ngày tiếp hai mươi khách nữ, muội cảm thấy thế

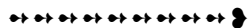
nào? Cũng coi như tạo phúc cho những nữ tử đáng thương này!"

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Xuyên Thành Anh Trai Nữ Chính* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 32: Băng thanh ngọc khiết (6)

Edit by Hạ Lan Tâm Nhiên

Gần đây võ lâm giang hồ bị một tin tức quan trọng gây kinh hãi.

Trước đó trên giang hồ huyền ảo nhốn nháo về một ma đầu chuyên môn chặt tử tôn căn của người khác, chẳng những chớp được một trong tứ đại cao thủ Tiêu Như Phong tới, hơn nữa còn bắn tiếng, những cô nương từng bị Tiêu Như Phong cô phụ chỉ cần dùng một lượng bạc, liền có thể ở cùng Tiêu Như Phong một đêm.

Tin tức truyền đi, nữ tử trong giang hồ đều điên cuồng.

Nữ nhi giang hồ khác biệt với các nữ tử khuê các, một đêm phong lưu cũng không phải số ít, chỉ cần không nháo đến chết người thì đều dễ nói. Dù sao thân ở giang hồ, liền đại biểu cho việc bản thân cách biệt thế tục.

Đương nhiên, cũng có rất nhiều nữ tử trong giang hồ vẫn giữ mình trong sạch như cũ, khinh thường làm bạn với những nữ tử khác.

Chỉ là Tiêu Như Phong bán mình là chuyện có một không hai, quả thực làm không ít nữ hiệp giang hồ từng bị cô phụ động tâm.

Không nói đến chuyện các nàng có còn tình cảm với Tiêu Như Phong hay không, nhưng nghĩ đến chuyện có thể dùng một lượng bạc để tìm về khí thể mình đã mất đi năm đó, có cô nương nào không nguyện ý?

Tiêu Như Phong cái thằng này, trước khi lên giường là quân tử, sau khi lên giường chính là lưu manh.

Trước khi chưa ra tay được, thì đối với người tuyệt đối là yêu chiều vô hạn, chờ xx được rồi, một khi bị hấn chiếm được liền bị vứt bỏ như giày rách. Có những nữ tử vì không chịu nổi mà tự sát, nhưng cũng chỉ làm cho Tiêu Như Phong tăng thêm chút nợ phong lưu mà thôi, không ai ngu ngốc đi tìm một trong tứ đại cao thủ gây phiền phức chỉ vì một nữ tử tự sát vì tình.

Cũng may có một lần Tiêu Như Phong đá vào tấm sắt, câu được vị hôn thê của một trong tứ đại cao thủ khác, bị người đuổi giết mấy tháng, từ đó về sau hấn mới không lui tới với các nữ nhân đẳng hoàng nữa, nhưng như thế cũng không có nghĩa là hấn không háo sắc.

Những nữ tử thanh lâu hoặc xuất thân từ môn phái nhỏ, kiếm ăn vốn đã không dễ, nhưng hết lần này tới lần khác còn gặp phải một lang quân bạc tình như thế, cuộc sống trôi qua càng đáng thương hơn.

Bởi vậy, sau khi huynh muội Vệ Chiêu và Vệ Băng Thanh thả ra một tin tức như thế, mặc kệ là thật sự muốn tìm Tiêu Như Phong đòi lại món nợ tình cũng được, xem kịch vui cũng tốt, cơ hồ đều đi tới đỉnh núi của Vệ Chiêu và Vệ Băng Thanh.

"Thật xin lỗi, nơi này chỉ tiếp nữ khách, hơn nữa nữ khách muốn đi vào, nhất định phải giao tiền." Máy nam nhân bị bắt tới, cảm vũ khí, canh giữ trên con đường duy nhất để lên núi.

Bọn họ đều bị Vệ Băng Thanh chớp tới, ở thế giới cũ ít nhiều cũng từng ra sân, bản lĩnh vẫn có. Cái khu vực này bây giờ, là một người giữ ải vạn người khó qua, những nữ tử võ lâm muốn đi vào, nhất định phải giao tiền.

Nếu như bọn họ thả chạy mất người nào, Vệ Băng Thanh nói, về sau chân trời góc biển, cũng phải đoạn mất trần duyên của bọn họ rồi nói.

Hành vi lúc trước của Vệ Băng Thanh đã nói cho chúng nhân sĩ võ lâm biết, nàng thật sự nói được làm được!

Không có cách nào, những nam nhân này cũng chỉ đành lấy ra sở học cả đời của bản thân, ở đây tích lũy bạc cho hai huynh muội Vệ Chiêu.

"Lý nào lại như vậy, ta chính là chương môn phái xx, là bằng hữu tâm đầu ý hợp của Tiêu công tử, giờ phút này ta tới cứu người, nếu các người không tránh đường, đừng trách lão phu không khách khí!" Nam nhân trung niên nói chuyện vô cùng lực lượng, đám đệ tử đi theo phía sau hấn cũng vô cùng kích động, giống như thật sự muốn liều lĩnh cứu người.

"Phốc phốc. Thế cơ à, nếu ta không nhớ lầm, cháu gái của ngài cũng từng bị Tiêu Như Phong vứt bỏ cơ mà! Ngài không phải muốn đi cứu Tiêu Như Phong, mà là muốn lấy được bí tịch võ công trong tay hấn thì có. Cũng đúng, dù sao mọi người đều biết Tiêu Như Phong võ công trác tuyệt, một thân nội công cao cường độc bộ thiên hạ." Một nam nhân trong đó không chút lưu tình trào phúng.

"Tiểu tử cuồng vọng." Nam nhân trung niên kia thấy đối phương không chịu cho qua, lúc này quơ trường kiếm trong tay rồi bỏ về phía bọn họ.

Những người này có thể bị Vệ Băng Thanh bắt trông coi chỗ này, bản sự nhất định phải rất cao minh.

Trừ bỏ nam nhân trung niên này, thì những người còn lại cơ hồ đều bị cản lại, trên thân hoặc nhiều hoặc ít đều bị thương, không có bao nhiêu lực phản kích.

Ngược lại nam nhân trung niên kia ý vào võ công cao cường, không hề có kỵ tính mạng của đệ tử sau lưng, thẳng tắp xông về phía trước.

"Thật sự là không muốn sống." Mấy nam nhân kia cũng không muốn đi cản trở, dù sao người phía trước mới thật sự là đại ma vương đó!

"Ai, hi vọng lão già này phối hợp một chút, đừng giống như người trước nhích tới nhích lui, máu tươi văng ba thước sẽ không tốt."

Dù sao đến lúc đó bọn họ cũng phải đến thu thập vết tích.

Trên thế giới này sao lại có một nữ nhân đáng sợ như thế chứ?

Vệ Băng Thanh cầm kiếm canh giữ ở cửa phòng.

"Yêu nữ, nếu ngươi thả ta qua, ta tha cho ngươi một mạng!" Nam nhân trung niên kia trông thấy một nữ tử ngăn cản ở cửa phòng, mặc dù trong lòng thấp thỏm, nhưng cũng không muốn cứ từ bỏ như vậy.

Cho dù yêu nữ này võ công cao cường, nếu hấn không ham chiến, thì nhất định có thể trốn được!

Vệ Băng Thanh không nói gì thờ dài, nhìn chằm chằm nam nhân trung niên này một chút, nhận định tám phần là cái ấy của người này vừa nhỏ lại vừa ngắn.

Dù sao nàng cũng từng đoạn trần duyên của hàng trăm người, kinh nghiệm sung túc, vừa nhìn một chút là đã biết đối phương có cái dạng gì.

Trần duyên của nam nhân trung niên này sợ là vừa nhỏ lại vừa ngắn, muốn một kiếm gọt sạch cũng có chút khó khăn, nếu như buộc chặt, thì lại không khỏi quá đau mắt.

"Ca, muội không muốn buộc hấn, đáng đáp hấn thật là khó nhìn, làm sao bây giờ?" Vệ Băng Thanh hé miệng, hỏi ca ca trong phòng một tiếng.

"Muội muội, muội gỡ mũ rộng vành xuống trước, rồi hướng về phía hấn nói chuyện liền có thể." Thanh âm rõ ràng của Vệ Chiêu từ bên trong truyền đến.

Đơn giản như vậy sao?

Vệ Băng Thanh không nghi ngờ gì, yên lặng gỡ mũ rộng vành xuống nói chuyện với nam nhân trung niên này, "Ta không giết người, chỉ cứu người."

Nam nhân trung niên sợ ngây người.

Tại sao trên thế giới này có thể có một cô nương xinh đẹp như thế?

Sau khi Vệ Băng Thanh lấy mũ rộng vành xuống, nam nhân trung niên nhìn thấy da thịt trắng nõn của nàng, nhìn thấy đôi môi không son mà đỏ của nàng, nhìn thấy đôi mắt nàng như tự mang theo nỗi u buồn.

Đương nhiên, cũng nhìn thấy bộ ngực lớn, eo nhỏ, chân dài của nàng.

Cho dù chỉ là cách ăn mặc đơn giản bình thường nhất, cũng không có cách nào che đậy dáng người nóng bỏng của nàng.

Lại càng không cần phải nói, trong ánh mắt nàng mang theo chút mông lung, phảng phất như đang nói với hấn điều gì đó.

Lúc cái miệng nhỏ của nàng nói chuyện với hấn, có thể thấy được đầu lưỡi phấn nộn không ngừng vận động trong miệng nàng.

Trên người cô nương này có sự ngây ngô của thiếu nữ, cũng có cả sự thành thực của phụ nhân phong tình. Mùi thơm trên cơ thể nàng như có như không, lại làm lòng người ngứa ngáy.

Cơ hồ chỉ một khắc sau, nam nhân trung niên liền cương cứng.

Giữa hai chân cũng nhô ra một cái lều vải nho nhỏ.

Lúc này, nam nhân trung niên nhìn thấy một vòng kiếm quang có thể xưng là kinh diễm.

Kiếm quang rơi xuống trước người hấn.

Dán vào áo bào hấn, suu một tiếng.

Cạch, có đồ vật gì đó rơi xuống đất.

Nam nhân trung niên cúi đầu xuống, nhìn thấy y phục mình bị kiếm khí gạt sạch, còn có hai khối thịt lặn từ trên y phục xuống.

"A ——— "

Vệ Chiêu gỡ nút bịt tai xuống, mồm mồm lỗ tai, luôn cảm thấy giọng của cái tên bên ngoài thật sự khó nghe vô cùng.

Kỳ thật hắn cũng không muốn thế này.

Nhưng hai ngày trước Vệ Băng Thanh chính thức qua sinh nhật mười sáu tuổi, Vệ Chiêu liền phát hiện trên người muội muội nhà mình bắt đầu có một cỗ hương khí như có như không.

Mùi hương này rất đặc biệt, phàm là giống đực, mặc kệ là người hay là động vật, đều sẽ không nhận được mà trầm mê.

Đến ngay cả thân ca ca Vệ Chiêu này, cũng không khỏi có chút mê muội, chỉ là hắn vụng trộm dùng ngân châm đâm huyết đạo của mình mới thanh tỉnh lại.

Muốn mạng mà.

Lần đầu tiên Vệ Chiêu cảm nhận được uy lực của nữ chính thịt vắn.

Đến ngay cả thân ca ca là mình đây cũng không buông tha!

Đương nhiên, thể loại như loạn luân là một thứ không thể thiếu ở trong thế giới thịt vắn. Trong kịch bản ban đầu vì ca ca của nữ chính chết sớm, cho nên không bị ảnh hưởng. Nhưng bây giờ Vệ Chiêu vẫn sống thật khỏe, nên tất nhiên không thể tránh né.

Quả thực ngay cả suy nghĩ muốn cắn chết hệ thống Vệ Chiêu cũng có.

Nếu như hắn chịu không được mà khinh bạc Vệ Băng Thanh, thì cho dù trải qua mấy thế giới nữa, hắn cũng không cách nào xóa đi bóng ma tâm lý này.

Không còn cách nào khác, Vệ Chiêu lường được độ rách nát của thân thể mình, nên hạ cho mình một phương thuốc thật nặng.

Thuốc rất tốt cho thân thể, nhưng chính vì hiệu quả quá tốt, cho nên dẫn đến về sau Tiểu Vệ Chiêu đã mất đi chức năng ngưng đầu.

Người ta là cắt xén vật lý, còn hắn là dùng thuốc tự thiên bằng dược lý.

Cũng may Vệ Chiêu không phải rất quan tâm đến thứ này, hắn đối với chuyện hai viên thịt lặn qua lặn lại làm hoạt động hài hòa cũng không mấy hứng thú, chỉ điều chỉnh tôn nghiêm nam tính của mình một chút, sau đó lại lập tức nhảy nhót tung búng, Vệ Băng Thanh từ đầu tới đuôi đều không phát hiện có gì không đúng.

Ngược lại có thể dùng cái thể chất này của muội muội hồ thêm mấy người.

Ai, hắn biết nhiệm vụ không dễ làm như vậy mà.

Mới mười sáu tuổi mà đã hại nước hại dân như thế, chờ đến hai mươi lăm tuổi thì còn đến mức nào chứ?

"Ca, có khách nhân đến." Vệ Băng Thanh tràn đầy phấn khởi mở cửa, đẩy ca ca nhà mình ra, "Ca ca, người lần này đến còn là một đôi tỷ muội đó!"

Vệ Chiêu nhìn theo phương hướng Vệ Băng Thanh chỉ, trông thấy một đôi tỷ muội song sinh đang đỏ mặt đi đến.

"Lúc trước hắn đầu tiên là nói thích ta, về sau còn nói thích muội muội ta, giữa tỷ muội chúng ta mọi chuyện đều thuận lợi, thậm chí... Thậm chí còn cùng nhau phục thị hắn. Ai biết hắn chơi bời mấy ngày rồi biến mất không thấy tăm hơi, hại tỷ muội chúng ta trở mặt thành thù, vài ngày trước mới hòa hảo." Vị tỷ tỷ trong đôi song sinh rất là phẫn nộ, "Đây là hai lượng bạc, lần này, tỷ muội chúng ta tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho hắn!"

"Các ngươi cứ việc đi vào, hắn hiện tại rất kích động đó. Vì các ngươi là đợt khách nhân đầu tiên, có thể chơi cả ngày nha." Vệ Chiêu quăng bạc vào trong một cái thùng gỗ, đến lúc thùng gỗ đầy liền lấy danh nghĩa Tiêu Như Phong đi cứu tế dân chúng khôn cùng, cũng coi như còn chút tác dụng.

Sau khi Tiêu Như Phong này tỉnh lại, ngửi thấy mùi thơm trên người Vệ Băng Thanh liền động dục, món đồ kia vẫn luôn đứng thẳng, sợ là nín đến sắp chết rồi.

Cũng may rốt cuộc có người đến giải cứu.

Nghĩ đến chuyện này Tiêu Như Phong sẽ còn cảm thấy sáng khoái đi.

Ha ha, nếu như hắn có thể kiên trì mãi như thế được.

Đến lúc đó Vệ Chiêu sẽ bảo muội muội ra vào cửa phòng thêm mấy lần, phát tán hương vị.

"Đa tạ." Cặp song sinh hướng về phía huynh muội Vệ Chiêu cúi người chào thật sâu, sau đó khép cửa phòng lại.

Rất nhanh, trong cánh cửa liền truyền ra các loại thanh âm.

Vệ Băng Thanh nghe, cảm thấy đỏ mặt, "Ca ca, muội nghe thấy người bên ngoài nói, chuyện này đối với Tiêu Như Phong mà nói hẳn là chuyện vui trong nhân gian, không phải chúng ta muốn trừng phạt hắn à?"

Nhưng nghe âm thanh, Tiêu Như Phong giống như rất vui vẻ nha.

Vệ Chiêu cao thâm khó lường cười cười, "Cô nương ngọc, muội phải biết, trên thế giới này, mặc kệ là cái gì, muội yêu thích đến cỡ nào cũng vậy, hầu như phải có một mức độ nhất định. Một khi vượt qua mức độ này, thì ngay cả cực lạc cũng biến thành cực kỳ đau đớn. Về sau nếu như muội ưa thích người nào đó cũng vậy, muốn ở cùng với người đó suốt quãng đời còn lại cũng thế, nhất định phải chú ý hai chữ mức độ."

Phải biết trên thế giới này không có cây hết ruộng, mà chỉ có một chết trâu nha.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Xuyên Thành Anh Trai Nữ Chính* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 33: Băng thanh ngọc khiết (7)

Edit by Hạ Lan Tâm Nhiên

→ → → → → → → → → → ●

Nữ nhân đến tìm Tiêu Như Phong bắt đầu cố định.

Có một số nữ nhân từng bị Tiêu Như Phong cô phụ, sau khi đến một lần mà cảm thấy cũng không tệ lắm, thì thường thường sẽ còn tới lần thứ hai lần thứ ba.

Nhưng mà phần nhiều nữ nhân, sẽ đem chuyện mà Tiêu Như Phong từng làm với bọn họ, trả lại cho hắn giống y như đúc một lần.

"Người cũng chỉ có chút bản lĩnh này mà thôi." Một nữ tử mặc quần áo tử tế, sờ lên gương mặt đã có chút tái nhợt của Tiêu Như Phong trên giường, "Trước kia không phải ngươi nói rằng, thà chết dưới hoa mẫu đơn sao? Hiện tại được cùng với nhiều mỹ nhân như thế, có phải ngươi cảm thấy rất vui vẻ sung sướng không? Không phải ngươi vĩnh viễn sẽ không lưu luyến một người nào hay sao? Nữ nhân mỗi ngày tới tìm ngươi đều khác biệt nhau, ngươi vui chứ."

Ngay cả khi lực đề nói chuyện Tiêu Như Phong cũng không có nữa.

Bất kể là ai đến xem, đều sẽ cảm thấy Tiêu Như Phong quá sa vào nữ sắc, chỉ còn lại một thân thể đã bị móc rỗng.

Tiêu Như Phong luôn tự cao rằng năng lực của mình rất mạnh, trong dĩ vãng từng giày vò những nữ tử ái mộ mình không ít, bây giờ bị giày vò ngược lại, ngày đêm không ngớt, dù Vệ Chiêu hảo tâm để Vệ Băng Thanh dần dần khôi phục công lực của hắn thì hắn cũng không chịu đựng nổi.

Ai, thật là vô dụng.

Vệ Chiêu vốn cảm thấy Tiêu Như Phong tới thiểu cũng có thể chống đỡ được một năm hoặc nửa năm gì đó, ai biết mới một tháng trôi qua mà đã không được.

Không còn cách nào khác, vì không thể để Tiêu Như Phong chết trên giường, Vệ Chiêu đành phải bảo Vệ Băng Thanh dần dần giải trừ những huyết đạo trên người hắn.

Trước đó khi phế đi võ công của hắn, không lựa chọn phương pháp đơn giản nhất là đánh gãy gân tay gân chân, mà dùng thủ pháp phiền toái hơn và cũng đặc thù hơn, vốn là định giữ lại để đàm phán với Tiêu Như Phong, dù sao Tiêu Như Phong muốn khôi phục võ công thì chỉ có thể dựa vào bọn họ.

Ai ngờ Tiêu Như Phong lại vô dụng như thế, về sau, ngay cả mùi hương đặc thù trên người Vệ Băng Thanh cũng vô dụng, món đồ kia đã giống như bị phế đi rồi, cuối cùng đều là Vệ Chiêu rút xuân dược cho hắn mới miễn cưỡng thành công, nhưng thời gian này cũng đã hoàn toàn không được.

Trước kia Vệ Chiêu từng nghe thấy một câu nói như vậy, "Hậu cung giai lệ ba ngàn người, thiết xứ mài thành tú hoa châm*".

(*Từ cái chày bị mài thành kim khâu hoa =)))))

Bây giờ, ở trên người Tiêu Như Phong, cũng coi như đã nhìn thấy án lệ chân thực.

Biến thành tú hoa châm cũng không sao.

Nhưng lúc trước một đêm làm bảy lần đã biến thành một phút bảy lần.

Chắc hẳn về sau Tiêu Như Phong đối với nữ tử sẽ kính nhi viễn chi, dù sao ngay cả Vệ Băng Thanh cũng không thể dẫn lên tình thú của hắn được nữa. Bởi như vậy, Tiêu Như Phong cũng chỉ có thể có lòng mà không có sức.

"Từ hôm nay trở đi, ngươi có thể về." Vệ Chiêu quần Tiêu Như Phong đến kín mít, chỉ còn một đôi mắt lộ ra ngoài, miễn cho hắn làm bẩn mắt muội muội, "Tính toán thời gian, người trong nhà ngươi cũng sắp đuổi tới nơi này rồi. Ai, thể lực của Dược Thần cốc, chúng ta tạm thời chưa muốn cứng đối cứng."

Đôi mắt Tiêu Như Phong dần dần tròn to, hắn không rõ vì sao nam nhân không hề có chút võ công trước mặt này lại biết được về Dược Thần cốc.

Hắn từ trong cốc ra, chưa từng tiết lộ với ai!

Dược Thần cốc, ha ha.

Sự tồn tại của bọn chúng chính là vì luyện chế dược nhân, mà mẫu thân của Vệ Băng Thanh đã từng là một trong những vật thí nghiệm của Dược Thần cốc, về sau thiên tân vạn khổ trốn thoát, gả cho phụ thân của Vệ Chiêu và Vệ Băng Thanh.

Sinh hạ Vệ Chiêu là người bình thường, Vệ mẫu vốn cho rằng mình có thể không liên quan gì tới Dược Thần cốc, ai ngờ sinh ra Vệ Băng Thanh, lại là thể chất dược nhân, hơn nữa so với bà ấy còn mạnh hơn rất nhiều!

Dưới sự sợ hãi hoảng loạn, Vệ mẫu rất nhanh liền qua đời, Vệ phụ mang theo hai đứa bé vốn đã không dễ sống, lại gặp phải nạn đói, sau khi đưa được hai đứa bé vào tông môn, Vệ phụ mới mang theo tiều tụy mà chết đi.

Cũng may nạn đói năm đó đã làm những người biết Vệ mẫu tồn tại đều chết hết, cho nên Dược Thần cốc mới không phát hiện ra thân phận của Vệ Băng Thanh.

Chỉ là tên phụ kia của Vệ Băng Thanh trong lúc vô tình phát hiện ra được, lúc này mới xuống tay với Vệ Băng Thanh. Trong thế giới cũ, sau khi Vệ Băng Thanh biết thân thế của mình, vốn muốn tìm Dược Thần cốc báo thù, nhưng đáng tiếc Dược Thần cốc thực lực quá mạnh, chỉ có một mình Vệ Băng Thanh thiên hạ đệ nhất thì có ích lợi gì?

Cuối cùng Vệ Băng Thanh thay tên đổi họ thâm nhập vào Dược Thần cốc, không ngừng cùng người trong Dược Thần cốc phát sinh quan hệ, cơ hồ hút khô tất cả nội công của bọn chúng, sau đó tiêu diệt một kẻ thù như thế.

... Khụ, thế giới thật vẫn không có vấn đề gì là không thể dùng lên giường để giải quyết, nếu như không được, thì dùng nhiều thêm mấy lần.

Ngay cả về sau Vệ Băng Thanh đệ nhất thiên hạ cũng không có cách nào dựa vào vũ lực mà giết chết đám người Dược Thần cốc được, cho nên hiện tại Vệ Chiêu và Vệ Băng Thanh càng không làm được.

"Nghe nói người Dược Thần cốc y thuật siêu quần, ngươi bây giờ cũng đã có lòng mà không có sức đi." Vệ Chiêu sờ lên cằm cười âm hiểm một tiếng, "Đây cũng là sự khiêu chiến của ta đối với Dược Thần cốc, ta muốn xem xem, bọn họ có biện pháp nào có thể trị liệu được loại tổn thương trên tâm lý này hay không. Ngươi cũng đừng trách chúng ta, muốn trách thì trách ngươi là người xuất thân từ Dược Thần cốc, dù sao ta cũng không làm gì ngươi, truyền đi vẫn là một câu chuyện phong lưu đây!"

Tiêu Như Phong bị cái giọng điệu đôi trắng thay đen này của Vệ Chiêu làm tức đến sắp thổ huyết, nhưng đáng tiếc hiện tại hắn không thể nhúc nhích.

Chẳng lẽ nam nhân này là địch nhân của Dược Thần cốc sao?

Nhưng địch nhân của Dược Thần cốc nhiều như vậy, muốn tìm cũng tìm không thấy.

"Nói mới nhớ, nếu như không phải chương môn Vô Hạc Từ đột nhiên nhắc tới, ta cũng không biết hóa ra Dược Thần cốc các ngươi đang luyện chế dược nhân đâu." Vệ Chiêu cảm thán nói, "Đáng tiếc, nếu như bên trong Dược Thần cốc các ngươi có dược nhân, ta ngược lại thật muốn đi gặp một lần."

Vô Hạc Từ?

Hắn lại biết được chuyện của Dược Thần cốc?

Tiêu Như Phong âm thầm nhớ kỹ cái tên này, hận không thể tháo hắn ta thành tám khối.

"Thôi, nói nhiều với ngươi cũng vô dụng. Hi vọng lần gặp mặt tiếp theo, ngươi có thể khôi phục bình thường." Vệ Chiêu quan sát vị trí nào đó của Tiêu Như Phong một chút, ý vị thâm trường dẫn Vệ Băng Thanh rời đi.

Hắn tin tưởng, sau khi người của Dược Thần cốc tới cứu Tiêu Như Phong, tên Vô Hạc Từ nhất định sẽ chết trong tay Dược Thần cốc.

Chỉ cần như vậy, chuyện thân phận được nhân của Vệ Băng Thanh sẽ không có ai biết được nữa.

Đương nhiên, coi như Vô Hạc Từ thật sự nói ra bí mật về thể chất của Vệ Băng Thanh để hi vọng được giữ mạng thì cũng không có lợi ích gì, bởi vì hẳn ta không biết bây giờ Vệ Băng Thanh ở nơi nào, cũng không biết nàng có hình dạng ra sao. Mà Tiêu Như Phong phải chịu sự nhục nhã vô cùng này, sẽ chỉ cảm thấy Vô Hạc Từ là một đám với bọn họ, nói ra bí mật của Vệ Băng Thanh cũng chỉ là chó cắn chó mà thôi.

"Ca, chúng ta cứ như vậy mà thả hân sao?" Vệ Băng Thanh cảm thấy có chút lằng phí, nàng còn tưởng rằng phải đoạn trần duyên cho người này, cho nên vẫn luôn mài kiếm đó!

"Đương nhiên, chúng ta chỉ nên chiếm một cái tiện nghi ở khoảng cách xa, nếu như tới gần Được Thần cốc, chúng ta liền không thể làm vậy." Vệ Chiêu khẽ cười nói, "Những ngày này muội có đọc sách theo lời huynh nói không đấy?"

"Có có." Vệ Băng Thanh vội vàng trả lời.

Gần đây ca ca đột nhiên tìm tới một ít kinh Phật bảo nàng niệm trước khi đi ngủ, hơn nữa còn gia tăng thời lượng luyện công của nàng, mỗi ngày Vệ Băng Thanh cơ hồ vừa nằm xuống liền ngủ mất, một hồi đến mức ngay cả sức lực uống một ngụm nước cũng không có.

Vệ Chiêu vô cùng bất đắc dĩ, đây cũng là vì không có biện pháp nào khác nữa.

Hắn chỉ có thể để Vệ Băng Thanh phát tiết hết tất cả tinh lực của nàng trước, chờ khi mệt đến mức muốn động cũng không động được, tự nhiên sẽ không có tâm tư nghĩ chuyện linh tinh, hơn nữa niệm nhiều kinh Phật cũng sẽ có lợi cho suy nghĩ của nàng.

"Những ngày gần đây, muội quan sát Tiêu Như Phong cùng những nữ tử khác nhau giao hoan, muội có ý nghĩ gì?" Vệ Chiêu hỏi dò.

Hắn sợ chỉ sợ vạn nhất Vệ Băng Thanh bắt đầu mộng xuân hoặc là nổi lên tâm tư thì làm sao bây giờ?

Thiếu nữ bước vào thời kỳ trưởng thành đối với quan hệ nam nữ có chỗ mê man và chờ mong là chuyện rất bình thường, so với việc để Vệ Băng Thanh tự suy nghĩ lung tung, còn không bằng trực tiếp cho nàng xem.

Khi trên người Vệ Băng Thanh bắt đầu xuất hiện cổ hương khí kia, Vệ Chiêu liền chuẩn bị một cái túi thơm để Vệ Băng Thanh đeo trên người, dùng thứ này để che giấu mùi hương trên người nàng.

Đồng thời, Vệ Chiêu cũng đem vấn đề thể chất được nhân ra thảo luận với Vệ Băng Thanh một phen.

"Ca ca, chẳng lẽ muội thành được nhân, thì nhất định phải... phải trở thành đồ chơi của người khác sao?" Vệ Băng Thanh hết trước bất mãn với tương lai của mình.

Vệ Chiêu đem kiếp trước của Vệ Băng Thanh ngắt đầu bỏ đuôi, xem như chuyện cũ của một được nhân khác kể lại cho Vệ Băng Thanh nghe một lần, Vệ Băng Thanh nghe xong, khuôn mặt đều tái hết.

Cũng bởi vì lúc đầu tuổi nhỏ không hiểu chuyện bị người khác chiếm tiện nghi, từ đó về sau liền lâm vào trong dục vọng vô cùng vô tận, như thế cho dù còn sống, cũng chỉ có thể coi là cái xác không hồn.

Vệ Băng Thanh cảm thấy sống mà như thế quả thực còn đáng sợ hơn cả cái chết.

Trách không được khi ca ca phát hiện sự phụ và Đại sư tỷ không thích hợp liền muốn dẫn nàng đi, có lẽ vì sợ nàng đến lúc đó cũng sẽ bị sự phụ để mất tới.

"Huynh cũng không biết." Vệ Chiêu thờ dài nói, "Nhưng bây giờ muội đã bắt đầu có chút dấu hiệu, chỉ có thể tận lực nhẫn nại đi. Nếu như thực sự không được, thì tìm mấy nam nhân ngủ một giấc để giải khát cũng không sao, cũng may được nhân không dễ mang thai, bằng không thì thảm hại hơn."

Đây cũng là lần đầu tiên hắn trải qua nhiệm vụ như vậy, có lẽ chờ đến lúc Vệ Băng Thanh hai mươi lăm tuổi là có thể thoát khỏi thể chất như vậy? Hoặc là...

Vệ Chiêu cố gắng không nghĩ sâu vào vấn đề này.

Vẫn cứ chú ý đến tình hình hiện tại trước đi.

"Rất nhảm chán." Vệ Băng Thanh cảm ghét nói, "Trên cơ bản chính là từ trên xuống dưới, tiến vào rồi lại đi ra ngoài, cảm giác không có cái chút hàm lượng kỹ thuật nào. Một chuyện nhảm chán như vậy mà sao bọn họ có thể làm đến không biết mệt chứ? Muội luyện một bộ kiếm pháp còn thích dùng các chiêu thức khác biệt đó!"

... Đó đương nhiên là bởi vì Tiêu Như Phong bị bọn họ điểm huyết không thể động nên mở khóa được ít tư thế.

Đương nhiên loại lời này không cần thiết phải nói cho muội muội biết.

Dạy hư tiểu hài tử là không tốt.

Vệ Chiếu hoàn toàn không cảm thấy để Vệ Băng Thanh nhìn Tiêu Như Phong cùng những nữ tử khác giao hoan là có gì không đúng. Ở hiện đại, thiếu nam thiếu nữ tuổi này cũng đã xem phim "hành động tình cảm" rồi đó.

"Người tới tuổi nhất định đều sẽ ngẫu nhiên mơ thấy vài giấc mơ về loại chuyện này, muội không cần cảm thấy có gì ngượng ngùng." Vệ Chiếu vỗ vỗ bả vai Vệ Băng Thanh nói, "Nếu như muội thật sự thích người nào, trước tiên có thể nói cho huynh biết, ca ca nhất định sẽ cố gắng tìm đến cho muội. Nếu như một người không đủ, thì mấy người cũng có thể."

"Ca, muội cảm thấy vẫn là luyện kiếm tương đối thú vị." Vệ Băng Thanh vô cùng cảm tạ hảo ý của ca ca, nhưng nàng vẫn cảm thấy mình thật sự không có hứng thú gì với phương diện này, "Ca ca, nếu huynh muốn tìm cho muội một vị đại tẩu, thì muội cũng không ngại."

"Vậy thì không cần, thân thể này của huynh ba ngày liền sinh bệnh một lần, đi hại người làm gì?" Vệ Chiếu nhàn nhạt trả lời, "Chỉ là muội có thể chất đặc thù, vẫn phải gia tăng chú ý."

"Muội biết." Vệ Băng Thanh gật gật đầu, khuôn mặt tràn đầy nghiêm túc, "Ca, huynh yên tâm, muội nhất định có thể khống chế chính mình."

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Xuyên Thành Anh Trai Nữ Chính* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 34: Băng thanh ngọc khiết (8)

Edit by Hạ Lan Tâm Nhiên

→ → → → → → → → → →

Từ sau khi Vệ Chiếu và Vệ Băng Thanh rời khỏi tông môn, trên tông môn lâm vào khốn cảnh.

Lúc trước tất cả mọi người cho rằng hai huynh muội này xuống núi một hai ngày sẽ trở về, thậm chí bọn họ cũng đã chuẩn bị tốt để an ủi Vệ Băng Thanh. Dù sao nhìn bộ dạng Vệ Chiếu như thế kia, thì cũng có vẻ trực tiếp chuẩn bị hậu sự được rồi.

Đại phu trên núi đều không cứu được, dưới núi thì càng không thể.

Mà không có Vệ Chiếu, bọn họ liền có thể thân cận tiểu sư muội hơn.

Trên núi vốn dĩ nam nhiều nữ ít, vừa xinh đẹp lại vừa biết điều như tiểu sư muội lại càng hiếm thấy.

Dược nhân trưởng thành sẽ theo thời gian biến hóa mà càng trở nên hoàn mỹ, mà thân thể này của Vệ Chiếu cũng là bởi vì có ký chủ của hệ thống đến mà thay đổi, đây cũng là nguyên nhân Vệ Chiếu chắc chắn hai người sẽ không bị phát hiện.

Chỉ là ai biết lần chờ đợi này ròng rã rất nhiều ngày, Vệ Băng Thanh giống như đã mất đi bóng dáng.

Ngay từ đầu, bọn họ còn tưởng rằng tiểu sư muội mất đi huynh trưởng thân sinh, ở dưới chân núi chuẩn bị hậu sự cho huynh trưởng, cho nên mới chậm trễ. Nhưng mà mười ngày trôi qua, tuần đầu cũng đã xong xuôi, Vệ Băng Thanh thế mà vẫn chưa về, chuyện này làm người ta không khả trương không được.

Đại sư tỷ rất nhanh liền phái người xuống núi điều tra, thế mới biết hóa ra Vệ Băng Thanh căn bản không hề tìm đại phu, mà là mang Vệ Chiếu chạy trốn?

Có cái gì mà phải trốn chứ?

Tất cả mọi người rất không hiểu, dù sao Vệ Băng Thanh ở trên núi rất được sủng ái yêu thương, thời gian trôi qua cũng tốt, bọn họ không hiểu nổi lý do Vệ Băng Thanh muốn chạy khỏi nơi này.

Nhưng người chạy cũng đã chạy mất, hiện tại bọn họ đuổi theo cũng chẳng kịp nữa rồi.

Đội đến lúc Vô Hạc Từ xuất quan, biết Vệ Băng Thanh mang theo Vệ Chiếu chạy, thì vô cùng tức giận, ra lệnh cho chúng đệ tử trên núi đi tìm huynh muội bọn họ.

Hắn vất vả lắm mới xác định được thân phận của Vệ Băng Thanh, đang định thử một lần, ai biết người lại trốn thoát mất rồi?

Nhưng Vệ Băng Thanh chạy trốn như thế, thì hắn càng chắc chắn hơn.

Vệ Băng Thanh tuyệt đối chính là hậu nhân của dược nhân chạy trốn khỏi Dược Thần cốc kia.

Truyền thuyết nói song tu cùng dược nhân có thể nâng cao nội lực, nếu như có thể cướp được tẩm thân trong sạch của nàng, thì công lực có thể tăng lên

một giáp.

Một giáp công lực, xem như một tên lưu gia hỏa cũng sẽ biến thành cao thủ đỉnh cao, huống chi Vô Hạc Tử vốn chính là loại cao thủ nhất lưu rồi?

Thế nhưng ngay lúc này, Vệ Băng Thanh lại chạy mất rồi?

A, một người tuổi còn nhỏ, một người nửa chết nửa sống, có thể chạy đi đâu được?

Vô Hạc Tử cũng không để hai người bọn họ trong mắt, Vệ Băng Thanh lâu ngày chưa từng xuống núi, trên người lại không có bao nhiêu bạc, có thể chạy đi đâu?

Nhưng mà ai biết lần chạy này chính là hơn ba năm, Vô Hạc Tử cũng từ vốn đã định liệu từ trước, biến thành biết vậy chẳng làm.

Ai mà biết Vệ Băng Thanh rốt cuộc là chết ở bên ngoài hay là bị người khác nuôi nhốt rồi?

Chẳng lẽ Vô Hạc Tử hẳn thật sự không có số mạng vô địch thiên hạ?

Vô Hạc Tử đã mất đi một dược nhân như Vệ Băng Thanh, càng trầm mê bế quan, chỉ hi vọng mình có thể nâng cao một phần công lực của mình.

Đợi đến lúc đại hội võ lâm bắt đầu, Vô Hạc Tử liền dẫn theo mấy đồ đệ mình yêu thích đến bổ sung kiến thức.

Nhưng ở đại hội võ lâm, chuyện mọi người đàm luận không phải là ai võ công cao, không phải là ai có thể trở thành minh chủ võ lâm đời tiếp theo, mà là thảo luận về một nữ ma đầu chuyên cắt tôn tử căn của người ta.

Bây giờ nữ ma đầu này thậm chí còn bắt một trong tứ đại cao thủ Tiêu Như Phong, bán cho những nữ tử khác với giá một lượng bạc, càng làm trong võ lâm nhắc lên vô số gợn sóng.

Tiêu Như Phong này lai lịch bí ẩn, ai cũng muốn biết bí mật võ công của hắn, thế nhưng từ sau khi người đầu tiên đi lên tìm Tiêu Như Phong gây phiền phức bị nữ ma đầu kia chặt đứt gốc rễ, liền không có bao nhiêu người dám tiếp tục đi.

Không tiếc mạng sống thì rất dễ, nhưng muốn đánh cược bằng tôn nghiêm nam tính và hạnh phúc đời sau thì không thể được.

Huống chi Tiêu Như Phong trâu ra nhiều nợ phong lưu như thế, chúng kẻ thù không thừa cơ giã một cước thì đã không tệ rồi, ai còn nguyện ý đi cứu hắn?

Bởi vậy, trong một tháng, nữ tử đi tìm Tiêu Như Phong vô số, nhưng sau khi trở về các nàng lại không nói một lời.

Đợi đến khi Dược Thần cốc từ ngàn dặm xa xôi phái người tới được, thì bọn họ mới biết được hóa ra Tiêu Như Phong là đệ tử của Dược Thần cốc?

Khi người Dược Thần cốc đi cứu Tiêu Như Phong, mới phát hiện nữ ma đầu kia đã đi mất. Tiêu Như Phong được người Dược Thần cốc cứu về, bọn họ đã chuẩn bị xong tư tưởng Tiêu Như Phong bị giày vò đến sắp chết, ai ngờ Tiêu Như Phong chỉ là chuyện phồng the quá độ, tổn thương căn bản, nội công đang dần dần khôi phục lại, cũng không mất gốc rễ.

Chuyện này làm người Dược Thần cốc rất lúng túng.

Bọn họ vốn muốn giúp Tiêu Như Phong báo thù, kết quả chỉ có chút chuyện nhỏ ấy, nói đến báo thù thì không ai chấp nhận được.

Nếu nói vì ma đầu vũ nhục danh dự của Tiêu Như Phong, thì cái lý do ấy cũng không thể đứng vững, bởi vì người đến tìm Tiêu Như Phong đều là những nữ tử từng bị Tiêu Như Phong cô phụ, bọn họ gặp những nữ tử từ kia cũng không có cách thẳng thắn hùng hồn mà nói chuyện, chứ nói gì đến chuyện dám đánh người ta? Nếu thật sự dám làm như vậy, thì Dược Thần cốc bọn họ cũng triệt để chẳng còn chút danh dự nào nữa.

Lúc này tiến cũng không được, mà lùi cũng không xong, làm người của Dược Thần cốc kìm nén đến quá sức.

"Đừng... Đừng bỏ qua cho Vô Hạc Tử." Sau khi Tiêu Như Phong tỉnh lại nhìn thấy sư phụ mình thì nói một câu như vậy, "Vô Hạc Tử cấu kết với nữ ma đầu kia, ngấp nghé dược nhân của Dược Thần cốc chúng ta!"

Sau khi nói xong một câu như vậy Tiêu Như Phong lại ngất xỉu lần nữa.

Lúc đêm hôm khuya khoắt Vô Hạc Tử bị Dược Thần cốc bắt đi, làm liên đới mấy đệ tử cũng bị bọn họ phế đi võ công.

Vệ Chiêu và Vệ Băng Thanh cải trang giả dạng ở căn phòng đối diện Vô Hạc Tử, tận mắt nhìn hắn bị bắt đi, lúc này mới đi đường vòng rời đi.

A.

Nằm trong tay Dược Thần cốc, Vô Hạc Tử chỉ sợ là sẽ sống không bằng chết, chỉ có thể làm dược nhân thí nghiệm thuốc.

Cũng coi như cầu người được người!

"Ca, chúng ta không lưu lại xem đại hội võ lâm sao?" Kỳ thật Vệ Băng Thanh còn muốn tỉ thí với những người này một chút đó.

"Cao thủ chân chính sẽ không tới chỗ như thế. Tiêu Như Phong đã là đỉnh cấp cao thủ ở trong đám bọn họ, những người khác còn kém hơn Tiêu Như Phong cả mấy lần, so tài với bọn họ lãng phí thời gian." Vệ Chiêu liếc nàng một cái, trả lời, "Muội muốn tìm cao thủ so tài thì không thể ở chỗ này."

"Vậy chúng ta phải đi đâu?" Vệ Băng Thanh cảm thấy đi ra ngoài cùng ca ca rất tốt, tối thiểu bên ngoài có đủ loại đồ ăn, ăn ngon chơi vui cũng có rất nhiều nha.

Hình như cái gì ca ca cũng biết, thật sự quá đáng tin.

Nàng thì cái gì cũng không biết, lúc nào cũng cần ca ca dạy dỗ.

"Chúng ta đến núi Côn Luân." Vệ Chiêu cười nói, "Nơi đó là thánh địa của võ học, chỉ khi đến đó muội mới có thể nâng cao võ công."

Hơn nữa những người chiếm đoạt núi Côn Luân cơ hồ đều là đỉnh cấp cao thủ, ở trong tuyến kịch bản ban đầu, đến cuối cùng Vệ Băng Thanh cũng đến nơi đó, hiện tại chỉ là đi sớm hơn một chút mà thôi.

Chỉ là trong thế giới ban đầu, Vệ Băng Thanh đến núi Côn Luân hoàn toàn là bởi vì không thể tiếp tục chờ đợi ở bên ngoài nữa, đến núi Côn Luân sẽ gặp phải thứ gì hoặc là phát sinh chuyện gì, cũng không biết, xem như mở ra hình thức kết cục.

Bây giờ sớm đi, kỳ thật cũng coi như cho Vệ Băng Thanh và Vệ Chiêu một con đường sống mới.

Nói không chừng ở đó có thể giải quyết vấn đề thể chất của Vệ Băng Thanh thì sao?

Tối thiểu hiện tại người của Dược Thần cốc không dám đến núi Côn Luân gây sự với Vệ Băng Thanh. Nếu như Vệ Băng Thanh có thể ở trên núi Côn Luân nâng cao võ công của mình thêm một trình độ nhất định, thì nói không chừng có thể đơn thương độc mã giải quyết hết Dược Thần cốc.

"Núi Côn Luân, rất xa sao?" Vệ Băng Thanh tương đối lo lắng vấn đề bạc trên người bọn họ có đủ chèo chống cho đến khi bọn họ đến được nơi đó không.

"Tiêu tiết kiệm một chút là được rồi." Vệ Chiêu nghĩ nghĩ rồi trả lời, "Có lẽ trên đường chúng ta có thể cướp giàu giúp nghèo, thuận tiện muội cũng có thể rèn luyện tài nấu nướng của mình một chút."

"Muội sẽ cố gắng." Vệ Băng Thanh siết chặt nắm đấm, "Ca ca nghỉ ngơi cho thật tốt, chờ muội hầu hạ huynh đi."

Vệ Chiêu ho khan vài tiếng, đi vào trong xe ngựa nghỉ ngơi.

Hắn lại mắc phải phong hàn, lại phải trải qua thời gian uống thuốc mỗi ngày, thật bức bối.

Vệ Băng Thanh đã học được cách đánh xe ngựa từ chỗ nữ tiêu sư, hiện tại tự nhiên cũng gánh vác trách nhiệm đánh xe này.

Nàng đổi một thân nam trang, vì dễ đóng vai giống hơn một chút, nên trên lưng quần thêm vài vòng, cả người từ một thiếu nữ uyển chuyển biến thành một tráng hán cao lớn thô kệch. Mặc dù hành động có chút không thuận tiện, nhưng tối thiểu không làm người khác chú ý.

Vệ Băng Thanh cũng không hiểu khi những nữ tử khác giả nam trang sao lại tâm lớn như vậy, ngay cả ngực cũng không quần, râu ria cũng không có, mà cứ như thế đổi một thân nam trang liền ra đường, ai mà không biết người là nữ giả nam trang chứ?

Hai huynh muội bọn họ rời đi sau khi Dược Thần cốc đi được một ngày, lúc này, đại hội võ lâm đã tiến vào hồi cuối, ánh mắt của người trong võ lâm cũng dần dần đặt trên đại hội, không ai chú ý đến một đôi chủ tớ rời khỏi nơi này.

Bởi vì Vệ Chiêu ngã bệnh, khi Vệ Băng Thanh đánh xe thì có ý hãm tốc độ lại, trên xe ngựa trừ Vệ Chiêu ra, thì còn lại đều là lương khô và dược liệu, khiến cho phụ trọng của xe ngựa cũng không nhỏ.

Đầu năm nay cướp bóc thổ phỉ, cơ hồ đều có bản lĩnh chỉ cần nhìn vết tích của bánh xe đi qua liền biết trên xe ngựa có hàng hóa gì hay không.

Chiếc xe ngựa này của Vệ Chiêu và Vệ Băng Thanh ép ra những đường rất nặng, rơi vào trong mắt đám thổ phỉ này tất nhiên cũng thuộc hàng dê béo thượng hạng.

Cùng với chiếc xe ngựa này chỉ có mỗi hai người, nếu không cướp bóc một phen thì thật có lỗi với danh hào sơn tặc của bọn họ!

"Đường này do ta mở, cây này do ta trồng, muốn đi ngang qua đây, lưu lại tiền qua đường!"

Mấy thổ phỉ quơ đại đao, dùng lời kịch quê mùa tám trăm năm không đổi, bao vây chiếc xe ngựa này lại.

Vệ Băng Thanh cũng đang yên lặng đánh giá những tên thổ phỉ này, nhìn binh khí của bọn chúng đều rất mới, xem bộ dáng thì có vẻ là một đám thổ phỉ có tiền.

Rất tốt, nàng cũng đang thiếu bạc.

Cho dù trên thân phụ trọng nhiều, nhưng Vệ Băng Thanh cũng không để mấy thổ phi này vào mắt.

"Trên xe chúng ta không có bạc, chỉ có một ít dược liệu, khụ khụ." Vệ Chiêu vén rèm lên, ho hết sức lợi hại, "Xin mấy vị tráng sĩ nhường đường một chút."

"Thiếu... Thiếu gia, sao ngài lại ra làm gì?" Vệ Băng Thanh thanh âm thô trầm hỏi.

"Bên ngoài loạn lạc, tất nhiên là nhiều một chuyện không bằng một chuyện." Vệ Chiêu làm bộ nói.

Đương nhiên là bởi vì hắn trông thấy ấn ký trên đao của những tên thổ phi này.

Ha ha.

Hắc Phong trại.

Thật sự là Thiên Đường có lối ngươi không đi, Địa Ngục không cửa ngươi cứ vào.

Trong tuyến kịch bản ban đầu, sau khi Vệ Băng Thanh chạy ra khỏi tông môn bị sơn tặc bắt về chơi bày đàn, chính là bị những tên sơn tặc của Hắc Phong trại này bắt.

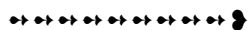
Bọn chúng đều đã đưa tới cửa, sao có thể bỏ qua?

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Xuyên Thành Anh Trai Nữ Chính* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 35: Băng thanh ngọc khiết (9)

Edit by Hạ Lan Tâm Nhiên

Vệ Băng Thanh thấy ca ca nói như vậy, lập tức ngẫm hiểu.

Những tên thổ phi này sao lại chọc tới ca ca rồi? Không biết lần này ca ca sẽ chinh bọn chúng thế nào đây? Trong lòng Vệ Băng Thanh dâng lên một chút chờ mong.

Bởi vì biện pháp mà mỗi lần ca ca đối phó với đám người này đều rất thú vị, nàng cũng nhịn không được mà muốn xem nhiều một chút.

"Dược liệu? Dược liệu cũng rất đáng tiền, để ta xem một chút xem bên trong là cái gì?" Tên thổ phi kia nghe nói bên trong xe ngựa này toàn là dược liệu thì không thể nào tin được, người này nhìn như một tên công tử yếu ớt, chắc chắn không thể chỉ mang theo mỗi dược liệu đi đường được.

"Toàn bộ chỉ là dược liệu thôi." Vệ Chiêu được Vệ Băng Thanh đỡ xuống xe ngựa, "Đều không đáng giá bao nhiêu tiền, dược liệu quý giá để lâu sẽ không có dược lực, cho nên chúng ta đều không mang. Nếu như mấy vị không tin, có thể lên xem một chút."

"Lão Tam, không phải người hiểu biết dược liệu à? Ngươi đi lên xem một chút đi." Một tên thổ phi chỉ huy.

"Dạ."

Một tên thổ phi đi tới, quan sát đồ vật trong chiếc xe ngựa này, phát hiện trong đó vậy mà chỉ toàn là một đồng dược liệu không hề đáng tiền, lập tức đen mặt lại.

Bệnh lâu thành lương y, Vệ Chiêu biết mình cần loại dược liệu nào, những thứ hơi quý thì sẽ trực tiếp để Vệ Băng Thanh lên núi hái, còn những thứ để trong xe ngược lại là những dược liệu có vẻ phổ biến ở bên ngoài, nhưng thật ra được người ta kỳ công chế biến.

"Đại ca, đúng là một tên nghèo kiết xác." Thổ phi có tên là lão Tam xuống xe ngựa, rất là phiến muộn.

"Không sao, lão Tam, chiếc xe ngựa này của bọn chúng cũng không tệ, có thể lấy đi." Một thổ phi khác chỉ vào xe ngựa nói.

"Cái này... Nếu mấy vị hảo hán mang xe ngựa đi, giữa rừng núi hoang vắng, có khác gì giết chết chúng ta đâu?" Vệ Chiêu cười khổ nói, "Xin hảo hán thả cho chúng ta một con đường."

"Chúng ta là thổ phi, không phải là hòa thượng làm từ thiện, nếu như bây giờ ngươi xéo đi, thì chúng ta sẽ không giết ngươi. Còn nếu ngươi cứ tiếp tục lải

nhài, thì bây giờ ta sẽ lập tức giết người!" Thổ phi kia quát.

Vệ Chiêu than thở vịn bả vai Vệ Băng Thanh chuẩn bị rời đi, vừa đi vừa thấp giọng nói, "Cũng không biết con đường làm ăn vận tải đường thủy của phụ thân bên kia thế nào rồi, ta yếu như vậy, sợ là phải chết ở chỗ này, cái gia nghiệp to như thế chỉ có thể để lại cho đường đệ."

"Thiếu gia, ngài là người hiền tự có thiên tướng," Vệ Băng Thanh cơ linh nói, "Lão gia nhất định sẽ không bỏ rơi ngài."

"Chờ một chút!"

Mấy tên thổ phi kia nỗ lực bắt phạm, Tất nhiên nghe thấy đoạn đối thoại của đôi chủ tớ này, lúc này nhìn nhau vài lần, quyết định không thể bỏ qua cho con dê béo này như thế được.

"Nhà các người, làm gì?" Thổ phi đầu lĩnh cười lạnh nói.

"Chính... Chính là trồng trọt bình thường." Thân thể Vệ Chiêu lung lay, nói ra một lời thoại giả đến không thể giả hơn.

"Trồng trọt mà da mịn thịt mềm như vậy sao? Lừa gạt ai đây!" Thổ phi đầu lĩnh quát lớn, "Lão Tam lão Tứ, trói hai người bọn chúng lại cho ta, chúng ta mang bọn chúng về, để nhà hán lấy tiền đền chuộc người, bằng không thì sẽ giết chết con tin!"

"Vâng!"

"Không cần các người trói, ta và thiếu gia sẽ đi theo các người." Vệ Băng Thanh làm sao có thể để mấy tên thổ phi này dùng dây thừng trói ca ca nàng được?

"Các người thành thật một chút cho ta!" Thổ phi bày đao ra, "Nếu người dám lăm miệng chúng ta liền giết người, dù sao người chúng ta cần cũng là thiếu gia của người."

"Hào hán đừng động thủ, người này chuyên sắc thuốc cho ta." Vệ Chiêu vội vàng nói, "Gia phụ... Gia phụ là thủy bang thủy vận, bỏ ra một ngàn lượng cũng không có vấn đề."

Một ngàn lượng?!

Lần cướp được nhiều nhất của mấy tên thổ phi này cũng chỉ được ba trăm lượng, không nghĩ tới một tên nhóc như thế này mà lại có giá trị tới một ngàn lượng?

Không không không, nói không chừng có thể đòi ba ngàn lượng nha!

"Người cùng với người hầu của người, Dù thế nào cũng phải có ba ngàn lượng, một ngàn lượng đừng mơ mà thương lượng với chúng ta." Thổ phi đầu lĩnh cười to, "Chờ người đến chỗ chúng ta, lập tức viết thư cho người nhà người!"

"Vâng vâng." Vệ Chiêu tựa hồ rất sợ hãi, mặt mũi trắng bệch.

"Ha ha, tiểu bạch kiếm."

Bọn thổ phi đắc chí vừa lòng, chỉ cảm thấy không có lúc nào hạnh phúc như bây giờ.

Ba ngàn lượng nha, đều là bạc trắng.

Vệ Băng Thanh nghi hoặc nhìn ca ca nàng một chút, phát hiện trên mặt Vệ Chiêu vẫn mang theo nụ cười chắc chắn, lập tức nhấn hết những sự lo lắng kia xuống đáy lòng.

Nàng vẫn nên lo lắng cho những tên thổ phi này đi.

Bọn chúng cũng không giống như Tiêu Như Phong có hậu đài là Dược Thần cốc, chết thì chết thôi.

Hai người Vệ Chiêu và Vệ Băng Thanh bị đưa lên núi, ném vào trong kho củi.

"Tiểu Thanh, tới đây, ca ca thương lượng với muội một chút..." Vệ Chiêu cười tủm tỉm vẫy gọi, "Chúng ta chơi một trò chơi thú vị trước đã, gần đây cứ đi đường mãi cũng thật nhàm chán."

Ánh mắt Vệ Băng Thanh sáng lên, vô cùng mong đợi trò chơi trong miệng ca ca.

"Muội nghe huynh nói..."

Ban đêm.

Lúc bọn thổ phi tè tú một đường, uống rượu ngoạm thịt, đột nhiên bị một âm thanh làm cho giật thót mình.

"Cứu mạng cứu mạng! Công tử nhà ta té xỉu." Vệ Băng Thanh xông đến đại sảnh, bắt lấy ống tay áo thổ phi đầu lĩnh, "Thân thể của công tử nhà ta vốn đã yếu, hiện tại lại bị các người nhốt vào kho củi, hàn khí nhập thể, bây giờ đã thổ huyết, đều là do các người."

"Xéo đi, chết thì chết, liên quan gì đến chúng ta?" Thổ phi đầu lĩnh hết sức tức giận, "Xem ra bọn chúng không nhốt người kỹ!"

"Ta nói cho các người biết, nếu công tử nhà ta xảy ra chuyện gì, thì các người đừng hòng có được ba ngàn lượng kia!" Vệ Băng Thanh rống to, "Lão gia nhà ta cũng có tiếng nói trên con đường vận tải đường thủy, nếu các người hại chết công tử nhà ta, thì các người cứ chờ quan phủ tới diệt trừ các người đi!"

Chuyện này...

"Lão Đại, nếu không chúng ta đi xem một chút?" Một tên thổ phi nhẹ giọng nói, "Không nê mặt sư thì cũng nê mặt phạt, ba ngàn lượng đó!"

"Đúng nha, lão Đại, gần đây chúng ta đang thiếu tiền, ba ngàn lượng..."

Bọn sơn tặc vẫn không nỡ bỏ một số tiền lớn như thế, thế là người khuyên một câu ta khuyên một câu, toàn bộ đều đến kho củi.

"Các người lập tức đổi chỗ khác cho công tử nhà ta ngay, người xem đi, công tử nhà ta đã hôn mê bất tỉnh rồi ô ô ô." Dáng vẻ giả vờ yếu đuối của một tráng hán như Vệ Băng Thanh quả thực là vô cùng đau mắt, nhưng Vệ Chiêu xác thực cũng đã hôn mê bất tỉnh.

"Lão Đại, ta đi xem một chút."

Thổ phi tên là lão Tam kia đại khái cũng hiểu được chút được lý, lúc này đi xem mạch đập của Vệ Chiêu, lập tức bị dọa.

Cái này... Mạch đập đã loạn thành thế này, phiếu thịt này tùy thời có thể chết đi đó.

"Lão Đại, nếu cứ tiếp tục như thế, người này thật sự sẽ chết." Lão Tam sắc mặt khó coi.

"Vậy làm sao bây giờ?"

"Nhanh đặt công tử nhà ta lên giường, đưa chăn mền sạch sẽ hơn đến." Vệ Băng Thanh đương nhiên nói, "Ai mà biết chăn mền ở chỗ này của các người có những thứ không sạch sẽ làm gia tăng bệnh tình của công tử nhà ta hay không?"

"Người!"

"Ô ô, lão gia, ngài hãy mau đến đây mà xem..." Vệ Băng Thanh bắt đầu ai oán.

"Ba ngàn lượng đó lão Đại."

"Các người đi thu thập một gian phòng đi!" Thổ phi đầu lĩnh khẽ cắn môi, bắt đầu phân phó thủ hạ.

"Công tử nhà chúng ta bị bệnh này rất lâu rồi, cần nhân sâm chữa trị." Vệ Băng Thanh lau lau nước mắt, "Các người tốt nhất nên tìm cây nhân sâm tới cho chúng ta, ít nhất cũng phải loại hai mươi năm."

"Nhân Sâm đất như thế!"

"Trừ Nhân Sâm, những thứ khác đều không được." Vệ Băng Thanh thẳng thắn hùng hồn nói, "Cho dù các người muốn đổi bạc của lão gia nhà ta, thì cũng phải để công tử nhà ta hoàn hảo không chút tổn hại. Nếu không phải bị các người hù dọa, thì công tử cũng không cần nhân sâm."

"Lão Đại..."

"Đi tìm nhân sâm cho bọn họ, nếu như không có thì đi mua ngay!" Thổ phi đầu lĩnh oán hận nói, "Nếu đến lúc đó không có bạc, lão tử lăng trì các người."

"Hừ, ba ngàn lượng, lão gia chúng ta xuất ra nổi." Vệ Băng Thanh cao ngạo nói, "Nếu không phải thiếu gia nhà ta lên chạy ra ngoài, thì không biết có bao nhiêu hộ vệ đi theo, các người đến một chút tư cách nhìn thiếu gia nhà ta cũng không có."

Bọn thổ phi thật sự lấy được nhân sâm ra, đồng thời bắt đầu thúc giục Vệ Chiêu viết thư cho người nhà, nhưng giá cả tăng lên, lần này đổi thành bốn ngàn lượng.

Vệ Chiêu viết một nửa, lại nôn một ngụm máu, hôn mê bất tỉnh, phong thư này tất nhiên không thể dùng.

"Công tử của ta ơi, ngài đã bao giờ phải ăn uống khổ sở như thế này đâu?" Vệ Băng Thanh lại kêu rên, "Mỗi ngày đều là củ cải rau xanh, ngay cả một miếng thịt cũng không có, thế mà còn phải ăn cháo gạo lứt? Công tử nhà chúng ta làm sao có thể nuốt trôi được?"

Vệ Băng Thanh đưa ra yêu cầu mới.

Mỗi ngày ít nhất phải có thịt gà hoặc là thịt heo, cháo phải dùng loại gạo trắng tinh tẻ tốt nhất chậm rãi mà nấu, hơn nữa còn phải thêm chút thịt cá tôm gì đó vào.

Bọn thổ phi đương nhiên không vui.

Đây là tìm được một cái phiếu thịt hay là tìm được tổ tông? Bọn chúng cũng chưa từng được ăn ngon như vậy đâu.

Thế nhưng họa vô đơn chí, rất nhanh, kho của sơn trại bọn chúng bị người dùng một mồi lửa đốt tan, những thứ vàng bạc tiền tài kia cơ hồ đều biến thành than đen (thực tế là bị Vệ Băng Thanh giấu đi rồi), trong vòng một đêm, nhiều năm cố gắng của sơn trại bọn chúng đều biến thành con số không.

Cơ hồ tất cả thổ phi đều điên cuồng.

Nếu tiếp tục như thế, bạc trong sơn trại bọn chúng chỉ đủ để chống đỡ đến cuối năm, hơn nữa còn phải bớt ăn bớt mặc.

"Lão Đại, vào thời điểm này, đội ngũ thương nhân cũng phải chờ tới sang năm mới có thể đến, gần đây người đi ngang qua đều là những người tham gia đại hội võ lâm, vừa nghèo lại vừa khó gần, chúng ta không cướp được bao nhiêu bạc, mà ngược lại huynh đệ bị đánh thương rất nhiều."

"Đúng rồi, còn có một số danh nhân trên võ lâm, chẳng những chúng ta không thể đánh cướp được, mà còn phải đưa cho người ta một phần, nếu cứ tiếp tục như thế, sơn trại của chúng ta sợ là sẽ không chống đỡ được."

"Tên tiểu thiếu gia kia đâu, hắn còn chưa viết thư à?"

"Hắn nói, nếu như hắn không thể ăn ngon uống ngon, thì sẽ tình nguyện cứ như thế mà chết đi, dù sao thân thể của hắn cũng có số mạng yếu mệnh, trước khi chết không thể thỏa mãn tâm nguyện liền đập đầu chết, cũng tiết kiệm chút tiền cho nhà mình." Một thổ phi rất là phiền muộn đáp.

Cái thân thể nát này của Vệ Chiêu, cũng không thể dùng hình, chỉ sợ bọn họ vừa dọa một cái là đã chết mất rồi, căn bản không dám nói nặng lời.

Bây giờ Vệ Chiêu càng gầy vò hơn, đôi gian phòng lại ghét bỏ không có ánh nắng, chiếm đoạt luôn căn phòng tốt nhất trong sơn trại, mỗi ngày còn phải tìm một ít tiểu đệ đi săn thú bắt cá cho hắn ăn, thật sự là dụng tâm hầu hạ.

"Hắn nói cũng có đạo lý, người như hắn, chắc chắn là không sợ chết, nếu như chúng ta không thể thỏa mãn hắn, thì hắn sẽ không chịu viết thư." Một thổ phi khác nói, "Không bằng chúng ta ra giá cao một chút, năm ngàn lượng thế nào?"

Năm ngàn lượng nha!

Số này gần bằng hơn phân nửa số tiền bọn họ tích góp.

"Đòi sáu ngàn lượng." Thổ phi đầu lĩnh hưng hân nói, "Muốn làm thì phải làm cho lớn, phải lấy lại từ trên người tên này số tiền tài chúng ta đã mất! Về phần yêu cầu của hắn, tận lực thỏa mãn hắn, trước đó đành hắn viết thư rồi tính tiếp."

"Dạ."

Hiện tại tất cả mọi người chỉ còn lại chút bạc sinh hoạt.

Vào giữa trưa rồi cuộc Vệ Chiêu cũng nhận được một phần đồ ăn không tẻ, có cá có thịt, cháo cũng nấu không tởi, xem ra những tên thổ phi này đã hết cách.

Tác giả có lời muốn nói:

Vệ Băng Thanh: Ca ca, sau đó chúng ta phải gì?

Vệ Chiêu: Đòi một cây linh chi gặm đi!

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Xuyên Thành Anh Trai Nữ Chính* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 36: Băng thanh ngọc khiết (10)

Editor: emmail234

Beta: Hạ Lan Tâm Nhiên

Vệ Chiêu được hầu hạ hai ngày, khí sắc trên mặt tốt lên không ít.

Ừm, Vệ Băng Thanh âm thầm vui mừng vì ca ca, dù sao bình thường muốn ca ca ăn nhiều thêm một bát cơm cũng tốn rất nhiều thời gian, những thứ son hào hải vị này ca ca cũng không xem là gì, vì dù sao trù nghệ của ca ca cũng tốt đến mức không có đối thủ, ăn những thứ này đều không có cảm giác gì, nhưng khi đến sơn trại này, vì chọc tức đám thổ phi liền có thể ăn nhiều hơn mấy bát cơm, cũng có thể xem như là cống hiến duy nhất của đám thổ phi này rồi.

"Ca ca, gần đây những tên thổ phi này càng ngày càng gấp, chỉ sợ không hù được bọn chúng bao lâu nữa." Vệ Băng Thanh cũng vụng trộm điều tra Hắc Phong trại, phát hiện bọn chúng giết người cướp sắc, chuyện xấu gì cũng từng làm qua, có thể nói là tội ác tày trời. Cho dù bây giờ có giết hết đám người này nâng cũng không cảm thấy có gì to tát.

Chỉ là ca ca không nói, Vệ Băng Thanh cũng ngoan ngoãn không gây chuyện, an tâm tiếp tục đóng giả làm một "trắng hán".

Người ở Hắc Phong trại đúng là rất nhiều, muốn giết hết toàn bộ bọn chúng không khó, nhưng vừa giết bọn chúng mà vừa phải đảm bảo an toàn cho ca ca thì khá là phiền toái.

Vệ Băng Thanh có hơi phiền muộn, cảm thấy ca ca còn mảnh mai hơn so với đậu phụ non mới ra lò, nhất định phải bảo vệ ca ca cho thật tốt.

"Không vội." Vệ Chiêu khẽ cười nói, "Hiện tại vẫn chưa tới lúc chúng ta phải gấp, chẳng lẽ lấy võ công của muội mà còn không bảo vệ được huynh hay sao?"

Vệ Băng Thanh được Vệ Chiêu khen ngợi, trong lòng tỏa ra hào khí, lúc này ra sức vỗ vỗ ngực mình, "Cứ giao cho muội."

Bộ ngực bị vỗ đến rung lên mấy cái, dù đã được bọc mấy tầng vải vẫn không thể che giấu được!

Mặc dù biết muội muội nhà mình đẹp như tiên nữ, nhưng bây giờ Vệ Băng Thanh ăn mặc theo phong cách trắng hán, tăng thêm tư thế không câu nệ tiểu tiết kia, vẫn làm mí mắt Vệ Chiêu kéo ra.

Cô muội muội này của hán có phải nuôi không đúng rồi không?

Cũng may Vệ Chiêu không xoắn xuýt quá lâu, bởi vì thổ phi của Hắc Phong trại đã không còn kiên nhẫn để đợi nữa.

"Đại đương gia, ngài nhìn đi, ngài nhìn đi?" Quản lý tài vụ của phòng thu chi cảm sô đến chỗ thủ lĩnh Hắc Phong trại, "‘Con dê béo’ kia chỉ trong mấy ngày mà đã ăn hết lương thực trong gần một tháng của chúng ta, không thể để tiếp tục như thế được. Hơn nữa hạ nhân của hán còn muốn chúng ta mang cho thiếu gia nhà hán một cây linh chi? Hoang đường!"

Nhân sâm linh chi là thứ đắt đỏ cỡ nào chứ? Bọn họ vì để ‘con dê béo’ này có thể khỏe mạnh viết thư về nhà, mà đã vô cùng rộng lượng tha thứ cho hán và còn hầu hạ hán vô cùng tốt, hiện tại lại còn muốn lên mặt nữa à? Chuyện này thử hỏi sao có thể chấp nhận được?

"Câm miệng!" Thủ lĩnh trừng phòng thu chi một cái, "Mua, hán muốn gì thì mua cho hán!"

"Đại... Đại đương gia?" Phòng thu chi sững sốt nửa ngày, không biết rốt cuộc thủ lĩnh uống nhầm thuốc gì rồi? Trước kia đại đương gia nói một không nói hai, làm sao có thể cho phép tên "phiếu thị" nào muốn làm gì thì làm chứ?

Nhưng bây giờ đại đương gia lại buông xuôi đầu hàng tên kia, thực sự làm phòng thu chi khó có thể chấp nhận được?

"Quân đội của triều đình sắp đi qua chỗ này của chúng ta, chúng ta sắp trở thành đối tượng bị thanh trừ." Tròng mắt của thủ lĩnh nhanh chóng đỏ lên, "Những kẻ tham gia quân ngũ muốn thăng quan phát tài thì phải có chiến công, bây giờ biên giới an ổn, muốn có chiến công cũng chỉ có thể ra tay với chúng ta. Nếu như không có ‘con dê béo’ giá sáu ngàn lượng bạc kia, vậy chúng ta phải ăn gì uống gì đây?"

Nếu là trước kia ngân khố của bọn chúng chưa bị đốt, nói không chừng những kẻ ở đây liền có thể cầm tiền chạy trốn, nhưng bây giờ không còn gì cả, ‘con dê béo’ này dù sao cũng là ‘dê béo’, rõ ràng chính là hi vọng sống sót của bọn họ ngày sau!

Đừng nói là nhân sâm hay linh chi, cho dù muốn ăn thịt bọn họ, thì bọn họ cũng phải cho.

Nếu Vệ Chiêu biết được tin tức này, chỉ cảm thán một câu kịch bản này thực sự rất cố gắng.

Bởi vì ở thế giới ban đầu, sau khi Vệ Băng Thanh biến thành đồ chơi của bọn sơn tặc, liền bị đại tướng quân đến đây tiêu diệt sơn tặc coi trọng, mang về phủ, sau khi bị đại tướng quân này điều giáo một phen, chờ khi công lực của nàng đại thành mới có thể thành công trốn thoát.

Cái kịch bản ban đầu này vốn vì sự xuất hiện của Vệ Chiêu mà xảy ra hiệu ứng hồ điệp, nhưng bây giờ Vệ Băng Thanh gặp phải những tên sơn tặc này, thì tuyến kịch bản lại muốn dục hỏa trùng sinh rồi à?!

Phòng thu chi nghe thấy đại đương gia nói như vậy, tâm tình nháy mắt rơi xuống đáy cốc.

Dù sao trong sơn trại này toàn là nam nhân cầu thả, đồ ăn cũng không kén chọn gì, thôi thì bây giờ chịu thiệt một chút, sau này đòi từ chỗ người nhà của con dê béo này nhiều hơn một chút là được.

Thời điểm ban đêm, Vệ Băng Thanh liền lấy được một cây nhân sâm lớn chừng ngón cái.

Thật nhỏ nha.

Vệ Băng Thanh quả thực ghét bỏ muốn chết, nhân sâm nhỏ như thế, lấy làm đồ ăn vặt cho ca ca cũng không đủ tư cách.

“Đây là củ lớn nhất chúng ta có thể mua được, người tốt nhất đừng có kén chọn.” Phòng thu chi sao có thể không nhìn ra ánh mắt ghét bỏ của Vệ Băng Thanh, nhưng hẳn thực sự đúng là hết cách rồi.

“Không phải các người là sơn tặc sao?” Vệ Băng Thanh khinh bỉ, “Nơi này cũng được coi là nơi giao thông chủ chốt, các người chiếm hẳn một tòa bảo sơn như thế, sao lại không có tiền?”

Phòng thu chi trầm mặc một trận.

Nếu không phải đột nhiên xuất hiện trận đại hỏa kia, thì sao bọn chúng có thể trở nên nghèo như vậy? Mà nói đi cũng phải nói lại, nếu không có trận đại hỏa kia, hai con dê béo này sao có thể nhân nhả giống bây giờ chứ? Có mà đã sớm bị bọn chúng băm ra cho chó ăn rồi!

Vệ Chiêu ngày càng khôi sắc, mắt thường cũng có thể thấy được hẳn khá hơn, khiến mấy tên đương gia kia của Hắc Phong trại cũng cảm thấy nhẹ nhõm đi không ít.

Tốt xấu gì người cũng không chết ở chỗ này, như vậy hẳn là có thể viết thư về nhà đòi tiền rồi!

“Viết thư?” Vệ Chiêu uể oải nằm trên giường, căn bản không có một chút ý thức rằng mình đang bị bắt cóc, “Cũng được, các người đưa giấy bút đến đây cho ta!”

Mấy tên sơn tặc vội vàng đem giấy bút đến, chỉ cầu vị thần tài này có thể nhanh chóng viết xong thư, bọn chúng liền có thể cầm bạc về rồi!

“Đây là cái thứ đồ nát gì thế?” Vệ Chiêu trông thấy mấy tờ giấy ó vàng và cả bút lông được làm cầu thả đến không nổi nhìn, liền giận dữ, “Cái này chỉ sợ là giấy các người dùng để đi nhà xí thì có! Nếu ta dùng loại giấy này viết thư về, cha ta nhất định cho rằng ta đang lừa ông ấy. Không được, ta muốn dùng loại giấy tuyên thành tốt nhất, và bút nhất định phải là bút lông sói mới được, còn mực, kém một chút cũng được, nhưng tối thiểu màu sắc phải nồng đậm, không đến mức mờ không ra. Các người nhìn xem các người mang đến thứ gì đây, cặn bã trong nước thải à?”

Vệ Chiêu ném hết tất cả giấy bút mà sơn tặc mang đến ra ngoài.

“Ta nhất định phải cho hắn biết thế nào là lễ độ!” Một tên sơn tặc rút đao của mình ra, hiển nhiên là đã nhìn đến không thể chịu được nữa.

Nếu còn tiếp tục như thế này, bọn chúng còn chưa bị quân đội của triều đình tiêu diệt, thì đã bị tên này giày vò mà chết?

“Đừng, đừng!”

Những tên sơn tặc khác thấy vậy vội vàng ngăn người lại.

“Cũng đã mất nhiều tiền như vậy, nếu bây giờ người lại làm hắn bị thương, vậy những chuyện chúng ta làm trước kia chẳng phải đều uổng phí cả sao.”

“Đúng thế, hiện tại không phải là thời điểm chúng ta có thể tùy hứng. Đã đến nước này rồi, chúng ta tốn thêm chút tiền mua giấy bút cũng có sao đâu?”

Sau một hồi thuyết phục, cuối cùng cũng bỏ được đao từ trên tay sơn tặc kia xuống.

Nhưng những người ôm chủ ý như thế này trong Hắc Phong trại cũng không ít.

Thậm chí, không ít người còn âm thầm dự định, chờ lấy được bạc về, liền đem tên thiếu gia đã giày vò bọn chúng hơn một tháng này loạn đao chém chết!

Chuyện này rất nhanh liền truyền đến tai thủ lĩnh.

“Cho hắn!” Trong mắt thủ lĩnh tràn đầy âm tàn, “Đưa hết bút mực giấy nghiên cho hắn, nói cho hắn biết nếu hắn còn dám đòi hỏi, thì chúng ta liền tra tấn hạ nhân của hắn trước!”

Không thể làm thịt con dê béo này, liền làm thịt tên hạ nhân kia thì thế nào?

Mỗi ngày chém tên hạ nhân kia một đao, chặt đứt ngón tay của hắn xuống rồi mang cho cái tên thiếu gia yếu ớt kia xem, còn sợ hắn không nghe lời sao!

Bọn chúng là thổ phỉ, chứ không phải mở thiện đường.

Đại khái Vệ Chiêu cũng biết nếu ép đám sơn tặc này quá thì đối với hắn cũng không có chỗ tốt, bởi vậy đợi những tên sơn tặc kia đem bút mực giấy nghiên tới lần nữa, hắn liền chẳng nói thêm lời gì, mà ngoan ngoãn viết thư.

“Ca, thư huynh viết căn bản không có người nhận đúng không?” Vệ Băng Thanh không quá chắc chắn rằng ca ca mình còn có bằng hữu như vậy thật hay

không, đành phải hỏi thêm một câu.

“Đương nhiên không có.” Vệ Chiêu thổi vết mực trên giấy, đưa thư cho Vệ Băng Thanh bên cạnh, “Đều là bịa đặt. Nhưng những tên sơn tặc này cả đi cả về cũng phải tốn chút thời gian, chờ bọn chúng phát giác, thì chúng ta đã sớm chế trụ hết những tên khác, đây chỉ là chút kế hoãn binh mà thôi.”

“Ca ca, nếu huynh không thích những tên sơn tặc này, nói với muội một tiếng, muội trực tiếp giết hết bọn chúng là được.” Vệ Băng Thanh không hiểu, sao ca ca lại phải hao tổn khí lực lớn như vậy đi giày vò đám sơn tặc này?

“Giết người cũng chỉ là đầu chạm đất, đám sơn tặc này dám cả gan làm những chuyện thương thiên hại lý kia, thì cũng đã chuẩn bị tốt tâm lý có thể mất đầu bất cứ lúc nào. Hôm nay chúng ta giết một nhóm, thì sẽ còn xuất hiện nhóm thứ hai nhóm thứ ba, không giáo huấn một lần cho thật sâu sắc, thì bọn chúng căn bản sẽ không biết sợ.”

Vệ Chiêu đương nhiên sẽ không chỉ đơn giản giết hết đám sơn tặc này.

Nếu như hán chỉ biết giết người, vậy Tiêu Như Phong kia cũng sẽ không được hán trả về mà không mất một cọng lông nào, những người trên giang hồ kia cũng không chỉ đơn giản là bị đoạn trần duyên mà thôi.

Có đôi khi, người chết thường rất dễ dàng bị người khác quên lãng.

Nhưng mà một người mang theo sĩ nhục sống sờ sờ lại có thể ngày ngày nhắc nhở những kẻ trên giang hồ kia, cái gì nên làm, cái gì không nên làm, bằng không kết cục của những người đi trước kia sẽ lại là kết cục bọn họ!

Tựa như tuyên kịch bản trước đây, hiệu ứng hồ điệp nhất định sẽ tiếp tục xảy ra.

Lần này cho dù hán có giết hết toàn bộ người của Hắc Phong, thì cũng không thể cam đoan đám người tiếp theo đến chiếm đỉnh núi này không gọi là Hắc Phong trại?

Giết tới giết lui, thì có thể giết ra cái gì?

Bản thân Vệ Chiêu, không hi vọng mình tạo quá nhiều sát nghiệp.

Chỉ cần Vệ Băng Thanh không động thủ giết chết người, thì nàng sẽ không cần phải đối mặt với tình trạng người người đòi đánh đòi giết, bởi vậy, rất nhiều chuyện đều phải có khả năng lưu lại một con đường sống.

Ừm, mặc dù những kẻ bị đoạn trần duyên trên giang hồ bây giờ chắc chỉ hận không thể đem Vệ Băng Thanh tháo thành tám khối.

Nhưng đó đều là một đám bại tướng dưới tay, không đáng nhắc đến.

“Được rồi, đem bức thư này giao cho mấy tên sơn tặc kia.” Vệ Chiêu nâng chung trà lên, nhấp một ngụm nhỏ, cảm thấy ở giữa nơi sơn dã này thường trà cũng có một loại phong vị khác.

Vệ Băng Thanh nghe ca ca, cũng không hỏi nhiều, cầm theo bức thư, đi ra ngoài giao cho mấy tên sơn tặc cách ngoài cửa không xa.

“Thiếu gia nhà ta cho các người, đừng đến làm phiền!” Vệ Băng Thanh quăng thư ra, liền nhắc chân muốn đi.

“Người!” Một tên trong đám sơn tặc sờ sờ thư trong tay, hoàn toàn yên tâm, cũng không còn gì sợ hãi, lúc này liền muốn cho tên hạ nhân không coi ai ra gì kia một bài học.

Chỉ là đao của hán vừa mới giơ lên, đại hán kia liền quay đầu lại, lạnh lùng trừng hán một cái.

Sơn tặc lập tức sững sờ đến bất động.

Cái này... Con mắt này thật sự quá đẹp!

Sơn tặc cảm thấy mình sinh ra một chút ý nghĩ không nên có.

!!!

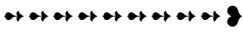
Chẳng lẽ hán có hứng thú với đồng tính?

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Xuyên Thành Anh Trai Nữ Chính* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 37: Bể thanh ngọc khiết (11)

Edit by Hạ Lan Tâm Nhiên

Bọn sơn tặc Hắc Phong trại vừa nghe nói Vệ Chiêu đã viết xong thư cho cha hắn, cả đám đều hoan hô.

Mặc dù không thể giết chết phiêu thệ, nhưng cũng không cần cố kỵ như trước.

Biểu hiện chính là cơm nước của Vệ Chiêu lại biến thành cơm thừa canh cặn, thậm chí người đưa cơm đến còn vênh vào tự đắc biểu thị, Vệ Chiêu có ăn hay không thì tùy, không ăn liền trực tiếp rót, chỉ cần đảm bảo hắn còn một hơi thở là được.

Đối với lần này, Vệ Bể Thanh tức giận tới mức sắp cầm kiếm chém người.

"Không vội không vội." Vệ Chiêu nhỏ giọng an ủi muội muội, "Muội nghĩ bọn họ sẽ tiếp tục chiêu đãi chúng ta thật tốt hay sao?"

"Nhưng cũng không thể thế này!" Vệ Bể Thanh trông thấy cơm thừa canh cặn trên bàn, giận mà không có chỗ phát tiết, "Dùng loại gạo lứt kém cỏi nhất cũng thôi đi, bên trong một nửa đều là đá, thứ này căn bản không thể ăn. Còn có thức ăn này, căn bản chính là một đồng cỏ dại, nước lã!"

"Ha ha, chính chúng ta tự thân đi." Vệ Chiêu cười tủm tỉm sờ sờ đầu muội muội, "Gần đây thân thể huynh khá hơn một chút rồi, muội đi săn bắt chút nguyên liệu nấu ăn, huynh tự xuống bếp nấu cơm cho muội."

Vệ Bể Thanh nuốt nước miếng một cái, nhưng vẫn có chút kiên trì, "Thế nhưng ca ca không thể quá mệt nhọc."

"Dù sao cũng phải vận động một chút." Vệ Chiêu cười khoát tay, "Ngẫu nhiên xuất ra chút mồ hôi cũng tốt."

Vệ Bể Thanh nghĩ nghĩ, vẫn đồng ý.

Tay nghề của ca ca thật sự quá tốt! Có lẽ cũng giống như Vệ Bể Thanh tiến triển cực nhanh trên con đường luyện võ, kỹ năng trù nghệ của ca ca cũng vô sự tự thông, cực kỳ ưu tú, những món ăn đặc sản cao cấp của các tù lâu, chỉ cần nếm qua một lần là ca ca có thể sao chép hoàn mỹ được, thậm chí còn cải tiến xuất sắc hơn. Nếu không phải sợ ca ca mệt mỏi, Vệ Bể Thanh cảm thấy mình ăn cả đời cũng không chán.

Vất vả lắm mới làm Vệ Bể Thanh rời đi được, Vệ Chiêu ổn định tâm tình suy nghĩ xem tiếp theo nên làm gì?

Lúc đầu, hắn chỉ nghĩ làm cho những tên thổ phi này sống cuộc sống nghèo khó thất vọng rồi thôi, nhưng về sau nghĩ lại thì cảm thấy như thế hơi khó. Cơ mà nếu giết đi toàn bộ, thì lại dễ dàng xây dựng cho muội muội một quan niệm không tốt.

Ác nhân đúng là nên giết, nhưng cũng không thể chỉ nhìn bằng ánh mắt của mình mà đã tùy tiện giết người. Huống chi Vệ Bể Thanh rất rõ ràng không phải loại người có thể dựa vào chính mình mà phân biệt được thị phi phải trái, nàng tựa như trái bóng mềm, người bóp thế nào thì nàng liền thế ấy. Nếu như bây giờ ký chủ đến làm nhiệm vụ không phải Vệ Chiêu, mà là một người lòng mang ý đồ xấu khác, thì hậu quả kia không thể tưởng tượng nổi.

Sau này khi mình rời đi, Vệ Bể Thanh còn có một đoạn đường rất dài phải tự mình bước. Lúc đầu bởi vì nguyên nhân thể chất nàng sẽ rất nguy hiểm, nếu như cứ quen với cách việc gì cũng dùng kiếm để giải quyết, thì tương lai về sau quả thực có thể tưởng tượng ra được.

Nhưng nếu thiên toàn bộ đám thổ phi này, thì chỉ sợ đám thổ phi này phát rồ lên sẽ càng thêm đáng sợ. Những người này vốn hiếu sát, tính cách cực đoan, cho dù phế bỏ võ công của bọn chúng, thì sợ cũng không thể ngăn được bọn chúng làm chuyện ác.

Nghĩ được biện pháp phá hủy tinh thần của bọn chúng, sau đó còn phải nghĩ được cách giải quyết tình huống tiếp theo.

Vệ Chiêu nhìn không được thờ dài, hắn cảm thấy nếu mình đứng đi gây sự, chẳng thềm nghĩ gì hết, không phải là xong rồi sao? Nhưng sau khi trải qua thất bại lần trước, tâm thái của Vệ Chiêu cũng có một chút xui biến hóa.

Hắn không thể đơn thuần xem những muội muội này là NPC mà hoàn thành nhiệm vụ, trên thực tế nhân cách của các nàng đều rất hoàn chỉnh, nguồn gốc của tính cách cũng do nhiều nhân tố tạo nên. Tựa như Vệ Tâm Bảo ở thế giới trước, mình đã cho cô ấy vô số cơ hội để xây dựng tam quan chính xác, nhưng chỉ cần người bên ngoài nói một câu, thì đã có thể phá vỡ toàn bộ cố gắng của hắn.

Bởi vì đây đều là những con người có tư tưởng của riêng mình, mà tư tưởng vốn chính là thứ tự do nhất, không bị trói buộc nhất trên thế giới này.

Vệ Chiêu ở trong phòng suy nghĩ phương án, cũng không lâu lắm, Vệ Bể Thanh liền mang theo mấy con thỏ thờ hồng học trở về.

"Ồi, những con thỏ này thật tinh ranh, thiếu chút nữa chạy mất rồi." Vệ Bể Thanh lau lau mồ hôi trên trán, rất mệt mỏi. Nhưng mấy con thỏ này da lông bóng láng, tứ chi hữu lực, vừa nhìn đã biết rất béo mập ăn ngon.

Vệ Chiêu ngửi thấy mùi hương không ngừng phát ra từ trên thân thể Vệ Bể Thanh, ngay cả túi thơm lúc trước cũng không cách nào che giấu được.

Đây là... Lại tiến hóa rồi?

Vệ Chiêu không khỏi mở to hai mắt, trong thân thể xuất hiện một dòng nước nóng không ngừng chạy xuống nửa thân dưới, dáng vẻ của Vệ Băng Thanh ở trước mặt hắn tựa như mở ra hình thức cao cấp, ngay cả cách ăn mặc của tráng hán cũng không thể che giấu sự hấp dẫn đối với hắn.

Cũng may loại tâm tình này rất nhanh liền bình ổn lại, Vệ Chiêu cất xén bằng được lý không phải uống phí công phu. Kỳ thật chỉ cần nhìn được, thì đều có thể bình phục tâm tình, nữ chính thật vẫn cũng không có năng lực nghịch thiên. Chỉ là rất nhiều nam nhân cũng chưa bao giờ nghĩ đến việc nhìn nhìn mà thôi, bọn họ sẽ chỉ cảm thấy hết thảy đều là do Vệ Băng Thanh câu dẫn bọn họ.

Dù sao đối phương cũng là một đại mỹ nhân, ai cũng có thể làm chồng, làm trước làm sau thì thế nào?

Vệ Băng Thanh vốn nên sớm bị phá thân, nhưng bởi vì Vệ Chiêu xuất hiện, không ngừng trì hoãn cái kỳ hạn này, tuyến kịch bản đang cố gắng làm cho thế giới trở về bộ dạng ban đầu, bởi vậy mùi hương này càng thêm nồng đậm, thậm chí còn bổ sung thêm hiệu quả thúc tỉnh cực kỳ mãnh liệt.

Nhưng thứ này đối với Vệ Chiêu đã tự thiên mình thì không có tác dụng gì.

Hắn hạ cho mình loại thuốc không thể nào chữa trị được luôn ấy.

"Muội muội, những ngày này khi những tên thổ phỉ kia gặp muội, có biểu hiện gì đặc biệt không?" Vệ Chiêu nghĩ nghĩ, há miệng dò hỏi.

"Đúng là có một chút." Vệ Băng Thanh nghiêng đầu suy nghĩ, khẳng định nói, "Có mấy người trông thấy muội tựa như là trông thấy quý vậy, muốn tới gần muội, nhưng chưa đi được hai bước liền kêu thảm 'ta không phải đồng tính' 'ta không thích tráng hán' rồi chạy mất. Ca ca, đồng tính là gì?"

"... Chính là là nam nhân thích nam nhân." Vệ Chiêu giật giật khóe miệng nói. Quả nhiên, mùi hương này không chỉ có một mình hắn nghe được.

Cách ăn mặc lúc này của Vệ Băng Thanh, đích thật là làm tổn thương mắt người ta.

"Cho dù thích nam nhân, cũng không đến mức thích muội ở bộ dạng này chứ? Bọn chúng không có mắt sao?" Vệ Băng Thanh cảm thấy thập phần khó có thể lý giải được, nàng hiện tại xấu đến mức chính nàng cũng không muốn đi soi gương nữa kia.

Làn da ngăm đen, mặt đầy râu ria, trên mặt còn một đồng vết sẹo, mỡ nhờn, đôi mắt nhỏ, nhìn thế nào cũng thấy hèn mọn. Nếu không phải người này là mình, Vệ Băng Thanh mà nhìn thấy trên đường thì cũng không nhìn được dám cho một kiếm rồi.

"Khụ." Vệ Chiêu ho khan một tiếng, "Gần đây muội có ra mồ hôi ở bên ngoài không?"

"Không có." Vệ Băng Thanh vừa cười vừa nói, "Chỉ bắt mấy con thổ phỉ chút sức lực, bình thường cũng không chuyện gì làm, sao lại ra mồ hôi?"

"Tiểu Thanh, ca ca cần muội giúp một chút." Con người Vệ Chiêu đảo một vòng, lập tức có ý nghĩ.

"Giúp ả? Ca ca cứ việc nói." Vệ Băng Thanh đáp ứng rất sáng khoái.

"Muội đến hậu sơn luyện võ, dùng khăn lau mồ hôi trên người, đừng giặt sạch khăn, biết chưa? Sau đó lẳng lẽ ném khăn vào trong cái giếng son tặc hay lấy nước." Vệ Chiêu lưu loát nói, "Nhớ phải cố gắng ra nhiều mồ hôi chút, nếu thực sự không được thì dùng nước bên trong giếng tắm rửa cũng được."

Dù Vệ Băng Thanh xưa nay không hoài nghi ca ca, giờ phút này cũng không khỏi tò mò, "Ca ca, giếng nước kia chúng ta cũng dùng, làm như vậy rất bẩn đó."

"Chúng ta có thể không uống." Vệ Chiêu cười tủm tỉm nói, "Nếu muội làm tốt chuyện này, thì có lẽ chúng ta sẽ sớm rời khỏi nơi này đấy."

"Thật sao?" Vệ Băng Thanh kinh ngạc không thôi, "Đơn giản như vậy thôi sao?"

"Nhưng huynh cho rằng muội chỉ cần dùng khăn là đủ rồi, đừng tắm rửa, dễ dàng gặp phải người khác." Vệ Chiêu nghĩ nghĩ, vẫn khuyên một câu, "Ra thêm chút mồ hôi, không được thì nhỏ mấy bãi nước miếng, thả chút máu xuống cũng được."

Trong tuyến kịch bản ban đầu viết rất rõ, sau khi thể chất được nhân của Vệ Băng Thanh thành thực, thì huyết dịch trên thân thể đều là được vật đỉnh cấp. Huyết dịch, mồ hôi vân vân đều là xuân dược tốt nhất, có thể làm cho lão già bảy mươi tám mươi tuổi cũng có thể tỏa sáng sức sống một lần nữa! Nếu như phối hợp với dược vật của nó để luyện chế, thì có thể trở thành một loại thuốc bổ khác.

Đây mới là nguyên nhân vì sao Dược Thần cốc luôn không ngừng chế tạo dược nhân.

Một dược nhân, tương đương với một cái bảo khố dùng mãi không hết, làm sao bọn chúng có thể bỏ qua?

Bây giờ, mùi hương trên người Vệ Băng Thanh đã nghiêm trọng như vậy, chỉ sợ thể chất dược nhân đã triệt để thành thực. Muốn triệt để che giấu mùi hương trên người nàng, thì phải đến núi Côn Luân tìm một viên dược thảo đặc thù mới được.

Vệ Chiêu vốn cho rằng việc này có thể trì hoãn, dù sao trong tuyến kịch bản ban đầu, thời điểm Vệ Băng Thanh cần dùng loại dược thảo này cũng là giữa hậu kỳ, lúc ấy Vệ Băng Thanh đã hai mươi mấy tuổi, vạn vạn không nghĩ tới lần này lại đến trước thời hạn?

Nhưng nghĩ lại cũng đúng, Vệ Băng Thanh đi theo mình ăn ngon uống sướng, thân thể khỏe mạnh, so với thế giới ban đầu không ngừng ngủ với nam

nhân, đối với thân thể nhất định có hại, tăng thêm những nam nhân kia cũng có thể thu hoạch được bổ sung từ trên người Vệ Băng Thanh, tương đương với thuốc bổ biến tướng, thể chất tất nhiên sẽ thành thực chậm hơn.

Sau khi suy nghĩ rõ ràng, Vệ Chiêu cũng cảm thấy không thể cứ tiếp tục như thế nữa.

Vệ Băng Thanh rất nghe lời, đến hậu sơn luyện võ hồi lâu, mồ hôi đổ ra, tuyệt đối không lãng phí, toàn bộ đều dùng khăn lau hết. Làm cả tấm khăn cơ hồ đều ướt đầm.

Cuối cùng, Vệ Băng Thanh ném cái khăn này vào trong giếng nước kia, nghi hoặc không thôi rồi đi.

Rốt cuộc thứ này thì làm được gì chứ?

Rốt cuộc thứ này làm được gì, ban đêm hôm đó liền biết.

Nước bọn sơn tặc dùng đều lấy ra từ cái giếng này, cơm tối cũng dùng nước này để nấu.

Có lẽ là bởi vì nước sử dụng hôm nay có một cỗ mùi hương, cho nên bọn sơn tặc đều ăn rất vui, sau khi ăn xong cảm thấy thân thể nóng vô cùng, lại uống thêm chút nước.

Thế là, toàn bộ sơn trại liền có chút không hài hòa.

"A... Nhanh một chút ~ "

"Ca ca tốt... Ta không được... Ừm...?"

...

Trong sơn trại chỉ có mấy nữ nhân là gia quyến của bọn sơn tặc, những người mềm yếu cơ hồ bị hành hạ cho đến chết, cuối cùng chỉ còn lại những nữ sơn tặc nổi giảo cho giặc.

Ban đêm ngày hôm đó, nữ nhân trong toàn bộ sơn trại, bao gồm cả những nữ đầu bếp bốn mươi năm mươi tuổi làm thuê trong phòng bếp, tướng mạo khó có thể miêu tả thành lời, đều bị những sơn tặc này bao vây lại, trong ánh mắt của bọn chúng cơ hồ đều là lửa cháy rừng rực, tru lên một tiếng rồi nhào tới.

Thế nhưng trong sơn trại có được mấy nữ nhân? Sự nhiều chao ít, tăng thêm những nữ nhân này không giống với Vệ Băng Thanh, không có hào quang của nữ chính, căn bản không giải quyết được vấn đề.

"Ca, ca ca!" Vệ Băng Thanh lập tức ôm lấy Vệ Chiêu chạy, ở trên nóc nhà trông thấy hình ảnh đám sơn tặc phía dưới lửa thế, quả thực hận không thể đâm mù mắt mình.

"Ngoan, đừng nhìn." Vệ Chiêu thương hại sờ sờ đầu muối muối nhà mình, "Kế tiếp còn có cảnh buồn nôn hơn đó."

Đây chính là xuân dược đỉnh cao đến từ trên người nữ chính, những cao thủ trên giang hồ, thậm chí cả người xuất gia cũng không có cách nào chống cự, đám sơn tặc tép riu này thì làm được gì?

Lại thêm đêm nay bọn họ trực tiếp đứng ở cửa vào, hiệu quả kia càng thêm xuất sắc. Dù sao ở trong thế giới cũ, một số người qua đường và pháo hôi đều chết trên người nữ chính, đây cũng là nguyên nhân nữ chính không ngừng bị thảo phạt là "yêu nữ" ở hậu kỳ.

Những sơn tặc này nha, tám phần đều không cần Vệ Băng Thanh tự tay đoạn trần duyên, khẳng định là muốn phế rồi.

Những sơn tặc kia không tìm thấy nữ nhân, trong chốc lát cũng không có cách nào xuống núi, chỉ có thể nhìn các huynh đệ bên cạnh mình. Nhất là những người lúc đầu bị tráng hán Vệ Băng Thanh hấp dẫn, vốn nửa cong nửa không, phòng tuyến trong lòng càng thấp hơn.

Chỉ cần có thể giải được lửa trên người bọn họ, thì nam nhân hay nữ nhân có gì khác biệt nhau?

Những sơn tặc này cơ hồ đều hai tay để trần, tròng mắt đều bị ghen đến sắp đỏ lên.

Lúc này, cũng không biết là ai bắt đầu trước, vươn tay về phía người bên cạnh mình, chuyện xảy ra sau đó đã không thể ngăn cản được nữa.

Tốt xấu gì, cũng có thể sử dụng.

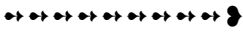
Rất muốn cho Chiêu ca một tràng pháo tay...

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Xuyên Thành Anh Trai Nữ Chính* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 38: Bằng thanh ngọc khiết (12)

Edit by Hạ Lan Tâm Nhiên

Mấy tên sơn tặc đưa tin tới chỗ Vệ Chiêu nói là căn cứ của bang vận tải đường thủy, vênh vào tự đắc biểu thị muốn gặp tam đương gia của bọn họ.

Nếu người Hắc Phong trại được gọi là sơn tặc, thì bang phái vận tải đường thủy này cũng có thể gọi là thủy phi, Ô Nha cũng không thể chế giễu Hắc Trư. Bởi vậy, khi mấy tên sơn tặc này đến, nhóm thủy phi nhìn nhau, cuối cùng vẫn gọi tam đương gia đến.

"Con trai của người đang ở chỗ chúng ta, thức thời thì đưa cho chúng ta sáu ngàn lượng bạc, bằng không chúng ta sẽ lập tức giết chết con người." Bọn sơn tặc Hắc Phong trại đương đương đắc ý nói.

"Con trai của ta?" Tam đương gia sừng sốt hồi lâu, "Ha ha, ta chỉ có một đứa con gái, chưa từng có con trai!"

Bọn sơn tặc Hắc Phong trại sừng sốt, đưa thư của Vệ Chiêu viết ra, "Người nói đây không phải con của người?"

"Dĩ nhiên không phải." Tam đương gia cười to.

Sắc mặt của bọn sơn tặc Hắc Phong trại nhăn nhó, gần như không thể nhìn, lúc này bọn chúng mới ý thức được mình bị tên kia lừa gạt.

"Thật xin lỗi, chúng ta đi ngay." Mấy tên sơn tặc cũng không ngốc, không muốn tiếp tục dây dưa với nhóm thủy phi này.

"Muốn đến thì đến, muốn đi thì đi, các người xem chỗ này của ta là nơi nào?" Tam đương gia cười lạnh một tiếng, "Coi như không phải con của ta, nhưng các người biết rõ thân phận của ta là gì, mà còn dám tới bắt chẹt ta, thật sự là không biết sống chết!"

Trừ tên sơn tặc thông minh cơ trí một chút nhanh chân trốn được, thì đám còn lại cơ hồ đều bị chôn ở nơi này.

Tên sơn tặc trốn ra được đi đường suốt đêm, thế phải để thủ lĩnh băm vằm cái tên lừa gạt kia thành thịt nát mới được.

Chỉ là đợi đến khi hân trở về Hắc Phong trại, thì chỉ nhìn thấy một ngọn núi rồng tuếch?

Xảy... xảy ra chuyện gì?

Tên sơn tặc này ngây ngẩn cả người, hân tìm kiếm khắp nơi, nhưng không tìm được bất cứ người nào.

Hân chạy xuống núi, tùy tiện bắt một nông hộ hỏi thăm, nhận được câu trả lời làm hân không thể nào tin được.

"Người... Người là người của Hắc Phong trại?" Nông hộ kia run rẩy chỉ vào hân, "Người Hắc Phong trại các người là một đám đòi phong bại tục, cả một trại nam nhân cùng nhau làm trời làm đất, quân đội của triều đình đến đây nhìn thấy các người, cảm thấy vô cùng đối phong bại tục, nên đã bắt giữ hết toàn bộ."

Kỳ thật cách nói của nông hộ này còn hơi giản dị.

Đó đâu phải là đòi phong bại tục bình thường?

Bọn sơn tặc của Hắc Phong trại trúng thuốc, lúc đầu còn một với một, về sau dần dần trở thành một với nhiều. Nhưng nam tử vốn không giống với nữ tử, nơi có thể dung nạp được, trước đó không khuếch trương tốt, bọn sơn tặc lại cực kì thô bạo, nên làm cả mấy lần cũng không được.

Vệ Chiêu che mắt muối muối lại, mang theo nạng tạm thời rời khỏi Hắc Phong trại trước, sau đó vụng trộm phát tin tức cho quân đội của triều đình.

Quân đội của triều đình vừa đến, những binh lính kia xem chút là trực tiếp nôn.

Có thể tưởng tượng một chút, những nhóm sơn tặc kia thân thể trần truồng, không ngừng giao cấu như dã thú, trên mặt đất đều là uế vật, trong không khí tràn ngập mùi vị cô quái...

Các binh sĩ thiếu chút nữa chém đôi bọn chúng ra.

Nhưng sau khi đại phu của quân đội đến xem, tiếc nuối nói cho tướng quân biết những sơn tặc này trúng phải loại xuân dược cực mạnh, nên mới biến thành hình dạng như lúc này.

Nhưng những tên sơn tặc này đã không còn bất kỳ năng lực phản kích gì, hơn nữa trải qua hiệu lực thật phần hưng mãnh của thuốc, tôn từ căn của

những tên sơn tặc này đều bị phế đi hết rồi.

Quân đội lục soát chỗ ở của sơn tặc một phen, đều không phát hiện được bất cứ thứ gì đáng tiền, trong lòng vô cùng bức bối. Những binh lính như bọn họ trở về chắc chắn sẽ gặp rất nhiều ác mộng nha, chỉ là thuốc an thần cũng tốn tiền, kết quả những tên sơn tặc này lại nghèo đến mức không xu dính túi như vậy?

Cuối cùng, vẫn là Vệ Chiêu đưa ra một cái chủ ý.

Các đại hộ nhiều quy củ, những thứ phải cố kỵ cũng nhiều. Mấy tên sơn tặc này thân thể ai cũng cao lớn, hơn nữa còn không thể xử lý bừa, nếu như có thể bán cho một số đại hộ làm nô lệ, làm chút việc nặng thì cũng được.

Tướng quân kia nghe cảm thấy vô cùng có lý, ban thưởng cho Vệ Chiêu một phen, rồi vui sướng bán hết những tên sơn tặc này đi.

Khỏi phải nói, nô lệ cao to như vậy thật đúng là hiếm thấy, bán đi cũng được không ít bạc. Tăng thêm thân thể của những tên sơn tặc này đã hư nhược vô cùng, võ công cũng không tốt, muốn trốn cũng trốn không thoát.

Chỉ là tên tướng quân này cũng đã từng tra tấn Vệ Băng Thanh, Vệ Chiêu không có ý định bỏ qua cho hắn, nên lấy một chút nước giếng cho vị tướng quân này, vì để tăng thêm hiệu quả, Vệ Chiêu còn trực tiếp để Vệ Băng Thanh nhả mấy giọt mồ hôi vào trong.

Sau khi trở về, tướng quân kia cũng có kết cục không khác gì bọn Hắc Phong trại, đáng buồn nhất chính là trước mắt hắn chưa có con, hơn nữa trong trạch viện lại có không ít mỹ nhân mà các thế lực đối địch đưa tới làm thám tử, tin tức hắn không được rất nhanh bị thả ra, nhận đủ chế giễu.

Tướng quân tức giận đến hung ác, lúc này nghe được người ta nói Hắc Phong trại còn có một cái cá lọt lưới đang ép hỏi nông hộ, làm sao có thể nhịn được nữa? Lập tức chấp tên sơn tặc này tới đánh chết.

Kết quả bởi vì hại chết mạng người, tướng quân cũng trực tiếp bị hoàng đế biếm thành thứ dân, tuổi già trời qua rất đau khổ.

Đương nhiên, những việc này không phải chuyện mà Vệ Chiêu quan tâm.

Trước mắt, chuyện cấp thiết nhất vẫn là dẫn Vệ Băng Thanh đến núi Côn Luân tìm ra loại cỏ kia.

Ai

"Ca, huynh ở dưới chân núi chờ muội, để muội đi một mình cũng được." Vệ Băng Thanh lo lắng nhìn ca ca nhà mình, "Vạn nhất ở trên núi xảy ra chuyện gì thì sẽ không tốt."

Vệ Chiêu đương nhiên là muốn đi theo muội muội mình, nhưng cái thân thể nát này của hắn, đi lâu hơn mấy khắc là lại thở hồng hộc, căn bản không có biện pháp lên núi.

Không còn cách nào, Vệ Chiêu chỉ có thể miêu tả dáng vẻ của loại cây kia cho Vệ Băng Thanh nghe, đồng thời căn dặn nàng mang nhiều thêm mấy cái túi thơm, không thể tùy tiện tắm rửa bên ngoài, không thể lộ ra sơ hở, không được ăn đồ của người khác, hoa dại cỏ dại trên núi cũng không được ăn, vân vân...

Căn dặn hơn nửa ngày, Vệ Chiêu cơ hồ nói lại toàn bộ kịch bản trong thịt vắn một lần, cảm thấy những chuyện nên nói đều đã nói hết, lúc này mới thả Vệ Băng Thanh rời đi.

Vệ Băng Thanh cũng biết ca ca lo lắng cho nàng, trong lòng vô cùng hưởng thụ ý tốt của ca ca, nói với ca ca mình sẽ đi nhanh về nhanh, lúc này mới thi triển khinh công, lên núi ngay trong đêm.

Trên núi Côn Luân cũng có người, nhưng chỉ cần tránh đi những nơi rõ ràng đã có người ở, đi vào nơi vắng vẻ một chút là được rồi. Vệ Băng Thanh chạy khắp cả núi, cơ hồ đều săn lùng hết các con đường của người đi hái thuốc rồi.

Giờ phút này Vệ Băng Thanh không còn ăn mặc như trắng hán nữa, mà là đổi thành bộ váy xanh xao vàng vọt của một phụ nhân trung niên. Dù sao cách ăn mặc như trắng hán cũng sẽ tạo cho thân thể phụ trọng quá lớn, lỡ như gặp phải nguy hiểm thì sẽ cản trở tốc độ.

So với trình tiết, thì mạng sống vẫn quan trọng hơn.

Vệ Băng Thanh biết thể chất được nhất của mình đã thành thực, thế nên cũng tận lực tránh gặp người. Kỳ thật quan điểm của nàng đối với vấn đề trình tiết cũng không gay gắt lắm, bởi vì ca ca cũng không quan tâm những thứ này, bình thường những hiện tượng ân ái nàng từng nhìn thấy nhiều đến mức không thể đếm hết được, Vệ Chiêu cũng nói cho nàng biết, đây là nhu cầu bình thường của con người, không có gì phải hổ thẹn cả, chỉ là nàng có thể chất của được nhân nên cần phải tự hủ, vân vân.

Vệ Chiêu cũng nghiêm túc nói cho Vệ Băng Thanh biết, nếu như thật sự gặp phải nguy hiểm, thì thể chất được nhân có thể trở thành lá bài cứu mạng nàng, bị người làm cũng tốt hơn rất nhiều so với việc mất mạng. Nếu còn sống thì vẫn có thể trả thù lại, nhưng mất mạng rồi thì chẳng còn gì nữa cả.

Dù sao nhiệm vụ của hắn cũng không phải chưa từng thất bại, trên thế giới này quá nhiều chuyện ngoài ý muốn, nếu như Vệ Băng Thanh thật sự gặp phải tình huống nguy cấp, thì vẫn phải bảo vệ mạng sống của mình trước.

Vệ Băng Thanh có thể không quan tâm đến mình, nhưng không thể không quan tâm đến suy nghĩ của ca ca.

Ban ngày người tương đối nhiều, nàng đi tương đối chậm, chờ đến ban đêm nàng liền bắt đầu thi triển khinh công, nhanh chóng đến nơi gốc cỏ kia có khả năng xuất hiện.

Vệ Băng Thanh không biết mình đã nhấc lên ngọn sóng ở Côn Luân cung.

Người ở Côn Luân cung kỳ tài ngút trời, chỉ có những đệ tử trực hệ của các cao thủ danh chấn võ lâm hoặc là người có thiên phú cao dị thường mới có cơ hội báii nhập Côn Luân cung, nhưng cũng chỉ là có cơ hội mà thôi.

Đám người như Long Phi Ưng và Tiểu Như Phong, từng thất bại trong cuộc tuyển chọn người của Côn Luân cung, nhưng cũng có thể có được địa vị đỉnh cấp trong võ lâm.

Bởi vậy, người trên người dưới Côn Luân cung thập phần cao ngạo, cảm thấy thiên hạ đệ nhất chỉ có thể ở nơi này của bọn họ. Những cao thủ bên ngoài căn bản không đáng nhắc tới, chỉ có thể ra ngoài làm việc vặt.

Thế nhưng từ khi một đệ tử của Côn Luân cung phát hiện ra vết tích của Vệ Băng Thanh, thì lập tức trở nên không giống.

Bắt đầu, các đệ tử của Côn Luân cung còn cảm thấy là có người đang nói chuyện giật gân, sao bên ngoài có thể có người võ công lợi hại hơn bọn họ được?

Nhưng mà bọn họ liên tiếp phái rất nhiều người đi tìm Vệ Băng Thanh, chẳng những không đuổi kịp được đối phương, mà còn có mấy người bị đối phương đã thương? Lập tức, các đệ tử Côn Luân cung nổi tung.

Chuyện này sao có thể chịu đựng được?

"Không được, vườn dược thảo của chúng ta đều bị tên tiểu tặc kia vào xem, mặc dù không mất đi thứ gì, nhưng nhìn dáng vẻ của hắn tám phần là muốn tìm được thảo gì đó? Nếu như hắn thật sự thành tâm mong muốn, thì vì sao không đến Côn Luân cung của chúng ta cầu, mà lại lén lút lút lút, nhất định là không có lòng tốt!"

"Không sai!"

"Nhưng mà sư huynh, chúng ta đánh không lại hắn."

"Đúng thế."

"Gấp làm gì, chúng ta đi tìm đại sư huynh và đại sư tỷ, nhất định có thể bắt được tên tiểu tặc này!"

"Đúng, cứ làm thế đi."

Bọn họ đuổi theo tiểu tặc lâu như vậy, chẳng những không bắt được người, mà ngược lại còn bị đã thương mất mấy người, ngay cả hình dáng cụ thể của tên tiểu tặc kia bọn họ cũng không rõ ràng, nổi nhục nhã này nhất định phải trả lại!

Vệ Băng Thanh bên này cảm thấy mình sắp điên rồi.

Nàng hầu như đã sắp lật tung cả núi Côn Luân rồi, nhưng không tìm được gốc dược thảo mà ca ca nói, không còn cách nào, Vệ Băng Thanh đành phải giấu diếm ca ca đến Côn Luân cung tìm.

Kỳ thật nàng tìm được một gốc rất giống, nhưng nhìn hình dáng tựa hồ còn chưa trưởng thành, hơn nữa còn bị trông coi rất nghiêm, hại nàng chỉ có thể tìm cơ hội đi điều tra thực hư lần nữa.

Chỉ là không biết gần đây bị làm sao, mà những người này đuổi theo nàng càng ngày càng nghiêm, bản lĩnh của người tới cũng càng ngày càng cao. Khi ở dưới chân núi Vệ Băng Thanh có thể nói là đánh khắp võ lâm không địch thủ, nhưng ở trên núi Côn Luân này lại gặp phải mấy người có thể tiếp được vài chiêu, trong lòng cũng có chút vui mừng.

Trong chốn võ lâm, đến một tên đánh lại nàng cũng không có, nàng cảm thấy rất bất đắc dĩ đó.

Hôm nay người đuổi theo nàng biến thành một đôi nam nữ, xem ra là có địa vị rất cao trong Côn Luân cung, phối hợp cũng rất ăn ý, đuổi theo đến mức Vệ Băng Thanh có chút luống cuống tay chân.

"Ta chỉ muốn đến tìm Tuyết Vực thảo mà thôi, vì sao các ngươi phải dồn ép ta không tha?" Vệ Băng Thanh cảm thấy mình đang không ngừng xuất mồ hôi, vội vã ngừng lại, nếu cứ tiếp tục như thế, thì ngay cả túi thơm cũng không áp được mùi thuốc trên người nàng.

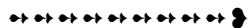
Đôi nam nữ đối diện kia dường như nghe thấy một cỗ hương vị, không đợi Vệ Băng Thanh giải thích, đôi nam nữ kia liền phần nộ lạ thường.

"Ngươi dám hạ dược chúng ta?"

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Xuyên Thành Anh Trai Nữ Chính* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 39: Băng thanh ngọc khiết (13)

Edit by Hạ Lan Tâm Nhiên

Vệ Băng Thanh cảm thấy cực kỳ oan uổng.

Chuyện này liên quan gì tới nàng?

Nếu không phải đôi nam nữ này đuổi theo nàng không buông, thì nàng cũng sẽ không xuất mồ hôi nha.

"Com có thể ăn vậy, nhưng lời không thể nói vậy." Vệ Băng Thanh thần sắc chính nghĩa nói, "Ta chưa từng tiếp xúc với hai vị, chỉ luôn quay người chạy trốn, lấy đầu ra thời gian hạ được các ngươi?"

Đôi sư huynh muội này khẽ nhủ thầm, bọn họ cũng không phải người không hiểu chuyện, chỉ là lúc này bọn họ thật sự có cảm giác mình trúng thuốc, nếu như không phải người trước mặt làm, vậy thì là ai?

"Ta tới đây chỉ vì muốn tìm Tuyệt vực thảo mà thôi, tuyệt đối không có chỗ nào bắt kính với người trên người dưới Côn Luân cung." Vệ Băng Thanh thấy đôi sư huynh muội này không trực tiếp xông lên động thủ, cảm giác bất an trong lòng cũng giảm đi một chút, "Nếu như trong quá trình tìm kiếm làm ảnh hưởng đến chỗ nào, ta có thể xin lỗi."

"Sư huynh, ta... ta nóng quá." Không đợi Vệ Băng Thanh nói xong, nữ đệ tử của Côn Luân cung kia liền bắt đầu có chút mê man.

"Sư muội, sư muội!" Nam tử vươn tay muốn đỡ sư muội nhà mình.

"Chờ một chút, hai người các ngươi không nên ôm..." Vệ Băng Thanh nhanh chóng ngăn cản, nhưng mà lúc này đã chậm, bọn họ đã ôm nhau rồi.

Kỳ thật đôi nam nữ này vốn trong lòng đã ái mộ nhau, mùi thuốc trên người Vệ Băng Thanh mặc dù lợi hại, nhưng dù sao cũng cách xa, cùng với trên người mang theo tất nhiều túi thơm, vốn là che được, thuốc đó chỉ đốt lên một chút lửa ở biên giới của sự bạo nổ, nhưng cục diện bây giờ thì không cách nào thu thập được nữa.

Đôi nam nữ này đã bắt đầu ôm hôn, sau đó đi xa hơn nữa, cánh tay cũng đã bắt đầu sờ soạng vào chỗ không nên sờ.

Căn cứ vào kinh nghiệm của Vệ Băng Thanh, nếu cứ tiếp tục như thế thì chắc chắn bọn họ sẽ làm ra chút chuyện không hài hòa. Nếu nàng cứ tiếp tục ở đây xem tiếp, thì chỉ sợ thật sự không chết không thôi.

"Ta sẽ che cho các ngươi." Vệ Băng Thanh thập phần ngượng ngùng nói, "Các ngươi không cần quá gấp. Đúng rồi, nếu như các ngươi không muốn sinh con, thì tốt nhất đừng ở bên trong, ca ca ta nói..."

"Cút!" Nam nhân kia ngẩng đầu, đỏ ngầu cả mặt.

"Xin lỗi!"

Vệ Băng Thanh cũng không dám tiếp tục nhiều lời, vội vàng chạy ra.

Sau lưng truyền đến từng đợt âm thanh không quá hài hòa, Vệ Băng Thanh che lỗ tai, ngồi xổm trên mặt đất đếm kiến.

Ai, hi vọng động tác của bọn họ nhanh một chút, sau đó nhớ kỹ khuyến cáo của nàng, xem đáng về có tình cảm với nhau của bọn họ, nói không chừng còn là một đoạn nhân duyên mỹ mãn đó!

"Mười hai, mười ba, mười bốn..." Vệ Băng Thanh đếm đếm kiến, đại khái là ông trời cũng không nhìn được nàng nhân nhả như thế, rất nhanh liền có một nhóm khách không mời mà đến.

"Đại sư huynh và đại sư tỷ chính là mất tích ở đây."

"Nhất định là tên tặc nhân kia hạ độc thủ với đại sư huynh và đại sư tỷ."

"Chắc là ở ngay phía trước."

...

Không tốt rồi.

Vệ Băng Thanh lập tức đứng lên.

Đại sư huynh và đại sư tỷ trong miệng bọn họ hẳn là đôi nam nữ kia. Ca ca nói, người bên ngoài rất dễ ỷ loại chuyện này, nếu như bọn họ bị những tên đệ tử này nhìn thấy, thì chỉ sợ chuyện tốt cũng sẽ biến thành xấu đi, đến lúc đó nàng thật sự hại người rồi.

Phải nghĩ biện pháp dẫn dụ bọn chúng ra mới được.

Vệ Băng Thanh khẽ cắn môi, lại nhìn đôi nam nữ kia một chút, phát hiện bọn họ đang động tình, có vẻ muốn chuyển hai người bọn họ sang nơi khác là chuyện không hề khả dụng.

Xui quá!

Vệ Băng Thanh cảm thấy mình thật sự quá xui xẻo, cần phải tìm cái miếng thờ cúng bái đuổi xui xẻo đi mới được.

Nàng rất nhanh đứng lên, quyết tâm tự mình ra dẫn dụ những người này đi.

"Các ngươi không có việc gì cứ nhìn chằm chằm vào ta làm gì?" Vệ Băng Thanh chủ động bay đến trước mặt những người này, ho khan vài tiếng, dáng vẻ ốm yếu, "Ta chỉ bởi vì bị bệnh quá nặng, muốn tìm Tuyết vực thảo làm thuốc dẫn mà thôi, chưa từng tổn thương bất cứ người nào của các ngươi, sao các ngươi cứ cắn lấy ta không buông vậy hả?"

Những đệ tử của Côn Luân cung không nghĩ tới người bọn họ muốn tìm thể mà lại chủ động đứng ra, lập tức có một loại cảm giác tức giận mà không có chỗ xả ra.

"Khẩu khí thật lớn!" Một đệ tử Côn Luân cung cười lạnh nói, "Tuyết vực thảo sinh trưởng cực kì gian nan, cho dù là Côn Luân cung chúng ta cũng không có mấy gốc. Ngươi lại là một tên trộm không mời mà tới, chúng ta bắt trộm thì có gì không đúng?"

"Đúng đấy, nếu như ngươi thành tâm, thì vì sao không mang bảo vật đến Côn Luân cung chúng ta cầu? Đã làm loại chuyện lên lút này rồi mà còn lý sự à?"

Hai huynh muội bọn họ đã nghèo đến mức phải đi ăn cướp của sơn tặc, thì có cái rắm bảo vật mà đòi Tuyết vực thảo với bọn họ à?

"Ta không có tiền." Vệ Băng Thanh nhún mày nói, "Ta chỉ cần một gốc Tuyết vực thảo mà thôi. Nếu Côn Luân cung các ngươi có chuyện gì khác thì ta sẽ giúp một tay, ta sẽ nguyện ý làm giao dịch với các ngươi."

Các đệ tử Côn Luân cung nở nụ cười, con ma bệnh trước mắt này có thể sống được bao lâu thì cũng không nhất định, Tuyết vực thảo sao có thể tùy tiện cho ra như vậy?

"Đại sư huynh và đại sư tỷ bị ngươi bắt đi đâu rồi? Nếu người ngoan ngoãn thả bọn họ ra, thì chúng ta còn có thể thương lượng, bằng không thì đừng trách đao kiếm của chúng ta không có mắt." Một tên đệ tử hô lên.

"Họ... Bọn họ hiện tại đang có việc." Vệ Băng Thanh ấp úng nói.

"Việc gì?"

"Ta không biết."

"Còn nói không phải lừa người?!" Một tên đệ tử trực tiếp rút kiếm, "Ta thấy là ngươi đã hạ độc thủ với bọn họ, nên lúc này mới ấp úng, ta phải báo thù cho sư huynh sư tỷ!"

"Báo thù!"

Những đệ tử này tu luyện trên núi lâu dài, tính tình phá lệ đơn thuần, căn bản không nghe Vệ Băng Thanh giải thích. Đương nhiên, cũng là bởi vì bộ dáng bây giờ của nàng nhìn không hề giống người tốt, khiến cho những đệ tử Côn Luân cung không quá tin tưởng mà thôi.

Vệ Băng Thanh không thể không ra tay tự vệ.

Nhưng mà đánh nhau cũng sẽ ra mồ hôi.

Những đệ tử này từng người đều không phải là đối thủ của nàng, nhưng nhân số nhiều, thì chính là một chuyện khác.

Nếu cứ tiếp tục xuất mồ hôi, những đệ tử này cơ hồ đều là nam, đến lúc đó chắc chắn sẽ xuất hiện tình huống tương tự như Hắc Phong trại.

Chỉ cần nghĩ lại, Vệ Băng Thanh đã cảm thấy đau đầu.

Không được, vẫn phải chạy thôi.

Nghĩ tới đây, Vệ Bổng Thanh đẩy một tên đệ tử ra, quay người chạy về phía bên kia, nhanh chóng cách xa bọn họ một chút, miễn cho mùi thuốc trên người ảnh hưởng tới bọn họ.

Lần đầu tiên Vệ Bổng Thanh cảm thấy làm được nhân là một chuyện không tiện cỡ nào, chẳng trách những được nhân trước kia đều không sống được lâu.

Vệ Chiêu ở dưới chân núi, cũng không biết tình huống hiện tại của muội muội nhà mình là thế nào, hắn chỉ đơn thuần cảm thấy, muội muội nhà mình nói thế nào cũng là nữ chính, dù sao cũng sẽ không nguy hiểm đến tính mạng, cùng lắm là thất thân mà thôi, đến lúc đó lại chặt đứt gốc rễ của nam nhân kia.

Thật tình không biết, hiện tại Vệ Bổng Thanh không chết cũng sắp mất đi nửa cái mạng.

Vì không muốn để mùi thuốc trên người mình làm ảnh hưởng tới người khác, nàng dùng khinh công tăng cao tốc độ của mình, giống như bán mạng vậy, nhưng nàng càng chạy nhanh, thì những đệ tử Côn Luân cung này càng cảm thấy bị và mặt, không thể đánh lại một tên trộm cũng coi như xong đi, nhưng khinh công của người ta nhanh hơn người, đến mức ngay cả bóng lưng cũng không thấy, thì làm sao mà chấp nhận được?

Nếu chuyện này truyền ra thì bọn họ mất hết cả mặt mũi.

Mất thấy Vệ Bổng Thanh sắp chạy trốn thành công khỏi những người này rồi, không nghĩ phía trước lại có một nhóm người mặc y phục của đệ tử Côn Luân cung đuổi về phía bên này.

Chẳng lẽ đám người Côn Luân cung dốc toàn bộ lực lượng tới bắt mình sao? Lần đầu tiên Vệ Bổng Thanh cảm thấy mình có mặt mũi như thế!

Vệ Bổng Thanh chỉ có thể chạy vòng sang bên khác.

"Su đệ, bắt hắn lại!"

"Hắn hại đại sư huynh và đại sư tỷ."

"Cái gì?!"

Những đệ tử kia vốn không có ý định động thủ, nhưng vừa nghe thấy Vệ Bổng Thanh hại sư huynh và sư tỷ của bọn họ, lập tức đứng ngồi không yên.

Vệ Bổng Thanh khóc không ra nước mắt.

Bây giờ nàng bị người đuổi theo gắt gao như thế, nhưng đại sư huynh và đại sư tỷ trong miệng những người này vẫn đang dùng yêu tinh đánh nhau!

Cũng đã đánh lâu như vậy rồi mà sao vẫn chưa xong?

Vệ Bổng Thanh có một loại suy nghĩ trực tiếp mang người qua tìm bọn họ.

Cũng may Vệ Chiêu giáo dục rất thoải mái, mặc dù trong lòng Vệ Bổng Thanh có một suy nghĩ như thế, nhưng vẫn không áp dụng, mà chạy về phương hướng ít người.

Phía trước xuất hiện một cái sườn đồi.

Vệ Bổng Thanh nhớ tới ca ca từng nói "thời điểm then chốt gặp sườn đồi nhất định phải nhảy, dù sao cũng sẽ không chết", dừng cảm nhảy xuống.

Những lời ca ca nói cho tới bây giờ cũng chưa từng sai, lần này chắc chắn cũng sẽ không sai.

Trong nháy mắt khi nhảy xuống núi, trong đầu Vệ Bổng Thanh hiện lên một suy nghĩ không nên có.

Kỳ thật nàng vẫn luôn làm liên lụy đến ca ca, nếu như nàng thật sự chết đi, thì có lẽ ca ca cũng không cần sống mệt mỏi như thế nữa. Tối thiểu ca ca có thể lấy tẩu tẩu, sinh cho nàng một đồng cháu trai cháu gái.

Ý nghĩ như vậy chỉ xuất hiện trong một cái chớp mắt rồi lướt qua, Vệ Bổng Thanh còn chưa kịp để cái suy nghĩ này dừng lại trong đầu lâu hơn một chút, thì đã rơi vào trong đầm lầy.

Xung quanh đầm lầy này đều là các loại dược thảo, toàn bộ sự hưng thịnh xung quanh, ngược lại làm cái đầm lầy này có một loại công dụng đặc biệt.

Rõ ràng Vệ Bổng Thanh vẫn là một thân mồ hôi, nhưng sau khi ngâm trong cái đầm lầy này, thì phát hiện mùi thuốc trên người mình đã tan đi bảy tám phần?

Trên thế gian còn có nơi tốt như vậy sao?

Vệ Bổng Thanh cũng không vội vàng ra khỏi đầm lầy, mà tiếp tục ở đây ngâm, chờ khi mùi thuốc trên người mình biến mất không còn chút gì, mới đi từ bên trong ra.

Bản thủ.

Vệ Băng Thanh đi vài bước, nhìn thấy một cái đầm nước nhỏ.

Ngụy trang trên người mình cũng bị đầm lầy làm mất hết. Cũng may bùn đất che hơn phân nửa gương mặt mình, ngược lại không khác gì so với dịch dung.

Nếu thực sự không tìm thấy Tuyết Vực thảo, vậy thì dứt khoát lấy nhiều bùn đất trong đầm lầy này về cho ca ca nghiên cứu một chút.

Vệ Băng Thanh bắt đầu quan sát xung quanh.

Hoàn cảnh nơi này cực kỳ tốt, trừ bỏ đầm lầy bên ngoài hơi bẩn, nơi này còn có đầm nước và các loại cây ăn quả, muốn ăn gì thì có thể hái là được. Nơi này còn có không ít thỏ rừng gầy rộc, tùy tiện bắt một con là có thể ăn.

Đi thêm vài bước, Vệ Băng Thanh phát hiện nơi này còn có một mỏ muối nho nhỏ?

Loại muối trong mỏ này có độ tinh khiết rất cao, có thể dùng phương pháp sản xuất thô sơ mà chưng ra được không ít.

"Nếu sau này chơi mệt trên giang hồ rồi, thì có thể mang ca ca đến đây ở nha, cái gì cũng có, lấy thêm một chút y phục đến là có thể ở được rồi." Vệ Băng Thanh không khỏi cảm thán, nếu như có thể dưỡng lão ở nơi này, thì nàng cũng không muốn ra ngoài.

Vệ Băng Thanh sờ sờ bụng, cảm thấy có chút đói bụng, đợi đến khi ăn uống no đủ rồi hãy tìm biện pháp ra ngoài đi, chắc cũng không khó, nàng đối với khinh công của mình vẫn rất có lòng tin.

Chỉ là nơi này mặc dù nhiều thỏ rừng gầy rộc, nhưng trình độ thông minh thì cao hơn hơn so với bên ngoài không biết bao nhiêu lần.

Vệ Băng Thanh đuổi theo một con thỏ chạy vào một cái sơn động nơi xa, trong lòng suy nghĩ đủ các loại phương pháp ăn thỏ, khuôn mặt đều có vẻ hơi dữ tợn.

Con thỏ thối kia, mình nhất định phải lột hết da nó ra!

Vệ Băng Thanh vạn vạn không nghĩ tới, khinh công của mình xuất chúng như thế, mà lại thua trên người một con thỏ? Ở thời điểm này, Vệ Băng Thanh đã hiểu được mạch não của đám đệ tử Côn Luân cung.

"Con thỏ nhỏ, con thỏ nhỏ, người ngoan ngoãn ra đây, ta không ăn người đâu." Trên mặt Vệ Băng Thanh lóe lên sát ý, nhưng thanh âm lại phá lệ ôn nhu.

Chỉ là con thỏ này dường như không bị nàng dụ dỗ, vẫn không chịu ra.

Vệ Băng Thanh càng chạy càng sâu.

"Kỳ quái, sao sơn động này lại lớn như vậy?" Vệ Băng Thanh cảm thấy cổ quái, "Chẳng lẽ lời trước kia ca ca nói, sau khi nhảy núi sẽ gặp phải sơn động, trong sơn động gặp phải thần binh lợi khí hoặc là bí tịch gì đó lại là thật sự?"

Thế nhưng nàng nhảy núi cũng hoàn toàn xác thực không chết, hiện tại cũng hoàn toàn chính xác gặp phải một cái sơn động.

Chỉ thiếu tiện tay tìm được kiếm nữa!

Nếu có thể tìm được thêm mấy quyển bí tịch lợi hại thì nàng cũng không từ chối.

Vệ Băng Thanh kích động xoa xoa tay, âm thầm đi vào.

Nơi cuối cùng của sơn động, có một cái bệ đá, trên bệ đá cắm một thanh kiếm cực kỳ xinh đẹp.

Đúng, xinh đẹp.

Vệ Băng Thanh vừa nhìn thấy thanh kiếm kia, tròng mắt cũng không cử động.

Quá đẹp.

Chỉ là một nửa thanh kiếm này đều ở trong bệ đá, muốn rút ra cũng không dễ dàng.

Vệ Băng Thanh hít một hơi thật sâu, dùng tất cả khí lực của mình nắm lấy chuôi kiếm, sau đó dùng lực rút ra.

Thanh kiếm bị rút ra, bệ đá trong nháy mắt chia năm xẻ bảy.

"Thật..." Vệ Băng Thanh còn chưa kịp khen thanh kiếm một phen, thì đã nhìn thấy phía trên bệ đá dường như lộ ra thứ gì đó?

"Cái quý gì thế?" Vệ Băng Thanh vùng kiếm lên, chém đứt những tảng đá kia, lúc này mới nhìn rõ thứ bên trong bệ đá?

Là một cái băng quan.

Ở bên ngoài cũng có thể nhìn thấy rõ người nằm trong quan tài băng.

Vệ Băng Thanh không khỏi mở to hai mắt.

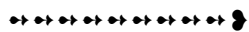
"Ca... Ca ca, muội nhìn thấy thần tiên."

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Xuyên Thành Anh Trai Nữ Chính* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40: Băng thanh ngọc khiết (14)

Edit by Hạ Lan Tâm Nhiên

Vệ Băng Thanh thân là nữ chính thật văn, giá trị nhan sắc tự nhiên là không cần nói, tuyệt đối là một đại mỹ nữ người gặp người thích, loại mà nữ nhân nhìn cũng muốn cong luôn ấy.

Tương tự, Vệ Chiêu là ca ca ruột của nàng, lại là một trong những ký chủ của hệ thống, dung mạo tự nhiên cũng là đỉnh cấp. Chỉ là Vệ Chiêu bởi vì thân thể yếu đuối, nên cả người nhìn qua không có tinh thần gì, nhìn càng giống như một mỹ nhân yếu đuối, hoàn toàn khác biệt với người trong quan tài băng trước mặt này.

Người trong quan tài băng tựa như bước ra từ trong bức họa, trừ mái tóc bạc trắng ra, thì còn lại cơ hồ không có gì có thể bắt bẻ được.

Khi trông thấy hắc, Vệ Băng Thanh không nhịn được nhớ tới một bức tranh thủy mặc mà trước kia ca ca từng vẽ, mặc dù không có bao nhiêu sắc thái, nhưng lại đủ rung động lòng người.

Vệ Băng Thanh từng gặp qua rất nhiều nam nhân, cả khi mặc y phục và khi không mặc gì, tuấn mỹ cứng rắn, loại hình gì cũng đã từng gặp, thế nhưng còn chưa từng gặp qua loại nam tử giống như trích tiên này.

Chỉ đáng tiếc là hắc còn quá trẻ, mà đã chết rồi?

Quả nhiên là hồng nhan bạc mệnh mà.

Vệ Băng Thanh có chút thương hại nhìn người trong quan tài băng này, cảm thấy đối phương nằm như thế cũng tốt, nếu như còn sống, thì có lẽ mình không dám can rõ nhìn hắc như vậy.

"A?" Lúc Vệ Băng Thanh giờ tay sờ về phía băng quan, phát hiện cái quan tài băng này dường như có chút không đúng.

Vệ Băng Thanh thu tay về, nhìn thấy trên ngón tay mình có nước?

Cái quan tài băng này bắt đầu tan ra sao?

Vệ Băng Thanh vội vàng lui lại, chỉ có thể im lặng nhìn quan tài băng trước mắt. Hiện tại nàng hắc phải làm chút gì đó? Đi tìm thêm chút băng về để phòng ngừa băng ở đây tan ra? Chuyện này không có khả năng lắm, lối ra của chỗ này ở đâu nàng còn chưa tìm được nữa kìa!

Tốc độ hòa tan của băng nhanh hơn rất nhiều so với tưởng tượng của Vệ Băng Thanh.

Qua thêm một lúc nữa, cái quan tài băng này thậm chí còn nứt ra ở chính giữa.

Cạch.

Những khối băng kia rơi xuống đất, thân hình của người nằm trong quan tài băng cũng hiện ra một cách rõ ràng.

Vệ Băng Thanh nghĩ nghĩ, vẫn nhịn không được tiến lên muốn nhìn rõ vị thần tiên mỹ nhân này.

Nhưng vừa đi được hai bước, Vệ Băng Thanh liền phát hiện ra điểm không hợp lý.

A?

Sao sắc mặt của người này lại hồng nhuận hơn lúc trước nhỉ?

Vệ Băng Thanh cúi đầu xuống, đưa tới gần, sau đó bị dọa đến mức xém chút ngã xuống đất.

"Có... Có hơi thở? Chẳng lẽ là xác chết vùng đây?"

Trong đầu Vệ Băng Thanh lập tức vang lên rất nhiều chuyện xưa kinh khủng như "lão quỷ trong sơn thôn", "đạo trưởng cương thi" mà trước kia Vệ Chiêu từng kể cho nàng nghe.

Mỹ nhân này xuất chúng như thế, không biết chừng lại là nhân vật chính trong những chuyện lạ sơn dã đó.

Nghe nói sau khi xác chết vùng đây sẽ giết chết người đầu tiên hấn nhìn thấy.

Vệ Băng Thanh bị sự bỏ não của mình dọa đến mức cơ hồ không dám động.

"Ca ca... Thái Thượng Lão Quân... Phật Tổ cứu mạng." Vệ Băng Thanh nhìn có vẻ to gan, nhưng trên thực tế vẫn chỉ là một tiểu cô nương mười sáu mười bảy tuổi, sợ quỷ quái cũng không thể tính là quá đáng gì.

"Người ồn ào cái gì?"

"Cứu mạng oa!" Vệ Băng Thanh nghe thấy bên cạnh mình vang lên một giọng nói xa lạ, bị dọa đến mức hai tay ra sức nắm chặt chuỗi bảo kiếm.

"Người... Người đừng tới đây." Hai tay Vệ Băng Thanh nắm kiếm, thanh âm có chút run rẩy, "Ta không sợ người."

"Cô nương, ta là người." Vị công tử như thần tiên trong quan tài bằng kia buồn cười nhìn Vệ Băng Thanh, "Chỉ là vì năm đó ta trúng độc quá sâu, nên bị phong ấn vào trong quan tài bằng thôi. Cô nương, thanh kiếm trong tay người là Lưu Quang, là bội kiếm của ta."

Vệ Băng Thanh mới không tin tưởng đối phương đâu, "Người nói của người thì chính là của người à? Còn có, làm sao ta biết người nói thật hay giả? Phong ấn trong quan tài bằng, người không thể ăn uống, làm sao có thể sống nổi?"

"Chuyện này... Ta cũng không biết." Thần tiên công tử sùng sốt, "Lúc trước ta đã không có nhiều ý thức, tất cả mọi chuyện đều do bằng hữu của ta giúp đỡ. Nhưng Lưu Quang đích thực là bội kiếm của ta, người không tin, thì có thể kiểm tra phía dưới chuỗi kiếm này, ở đó có tên của ta ---- Khải."

Vệ Băng Thanh nhắc kiếm lên, phát hiện phía dưới chuỗi kiếm quả thực có một chữ như vậy, hoài nghi trong lòng cũng vơi đi nhiều.

"Vậy người bây giờ... Rốt cuộc là người hay quỷ?"

"Ta thật sự là người." Thần tiên công tử dờ khóc dờ cười, "Tại hạ Chu Khải Ngọc, đệ tử đời thứ mười lăm của Côn Luân cung, không biết cô nương là người phương nào?"

"Đời thứ mười lăm?" Vệ Băng Thanh giật nảy mình.

"Phải." Chu Khải Ngọc hơi sùng sốt, "Có vấn đề gì sao?"

"Hiện tại đệ tử Côn Luân cung đã là đời thứ hai mươi. Ta nghe nói Côn Luân cung mỗi mười năm thu đệ tử một lần, nói cách khác người đã nằm năm mươi năm?" Vệ Băng Thanh thật sự sợ ngây người, người này nhìn cũng chỉ tầm hai bốn hai lăm tuổi, so với nàng không lớn hơn bao nhiêu, không nghĩ tới xét về tuổi tác thì đã có thể làm ông nội nàng?

Thật sự là có phép thuật giữ gìn nhan sắc nha!

Chu Khải Ngọc bị Vệ Băng Thanh làm cho có chút hoảng hốt, "Hóa ra, đã qua lâu như vậy rồi sao?"

Đối với hắn mà nói thì chỉ là ngủ say một ngày, nhưng đối với ngoại giới thì đã qua năm mươi năm.

Năm mươi năm, trách không được tiểu cô nương này nghe thấy tên của hắn cũng không có chút cảm giác gì?

Đối với khắp võ lâm thiên hạ mà nói, cái tên Chu Khải Ngọc này đại khái đã bị chìm sâu trong lịch sử mất rồi.

Chu Khải Ngọc đứng lên.

"Cô nương, cái sơn động này vốn là bằng hữu của ta vì cứu ta mà kiến tạo nên, bây giờ quan tài bằng đã vỡ, sơn động này sợ rằng cũng sắp sụp đổ, vẫn nên sớm rời khỏi nơi này một chút đi." Chu Khải Ngọc nhẹ nhàng nói.

"Ta đã sớm muốn rời khỏi nơi này." Vệ Băng Thanh thì thào nói, "Thế nhưng ta còn chưa nhét đầy bụng, con thỏ đàn kia không biết chạy đi đâu mất rồi?"

Chu Khải Ngọc nhin không được bật cười.

Hắn vốn còn đang suy nghĩ xem người có thể đến được chỗ này là ai, có lẽ là một đệ tử nào đó của Côn Luân cung, cũng có thể là một số người âm hiểm muốn tìm kho báu, nhưng không nghĩ tới tiểu cô nương này một thân võ công xuất chúng như thế, mà tính cách tựa hồ đơn thuần lương thiện ngoài ý muốn?

Nội lực trên người tiểu cô nương này không giống với người của Côn Luân cung, tuyệt đối không phải đệ tử của Côn Luân cung. Hoặc là nói, ngay cả đệ tử của Côn Luân cung, cũng không có một thiên tài nào, tuổi còn nhỏ như thế mà đã có được một thân võ công xuất chúng.

Thật sự là không tầm thường.

Thật tình không biết, Vệ Băng Thanh cũng đang âm thầm quan sát hắn.

Tuổi của mỹ nhân này có thể làm ông nội nàng, nhưng mà cười lên thật là đẹp.

Nếu như những yêu quái trong các câu chuyện xưa kia lớn lên cũng đẹp được như hắn, vậy thì nàng sẽ không cười nhạo những thư sinh bị lừa nữa.

"Nếu như cô nương không ngại, vẫn nên tranh thủ thời gian cùng tại hạ cùng rời khỏi nơi này đi." Chu Khải Ngọc nói.

"Không cần gọi ta cô nương cô nương, ta tên là Vệ Băng Thanh, trong nhà còn có một ca ca đặc biệt tốt." Vệ Băng Thanh cười tủm tỉm nói, "Đội lát nữa nếu như không kịp, ta ôm ngươi bay là được."

Dù sao thân thể ca ca yếu như vậy, nàng không có việc gì liền ôm ca ca bay.

Chu Khải Ngọc cười đáp ứng, cũng không đặt câu nói kia của Vệ Băng Thanh vào trong lòng. "Vậy Tiểu Vệ cô nương, chúng ta nhanh chóng ra ngoài đi."

Tốc độ sụp đổ của sơn động nhanh hơn so với tưởng tượng của bọn họ, ước chừng chỉ vừa đi được một phần ba đoạn đường, thì bọn họ liền phát hiện sơn động này đã bắt đầu ầm ầm rung động.

Vệ Băng Thanh muốn dùng toàn lực thi triển khinh công bay, chỉ là nàng vẫn rất đói, không biết có thể lấy ra mấy phần công lực?

"Tiểu Vệ cô nương, đắc tội."

Hả?

Vệ Băng Thanh còn chưa kịp phản ứng, liền phát hiện ngang hông của mình có một cánh tay, sau đó quang cảnh xung quanh không ngừng lui về phía sau.

Thật... Thật nhanh!

Đội đến khi Vệ Băng Thanh ra khỏi sơn động, còn có chút không kịp phản ứng.

Nàng cho rằng khinh công của mình đã là thiên hạ vô song, tuyệt đối không ngờ rằng người này lại còn lợi hại hơn nàng rất nhiều?

Thật sự không phải là hồ ly tinh biến hình gì đó chứ?

Không biết Chu Khải Ngọc đã buông Vệ Băng Thanh xuống từ lúc nào, rất cảm khái nhìn cảnh sắc bên ngoài.

"Những lời năm đó ta nói với nàng, không nghĩ tới nàng đều thực hiện được cho ta, cũng coi như không uổng phí đời này." Chu Khải Ngọc nhìn về phía rừng quả nơi xa, nhin không được nói như thế.

"Ngươi biết biện pháp rời khỏi chỗ này sao?" Vệ Băng Thanh hiếu kì hỏi, "Nơi này đúng là hoàn toàn không giống sinh trưởng tự nhiên, là có người xây nên cho ngươi sao?"

"Là một vị bằng hữu của ta." Trên mặt Chu Khải Ngọc hiện ra thần sắc hoài niệm, "Lúc trước ta ngưỡng mộ nhân phẩm của nàng, muốn cùng nàng trừ gian diệt ác, không nghĩ tới nửa đường lại không cẩn thận trúng phải loại độc khó giải, không thể không tiến vào quan tài bằng. Bây giờ trông thấy mảnh rừng quả này, mới biết nàng quả thực đã làm được những gì nàng hứa."

Lúc trước nàng nói, mặc dù nàng không thể đáp lại hắn, nhưng có thể giúp hắn hoàn thành một chuyện.

Chu Khải Ngọc không dùng cái ước hẹn này đổi lấy công danh lợi lộc, mà cười nói, nếu như có thể, hi vọng có một mảnh đất trồng đầy quả cây rừng hắn thích, tốt nhất là vào mùa xuân hoa nở ngập trời, sau đó có các loại động vật nhỏ, để hắn có thể ở trong nơi thế ngoại đào nguyên này an dưỡng hết quãng đời còn lại.

Lúc trước giang hồ và triều đình phân tranh không ngớt, muốn một mảnh thế ngoại đào nguyên khó khăn cỡ nào? Đó chỉ là Chu Khải Ngọc thuận miệng nói thôi, không nghĩ tới đối phương thật sự làm được?

"Là người ngươi thích sao?" Ở phương diện này Vệ Băng Thanh vẫn rất là miễn cảm, "Có lẽ bây giờ ngươi vẫn còn có thể nhìn thấy nàng đấy? Năm mươi năm thôi mà, chỉ là có lẽ nàng đã trở thành một bà lão."

"Không gặp được." Chu Khải Ngọc cười lắc đầu, "Lại nói, người thích nàng nhiều lắm, chính ta cũng không phân rõ rốt cuộc là ta bị con người nàng hấp dẫn, hay là bị sự kiên trì trên người nàng hấp dẫn?"

"Nàng tên là gì?" Vệ Băng Thanh nhin không được lắm miệng hỏi một câu, "Không không không, không phải ta đang tọc mạch chuyện của người đâu, chẳng qua là ta cảm thấy, người đẹp như vậy... Không đúng, người như người nếu yêu thích một cô nương, thì hẳn sẽ không có ai cự tuyệt được người."

Chu Khải Ngọc nhìn Vệ Băng Thanh cười cười, "Tiểu Vệ cô nương, người còn nhỏ tuổi, nhưng nhìn có vẻ hơi háo sắc."

Vệ Băng Thanh sờ sờ mặt mình, phía trên còn một đồng bunn đó, lập tức bình tĩnh, "Ta chỉ là có trình độ thẩm mỹ tương đối cao. Bởi vì ta và ca ca ta đều đẹp, trong tất cả những mỹ nhân ta từng nhìn thấy. Chỉ có Chu... Chu tiền bối khác với những người khác, ta cảm thấy người đẹp mắt nhất."

Trên người Chu Khải Ngọc có một loại khí chất tang thương của thần tiên, những thanh niên ngoài kia làm sao có thể so sánh được?

"Nàng tên là Kỳ Phi Diễm." Chu Khải Ngọc không để ý đến mấy lời có thể xưng là đùa giỡn của Vệ Băng Thanh, dù sao quả thật tuổi tác của Vệ Băng Thanh cũng không lớn, vẫn là tiểu cô nương, rất bình thường.

"Cái tên này rất quen tai nha." Vệ Băng Thanh hơi sửng sốt, "Người người nói không phải chính là nữ tướng quân, mà năm mươi năm trước một mình giết chết yêu hậu làm hại giang hồ và triều đình kia chứ? Thình thoảng ta có nghe tiên sinh kể chuyện nói qua!"

Nghe nói năm mươi năm trước, quan hệ của giang hồ và triều đình rất là chặt chẽ.

Nhưng không biết từ khi nào, trên triều đình xuất hiện một mỹ nhân quốc sắc thiên hương, mê hoặc cả hoàng đế lẫn mấy vị huynh đệ của hắn, về sau còn huyền ảo đến mức làm cho quốc gia không yên ổn. Mỹ nhân kia lưu lạc giang hồ, lại bị giáo chủ ma giáo và mấy vị công tử danh môn coi trọng, đánh nhau túi bụi.

Về sau còn tuyệt hơn, mỹ nhân này hóa ra là công chúa nước láng giềng cải trang, cố ý đến đảo loạn quốc gia này, hơn nữa vị mỹ nhân này còn có một chân với ca ca ruột thịt của mình, loạn hết cả lên.

Về sau hai quốc gia đánh nhau, trên giang hồ cũng bởi vì các loại phân tranh mà ầm ĩ không ngớt, cơ hồ là loạn thế diễn ra.

Lúc này, Kỳ Phi Diễm hoành không xuất thế, chẳng những cấp tốc bình định quân đội phản loạn, hơn nữa còn cấp tốc mời Thái hậu và tôn thất hoàng tộc phế bỏ hoàng đế, tự lập tân quân, về sau lại đánh bại đại quân của nước láng giềng, chém chết nữ nhân hại dân hại nước kia.

Nhưng cũng bởi vì Kỳ Phi Diễm chinh chiến bên ngoài lâu ngày, cho nên chết đi ở tuổi hai mươi sáu, nghe nói trước khi chết nàng đã đốt rụi chân dung và truyện ký liên quan đến mình, chỉ muốn yên tĩnh chết đi, đến mức bây giờ chỉ có thể nghe được một ít sự tích về nàng, trong miệng tiên sinh kể chuyện mà thôi.

"Lúc trước tất cả mọi người đều khuyên nàng dùng phương thức khác để cảnh cáo hoàng đế, đừng lập tân quân, bởi vì như vậy, thì tất cả mọi người sẽ biết sợ nàng, kiêng kỵ nàng. Nhưng nàng vẫn cho rằng, một người vì một nữ nhân mà bỏ qua hoàng vị không xứng làm hoàng đế, cho nên vẫn coi trời bằng vung phế bỏ hoàng đế." Trong giọng nói của Chu Khải Ngọc mang theo vô hạn cảm khái, "Lúc ấy ta trúng độc, nghe thấy nàng nói cả đời này không có ai là chân tình đối với nàng, sau khi chết sợ là cũng không được an bình."

"Cho nên nàng mới đốt rụi hết thảy ghi chép liên quan tới nàng." Vệ Băng Thanh có chút ghen tị nhìn Chu Khải Ngọc, "Một tỷ tỷ thế này ta cũng rất muốn gặp."

Chu Khải Ngọc cười cười, "Niên đại đó rất loạn, không có gì tốt."

Thời đại bây giờ mới tốt, không có những chiến loạn kia, tiểu cô nương như vậy cũng có thể an an ổn ổn lớn lên.

"Chu tiền bối, chúng ta vẫn nhanh chóng ra ngoài đi." Vệ Băng Thanh nhìn nhìn sắc trời, cảm thấy hơi trễ, "Ta còn muốn đi tìm Tuyết Vực thảo nữa. Ta đã đi hơn một tháng, chắc chắn ca ca đang rất lo lắng cho ta."

"Tuyết Vực thảo? Thứ này Côn Luân cung có, người cần thì ta có thể về lấy cho người." Chu Khải Ngọc khó hiểu nhìn Vệ Băng Thanh, "Nhưng được hiệu của Tuyết Vực thảo rất mãnh liệt, chỉ thích hợp với một số loại bệnh, không phải là người nhà người cần gấp chứ?"

Vệ Băng Thanh còn không ngờ đến mức nói đây là thứ mình cần, chỉ có thể thuận theo Chu Khải Ngọc gật đầu, "Ta rất cần, nhưng người của Côn Luân cung muốn ta dùng bảo vật đến đổi, ta lấy đâu ra bảo vật? Nên cũng chỉ có thể đi tìm trên núi Côn Luân này, nhưng không tìm được. Ta cũng vì bị bọn họ đuổi theo nên mới nhảy núi."

"Không hỏi mà lấy là không đúng." Chu Khải Ngọc phê bình một chút.

Vệ Băng Thanh từ từ cúi đầu xuống.

"Nhưng ta có thể tặng cho người." Chu Khải Ngọc vẫn không nỡ làm khó một tiểu cô nương như thế, "Tình cảnh của người, ta có thể hiểu."

"Thật sao? Cảm ơn Chu tiền bối." Vệ Băng Thanh vui mừng nhướng mày, "Vậy chúng ta nhanh chóng ra ngoài đi."

Chu Khải Ngọc nhìn Vệ Băng Thanh một chút, vẫn nhìn không được, "Tiểu Vệ cô nương, mặt ngươi hơi bẩn, như thế này mà ra ngoài không sao chứ?"

Tiểu cô nương ở tuổi này không phải là rất để ý cách ăn mặc sao? Nhưng tiểu cô nương này giống như hoàn toàn không thèm để ý đến trên người mình có bẩn hay không.

"Khụ, không cần để ý những chuyện này, bây giờ ta tắm rửa cũng không có ý phục thù." Vệ Băng Thanh ngượng ngừng nói, "Hay là chờ ra ngoài rồi nói sau."

Chu Khải Ngọc nghĩ nghĩ cũng không hỏi thêm nữa.

Từ nơi này ra ngoài chỉ cách một sườn đồi nữa, Vệ Băng Thanh vốn muốn ăn no rồi chậm rãi bay, không nghĩ tới Chu Khải Ngọc trực tiếp ôm nàng bay luôn?

... Ca ca khen nàng khinh công đệ nhất thiên hạ đều là hồ nàng chơi đúng không.

Nếu nàng có thể xưng là đệ nhất thiên hạ, vậy Chu tiền bối này chẳng phải là tiền vô cổ nhân, hậu vô lai giả sao?

(Tiền vô cổ nhân, hậu vô lai giả : người trước, kẻ sau không ai sánh bằng)

Vệ Băng Thanh không biết chuyện mình âm thầm phun tào thật ra lại đúng là sự thật.

Hai người bay đến bên sườn đồi, phát hiện có mấy người mặc trang phục của đệ tử Côn Luân cung vẫn đang lơ lửng ở chỗ này, lúc trông thấy Chu Khải Ngọc và Vệ Băng Thanh thì xém chút giật hết cả mình.

Vừa rồi nơi này vẫn chưa có ai.

"Các ngươi là ai?" Một đệ tử Côn Luân cung trong đó cố gắng tìm lại dũng khí, "Chỗ này là cấm địa của Côn Luân cung, không cho phép ngoại nhân tiến vào."

Chu Khải Ngọc lấy từ bên hông ra một cái túi thơm, trong túi thơm có một cái lệnh bài nhỏ bằng bạch ngọc, "Ta cũng là người của Côn Luân cung."

...

Côn Luân cung

"Lão tổ, ngài ngồi bên này."

Đám đệ tử Côn Luân cung đều tròn tròn mắt, sao lại đột nhiên xuất hiện một người trẻ tuổi mà lại có bối phận cao như vậy được? Đến cả chương môn mà cũng cực kỳ cung kính hẳn?

Vệ Băng Thanh vẫn là đáng vẻ bản thủ ban đầu đứng tại chỗ, bên cạnh càng còn có đại sư huynh và đại sư tỷ đã thu thập tốt rồi.

Nhìn vẻ mặt này của hai người bọn họ, tám phần là chuyện tốt xong rồi.

"Nếu là bằng hữu của lão tổ, vậy cũng chính là bằng hữu của Côn Luân cung chúng ta, cho ngươi Tuyết Vực thảo cũng không sao." Cung chủ Côn Luân cung nhìn Vệ Băng Thanh nói, "Chỉ là chuyện ngươi hạ được làm hai đệ tử của ta đi làm loại chuyện ấy, ngươi nói thế nào đây?"

"Đó không phải là ta cố ý." Vệ Băng Thanh vội vàng khoát tay, "Chẳng qua là lúc đó thật sự trùng hợp, bọn họ đuổi theo ta quá gắt gao, ta lại không chú ý."

"Ngươi là một tiểu cô nương, cầm loại... Loại thuốc này trên người làm gì?" Cung chủ Côn Luân cung không muốn nói ra tên của loại thuốc đó ngay trước mặt lão tổ tông.

... Ta bị xem như biến thái vì trên người mang theo xuân dược đỉnh cấp làm vật tùy thân.

Nhưng nàng cũng không vui nha.

Vệ Băng Thanh cảm thấy mình quá oan ức.

"Đó là thứ ta cướp được từ trong tay sơn tặc của Hắc Phong trại, ta không biết đó là cái gì." Vệ Băng Thanh bĩu môi, đẩy chuyện này đi, "Ta chỉ cần Tuyết Vực thảo mà thôi."

Kỹ thuật nói dối của Vệ Băng Thanh quá kém, nhưng Chu Khải Ngọc dường như không có ý tứ truy cứu, cung chủ Côn Luân cung cũng chỉ có thể nắm lỗ mũi đưa Tuyết Vực thảo cho nàng, dù sao cũng không phát sinh chuyện gì quá kém cỏi, hai đệ tử này sớm đã có tình cảm với nhau, tổ chức hôn sự sớm hơn một chút là được rồi.

Rất nhanh, Tuyết Vực thảo được mang lên.

"Đa... Đa tạ." Vệ Băng Thanh quả thực kích động đến không biết nên nói gì cho tốt, đành phải đưa thanh kiếm trong tay lên, "Đây là bội kiếm của Chu tiền bối, ta trả vật về nguyên chủ."

"Nó có duyên với ngươi, từ bây giờ sẽ là của ngươi." Chu Khải Ngọc cười lắc đầu, "Ngươi vẫn nên nhanh chóng cầm Tuyết Vực thảo đi cứu người đi."

"Đa tạ. Ta... Hôm khác ta sẽ chuẩn bị lễ vật thật tốt để thỉnh tội với các ngươi, thật xin lỗi." Vệ Băng Thanh lấy được Tuyết Vực thảo liền không tiếp tục trì hoãn nữa, tranh thủ thời gian xuống núi tìm ca ca.

"Lão tổ, tiểu cô nương này tuổi còn nhỏ, nhưng đã có một thân công phu, lại rất là kỳ quái, ta cũng không nhìn ra được cấp độ? Ngài xem..."

"Nàng mặc dù tuổi còn nhỏ, nhưng tâm địa thuần thiện, các ngươi yên tâm đi." Chu Khải Ngọc giải thích, "Ngược lại là đệ tử của Côn Luân cung những năm này cũng đã không còn như dĩ vãng, không biết là duyên cớ làm sao?"

Cung chủ Côn Luân cung lau lau mồ hôi lạnh, kỳ thật trình độ của đệ tử Côn Luân cung không kém, chỉ là không ai có thể so sánh được với Vệ Băng Thanh này thôi.

Nhưng nàng đã đến tuổi này, sao lúc đầu lại không xuất hiện người lợi hại như vậy chứ?

Nếu không phải biết băng phách ngàn năm chỉ có một khối đã được Chu Khải Ngọc dùng, thì ông ta cũng hoài nghi Vệ Băng Thanh này có phải cũng là lão quái vật già bộ nai tơ không.

...

Vệ Chiêu ở phía dưới chân núi cũng không an ổn lắm.

Ai, đã hơn một tháng, cũng không biết bây giờ Vệ Băng Thanh đã lấy được Tuyết Vực thảo chưa?

Nếu như thế giới trước không làm nhiệm vụ thất bại, thì hẳn cũng có thể đi theo Vệ Băng Thanh rồi, cần gì ở chỗ này làm tảng đá chờ muối muối chứ?

Nhiệm vụ lần này tuyệt đối không thể thất bại nữa.

Vệ Chiêu bắt đầu vắt hết óc nghĩ, trừ bỏ Tuyết Vực thảo có thể che lấp mùi thuốc trên người Vệ Băng Thanh ra, thì còn có biện pháp nào nữa không? Có cần đi Dược Thần cốc một chuyến, được nhân được nghiên cứu chế tạo theo nhóm, dựa theo lý thuyết thì hẳn phải có một số biện pháp tương ứng để giải quyết mới đúng chứ.

"Ca, ca, muội lấy được Tuyết Vực thảo rồi!" Vệ Băng Thanh kích động chạy đến trước cửa, ra sức quơ tay, tựa hồ còn rất muốn xông tới ôm ca ca nhà mình một cái.

"Muội đợi lát nữa, cứ đứng ở đó đi." Vệ Chiêu vờn tay chặn lại, nói.

Vệ Băng Thanh ngừng lại, "Ca, ca sao thế?"

"Một con khi dính đầy bùn như muội đừng gọi huynh là ca ca, mau buông Tuyết Vực thảo xuống rồi đi tắm rửa đi." Vệ Chiêu ghét bỏ khoát khoát tay, "Mùi trên người muội thật sự quá nặng."

Khóe miệng Vệ Băng Thanh lập tức sụp xuống, "Thật sự rất nghiêm trọng sao?"

"Ừ." Vệ Chiêu gật đầu.

Vệ Băng Thanh cảm thấy buồn muốn chết, chỉ có thể đặt Tuyết Vực thảo ở chỗ cách Vệ Chiêu không xa, sau đó đi vào phòng, cầm lấy một bộ y phục rồi đi ra hậu viện tắm rửa thay y phục.

Vệ Chiêu cầm Tuyết Vực thảo lên, nghiêm túc nhìn một chút, phát hiện hoàn toàn giống như trong ghi chép.

Muốn ăn Tuyết Vực thảo, còn phải trải qua một phen điều chế mới được, cũng không thể ăn sống, mặc dù ăn sống cũng có chút hiệu quả, nhưng sẽ tạo ra một số chuyện không hài hòa, tí như Vệ Băng Thanh dễ dàng phát tình...

Dù sao thế giới thịt vẫn, hết thấy chỉ vì thịt mà phục vụ là được rồi.

Vệ Băng Thanh tắm rửa thay y phục, lại chải tóc một chút, cuối cùng khi đã trở về với dáng vẻ đại mỹ nữ, lúc này mới đi ra khỏi phòng.

"Ca, muội nói huynh nghe, lần này muội gặp phải thần tiên." Vệ Băng Thanh ngồi trước mặt Vệ Chiêu, đem những chuyện phát sinh trên đường đều nói hết một lần, sau khi nói xong, nàng còn chưa đã ngứa nhìn ca ca nhà mình, "Huynh nói Kỳ Phi Diễm này rốt cuộc là ai? Đáng vẻ thật là lợi hại."

"Là người mà muội gặp thì phải tránh, đồ không có lương tâm này, về sau không được đi gặp Chu Khải Ngọc này nữa." Vệ Chiêu hung hăng chọc chọc đầu Vệ Băng Thanh.

"Vi sao hà ca ca, dung mạo của hắn thật sự rất đẹp." Vệ Băng Thanh buồn bực không thôi, "Hắn lại còn cho muội Tuyết Vực thảo, muội đã nói sẽ chuẩn"

bị lễ vật."

"Vây huynh cùng đi với muội." Vệ Chiêu thuận miệng nói, "Huynh cho muội biết, yêu nữ hại dân hại nước trong miệng muội cũng giống như muội đấy, cũng là được nhân, chỉ là vận khí của nàng không tốt, không có một người ca ca tốt như huynh trông coi."

Về phần Kỳ Phi Diễm...

Vệ Chiêu không cần nghĩ cũng biết, nữ nhân có thể giết được nữ chính thịt vắn, thì còn có thể là ai, người này tám phần chính là người giống như hấn!

*

Tác giả có lời muốn nói:

Vệ Băng Thanh: Ca ca, yêu nữ kia thật sự rất lợi hại, rất nhiều nam nhân vì nàng mà điên đảo.

Vệ Chiêu (cười lạnh): Muội cũng có thể.

Vệ Băng Thanh: Chu Khải Ngọc thật là đẹp.

Vệ Chiêu (cười lạnh): Nam phụ quan trọng của thế giới thịt vắn trước, có thể không đẹp à?

Vệ Băng Thanh: Ca ca, Kỳ Phi Diễm kia thật sự rất tuyệt.

Vệ Chiêu: Ca ca của muội cũng rất tuyệt!

Chương này gần 5000 từ, chẳng trách gì ta gõ muồn rã cả tay mà mãi không xong...

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Xuyên Thành Anh Trai Nữ Chính* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41: Băng thanh ngọc khiết (15)

Edit by Hạ Lan Tâm Nhiên

➡ ➡ ➡ ➡ ➡ ➡ ➡ ➡ ➡ ➡

Vệ Chiêu cảm thấy muội muội nhà mình vẫn tương đối không tự giác.

Nàng đích xác là nhân vật nữ chính không sai, nhưng ở trong thế giới này, nhân vật nữ chính như nàng không có gì khác biệt so với trùm phản diện.

"Ca... Sẽ không dọa người như thế chứ."

Nhìn một cái, Vệ Băng Thanh còn cảm thấy là đang dọa nàng?

"Không có gì là không thể dọa người." Vệ Chiêu nhẹ răng cười, "Yêu nữ trong miệng muội chắc chắn là được nhân, bằng không thì sao nàng ta có thể gây nên đại loạn giữa hai nước? Vì sao Được Thần cốc lại muốn nghiên cứu được nhân? Chính là bởi vì có một hình mẫu như nàng ta ở phía trước, cho nên Được Thần cốc mới gặt gao núu lấy được nhân không buông."

Ngẫm lại, được nhân có thể gia tăng công lực, có thể nhiễu loạn hai quốc gia, nếu như có thể bị bọn họ nắm giữ trong lòng bàn tay, thì trong thiên hạ này muồn cái gì mà không có được?

Thế giới nhiệm vụ không chỉ là thế giới nhiệm vụ mà thôi.

Nhìn từ thế giới trước mà nói, quan niệm của bản thân thế giới kia đã rất có vấn đề, cho nên mới sáng tạo ra một nữ chính như Vệ Tâm Bảo. Mà thế giới trước nữa, vì lễ nhạc sụp đổ, phải nhanh chóng thống nhất, cho nên dù là một nữ bảy nam cũng có thể thành công thực hiện, người có muồn đổi thời đại Minh Thanh thử một lần không?

Đừng nói một nữ bảy nam, xem như một nữ và nhiều nam nhân hơn nữa cùng gặp mặt thì cũng không thành vấn đề!

Kiểu thế giới gì thì sẽ tạo ra dạng nữ chính ấy.

Trương tự, trong thế giới thịt vắn này, cũng không có khả năng chỉ có một nhân vật nữ chính.

Nhân vật nữ chính thời trước bị Kỳ Phi Diễm giết, cho nên mới có thể giới an ổn. Chỉ là có thể bởi vì Kỳ Phi Diễm giết nữ chính này quá lưu loát, cho nên lần này liền đổi một Vệ Chiêu làm việc nhu hòa hơn đi vào thế giới này, bảo hộ nữ chính.

Mặc dù những chuyện này chỉ là Vệ Chiêu suy đoán, nhưng cũng phải đứng đắn tám chín phần.

Vệ Băng Thanh bị dọa đến run lên, nghĩ nghĩ, vẫn là tính mạng của mình quan trọng hơn, "Vệ muội không đi nữa?"

"Không đi ngược lại sẽ làm cho người ta hoài nghi. Chúng ta cùng đi cảm tạ xong là được rồi." Vệ Chiêu vỗ vỗ đầu của muội muội, nếu như có thể, hẳn còn muốn đi tìm Chu Khải Ngọc này hỏi một chút chuyện về được nhân lúc trước, nói không chừng sẽ có biện pháp giải quyết.

"Ca, nhưng chúng ta bây giờ nghèo rớt mồng tơi, đưa cái gì tới đây?" Vệ Băng Thanh lại đưa ra một vấn đề tương đối thực tế.

Bây giờ bọn họ nghèo đến mức chỉ có mười lượng bạc trong tay, muốn mua gì cũng không đủ.

Vệ Chiêu ngừng tay lại.

Lập tức chuyển đổi đến vấn đề hiện thực, hẳn cũng có chút luống cuống.

"... Mua ít thức ăn, muội lại đi săn thêm một chút, huynh xuống bếp nấu cơm, đưa một chút đồ ăn lên, lễ nhẹ nhưng tình nặng."

"Vậy thì không thành vấn đề!" Đối với tay nghề của ca ca nhà mình, Vệ Băng Thanh tương đối tự tin.

Thừa dịp Vệ Băng Thanh sử dụng Tuyệt Vực thảo, Vệ Chiêu bắt đầu chuẩn bị một nồi canh.

Trong canh này ẩn chứa các loại tư vị, nhưng đáng về thì không khác gì nước bình thường cho lắm, chỉ có ném vào trong miệng mới có thể cảm nhận được tuyệt đỉnh của món ăn.

Chỉ là làm nồi canh này cần thập phần kiên nhẫn, chỉ cần một chút sai lầm sẽ dẫn đến khó mà hiện ra được màu sắc của nước trong. Mặc dù Vệ Chiêu rút trúng kỹ năng "Trù nghệ", nhưng cũng chưa từng khiêu chiến với độ khó cao như vậy, lần này vừa xem như luyện tay nghề một chút.

Dù sao Vệ Băng Thanh sử dụng Tuyệt Vực thảo, muốn triệt để tiêu hóa được được lực của nó thì cũng phải mất từ tám đến mười ngày.

Mười ngày sau.

"Ca, ca, cái gì vậy, thơm quá, thơm quá đi!" Vệ Băng Thanh nhập định xong xuôi, còn chưa kịp kiểm tra xem thân thể của mình có gì thay đổi, lập tức nghe thấy một cổ mùi thơm khó thể hình dung.

Mấy ngày nay nàng cơ hồ đều là uống nước lã gặm lương khô, trong bụng một chút chất béo cũng không có, bây giờ đang là tuổi lớn, sao có thể chịu được đói như thế?

"Muội có thể tự mình tìm xem." Vệ Chiêu mỉm cười nhìn Vệ Băng Thanh nói.

Vệ Băng Thanh lập tức chui vào phòng bếp.

Trong phòng bếp mùi thơm phá lệ nồng, nhưng trừ một cái bánh bao khô ra thì không có gì nữa, trong nồi cũng chỉ có một nồi nước nóng.

Hay thật, ca ca giấu đồ ăn ngon đi đâu mất rồi?

"Ca, muội không tìm được." Vệ Băng Thanh nhịn không được xin giúp đỡ, "Muội thật sự rất đói rất đói."

"Ồ đây." Vệ Chiêu cũng không đùa muội muội nữa, múc từ trong nồi ra một chén nước đưa tới trước mặt muội muội, "Muội ném thử."

"... Muốn dùng nước nóng đuổi muội à?" Vệ Băng Thanh vẻ mặt cầu xin, nàng còn tưởng rằng sau khi đi ra có thể ăn tiệc đó?

Nhưng mà chén đã đưa tới bên miệng, không uống không được.

Vệ Băng Thanh nhẹ nhàng uống một ngụm, sắc mặt lập tức thay đổi, vội vàng bụng chén lên ực ực uống vào, cũng không mang theo vẻ tức giận nữa.

Sau khi uống xong, còn nhịn không được liếm miệng một cái, ánh mắt không ngừng nhìn vào trong nồi, "Ca, đây là thứ gì, thật sự rất ngon."

"Không có gì đặc biệt, chính là bỏ tất cả những vật liệu muội có thể nghĩ đến vào mà nấu thôi." Vệ Chiêu khẽ cười, đối với thành quả của mình cũng coi như hài lòng, "Muội lấy một cái hộp đến đây, chúng ta lắp đặt thành một thùng rồi trực tiếp đưa lên."

"Phải đưa nhiều như vậy à?" Vệ Băng Thanh nghĩ nghĩ đến độ lớn của hộp cơm, còn có chút không nỡ.

Nhiều như vậy cũng không đủ một mình nàng uống đây này, đưa hơn phân nửa ra ngoài nàng còn uống gì nữa?

"Muội muốn uống thì về sau huynh làm cho muội, hiện tại cũng không phải lúc muội dờ tỉnh tỉnh đâu." Vệ Chiếu lườm nàng một cái, "Còn có, huynh vừa mua cho muội một bộ y phục, son phấn bột nước đều có, còn có một cây trâm, muội mang hết đi, đừng làm mất mặt chúng ta."

Người không biết còn tưởng rằng hấn ngược đãi muội muội nhà mình đó!

"Ca, chúng ta chỉ có mười lượng bạc, huynh lấy đâu ra tiền?" Vệ Băng Thanh sợ ngây người, những thứ son phấn bột nước không rẻ đâu.

"Chủ yếu là bỏ ra chín lượng mua cây trâm Phi Thúy, những thứ khác cơ hồ là huynh tự mình làm. Bột nước là dùng hoa nhài mài ra, son phấn là dùng hoa hồng chưng ra, những thứ này trong sách đều có ghi, huynh chỉ mua chút vật liệu." Vệ Chiếu hờ hững nói.

Hiện tại Phi Thúy không đắt lắm, so với ngọc mà nói thì sẽ kém hơn, nhưng đối với một mỹ nhân như Vệ Băng Thanh, hiển nhiên Phi Thúy trong suốt màu xanh biếc càng thích hợp hơn so với Bạch Ngọc.

"Ca."

"Ừ?"

"Nếu huynh là tỷ tỷ của muội, thì chỉ sợ muội muốn giết hết nam nhân trong thiên hạ này mất." Vệ Băng Thanh thật tâm thật ý nói.

May mà ca ca không phải nữ nhân.

Bằng không thì xinh đẹp như vậy, lại biết làm cơm, còn biết làm cả son phấn bột nước, thế thì không phải ai cũng muốn đến cướp đoạt với nàng sao?

"Đi, ca ca mà muội cũng dám trêu chọc." Vệ Chiếu cười mắng một câu, "Còn không đi thay y phục đi? Chúng ta thua người không thua khí thế, hiểu không?"

Bọn họ vốn đã không có thể lực để khiêu chiến với Côn Luân cung, nếu như cách ăn mặc còn mộc mạc, thì người không biết còn cho là bọn họ đi cướp đây!

Vệ Băng Thanh ngoan ngoãn trở về trang điểm.

Kỳ thật cũng không thể nói là trang phục long trọng cỡ nào, chỉ là đơn giản tô thêm chút phấn, nhìn càng thêm tinh tế mà thôi. Cây trâm Phi Thúy này rất là mộc mạc, chỉ điêu khắc một con hồ điệp đơn giản ở đầu trâm mà thôi, hồ điệp cũng không phải sinh động như thật, mà nhìn có mấy phần non nớt.

Nhưng mặc kệ đồ trang sức long lẫy xinh đẹp cỡ nào cũng khó mà cướp đi sự nổi bật của Vệ Băng Thanh, cây trâm này chỉ là làm cho trên đầu nàng không đến mức cái gì cũng không có mà thôi.

Vệ Chiếu chuẩn bị cho Vệ Băng Thanh một kiện y phục màu đen.

Y phục này kiểu dáng rất xinh đẹp, cũng là bởi vì màu sắc không đủ sáng rõ, cho nên không dễ bán, người có thể mặc được váy áo màu đen hoa lệ đến thật đẹp cũng chỉ có số ít mà thôi, hơn nữa loại y phục này may eo hơi nhỏ, người bình thường cũng không mặc được.

Ngược lại là tiện nghi cho Vệ Băng Thanh.

Nàng thay đổi y phục, trang điểm xong, đi từ trong phòng ra, đến cả Vệ Chiếu đối với sắc đẹp của muội muội nhà mình đã miễn dịch từ lâu cũng không khỏi kinh diễm một phen.

Nhìn xem da dẻ trắng hồng này, nhìn xem tư thái khí chất này, tất cả đều là hấn bồi dưỡng mà ra.

Vệ Chiếu dám đánh cược, muội muội mình nuôi chắc chắn xinh đẹp hơn nhiều so với Vệ Băng Thanh trong thế giới ban đầu.

"Ừ ừ, không tệ, mang theo hộp cơm, chúng ta đi thôi." Vệ Chiếu cười tủm tỉm nói.

Vệ Băng Thanh nhìn ca ca một chút, "Vẫn là muội ôm ca ca bay đi, tương đối nhanh, miễn cho canh này lạnh hết."

... Ta sai rồi.

Vệ Băng Thanh trong thế giới ban đầu mặc dù có thể không xinh đẹp như hiện tại, nhưng tuyệt đối sẽ không đắm tâm ca ca như thế!

Ai bảo Vệ Chiếu bây giờ là một con ma bệnh?

Cũng may Vệ Băng Thanh vẫn biết giữ lại mặt mũi cho ca ca, khi sắp đến Côn Luân cung liền buông ca ca ra, sau đó cùng đi qua.

Các đệ tử của Côn Luân cung từ rất xa đã nhìn thấy có hai người đang đi về phía này, lập tức có mấy đệ tử chủ động đi qua thăm dò một chút.

Nhưng sau khi đi qua, thì đám còn lại lại nhìn thấy những đệ tử kia đứng im ở bên đó giống như bị người ta điểm huyệt vậy.

"Chú ý, có địch nhân!" Một đệ tử trong đó hô lên.

Mọi người không khỏi rút kiếm ra.

Vệ Chiêu và Vệ Băng Thanh càng đi càng gần.

"Tại hạ Vệ Chiêu, trước đó vài ngày may mắn được Chu tiên bối của Côn Luân cung chiếu cố xá muội, cho nên lần này đặc biệt đến nói lời cảm tạ." Vệ Chiêu mỉm cười chấp tay, "Mong mấy vị thiếu hiệp vào thông báo một tiếng."

Các đệ tử Côn Luân cung không có phản ứng.

Cả đám bọn họ đều nhìn đến ngây người.

Vệ Băng Thanh yên lặng đứng bên cạnh Vệ Chiêu, không hề làm gì, nhưng vẫn không ngăn trở được lực hấp dẫn của bản thân nàng.

Các đệ tử Côn Luân cung đều lấy chuyện báii nhập Côn Luân cung làm vinh, bọn họ ở bên ngoài cũng là muốn gió được gió muốn mưa được mưa, có dạng mỹ nhân gì mà chưa từng gặp qua? Nhưng mà chờ tới bây giờ nhìn thấy Vệ Băng Thanh, mới phát hiện những mỹ nhân trước kia từng gặp căn bản không xứng được gọi là mỹ nhân, xách gậy cho mỹ nhân trước mắt này cũng không xứng!

"Thiếu hiệp, thiếu hiệp." Vệ Chiêu cất cao thanh âm.

"Hả? A, chuyện gì." Mấy đệ tử lấy lại tinh thần, vội vàng thu liễm mình, chỉ là ánh mắt vẫn không ngừng bay sang chỗ Vệ Băng Thanh.

"Chúng ta muốn nói lời cảm tạ với tiên bối Chu Khải Ngọc, có ý đến đây, xin hãy thông báo một tiếng."

"Được, được, ta đi ngay." Người đi còn lưu luyến không rời nhìn Vệ Băng Thanh, trong lòng lặng lẽ ai thán.

Người này dường như là đến tìm vị thái sư tổ bối phận vô cùng cao kia của bọn họ? Tướng mạo này, khí chất này...

Dù bọn họ lập đi lập lại nói với chính mình rằng bình tĩnh phải bình tĩnh, thì cũng đều có chút ghen ghét không chịu được.

Vị thái sư tổ nay cũng quá tốt số, đây quả thực là thiên tiên hạ phàm!

Chu Khải Ngọc đang nghỉ ngơi, bỗng nhiên nhìn thấy một đệ tử Côn Luân cung vội vàng vàng tới mời hắn đến đại điện, nói là có người đến tìm hắn.

"Là ai?" Chu Khải Ngọc cảm thấy có chút kỳ quái, hắn lâu năm không ra ngoài, chưa từng kết giao với ai.

"Là một đôi nam nữ. Nam nhân kia nói ngài chiếu cố muội muội của hắn, có ý tới nói lời cảm tạ." Đệ tử thành thành thật thật nói.

"Hóa ra là tiểu nha đầu đầu bần." Chu Khải Ngọc nghĩ tới cười nói, "Vậy thì đi gặp một lần đi."

Vừa mới dứt lời, Chu Khải Ngọc phát hiện sắc mặt của đệ tử này dường như có chút không đúng lắm.

"Sao thế?" Chu Khải Ngọc không khỏi hỏi nhiều một câu, "Có vấn đề gì à?"

"Không, đệ tử chỉ đang nghĩ, thái sư tổ ngài nói, cô nương kia là tiểu nha đầu bần sao?" Nói ra bốn chữ này, đệ tử cảm thấy mặt rất đau.

"Đúng là tiểu nha đầu." Chu Khải Ngọc ho khan một tiếng, "Là ta già rồi."

Nói xong, Chu Khải Ngọc liền đứng dậy tiến đến đại điện bên kia, lưu lại đệ tử đến báo tin đứng tại chỗ.

"... Tướng mạo kia mà còn nói là tiểu nha đầu? Thái sư tổ quả nhiên kiến thức phi phàm!"

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Xuyên Thành Anh Trai Nữ Chính* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42: Phiên ngoại Vệ Thiên Phượng

Edit by Hạ Lan Tâm Nhiên

"Cô nương, cô nương, chúng ta đã đến giờ đóng cửa." Tiểu Nhị đợi đã lâu, cuối cùng vẫn không nhận được tiến lên nhắc nhở một tiếng.

Từ vài ngày trước, có một mỹ nhân tuyệt sắc đến nơi này của bọn họ, ăn mặc có chút mộc mạc, nhưng vẫn giống y như tiên nữ trên bức họa, làm cho người ta không rời nổi mắt.

Cô nương này cũng rất kỳ quái, không có việc gì liền ngồi ở đây, gọi một bình rượu nhỏ chậm rãi uống, cũng không uống nhiều, chỉ một bình rượu là uống được cả ngày, sau đó mỗi ngày còn có những người khác nhau đưa mỹ thực tới cho cô nương này, những món ăn kia không có cái nào là dưới mấy chục lượng bạc.

Chỉ là bất kể cô nương này ăn gì uống gì, thì nàng cơ hồ đều không nói lời nào, chỉ tiếp tục ngồi ở chỗ này. Nếu không phải có mấy nhóm người đến khách điểm của bọn họ trả bạc cho vị cô nương này, thì chỉ sợ bọn họ đã sớm mời vị cô nương này đi.

Cô nương này chỉ mới tới đây nửa tháng, nhưng những người có danh tiếng có thể lực trong chốn võ lâm, toàn bộ đều đã tới đây một lần, tòa miếu nhỏ này của bọn họ thật sự không dung nổi đại phạt này đâu.

"Ừ." Nữ tử tuyệt sắc nhìn tiểu nhị một cái, lên tiếng, cầm bầu rượu từ từ đi ra ngoài.

Đi gần nửa ngày, Vệ Thiên Phụng mới tìm một gốc cây ngồi xuống, tiếp tục uống rượu.

"Nàng cần gì chứ? Tất cả mọi người đều đang tìm nàng."

Vệ Thiên Phụng ngẩng đầu, trông thấy Thẩm Kinh Hồng dắt ngựa tới.

Lúc trước bọn họ tách nhau ra ở trong kinh thành, ai đi đường nầy du lịch thiên hạ của mình.

Vệ Thiên Phụng tựa như là trốn tránh không được số mệnh, gặp gỡ hết toàn bộ tình nhân kiếp trước của nàng trong miệng Thẩm Kinh Hồng, hơn nữa ai cũng tựa hồ yêu nàng yêu không được, truy tìm dấu vết của nàng khắp nơi, hại Vệ Thiên Phụng không thể không giải thích cho từng người, sau đó chạy trốn tứ phía.

Nếu như chỉ như vậy, thì thời gian trôi qua cũng xem như tốt.

Thế mà không trôi qua bao lâu, Vệ Thiên Phụng nghe thấy tin tức, nói ca ca của nàng Vệ Chiêu lúc tham gia yến hội do hoàng đế tổ chức gặp phải thích khách, vì cứu giá mà bị thích khách đâm trúng, một kiếm bị mất mạng.

Tin tức truyền đến, phản ứng đầu tiên của Vệ Thiên Phụng chính là có người nói đùa với nàng.

Sao ca ca lại chết chứ?

Không thể nào!

Là ai có thâm cừu đại hận với nàng, mà lại dùng loại tin tức này đi đặt điều chứ?

Vệ Thiên Phụng cơ hồ lập tức chạy về kinh thành, nhìn thấy Vệ phủ trắng lóa như tuyết.

Ngày đó, Vệ Thiên Phụng nhớ rằng mình khí cấp công tâm, trực tiếp nôn ra máu, sau đó lần đầu tiên được hưởng thụ sự quan tâm của phụ thân.

Buồn cười cỡ nào chứ.

Bởi vì huyết mạch duy nhất của Vệ phủ chỉ còn lại mình nàng, cho nên dù phụ thân không thích nàng, thì cũng không thể không quan tâm bảo vệ nàng.

Nhưng người chân chính quan tâm bảo vệ nàng đã không còn ở đây nữa.

"Lúc đầu bởi vì ta nhận ra một chút không thích hợp trong lòng nên lập tức bỏ chạy." Vệ Thiên Phụng mời Thẩm Kinh Hồng ngồi xuống, rót cho Thẩm Kinh Hồng một chén rượu, bây giờ đề cập đến, trong giọng nói mang theo chút bình tĩnh và ảm đạm, "Con người của ta, chưa từng chân chính xem mình như người của thời đại này."

Cho nên nàng cũng chưa từng thật sự xem Vệ Chiêu như ca ca ruột của nàng.

Nàng chưa từng được hưởng thụ sự quan tâm nào giống như cách Vệ Chiêu quan tâm nàng, chưa từng thân mật với một nam tử nào đến như vậy.

Ngay từ đầu, có lẽ thật sự là tình thân.

Nhưng không biết bắt đầu từ lúc nào, Vệ Thiên Phụng phát hiện suy nghĩ của mình dường như có chút không đúng.

Thẩm Kinh Hồng hẳn sẽ là loại người nàng thích, nhưng khi nàng đối mặt với Thẩm Kinh Hồng, lại không thể thuận theo tất cả mọi chuyện, nhưng khi đối mặt với Vệ Chiêu, mặc kệ Vệ Chiêu đưa ra yêu cầu buồn cười đến cỡ nào, nàng chỉ xoắn xuýt một chút rồi sẽ đáp ứng.

Ngày đó ở bên ngoài gian phòng kia, Vệ Thiên Phụng và Thẩm Kinh Hồng cùng nhau nghe thấy đoạn đối thoại của Vệ Chiêu và Tiêu Tổ Tổ.

Mỗi một câu mỗi một chữ Vệ Chiêu nói ra đều chạm đến tâm khảm Vệ Thiên Phụng.

Từ xưa tới nay, chưa từng có một ai có thể trực tiếp nói rõ tâm sự của Vệ Thiên Phụng đến như thế.

Đúng, có lẽ nàng thật sự bởi vì một nguyên nhân nào đó mà ở cùng một chỗ với bảy nam nhân, nhưng tại sao thế gian lại hà khắc với nữ nhân như vậy? Những nam nhân kia, đừng nói là tam thê tứ thiếp, ngay cả mười người cũng có, vì sao xưa nay chưa từng có ai nói tới?

Vì sao đến trong miệng Tiêu Tố Tố, nàng liền trở thành một người không thể chấp nhận được?

Chẳng lẽ bởi vì cuộc sống riêng tư của nàng hỗn loạn, cho nên người người đều có thể đến giẫm đạp một cước hay sao? Ngay cả thánh nhân cũng sẽ mắc sai lầm, huống chi ngay lúc đó nàng căn bản không làm bất cứ chuyện gì cả.

Lúc này, người đứng ra bảo vệ nàng là Vệ Chiêu, là ca ca của nàng.

Sau ngày đó, Vệ Thiên Phụng phát hiện có lẽ mình không chỉ xem Vệ Chiêu như ca ca.

Suy nghĩ này làm Vệ Thiên Phụng vô cùng hoảng sợ.

Cho dù trên linh hồn bọn họ không phải thân huynh muội, nhưng thân thể lại cùng huyết thống.

Cho nên nàng lập tức đi tìm Thẩm Kinh Hồng, dự định cùng nhau rời khỏi kinh thành.

Chỉ có như thế, mới có thể làm cho ca ca yên tâm, cũng có thể làm cho nàng triệt để rời xa Vệ Chiêu, sau đó chờ thời gian chậm rãi hòa tan loại cảm xúc này.

Có lẽ là bởi vì nàng chưa tiếp xúc với nhiều nam nhân, cũng có lẽ là bởi vì Vệ Chiêu quá tốt, cho nên mới xuất hiện tình huống như vậy. Chỉ cần không gặp lại, không còn liên hệ nữa, thì tình cảm sâu sắc cỡ nào cũng sẽ trở nên nhạt nhòa.

Không thể không nói, dự định của Vệ Thiên Phụng vốn rất tốt.

Những ngày ở bên ngoài, quả thật nàng cũng rất ít khi nhớ đến Vệ Chiêu, cho dù nhớ tới, cũng có thể bình ổn khống chế tâm tình của mình. Nàng nghĩ, thậm chí sau này nàng có thể xem như chẳng có chuyện gì, đi chiếu cố tốt tấu tấu của mình, làm một muội muội tốt nhất.

Nhưng hết lần này tới lần khác Vệ Chiêu lại chết ở thời điểm này.

Một khi con người chết đi, liền dễ dàng trở thành nốt ruồi chu sa và ánh trăng sáng trong lòng người ở lại.

Có lẽ Vệ Chiêu chết ở lứa tuổi đẹp nhất, cũng tạo thành hồi ức tốt đẹp nhất trong lòng Vệ Thiên Phụng.

Vệ Thiên Phụng không tin Vệ Chiêu thật sự chết đi như vậy.

Nàng ở kinh thành tra xét trọn vẹn một năm, mới phát hiện có khả năng là hoàng đế động tay vào đó.

Bởi vì hoàng đế hoài nghi lai lịch của Vệ Chiêu.

Biểu hiện của Vệ Thiên Phụng trên giang hồ rõ ràng giống hệt trong trí nhớ của hoàng đế, nhưng khi ở trong kinh thành Vệ Thiên Phụng lại giả dạng như không biết chút võ công nào.

Hoài nghi lên người Vệ Chiêu cũng rất bình thường.

Cho nên, mới có chuyện mượn đao giết người, mới có chuyện Vệ Chiêu chết.

Vệ Thiên Phụng cảm thấy buồn cười đến cực điểm, hóa ra nói tới nói lui, hung thủ chân chính vẫn là nàng!

Nếu như không phải nàng đại xuất danh tiếng trên giang hồ, nếu như không phải nàng có động tĩnh rõ ràng, nếu như không phải là vì nàng, thì sao ca ca lại chết?

"Ca ca nàng vốn đã chết, hơn nữa còn chết rất sớm." Thẩm Kinh Hồng biết Vệ Thiên Phụng khúc mắc ở đâu, biết rõ có khuyên thế nào cũng vô dụng, nhưng hân vẫn cố gắng.

Hiện tại triều đình đã đổi hoàng đế, Thủy Huyền bởi vì mất đi năng lực sinh dục mà bị phế đi, về sau còn trúng độc nói không ra lời, bây giờ người ngồi lên hoàng vị là thất vương gia Thủy Việt.

Thế nhưng lúc này, Vệ Thiên Phụng một tay trừ hoạch chuyện kinh thiên động địa này, lại lặng yên không tiếng động biến mất.

Thẩm Kinh Hồng tìm hỏi lâu, mới tìm được nàng.

Ở trong lòng Thẩm Kinh Hồng, Vệ Chiêu chết hẳn cũng có một phần trách nhiệm.

Nếu như hấn không đáp ứng cùng Vệ Thiên Phụng rời đi, có Vệ Thiên Phụng ở bên cạnh, thì Vệ Chiếu sẽ không chết.

"Vậy thì thế nào chứ?" Hốc mắt Vệ Thiên Phụng chậm rãi đỏ lên, "Chẳng lẽ ở trong thế giới mà ngươi nói, huynh ấy không phải vì cứu ta mà chết sao?"

Thẩm Kinh Hồng không nói.

Trước kia hấn hận Vệ Thiên Phụng không hiểu được tình yêu duy nhất, không hiểu một đời một thế một đôi một người, nhưng bây giờ hấn tình nguyện Vệ Thiên Phụng không hiểu, dù là Vệ Thiên Phụng ở cùng một chỗ với nhiều nam nhân khác nhau như đời trước, cả một đời cũng không biết thích và yêu khác gì nhau, có lẽ cũng sẽ tốt hơn hiện tại.

"Thiên Phụng, nâng đừng uống nữa, nâng..." Thẩm Kinh Hồng giờ tay đoạt đi bầu rượu trong tay Vệ Thiên Phụng, phát hiện rượu bên trong còn hơn phân nửa.

"Ca ca ta không thích ta uống rượu, cho nên ta uống rất ít." Vệ Thiên Phụng chậm rãi sờ chén rượu của mình, "Trên đời này có loại rượu nào, chỉ cần một chén là có thể khiến cho người ta say đến chết không?"

"Thiên Phụng, cuộc đời của nâng còn rất dài." Thẩm Kinh Hồng khô cần nói, "Nâng thích giáo chủ ma giáo kia đúng không? Bằng không ta gọi hấn tới nhé. Nếu không ta gọi thêm cho nâng mấy người, tí như công tử phú thương kia, còn có..."

"Ta muốn đi Tây Bắc." Vệ Thiên Phụng cắt ngang lời Thẩm Kinh Hồng.

"Nâng đến đó làm gì?" Thẩm Kinh Hồng kinh ngạc nói, "Nơi đó toàn là mã tặc thổ phỉ, rất loạn."

"Đi trồng cây." Vệ Thiên Phụng đứng lên, "Không phải bên kia có rất nhiều hoang mạc sao? Ta đi trồng cây, ta thu phục những tên mã tặc kia, để bọn chúng theo ta đi trồng cây."

Thẩm Kinh Hồng cảm thấy Vệ Thiên Phụng điên rồi.

"Người trước trồng cây người sau hái quả." Vệ Thiên Phụng cười một tiếng, "Ta hi vọng chờ tới lúc cỏ của nơi đó xanh như tằm thằm, có thể cùng ca ca cười ngựa dạo chơi."

"Thế nhưng Vệ Chiếu hấn đã... đã..."

"Có lẽ đời sau sẽ có cơ hội gặp mặt nhau." Vệ Thiên Phụng tiếp tục nói, "Ta cứu người làm việc thiện, mọi người sẽ từ từ quên đi công đức của ta, nhưng ta gieo hạt trồng cây, cây sẽ nhớ kỹ ta. Ta sẽ khắc lên tảng cây tên của ta và ca ca, chờ đến khi những gốc cây này lớn lên, mặc kệ là trăm năm hay là ngàn năm, tên của chúng ta vẫn sẽ khắc trên đó."

Thẩm Kinh Hồng phát hiện mình đã không thể khuyên được nữa.

Chuyện Vệ Thiên Phụng muốn làm, chưa từng có không thành công.

Cuộc đời của nâng, cũng như nâng nói, thật sự dẫn đầu một nhóm mã tặc biến hoang mạc thành ốc đảo. Từng người tới nơi đó, đều sẽ cảm thán về vùng rừng rậm mỹ lệ kia, cảm thán về những cái tên được khắc lên tảng cây kia.

Vệ Chiếu.

Vệ Thiên Phụng.

Ngay cả cái tên cũng không dám khắc song song cùng một chỗ với nhau.

Khi Thẩm Kinh Hồng dần dần già đi, đi đến mảnh rừng rậm ở Tây Bắc, ngẩng đầu nhìn cây đại thụ đã cao lớn, chậm rãi lộ ra một nụ cười.

Có lẽ, con người thật sự sẽ có đời sau đấy.

"Nghỉ phép hoàn tất, ký ức đang load..."

"Chúc mừng ký chủ kết thúc ngày nghỉ."

"Mời ký chủ điều chỉnh cho thật tốt, lập tức sẽ tiến vào thế giới tiếp theo, và mặt nữ chính, phản công nhân sinh!"

...

Một nữ nhân chậm rãi mở mắt ra, trong mắt còn mang theo một chút mờ mịt.

Nàng tiến hành những nhiệm vụ nữ phụ phản công đã được năm mươi lần, mỗi một lần đều là ưu tú, cho nên hệ thống đặc biệt ban thưởng cho nàng một

Chu Khải Ngọc vừa đến, Vệ Băng Thanh trong đại sảnh liền phát hiện ra hắn.

Nàng ngẩng đầu, muốn cười với Chu Khải Ngọc, nhưng nhớ tới ca ca khuyên bảo, lập tức thu về, ngoan ngoãn lui về bên người Vệ Chiêu.

"Đừng lộn xộn." Vệ Chiêu phát giác được động tác nhỏ của Vệ Băng Thanh, chỉ tiếc rên rỉ không thành thếp dặn dò một câu.

"Muội không lộn xộn." Vệ Băng Thanh nhỏ giọng giải thích một câu, "Ca, Chu tiên bối tới."

Vệ Chiêu ngẩng đầu nhìn lên, rất nhanh đã tìm được mục tiêu.

Cái này còn cần tìm à? Chỉ cần nhìn xem dung mạo ai đẹp nhất là biết rồi.

Đầu năm nay nam chính nam phụ, nhìn từ tướng mạo là đã có tính phân biệt rõ rệt với người qua đường rồi.

"Chắc hẳn vị này chính là Chu tiên bối." Vệ Chiêu chấp tay nói, "Tiểu muội may mắn được tiên bối chiếu cố, nếu không có tiên bối giúp đỡ, Tuyệt Vực thảo cũng không đến được trong tay chúng ta, lần này tại hạ dẫn tiểu muội đến đây là để nói lời cảm tạ, chỉ có chút lễ nhỏ, không thành kính ý."

Nói xong, Vệ Chiêu nhận lấy hộp com từ trong tay Vệ Băng Thanh, đưa cho một đệ tử Côn Luân cung bên cạnh.

Đệ tử lưu luyến không rời chuyển ánh mắt từ trên người Vệ Băng Thanh xuống, sau đó cầm lấy hộp com này đưa đến chỗ cung chủ Côn Luân cung và Chu Khải Ngọc.

Chu Khải Ngọc vừa xuất hiện, cung chủ Côn Luân cung liền định nhường lại vị trí hắn đang ngồi, nhưng Chu Khải Ngọc cự tuyệt, thế là hai người dứt khoát đứng đấy luôn.

"Đây là?" Chu Khải Ngọc nhìn cái hộp đựng thức ăn này, rất là tò mò.

"Canh ca ca ta tự mình làm, đặc biệt dễ uống." Vệ Băng Thanh liên tục không ngừng nói, "Cam đoan là thiên hạ đệ nhất, nơi khác không thể ngon bằng."

"Khụ." Vệ Chiêu ho nhẹ một tiếng, Vệ Băng Thanh liền vội vàng che miệng lại, ánh mắt ai oán nhìn ca ca nhà mình.

Chỉ nói là nói chuyện cũng không cho hả.

Trong mắt Chu Khải Ngọc lộ ra vẻ tươi cười, xem ra tình cảm của hai huynh muội này thật là tốt.

"Canh? Sư thúc, không ngại ta cũng hưởng một chút lộc chứ?" Cung chủ Côn Luân cung dò hỏi.

Cũng không phải hắn thật sự ham ăn ham uống gì đó, mà là muốn kiểm tra xem trong canh này có bỏ thêm thứ gì không.

Lỡ như bên trong có một số thứ không nên có, đã thương Chu Khải Ngọc, vậy thì nguy to.

"Có thể làm cung chủ coi trọng cũng là phúc khí của canh này." Đầu óc Vệ Chiêu xoay chuyển rất nhanh, biết cung chủ này đang lo lắng cái gì.

Đưa đồ ăn thật sự có chút kỳ quái, nhưng ai bảo đồ ăn là thứ quý giá nhất mà trước mắt bọn họ có thể đem ra được?

Đệ tử mở hộp ra, trông thấy bên trong là một thùng nước trong, cả người đều sắp không ổn rồi.

Đây... Đây mà là canh?

Trên mặt cung chủ Côn Luân cung và Chu Khải Ngọc ngược lại đều dồn dập lộ ra vẻ tán thưởng.

"Không nghĩ tới các hạ lại có tay nghề tốt như vậy?" Cung chủ nhin không được tán thưởng, "Ta nghe nói loại canh này ngay cả ngự trù trong cung cũng chưa chắc làm được."

"Quá khen." Vệ Chiêu khoát khoát tay, "Đều là chút tâm ý."

"Sư thúc, đệ tử cũng muốn thử một chút. Canh này đệ tử đã được nghe danh từ lâu, không nghĩ tới hôm nay hưởng phúc của ngài mới có thể uống được." Nói xong, cung chủ sai người mang mấy cái bát tới, sau đó múc ra mấy bát, một hơi uống xong toàn bộ.

Trên mặt cung chủ hiện ra vẻ vô cùng hạnh phúc, khi nhìn đến canh này trông mắt cũng xoay chuyển, "Sư thúc, canh này có không ít, ngài xem có cần đệ tử chia sẻ với ngài một chút không?"

"Người ta tặng đồ cho ta, người chia sẻ cái gì?" Chu Khải Ngọc cười mắng một tiếng, sau đó trực tiếp nhấc hộp lên, "Hai vị, mời ra phía sau nói chuyện cùng ta một lúc."

Vệ Chiêu nghĩ nghĩ, gật đầu đáp ứng.

Cũng không có gì phải sợ, chẳng lẽ đôi phương sẽ thật sự ra tay với bọn họ hay sao?

Chu Khải Ngọc mang theo hộp com đi phía trước dẫn đường, nhưng trong lòng không bình tĩnh như những gì hắn biểu hiện ra.

Hắn vốn cho là mình sẽ nhìn thấy một tiểu nha đầu, nhưng lại không nghĩ tới có thể nhìn thấy hình dáng của Vệ Băng Thanh?

Dung mạo này không nên xuất hiện trong nhân thế.

Đáy lòng Chu Khải Ngọc trầm xuống.

Hắn đương nhiên cũng đã gặp được người có dung mạo tuyệt sắc như Vệ Băng Thanh, đó chính là kẻ cầm đầu gây nên náo loạn giữa hai nước lúc trước, nữ dược nhân kia!

Trừ dược nhân, hắn thực sự không tưởng tượng ra được còn ai có thể có được dạng nhan sắc như vậy?

Hắn nghĩ tới chuyện lúc trước Vệ Băng Thanh muốn tìm Tuyết Vực thảo. Tuyết Vực thảo ngoại trừ có thể trị liệu được một số bệnh, thì công hiệu lớn nhất vẫn là nhằm vào dược nhân.

Thế nhưng... không phải lúc trước Kỳ Phi Diễm đã hủy diệt sạch sẽ những tư liệu liên quan đến dược nhân rồi hay sao?

Hơn nữa dược nhân có thể chất đặc thù, các nàng trưởng thành cơ hồ không thể rời khỏi nam nhân, nhưng dáng vẻ của Vệ Băng Thanh hoàn toàn khác biệt với những dược nhân kia.

Có lẽ là hắn suy nghĩ nhiều, tốt nhất là hắn suy nghĩ nhiều.

Chu Khải Ngọc dẫn hai huynh muội vào trong phòng, phát tay đóng cửa lại.

"Hai vị mời ngồi, không cần câu thúc." Chu Khải Ngọc mỉm cười nói.

Vệ Chiêu và Vệ Băng Thanh cùng nhau ngồi xuống.

Trong phòng Chu Khải Ngọc không có đồ vật đặc biệt gì, chỉ có một bộ bàn ghế cơ bản nhất, ngay cả một bức họa dư thừa cũng không có, nhìn rất là quanh quẩn.

Nhưng ngắm lại cũng đúng, dù sao thì Chu Khải Ngọc cũng mới tỉnh lại không bao lâu, hắn là cũng không có thời gian để bố trí cho gian phòng của mình.

Chu Khải Ngọc nghĩ nghĩ, xem làm sao để nhắc đến đề tài này mới tốt, chỉ là còn chưa có bắt đầu nói chuyện, Vệ Chiêu đã có động tác trước.

"Muội muội, huynh cảm thấy ngực có chút hô hấp không thông." Vệ Chiêu ôm ngực nói.

"Ca, muội đi lấy thuốc cho huynh, chờ một chút, thuốc đâu?"

"Không mang, huynh vốn nghĩ là khoảng thời gian này sẽ không có việc gì." Vệ Chiêu suy yếu bất lực nói, "Không sao, huynh cố gắng chống đỡ được."

"Muội lập tức xuống dưới lấy." Vệ Băng Thanh vội vàng đứng lên, sau đó chấp tay về phía Chu Khải Ngọc, "Tiền bối, ca ca ta nhất định phải uống thuốc, ta đi trước một bước, đợi lát nữa lại đến thỉnh tội với ngài."

Nói xong, Vệ Băng Thanh nhanh như chớp vận khinh công chạy ra ngoài.

Nếu như tốc độ của nàng nhanh, thì chỉ cần chưa tới một canh giờ là có thể mang thuốc tới.

Đợi đến khi bóng lưng Vệ Băng Thanh biến mất, Vệ Chiêu một lần nữa ngồi thẳng người dậy, giống như bộ dáng yếu ớt vừa rồi hoàn toàn không phải hắn, tốc độ trở mặt nhanh đến mức khiến người ta nhìn mà than thở.

Chu Khải Ngọc yên lặng cảm thán một tiếng, lúc này mới đem ánh mắt đặt lên người Vệ Chiêu.

Vừa rồi hắn vẫn luôn chú ý đến Vệ Băng Thanh, bây giờ suy nghĩ một chút, có lẽ người ca ca này của nàng mới là nhân vật lợi hại.

Dù sao có thể êm đẹp nuôi lớn một dược nhân như vậy, không có chút thủ đoạn là không thể nào, hơn nữa nhìn bộ dáng này của Vệ Chiêu thì đến một chút võ công cũng không có, chuyện này rất không thể tưởng tượng nổi.

"Người... Người biết trên người muội muội người có vấn đề?" Chu Khải Ngọc thăm dò hỏi.

"Mẫu thân của chúng ta là dược nhân mà Dược Thần cốc cố ý chế tạo ra, về sau trốn thoát." Vệ Chiêu chậm rãi nói.

"Dược Thần cốc..." Chu Khải Ngọc sững sốt một chút, "Bọn họ đang nghiên cứu cái này?"

Năm đó bởi vì chuyện nữ dược nhân kia làm thiên hạ đại loạn, cho nên quả thực Dược Thần cốc cũng có người muốn lợi dụng dược lý giải quyết sự mê luyến của những người kia đối với dược nhân. Chu Khải Ngọc còn nhớ rõ lúc trước cốc chủ của Dược Thần cốc kia, rõ ràng là người có tâm mang thiên

hạ.

Thế nhưng năm mươi năm đã qua đi, Cốc chủ năm đó cũng đã thành xương trắng. Dược Thần cốc biết được công hiệu và tác dụng của dược nhân, còn có thể vô tư như lúc trước sao?

Đương nhiên không thể.

Trong lòng Chu Khải Ngọc nhất thời bị cảm giác áy náy chất đầy.

Lúc trước một chút tư liệu liên quan đến dược nhân, cũng là hẩn giao cho cốc chủ Dược Thần cốc, bởi vì bọn họ cần Dược Thần cốc hỗ trợ, nhưng hiện tại xem ra, phần tư liệu này chỉ sợ đã trở thành hung thủ hại huynh muội bọn họ.

"Muội muội cũng biết thể chất nàng không đúng, cho nên vẫn luôn theo ta chạy ngược chạy xuôi, mỗi lần đi ra ngoài đều dịch dung, túi thơm mang theo trên người chưa từng thấp hơn ba cái." Vệ Chiêu không biết Chu Khải Ngọc đối với Vệ Băng Thanh đến cùng là có suy nghĩ gì, nhưng trước hết hẩn vẫn đem khó khăn của bọn họ nói ra.

Ai đứng ở bậc cao hơn trên ranh giới đạo đức, thì người đó mới có thể nắm giữ cục diện tốt hơn.

Vệ Chiêu nhìn ra được, Chu Khải Ngọc là một chính nhân quân tử.

Thế nhưng chính nhân quân tử có chỗ tốt và cũng có chỗ không tốt, bọn họ có thể nhìn thẳng vào thân phận dược nhân của Vệ Băng Thanh, lại cũng có thể vì thiên hạ đại nghĩa mà làm ra chút chuyện không tốt với Vệ Băng Thanh.

Đương nhiên, giết thì không đến mức giết, nhưng cầm tù hoặc là trông giữ gì đó thì không nhất định.

Chu Khải Ngọc nhớ tới lúc trước Vệ Băng Thanh không muốn đi rửa mặt, bưng bình đại ngộ.

"Từ nhỏ chúng ta đã được tông môn thu dưỡng, sau khi ta phát giác được sư phụ có khả năng có tâm tư làm loạn với muội muội ta, ta liền viện cớ dẫn nàng chạy trốn. Về sau, chúng ta ở trên núi trốn vện nhiều năm, nếu không phải muội muội ta ngày càng ngày, thể chất ngày càng hoàn chỉnh, thì ta cũng sẽ không mang nàng đi ra ngoài tìm biện pháp giải quyết vấn đề." Vệ Chiêu thở dài, "Chu tiền bối, ta hi vọng ngài có thể cho ta một cái chủ ý."

"Ta..."

"Chu tiền bối, ta biết chuyện ngài đã trải qua năm mươi năm về trước. Ta cũng biết muội muội ta và dược nhân năm mươi năm trước giống nhau." Vệ Chiêu không đợi Chu Khải Ngọc nói xong, lại nói thêm một đồng lời nữa, "Nhưng muội muội ta không giống nữ nhân kia, nàng biết khống chế mình, nàng lớn đến lớn như vậy, nhưng ngay cả tay của đứa bé trai cũng chưa từng sờ. Nàng thậm chí còn nói với ta, nàng tình nguyện cả một đời sống với kiếm. Nhưng ngay cả cơ hội này ông trời cũng không cho nàng, ngài cũng nhìn thấy đây, cho dù nàng đối với nam nhân lạnh lùng như băng, nhưng cũng sẽ có một đồng người đuổi theo nàng."

Chu Khải Ngọc nhớ tới biểu hiện của các đệ tử Côn Luân cung, cảm thấy có chút xấu hổ.

Mặc dù người ta không chỉ mặt gọi tên, nhưng nói tới ai thì hẩn hẩn cũng biết.

"Không biết có chuyện gì ta có thể giúp một tay." Chu Khải Ngọc nhẹ giọng hỏi, "Nếu có thể, ta nghĩa bất dung từ."

Vệ Chiêu nghe thấy Chu Khải Ngọc nói lời này, tảng đá lớn trong lòng cuối cùng cũng hơi buông xuống.

Xem ra người này sẽ không có ý đồ xấu gì với Vệ Băng Thanh, đó chính là tốt nhất.

"Muội ấy đã ăn Tuyết Vực thảo, đã giải quyết được vấn đề mùi thuốc." Vệ Chiêu mỉm cười trả lời, "Tiếp theo đây, ta hi vọng ngài có thể giúp một tay đến Dược Thần cốc một chuyến, lấy hết toàn bộ những ghi chép liên quan đến dược nhân về, đồng thời mượn nhờ lực lượng của Côn Luân cung cho Dược Thần cốc một trận giáo huấn thật sâu, để bi kịch của mẫu thân ta và muội muội ta đừng tiếp diễn nữa."

"Đây là đương nhiên." Chu Khải Ngọc không chút do dự đáp ứng, "Chỉ là chuyện của muội muội người sợ là sẽ không dễ giải quyết như vậy. Ta nhớ được nữ dược nhân lúc trước chỉ cần không hợp hoan với người khác thì sẽ đau đến không muốn sống..."

"Chuyện này về sau hãy nói." Vệ Chiêu lưu manh vô cùng, "Luôn sẽ có biện pháp, hiện tại vẫn nên giải quyết chuyện Dược Thần cốc trước mới tốt."

Vệ Chiêu rút cuộc vẫn không nói với người ta, đến lúc đó nếu thực sự không bắt được nhiều thì bắt mấy người đến là được rồi.

Khụ, vẫn phải bảo trì hình tượng bạch liên hoa.

"Nếu như hai vị không ngại, không bằng ở lại đây đi." Chu Khải Ngọc nghĩ nghĩ, vẫn đề nghị một câu, "Các người ở dưới chân núi chỉ sợ không an toàn lắm. Ở đây, ta sẽ chú ý bảo vệ đệ tử Côn Luân cung rời xa nơi này. Hơn nữa trên dưới Côn Luân cung cũng có không ít đại phu tinh không được lý, cùng nhau nghiên cứu cũng có thể nghiên cứu ra biện pháp gì đó."

"Vậy thì đa tạ tiền bối." Vệ Chiêu hành đại lễ với Chu Khải Ngọc, "Nếu như quả thật có thể giải quyết được vấn đề trên người lệnh muội, thì ngài chính là ân nhân của huynh muội chúng ta."

"Làm đại lễ lớn như vậy làm gì." Chu Khải Ngọc nhanh chóng đỡ Vệ Chiêu dậy, "Nếu như không có lệnh muội giúp đỡ, thì có lẽ ta vẫn còn đang ở bên trong quan tài bằng."

Vệ Băng Thanh một đường dùng khinh công chạy vội, vất vả lắm mới mang thuốc lên, tình cảnh trông thấy chính là ca ca nhà mình và Chu tiền bối đang nói chuyện vui vẻ, giống như từ đầu tới đuôi người gấp gáp chỉ có một mình nàng vậy.

"Ca, huynh còn tốt đó chứ? Đây là thuốc của huynh, mau uống đi." Vệ Băng Thanh vì phòng ngừa ca ca phát bệnh, nên mang hết tất cả những thứ thuốc gì có thể mang lên đây. Như thế thì bọn họ sẽ bớt phải phiền phức vì đi xuống lấy thuốc, dù sao trừ thuốc này ra, thì bọn họ cũng không còn thứ đáng giá gì khác.

"Muội muội, muội tới thật đúng lúc, huynh đã đồng ý lời mời của Chu tiền bối, trước tiên ở lại Côn Luân cung này." Vệ Chiêu cười vẫy tay, ra hiệu Vệ Băng Thanh tới trò chuyện.

Vệ Băng Thanh tròn mắt há mồm, người trước đó còn bảo mình cẩn thận một chút là ai hả?

Không phải ca ca bảo nàng cách xa Chu Khải Ngọc ra một chút sao, sao bây giờ lại chủ động đáp ứng người ta ở lại rồi?

Vệ Băng Thanh cảm thấy vô cùng không lý giải được.

Nhưng chuyện Vệ Chiêu quyết định, Vệ Băng Thanh cơ hồ không thể phản đối, hơn nữa nàng đối với Chu Khải Ngọc cũng có chút hảo cảm, tự nhiên cũng muốn ở chung một chỗ với hắn.

Chuyện Côn Luân cung bên này rất dễ xử lý, cho bọn họ một cái tiểu viện tử, phân phó tất cả đệ tử trừ đưa đồ ăn đến bên ngoài thì không được phép tới, cho dù tới cũng chỉ có thể là nữ đệ tử, trên cơ bản thì không có vấn đề gì lớn.

Mà Chu Khải Ngọc cũng bắt đầu tìm cung chủ Côn Luân cung trò chuyện về vấn đề được nhân và Dược Thần cốc, cũng không biết bọn họ hàn huyên bao lâu, dù sao lúc cung chủ Côn Luân cung đi ra, sắc mặt rất là khó nhìn.

Côn Luân cung không hành tẩu trên giang hồ, nhưng trên giang hồ vẫn luôn có thanh danh của bọn họ, bọn họ cao cao tại thượng, sẽ rất ít chủ động nhúng tay vào chuyện phân tranh trên giang hồ. Nhưng Dược Thần cốc lại vụng trộm giấu diếm mọi người nghiên cứu được nhân, chuyện này tuyệt đối không thể cho phép được.

Bây giờ vất vả lắm mới bình yên được nhiều năm như thế, giang hồ không thể tiếp tục loạn lạc thêm lần nữa.

Rất nhanh, cung chủ Côn Luân cung quyết định phái người phát thiệp mời, mời chương môn các phái trên giang hồ cùng nhau thương thảo chuyện đi đối phó Dược Thần cốc, nổi danh khắp chốn.

Đợi đến khi người của Côn Luân cung ra giang hồ, tự nhiên cũng có thể nghe ngóng được một chút chuyện liên quan tới Vệ Băng Thanh.

Thế là, các đệ tử tròn tròn mắt.

"Yêu nữ tuyệt nghiệt" trong miệng người trong giang hồ và tiên nữ trên Côn Luân cung của bọn họ là cùng một người sao?

Không ít nam đệ tử cảm giác hai chân của mình bắt đầu phát lạnh.

"... Có lẽ là chúng ta đoán sai rồi?"

"Ách, rất không có khả năng, thời gian rất phù hợp, hơn nữa trọng điểm mà bọn họ nói chính là tuổi còn nhỏ, võ công cao, đáng đáp đặc biệt yêu nghiệt."

Mấy đặc điểm này không phải là người bình thường có thể xứng được.

Sắc đẹp đúng là đáng ngưỡng mộ, nhưng tôn nghiêm vẫn cao giá hơn.

Nghe nói trên giang hồ bây giờ không thiếu nhất chính là nam nhân đứt gốc rễ, cả đám đều điên rồ lên đi tìm Vệ Băng Thanh.

"Có lẽ, sư phụ không cần đi tìm những vị chương môn kia thương nghị nữa đâu. Chỉ cần thả ra tin tức, yêu nữ này bởi vì Dược Thần cốc mà sinh ra, chỉ sợ những người kia sẽ kéo đến tính sổ với Dược Thần cốc hết cả."

"Khụ, Dược Thần cốc cũng không phải thế lực bình thường."

"Người không hiểu, nam nhân không còn tôn nghiêm thì đến cả tính mạng của mình cũng không cần. Dược Thần cốc rất mạnh, nhưng mạnh cũng sợ kẻ liều mạng, ta thấy coi như không diệt được Dược Thần cốc, thì cũng có thể làm người Dược Thần cốc chịu thiệt thòi lớn."

"Khụ, chúng ta vẫn nên cố gắng thu thập tin tức trước, trở về bẩm báo với chương môn và Thái sư thúc tổ đi."

"Đúng, đúng, chúng ta không biết gì cả."

"Trở về ta phải đem chỗ xuân cung đồ vừa mua thiếu hủy hết, hi vọng Vệ cô nương có thể bỏ qua cho ta."

...

So sánh với các đệ tử Côn Luân cung ở trên giang hồ tái tạo tam quan, cuộc sống của huynh muội Vệ gia và Chu Khải Ngọc đơn thuần nhân nhả hơn nhiều.

Thân thể Vệ Chiêu không tốt, đây là không trị được, cho nên không có việc gì liền uống thuốc kéo dài tính mạng, nhưng tinh thần của hai người Vệ Băng Thanh và Chu Khải Ngọc đều khá tốt.

"Người chỉ ngủ hai canh giờ, không ngủ nữa sao?" Vệ Băng Thanh kinh ngạc nhìn Chu Khải Ngọc, "Hôm qua người ngủ muộn như vậy, bây giờ trời còn chưa sáng, người đã dậy rồi?"

"Không phải người cũng không ngủ sao?" Chu Khải Ngọc nhìn Vệ Băng Thanh nói, "Ta đã ngủ năm mươi năm, hiện tại cũng không cần thiết phải ngủ nhiều."

"Ta đi nấu thuốc cho ca ca." Vệ Băng Thanh sờ sờ đầu, "Hôm qua ta đã ngủ từ trưa đến xế chiều rồi, vì chờ đến ban đêm. Thân thể ca ca ta rất yếu, buổi sáng nhất định phải uống thuốc, những năm này ta đã quen thuộc ngày đêm đảo ngược rồi."

"Tình cảm của người và ca ca thật sâu đậm." Chu Khải Ngọc khẳng định nói, "Thật làm cho người ta hâm mộ."

Vệ Băng Thanh nhìn xung quanh một chút, phát hiện xác thực không có người nào, liền dứt khoát ngồi xuống cùng Chu Khải Ngọc, nhưng vẫn giữ khoảng cách đúng nửa mét.

"Ca ca ta là bởi vì ta nên thân thể mới kém như vậy, trước kia huynh ấy cũng có võ công, nhưng về sau bị phế. Nhiều lần, đại phu đều nói ca ca ta sắp không chịu nổi, nhưng huynh ấy vì ta nên mới cố chống đỡ như thế. Những năm này, huynh ấy uống thuốc còn nhiều hơn ăn cơm không biết bao nhiêu lần." Vệ Băng Thanh cúi đầu ủ rũ, trên khuôn mặt nhỏ nhắn lớn chừng bàn tay tràn đầy hối hận, "Nếu như không có ta, ca ca ta nhất định sẽ sống rất tốt."

"Nếu như không có ca ca người, thì người đại khái cũng sẽ không được như thế này." Chu Khải Ngọc thật tâm thật ý nói, "Người là muội muội mà ca ca người coi trọng nhất, đương nhiên đáng giá. Nếu như nếu đổi lại là ta, ta cũng không nỡ để một mình người lẻ loi trôi nổi trên thế gian này."

Dược nhân không có ranh giới cuối cùng rất là đáng sợ.

Chu Khải Ngọc nhìn ra được, Vệ Băng Thanh bây giờ còn có thể khống chế lại mình, kỳ thật nguyên nhân lớn nhất là do Vệ Chiêu tồn tại.

Nếu như không có Vệ Chiêu, thể chất của Vệ Băng Thanh chỉ cần phát tác một lần, nàng nhìn không được làm chuyện kia với một nam nhân xa lạ, thì rốt cuộc sẽ vĩnh viễn không quay đầu lại được nữa, hiện tại Vệ Chiêu chính là sợi dây thừng giữ chặt nàng lại.

"Ta từng nghe nói về dược nhân năm mươi năm trước." Vệ Băng Thanh lộ ra một nụ cười khổ sở, "Không có ca ca, ta đại khái cũng sẽ biến thành như thế, ta... Ta..."

Vệ Băng Thanh bỗng nhiên đã nhận ra cái gì đó, lập tức đứng dậy, chạy như bay ra ngoài.

"Sao thế?" Chu Khải Ngọc cảm thấy có chút không đúng, vội vàng đuổi theo.

"Đừng... Đừng tới đây, cách ta xa một chút." Vệ Băng Thanh khoát khoát tay, "Ta nấu một chút nữa là xong rồi, người tuyệt đối đừng tới, ta... ta không dám tới gần nam nhân."

Bước chân Chu Khải Ngọc ngừng lại.

Hắn ý thức được Vệ Băng Thanh vừa nói dối.

Có lẽ Vệ Băng Thanh không phải có ý nấu thuốc, nàng là bởi vì đến ban đêm sẽ đau đớn đến mức không muốn sống, cho nên mới dậy thật sớm, tìm một nơi không người chậm rãi chịu đựng.

Chu Khải Ngọc nhớ tới nữ dược nhân lúc trước mình từng gặp.

Nữ dược nhân kia nói nàng ta mười bốn tuổi đã phá thân, người phá thân lại là trường bối máu mủ của nàng, từ lúc mới bắt đầu nàng đã chủ định không quay đầu lại được. Nàng muốn phản kháng, muốn thoát ly vận mệnh này, nhưng vĩnh viễn cũng không phản kháng được.

Cuối cùng, Chu Khải Ngọc nhớ đến lúc Kỳ Phi Diễm muốn giết nữ dược nhân kia, đối phương không tránh.

Có lẽ ngay cả nàng, cũng đã chán ghét cuộc sống lưu luyến trên giường với các nam nhân khác nhau.

Đáng tiếc, nàng muốn chết cũng không chết được, rất nhanh nàng liền được người cứu đi.

Mà Kỳ Phi Diễm bị một trong những nam nhân của nàng hạ độc, cuối cùng lại dính vào người Chu Khải Ngọc.

Vệ Chiêu không phải loại người không nói lý lẽ, cho nên hắn chỉ ngay lập tức kéo Vệ Băng Thanh qua một bên, hỏi xem giữa bọn họ rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

"Không có việc gì." Ánh mắt Vệ Băng Thanh nhẹ nhàng bay, "Chỉ là hôm qua bọn muội hàn huyên trò chuyện, cũng rất hợp ý."

"Hợp ý?" Vệ Chiêu cảm thấy trời đất cũng muốn biến sắc.

Cơ sở nảy sinh tình yêu giữa nam và nữ không phải chính là hợp ý sao?

Nói chút đạo lý, Vệ Băng Thanh cũng do Vệ Chiêu một tay nuôi lớn, vừa đáng yêu lại vừa bót lo, Vệ Chiêu hao tổn không ít tâm lực trên người nàng. Nếu như Vệ Băng Thanh bình thường một chút, thì Vệ Chiêu cũng không sẽ không đi làm trở ngại nhân duyên của muội muội nhà mình.

Nhưng Vệ Băng Thanh là nữ chính thật văn nhá.

Nàng vốn học được cách khống chế dục vọng của mình, thứ như tình yêu không thể nghỉ ngơi sẽ hủy hoại nàng.

Người không có tình yêu sẽ không chết, nhưng mạng không có thì không còn gì nữa!

"Băng Thanh, không phải huynh muốn tước đoạt quyền lợi yêu đương của muội." Vệ Chiêu nghĩ nghĩ, vẫn gọn gàng dứt khoát nói ra, "Nhưng vấn đề thể chất của muội muội phải rõ ràng, đây không phải là chuyện có thể tùy tiện giải quyết được. Muội thích hắn, thì sẽ muốn thân cận với hắn, đây là chuyện bình thường của con người. Thế nhưng một khi muội mở miệng, câu chuyện sẽ không đi theo sự khống chế của muội nữa."

Đến lúc đó Chu Khải Ngọc phải làm sao?

Hắn nguyện ý nhìn người mình yêu thương âu yếm lên giường với nam nhân khác hay là nguyện ý nhìn Vệ Băng Thanh đau đến không muốn sống?

Sắc mặt Vệ Băng Thanh trắng nhợt, nhưng rất nhanh khôi phục lại, "Không đâu, ca ca, huynh nghĩ gì thế? Chu tiên bối chỉ là bảo vệ tiểu bối mà thôi, muội và hắn không thể nào. Người ta là Thái sư tổ của Côn Luân cung, còn muội chỉ là một tiểu cô nương không có gì cả. Hơn nữa người ta có người mình thích, sao lại coi trọng muội?"

Không, cô nương ngốc.

Muội là nữ chính của thế giới này.

Đừng nói có người thích, coi như Chu Khải Ngọc thích nam nhân, thì hậu kỳ cũng có thể thích muội!

Vệ Chiêu không khỏi thở dài, nếu không phải hiện tại còn cần ở lại chỗ này để cùng các đại phu nghiên cứu về vấn đề thể chất của Vệ Băng Thanh, thì bây giờ hắn liền muốn mang Vệ Băng Thanh rời đi.

Nhưng mà không thể.

Từ nhỏ Vệ Băng Thanh đã đi theo hắn chạy ngược chạy xuôi, những thứ mà nữ hài tử bình thường có thể hưởng thụ, nàng chưa từng được hưởng thụ qua, nàng mỗi ngày trừ luyện võ thì chính là tìm thuốc cho mình, Vệ Chiêu thực sự không nỡ nói nặng lời với nàng.

Có lẽ, tạm thời cho nàng sống cuộc sống của nữ hài tử bình thường cũng không sao.

Chu Khải Ngọc từng trải qua chuyện năm mươi năm trước, ắt phải hiểu phân tặc.

Nếu như bọn họ có thể yêu đương đơn thuần, chỉ là dặt dặt tay nhỏ hôn hôn miệng nhỏ gì đó thì cũng có thể.

Lại nói, coi như thật sự không chân ướt chân ráo làm, cũng có thể dùng những phương pháp khác mà.

Khụ khụ.

Dừng lại dừng lại, phải hài hòa.

Vệ Chiêu nhanh chóng thu hồi suy nghĩ của mình lại, chỉ dặn dò một Vệ Băng Thanh một chút chuyện đừng vi phạm, còn lại thì không nói nữa.

Được rồi, muội muội trưởng thành, theo nàng đi thôi.

Vệ Chiêu cảm thấy mình hiện tại đã mềm lòng hơn rất nhiều so với khi bắt đầu làm nhiệm vụ. Trước kia hắn cảm thấy chỉ cần có thể hoàn thành nhiệm vụ là được, không có gì ghê gớm, nhưng hiện tại dường như đã bắt đầu trở nên chân tình suy tính vì họ.

Là bắt đầu từ khi nào nhỉ?

Vệ Băng Thanh? Vệ Tâm Bảo? Hay là... Vệ Thiên Phụng?

Nhớ tới Vệ Thiên Phụng, trong lòng Vệ Chiêu thoáng hiện lên một tia áy náy.

Thôi, tội gì nghĩ nhiều như vậy chứ?

Vệ Băng Thanh phát giác được ca ca buông lỏng ý tứ trong miệng, mặc dù không biết vì sao ca ca ý lại thay đổi, nhưng không trở ngại nàng vui vẻ.

Tiểu cô nương trẻ tuổi chính là tốt ở điểm này, nhiều khi kỳ thật không muốn đi quá xa, chỉ cần hưởng thụ vui vẻ trước mắt là được.

Chuyện này cũng không có gì không tốt.

Nếu nhìn quá rõ bi kịch của mình, thì có lẽ cũng không có nguyện vọng tiếp tục sống.

Có ca ca cho phép, Vệ Băng Thanh và Chu Khải Ngọc không thể tránh khỏi càng đi càng gần.

Nhưng mà lúc ban ngày, Vệ Băng Thanh đều cố kỵ suy nghĩ của ca ca, rất ít thân cận với Chu Khải Ngọc, đến ban đêm, hai người liền có vô số thời gian không đếm hết có thể nói chuyện phiếm.

Vệ Băng Thanh đối với chuyện giang hồ năm mươi năm trước hết sức tò mò, Chu Khải Ngọc rất nguyện ý kể cho nàng nghe. Đồng dạng, Chu Khải Ngọc cũng có chút hiếu kỳ với những chuyện phát sinh năm mươi năm gần đây, Vệ Băng Thanh liền kể cho hắn những câu chuyện mình từng nghe.

Chuyện hai người nói hoàn toàn không phải cùng một thời đại, thế mà lại giao lưu không có chút chướng ngại gì? Chỉ có thể nói, người đang yêu đương đều mất mủ.

Vệ Băng Thanh cũng vừa đến tuổi mới biết yêu.

Ở thời điểm này, Chu Khải Ngọc đứng lúc xuất hiện, Vệ Băng Thanh không có khả năng không động tâm.

Quan trọng nhất chính là, Chu Khải Ngọc xưa nay sẽ không hỏi nhiều đến chuyện của nàng, điều này khiến Vệ Băng Thanh cảm thấy hết sức thoải mái.

Rất nhiều chuyện, kỳ thật nàng không muốn nói với ca ca lắm, bởi vì nếu nói, ca ca sẽ vì nàng mà hao tâm tổn trí suy nghĩ. Người suy yếu lâu dài sao có thể phí nhiều tâm tư như vậy chứ? Vệ Băng Thanh tình nguyện hi vọng ca ca có thể ngủ thêm một lát mà dường dường tỉnh thần.

"Ca ca nàng, liền dạy nàng đi đoạn... Đoạn trần duyên?" Dù là Chu Khải Ngọc khi biết được chân tướng của "đoạn trần duyên" từ trong miệng Vệ Băng Thanh thì cũng xem nhẹ từ trên nóc nhà xuống.

Cái này mà để cho người Đạo gia Phật gia nghe thấy được, thì có lẽ muốn liều mạng với Vệ Chiêu luôn.

Đoạn trần duyên yên bình của người ta đã bị người xuyên tạc thành bộ dáng thế nào rồi?

Nhưng... Nhưng cẩn thận mà nói, cũng không phải là không thể được.

Đoạn ba ngàn phiền não cũng không gọn gàng như đoạn trần duyên.

Chỉ là... Vệ Băng Thanh là một tiểu cô nương yêu kiều, bảo nàng đi làm chuyện như vậy, thực sự có chút ngoài dự kiến của Chu Khải Ngọc.

Dù sao nhìn từ phương diện nào thì Vệ Chiêu cũng là một ca ca tốt không thể bắt bẻ được.

Nhưng thủ đoạn này... Thật sự...

Không thể không nói, đối với người có thể chất được nhân như Vệ Băng Thanh mà nói, thật sự thập phần hữu hiệu.

Chu Khải Ngọc nhìn không được nhớ tới năm mươi năm trước, nếu như lúc trước bọn họ đoạn hết trần duyên của những nam nhân vì được nhân kia mà tranh giành không ngớt, thì trận chiến này còn phải đánh đến mức đó không?

Nam nhân thật đúng là động vật dễ dàng bị nửa thân dưới chi phối.

Nếu nói kiểu này, thì cảm thấy những người lúc trước chết vì cuộc chiến tranh kia đều quá oan uổng.

"Đúng thế." Vệ Băng Thanh không chút tâm cơ nào nói, "Ca ca ta nói, bọn họ sở dĩ khó không chế được chính mình cũng là bởi vì so với ta nhiều hơn hai lượng thịt, cho nên chỉ cần giúp bọn họ cắt mất, thì bọn họ sẽ không phiền não nữa."

Chu Khải Ngọc phát giác được khẩu khí của Vệ Băng Thanh dường như có chút không đúng.

"Nàng cảm thấy, đây là chuyện tốt?"

"Ta chính là đang làm việc tốt nha." Vệ Băng Thanh khẳng định gật đầu, "Về sau bọn họ hẳn sẽ không phải phiền não nữa, hơn nữa cũng có thể rời khỏi giang hồ. Ca ca ta nói người phiêu bạt trên giang hồ lâu, rất ít ai có thể bình yên vô sự rời khỏi đó. Hiện tại bọn họ có thể an an sinh sinh sống cuộc đời bình thường chẳng lẽ không tốt sao?"

Cái logic này dường như cũng rất đúng.

Chu Khải Ngọc nghĩ, trách không được Vệ Chiêu dám để Vệ Băng Thanh đơn độc ở cùng một chỗ với mình? Biết Vệ Băng Thanh có kiêu năng kiêu này, ai còn dám tùy tiện động thủ động cước?

Cũng may Chu Khải Ngọc sẽ không đi động thủ động cước.

Được nhân có tính chất thế nào, hẳn biết rõ.

"Khụ, vậy nàng cảm thấy ta có cần đoạn trần duyên không?" Thiên địa lương tâm, lúc nói lời này Chu Khải Ngọc không nghĩ nhiều như vậy, nhưng hỏi ra rồi mới cảm thấy chỗ nào cũng không thích hợp.

Nhưng chuyện này có liên quan đến vấn đề... an toàn, vẫn nên hỏi thêm một chút.

Bằng không thì nếu Vệ Băng Thanh thật sự kéo kiếm tới, Chu Khải Ngọc cũng không biết mình nên đánh hay là nên chạy?

Vệ Băng Thanh nghiêm túc nhìn Chu Khải Ngọc, nhìn đến mức Chu Khải Ngọc cơ hồ muốn co cẳng chạy mất, lúc này mới chậm rãi nói, "Đương nhiên sẽ không. Chu tiên bối không giống với những nam nhân kia, võ công của ngài cao như vậy, ta muốn giúp ngài cũng không giúp được."

Chu Khải Ngọc sừng sốt một chút, hẳn còn phải cảm tạ võ công mình cao đúng không?

Chỉ là hẳn rất nhanh đã nhìn thấy một nụ cười giảo hoạt trên khóe miệng Vệ Băng Thanh, biết mình đại khái là bị nàng đùa bỡn.

"Buồn cười lắm à?" Chu Khải Ngọc dờ khóc dờ cười, "Ta nghĩ mỗi một nam nhân đều sẽ nhịn không được hỏi nhiều một câu."

"Ta biết." Vệ Băng Thanh cười nói, "Tốt xấu gì ta cũng đã mười bảy tuổi, không có khả năng thật sự không hiểu chuyện gì cả. Nam nhân các ngài rất quan tâm cái này, ta biết."

"Cái này là chuyện đương nhiên mà."

"Vậy thì có quan hệ gì?" Vệ Băng Thanh rất không hiểu, "Chỉ là khối thịt mà thôi, trong hoàng cung nhiều công công như vậy, không phải cũng sống rất tốt sao?"

Chu Khải Ngọc bị Vệ Băng Thanh hỏi đến có chút ngốc.

Cái này... Cái này dường như cũng là vấn đề.

"Được rồi, ta chỉ đùa một chút thôi." Vệ Băng Thanh nhìn sắc trời một chút, sắc mặt âm đạm, "Ta đi trước, ngài... Ngài không giống như ta, ban ngày dường như cũng không thấy ngài ngủ."

"Ta không cần ngủ." Chu Khải Ngọc mỉm cười nói, "Nàng đi đi. Đúng rồi, cho nàng cái này."

Chu Khải Ngọc lấy từ phía sau ra một cái gối đầu nhỏ, bên trong có đủ loại dược thảo.

"Nếu như nàng đau quá, thì hãy cắn cái này đi." Chu Khải Ngọc quan tâm nói, "Cứ luôn cắn mình, ca ca nàng sớm muộn cũng sẽ phát hiện. Đúng rồi, chỗ này của ta còn có một ít kẹo đường, cố ý bảo phòng bếp làm, ngậm trong miệng hẳn sẽ dễ chịu hơn một chút."

Chu Khải Ngọc đã chuẩn bị rất đầy đủ.

Vệ Băng Thanh trông thấy những thứ Chu Khải Ngọc chuẩn bị, chân thành nói tiếng cảm ơn, sau đó nhận lấy đồ vật.

Đi đến chỗ rất xa, cảm giác được thân thể bắt đầu có biến hóa.

Kẹo đường này cũng làm thành từng khối tương đối lớn, thuận tiện ngậm trong miệng.

Vệ Băng Thanh cắn một khối kẹo đường, nước mắt tí tách tí tách rơi xuống.

Trừ ca ca, từ xưa tới nay chưa từng có ai đối xử với nàng tốt như vậy.

Vệ Băng Thanh bên này yên lặng rơi nước mắt không có ai biết, nhưng Vệ Chiêu rất phiền muộn phát hiện, quan hệ của muội muội và Chu Khải Ngọc tốt hơn!

Đây là chuyện gì thế?

Tốc độ yêu đương của người trẻ tuổi bây giờ đều nhanh như vậy sao?

Vệ Chiêu cảm thấy mình sắp không hiểu thế giới này rồi.

Trước đó còn cảm thấy giữa bọn họ chỉ là mập mờ bình thường, bây giờ muối muối đã có một loại tư thế không phải hán không thể.

Chẳng lẽ Chu Khải Ngọc còn biết hạ cổ hay sao?

So sánh với Vệ Băng Thanh và Chu Khải Ngọc bên này vui vẻ hòa thuận, Dược Thần cốc bên kia liền thảm hơn nhiều.

Không biết giang hồ truyền ra tin tức gì, nói người trên giang hồ sở dĩ bị đoạn trần duyên hoàn toàn là bởi vì nguyên nhân Dược Thần cốc?

Đây đúng thật là nỗi oan thấu trời!

Ngay cả yêu nữ kia bọn họ cũng chưa từng nhìn thấy, sao lại có quan hệ với yêu nữ được?

Đương nhiên, những tin này chỉ là lời đồn đại, đối với Dược Thần cốc mà nói cũng không đến nỗi thương căn động cốt, phiền phức chính là không biết người của Côn Luân cung biết được tin tức bọn họ chế tạo được nhân tử đâu, hiện tại bắt đầu truy cứu trách nhiệm của bọn họ!

Những ghi chép liên quan đến được nhân bên trong Dược Thần cốc đều đã được giấu đi, trên cơ bản không để lộ ra chút gì, bọn họ đương nhiên không nguyện ý giao ra như vậy, nhưng không biết làm sao, mà người của Côn Luân cung đối với những ghi chép về thứ này còn quen thuộc hơn bọn họ nhiều? Bọn họ muốn thay xà đòi cột cũng không có cơ hội!

"Trong Côn Luân cung chúng ta có một vị Thái sư tổ, có thể nói là hiểu rất rõ về các ngươi. Nếu hiện tại các ngươi phong ấn cốc, tiêu hủy tất cả các tư liệu liên quan đến được nhân, chúng ta còn có thể nhìn vào phần tình cảm ngày xưa mà thả cho các ngươi một con ngựa, nếu như các ngươi vẫn minh ngoan bất lĩnh, thì đừng trách chúng ta lòng dạ độc ác!"

Nghiên cứu được nhân, đây tuyệt đối là chuyện có thể làm giang hồ dậy sóng!

Dược Thần cốc tư thái cường ngạnh nhưng ở trước mặt Côn Luân cung thì không có bất kỳ lực phản kích gì, ngay cả những môn phái đi theo Côn Luân cung đến cũng được phân chia không ít lợi ích từ Dược Thần cốc.

Mặc kệ Dược Thần cốc tự nguyện cũng tốt, bị ép cũng được, mấy chục năm kế tiếp sợ là không thể khôi phục nguyên khí.

Thời gian từng chút từng chút trôi qua.

Đào mất, Vệ Băng Thanh đã mười tám tuổi.

Vào ngày sinh nhật mười tám tuổi, Vệ Chiêu và Chu Khải Ngọc đều tặng quà cho Vệ Băng Thanh.

Mặc dù Vệ Chiêu phát hiện Vệ Băng Thanh cảm ơn hán trước, nhưng sau đó lại mở quà của Chu Khải Ngọc trước.

Ách.

Muội muối lớn rồi không quản được nữa, nữ nhân hướng ngoại a.

Vệ Chiêu không khỏi cảm thán như thế.

Bởi vì lấy được tư liệu từ chỗ Dược Thần cốc, nên nghiên cứu liên quan tới được nhân rốt cuộc cũng có chút tiến bộ.

Không biết có phải là bởi vì nguyên nhân gần gũi với Chu Khải Ngọc hơn hay không, mà Vệ Băng Thanh tựa hồ càng ngày càng cao hứng. Trông thấy như thế, Vệ Chiêu cũng không tiện đi cản trở bọn họ.

Ừm, chỉ cần bọn họ không phát sinh quan hệ, thì tất cả đều dễ nói chuyện.

Đợi đến khi Vệ Băng Thanh hai mươi lăm tuổi, nhiệm vụ hoàn thành, đến lúc đó hán đi hỏi hệ thống một chút, nói không chừng có thể giải quyết vấn đề trên người Vệ Băng Thanh đấy.

Bây giờ ăn chút khổ cũng không tính là gì.

Hai mươi lăm tuổi cũng không tính là muộn nha.

Đáng tiếc, người xảy ra vấn đề trước không phải là Vệ Băng Thanh, mà ngược lại là Chu Khải Ngọc nhìn vô cùng bình thường.

Sau sinh nhật mười tám tuổi của Vệ Băng Thanh, Chu Khải Ngọc và Vệ Băng Thanh chậm rãi xa cách.

"Ca, có phải là muội có chỗ nào không tốt không?" Vệ Băng Thanh nhện không được hỏi, "Muội cảm thấy ánh mắt Chu tiên bối nhìn muội bây giờ không giống với trước kia, hán chưa từng khách khí với muội như vậy bao giờ."

Trước kia khi đến ban đêm bọn họ đều sẽ ra ngoài nói chuyện phiếm luyện kiếm, đọc sách đánh đàn, thật nhiều phương thức tiêu khiển, nhưng hiện tại màn đêm vừa buông xuống, Chu Khải Ngọc liền trực tiếp đi ngủ.

Vệ Băng Thanh không hiểu.

Nàng tự hỏi mình có làm sai chuyện gì không.

"Hai người yêu đương, nhất định sẽ có lúc khúc mắc, muội đừng gấp gáp." Vệ Chiêu chính là cầu độc thân một vạn năm, chưa từng nói chuyện yêu đương, nhưng ở trên lý luận thì vẫn có thể cung cấp một số chỉ đạo cho bọn họ.

"Vậy... Vậy muội phải chờ?" Vệ Băng Thanh hỏi.

"Muội có thể thay đổi cách ăn mặc." Vệ Chiêu nghiêm túc nói, "Muội vẫn luôn là một bộ dáng như thế này, khẳng định là không có cảm giác gì mới mẻ. Trong Cồn Luân cung cũng có không ít nữ tử, muội cũng có thể hỏi các nàng về cách ăn mặc một chút?"

"Sẽ... sẽ hữu hiệu chứ?"

"Sẽ."

Dăm ba câu đuổi Vệ Băng Thanh đi, sắc mặt Vệ Chiêu chậm rãi trầm xuống.

Hắn quyết định đi tìm Chu Khải Ngọc trước.

Chẳng lẽ là bởi vì phát giác được thể chất của muội muội càng ngày càng không khống chế nổi cho nên muốn bứt ra sớm một chút?

Nhưng coi như thế, thì cũng phải từ từ mà tới chứ, hoặc là trực tiếp nói với muội muội là được, bắt âm bắt dương như thế là duyên cớ gì?

Vệ Chiêu không khách khí đi tới phòng Chu Khải Ngọc.

Chu Khải Ngọc còn chưa tỉnh.

Kỳ quái?

Vệ Chiêu khẽ nhíu mày, lấy bản lĩnh của Chu Khải Ngọc, cũng không thể nào đến mức hấn vào đến tận phòng rồi mà vẫn không tỉnh?

Chẳng lẽ là xảy ra vấn đề gì?

Vệ Chiêu đi đến gần, vừa tới bên giường, liền phát hiện Chu Khải Ngọc mở mắt ra.

"Là... Là người." Chu Khải Ngọc chậm rãi ngồi dậy, "Người đến tìm ta, là vì chuyện của Băng Thanh sao?"

"Biết là tốt rồi." Vệ Chiêu gật gù đầu, "Gần đây nàng rất thương tâm, không biết làm sai chỗ nào, ta hi vọng người có thể cho nàng một đáp án. Coi như không thích nàng, cũng có thể trực tiếp nói cho nàng biết, nàng không yếu ớt như trong tưởng tượng của người đâu."

"Ta... Ta không phải không thích nàng." Chu Khải Ngọc cười khổ, "Chỉ là hiện tại ta không thể làm chậm trễ nàng nữa."

"Tình huống của hai người các người, ai chậm trễ ai còn khó mà nói được." Vệ Chiêu không bởi vì Vệ Băng Thanh là muội muội của mình mà tự tin mù quáng, "Ta biết, tình yêu đơn thuần đối với người mà nói có thể là có chút khó khăn, nhưng chỗ ta vẫn có không ít biện pháp có thể giúp hai người các người."

Chu Khải Ngọc không hiểu ra sao.

Kỳ quái, mỗi một chữ Vệ Chiêu nói hắn đều hiểu, nhưng ghép lại với nhau thì sao lại nghe không hiểu nhỉ?

Nhưng một câu phía sau, Chu Khải Ngọc vẫn nghe đã hiểu.

Khụ, nên nói không hổ là ca ca của Băng Thanh mà?

Ở trên một số phương diện nào đó, bọn họ đúng là có cái nhìn vô cùng hào phóng.

"Người xem" Chu Khải Ngọc nghĩ nghĩ, vẫn là trực tiếp đưa tay ra, như thế thì sẽ càng có thêm sức thuyết phục.

Vệ Chiêu nhìn thoáng qua, phát hiện có chút không đúng.

"Tay của người..."

Tay của Chu Khải Ngọc có chút già nua.

Một người trẻ tuổi sẽ không có bàn tay thế này.

"Quan tài bằng phong ấn thời gian của ta." Trên mặt Chu Khải Ngọc nổi lên một chút dáng vẻ u sầu, "Lúc trước ta trúng một loại độc khó giải, cho nên Kỳ Phi Diễm phong ấn ta vào quan tài bằng hi vọng có thể lợi dụng tính lạnh của quan tài bằng bài trừ độc tố trên người ta. Ta vốn cho là, độc trên người ta đã giải, nhưng mà không có, nó dung nhập vào trong xương tủy ta."

Thời gian năm mươi năm bắt đầu trở lại trên người hắn lần nữa.

Theo lý mà nói, ở trong quan tài bằng, thời gian của hắn hẳn là ngừng lại, dù cho qua năm mươi năm, hắn hẳn cũng giống như người bình thường mới phải.

Nhưng không phải thế.

Từ sau sinh nhật mười tám tuổi của Vệ Băng Thanh, hắn liền phát hiện mình bắt đầu già đi.

Hiện tại chỉ là tay, nhưng rất nhanh sẽ là thân thể của hắn, mặt của hắn.

Tựa như mái tóc bạc trắng của hắn vậy, không dùng đến thời gian một năm, hắn liền biến thành một lão đầu từ bảy tám chục tuổi.

"Chỉ là già đi, Băng Thanh sẽ không ghét bỏ ngươi." Vệ Chiếu nói nghiêm túc, "Nàng sẽ không để ý vẻ bề ngoài của ngươi, thích ngươi liền đại biểu sẽ tiếp nhận hết thầy con người ngươi."

Dù sao cũng là phương thức yêu đương đơn thuần, dung mạo bề ngoài thật sự không ảnh hưởng quá nhiều.

"Trên người ta còn có độc." Chu Khải Ngọc dường như muốn lộ ra một nụ cười, chỉ là bộ dáng bây giờ thật sự không cười nổi, "Sau khi ta già đi, độc tố trên người ta sẽ bộc phát. Năm đó Kỳ Phi Diễm cũng không thể giải hết độc trên người ta, ta hiện tại cũng không thể tìm thấy quan tài bằng thứ hai."

Vệ Chiếu không có lời nào để nói.

Chu Khải Ngọc đã nói như vậy, thì nhất định chính là thật sự.

"Ta sẽ nói rõ ràng với Băng Thanh." Chu Khải Ngọc cúi đầu xuống, "Ta vốn là muốn chậm rãi xa lánh nàng, thiên hạ không có yến hội nào không tan."

"Ngươi..."

"Ta sẽ mượn cơ rời khỏi nơi này, thời gian qua sẽ tốt cả thôi. Đến lúc đó, phiền ngươi an ủi nàng, ta... ta vốn đã cho là có thể bồi tiếp nàng lâu hơn một chút."

Thế nhưng ai biết sẽ có kết cục như vậy?

Vệ Chiếu không biết mình đi ra khỏi phòng Chu Khải Ngọc như thế nào.

"Ca ca." Vệ Băng Thanh dùng đôi mắt chờ mong nhìn hắn, Vệ Chiếu cơ hồ không dám nhìn thẳng.

"Muội... muội tự mình đi hỏi đi." Vệ Chiếu muốn nói chuyện lại nhiều lần mà không nói nên lời, hắn nên nói cái gì đây?

Chu Khải Ngọc sắp phải chết, cho nên hắn mới xa lánh muội?

Thế giới này không có nam chính.

Cho nên Chu Khải Ngọc chủ định không có kết quả gì quá tốt với Vệ Băng Thanh.

Chỉ là ngay từ đầu, Vệ Chiếu không để ý đến điểm này.

Vệ Băng Thanh thật sâu nhìn Vệ Chiếu một chút, xác định không thể biết được chút gì từ chỗ ca ca, lấy hết dũng khí quay đầu đi vào phòng Chu Khải Ngọc.

Vệ Chiếu ngồi ở bên ngoài hành lang, chậm rãi chờ Vệ Băng Thanh ra.

Có lẽ qua chút thời gian nữa, Vệ Băng Thanh sẽ cần một cái ôm.

Cô muội muội này của hắn ấy mà, nhìn như kiên cường, nhưng thực chất bên trong vẫn là bánh bao hay khóc lúc trước.

Chỉ cần cảm xúc có cái gì kích động, thì sẽ không nhịn được rơi nước mắt.

Đáng tiếc lần này kịch bản không tiếp diễn dựa theo suy nghĩ của Vệ Chiếu, lúc đi ra Vệ Băng Thanh đỏ ngầu cả mắt, nhưng vẫn cố nén không rơi nước mắt.

"Ca ca, cho dù chỉ có thời gian một năm hai năm, muội cũng muốn cùng hắn, thật sự, trừ hắn, từ xưa tới nay chưa từng có ai đối với muội tốt như vậy."

Vệ Chiêu nhìn đáng vẻ của Vệ Băng Thanh, lời ngăn cản không nỡ nói ra miệng.

Chuyện Vệ Băng Thanh muốn làm, ngay cả Vệ Chiêu cộng với Chu Khải Ngọc, cũng không ngăn cản được.

Cũng không lâu lắm, Vệ Băng Thanh đến đây tìm Vệ Chiêu, nói hai người bọn họ muốn đi xuống núi xem một chút.

Nghe nói kẻ bên này có một cái hồ rất đẹp, phong cảnh nơi đó rất tuyệt.

Bởi vì còn có một Vệ Chiêu cần chiếu cố, cho nên dù hai người bọn họ đi ra ngoài cũng không dám đi quá xa, nhiều lắm là mười ngày trở về một lần.

Vệ Chiêu trông thấy Vệ Băng Thanh ngày nào cũng vui vui sướng sướng chuẩn bị.

Thế nhưng Chu Khải Ngọc vẫn càng ngày càng già xuống, độc tố trên người hắn cũng bắt đầu ăn mòn thân thể của hắn.

Đây là thời gian trộm được.

Chu Khải Ngọc nguyên bản đã chết từ năm mười năm trước rồi, nhưng bây giờ còn có thể sống lâu hơn người ta mấy năm, còn có một Vệ Băng Thanh ở bên cạnh, có thể nói là chết cũng không hối tiếc.

Vệ Chiêu cứ như vậy nhìn hai người bọn họ mỗi ngày đều làm những chuyện chưa từng trùng lặp nhau.

Tận đến có một ngày, lúc Vệ Chiêu đi vệ sinh trông thấy Vệ Băng Thanh cắn đồ vật trong miệng, đau đến lăn lộn trên mặt đất.

Có lẽ lần này đau quá, thanh âm của nàng cũng không khống chế được mà phát ra.

Vệ Băng Thanh, buổi tối nào cũng phải trải qua thống khổ như vậy sao?

Hắn thật sự là một ca ca tốt sao?

Vệ Chiêu ngồi trong phòng, đợi rất lâu, rốt cục cũng đưa ra một quyết định.

"Muội muội, huynh biết làm sao để cứu Chu Khải Ngọc." Vệ Chiêu nhìn Vệ Băng Thanh từng chữ nói ra.

"Thật sao? Ca ca, thật sự có biện pháp sao?" Vệ Băng Thanh mừng rỡ không thôi.

"Muội là dược nhân, muội có thể giải được độc tố khắp thiên hạ." Vệ Chiêu sờ sờ tóc Vệ Băng Thanh, bất tri bất giác, Vệ Băng Thanh cũng đã cao lớn, sắp không sờ được đầu của nàng nữa rồi.

"Không được!" Chu Khải Ngọc không biết từ nơi nào xông ra, giờ phút này đáng vẻ của hắn đã không khác gì nam nhân trung niên bốn mươi tuổi, "Tuyệt đối không được, một khi mở tiền lệ, Băng Thanh sẽ không khác gì chết đi sống lại!"

"Còn sống mới còn hi vọng không phải sao?" Vệ Chiêu hỏi ngược lại.

"Thế nhưng sống mà không bằng chết, thì có ý nghĩa?" Chu Khải Ngọc kiên định lắc đầu, "Ngươi và Băng Thanh vất vả lắm mới đi được đến bây giờ, chẳng lẽ các ngươi muốn thất bại trong gang tấc sao? Dược nhân lại lần nữa xuất hiện, đối với khắp thiên hạ mà nói lại là một trường họa kiếp không phải sao? Băng Thanh, tình trạng của nàng bây giờ mới là tốt nhất. Nếu như nàng thật sự muốn dùng mình làm giải dược, hiện tại ta liền tự sát."

Vệ Chiêu nhìn đáng vẻ của Chu Khải Ngọc, hạ một tia quyết tâm cuối cùng.

Chu Khải Ngọc thật sự có thể vì Vệ Băng Thanh mà đánh cược tính mạng.

"Hai người không cần lo lắng về vấn đề thể chất của muội muội, ta có biện pháp, các ngươi tin ta một lần."

Chỉ khi muốn từ bỏ nhiệm vụ lần này, hệ thống sẽ xuất hiện.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Xuyên Thành Anh Trai Nữ Chính* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.